COLECȚIA
Iubiri de poveste

ANNA HARRINGTON

Un duce pentru totdeauna

ANNA HARRINGTON
UN DUCE PENTRU TOTDEAUNA
Seria Viaţa secretă a burlacilor

***Dukes Are Forever by* Anna Harrington**

Ediţie publicată cu Grand Central Publishing, New York, N.Y., SUA
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Alina Rogojan/Graal Soft

Lui Pam Xanthopoulos, Kim Warren-Cox şi Billie Gateley pentru toate cinele, sticlele de vin, lacrimile şi râsul de care ne-am bucurat împreună de-a lungul anilor. Aveţi pentru totdeauna dragostea şi prietenia mea.

Mulţumiri speciale lui Michele Bidelspach, cel mai bun redactor cu care aş fi putut spera să lucrez vreodată la acest roman, şi lui Sarah Younger, cel mai răbdător agent din lume.

Prolog

Pe câmpul de luptă din San Cristobel, Spania
Noiembrie, 1813

— Înainte! strigă colonelul Edward Westover peste bubuitul împuşcăturilor şi zăngănitul asurzitor al baionetelor de oţel, ridicând sabia în aer.

Îşi înfipse pintenii în coastele calului, iar animalul se năpusti înspre amestecul de uniforme albastre şi roşii de pe câmpul care, cu doar câteva ore în urmă, fusese acoperit cu floarea-soarelui. Petalele galbene, acum pătate cu roşu de la sânge, zăceau zdrobite sub copitele cailor turbaţi, sub asediul cavaleriei engleze care asalta capătul liniei de artilerie a inamicului. Cunoscuţi sub numele de Canaliile Roşii, pentru uniformele lor roşii de pe câmpul de luptă şi purtarea lor nelegiuită în afara acestuia, dragonii primiseră ordin să oprească barajul de artilerie pentru avansul infanteriei, însă misiunea personală a lui Edward era să îşi protejeze cât mai mulţi dintre oamenii lui.

Flancat de cei doi căpitani ai săi în care avea cea mai mare încredere, se aruncară împreună în luptă, împuşcând şi sfârtecând fără ezitare, pregătiţi cu toţii să-şi dea viaţa pentru a asigura victoria forţelor aliate:

— La dreapta! strigă Edward, îndreptându-şi calul spre o deschizătură în linie.

Nathaniel Grey îi răspunse cu un strigăt şi îşi înfipse sabia într-un francez care avansase mai mult decât ar fi trebuit să îi permită infanteria. Lângă el, Thomas Matteson forţă trecerea prin breşă, trăgând cu ambele pistoale şi reîncărcând din şa, fără a încetini nicio clipă.

Cu infanteria franceză cedând în faţa cavaleriei care se năpustise peste ei, cei trei bărbaţi porniră în galop spre

flancul drept al tunurilor. Inamicii rupseră rândurile, risipindu-se într-o învălmăşeală confuză, soldaţii căzând în faţa cailor ce năvăleau peste ei.

În două ore, forţele aliate opriseră inamicul şi îl forţase să se retragă, fugind dezorganizat. Odată linia de artilerie franceză abandonată, infanteria britanică avansă în forţă şi se instală în satul cucerit. Cavaleria se întoarse în spatele liniei lor, însă pe când ajunseră erau deja extenuaţi, caii lor stând cu grumazul plecat în timp ce călăreţii se lăsau să alunece din şa cu o expresie de uşurare.

— Westover!

Edward se întoarse.

— Aici!

Strigătul lui sfârtecă vacarmul liniei formate de oamenii lui, care începuseră să se reorganizeze în jurul lui, ocupându-se de răniţi, prinzând caii scăpaţi de sub control ai căror călăreţi fuseseră doborâţi din şa şi strângând armele pe care le capturaseră de la inamic.

Lăsându-l pe locotenentul Reed încă în şa, căci omul se oferise voluntar pentru periculoasa misiune de a fi mesager de linie în bătălia respectivă, Nathaniel Grey porni încet spre Edward, cu spatele înţepenit într-o postură de hotărâre solemnă.

Când se apropie, Edward îi remarcă liniile aspre ale chipului şi expresia dură a bărbiei. Ochii altădată luminoşi ai prietenului său erau sumbri.

Era o expresie vestitoare de moarte.

Edward se pregăti sufleteşte. Bătălia fusese oribilă, şi era sigur că mai mulţi dintre oamenii lui de nădejde pieriseră în atac. Se obişnuise cu teroarea şi cu iureşul bătăliei, dar perioada de după încheierea acesteia nu devenise niciodată mai uşoară.

— Grey, spuse el sumbru, când căpitanul se opri în faţa lui, apoi îi aruncă o privire rapidă lui Thomas pentru a-i indica dintr-un gest scurt din cap să rămână.

Cei trei bărbaţi trecuseră împreună prin iad în ultimii câţiva ani şi aveau să înfrunte împreună orice s-ar fi aflat în mesajul care îl făcuse pe Nathaniel Grey să devină brusc atât de posomorât.

— Colonele, veşti din Anglia. Susţinând privirea lui Edward, Grey ezită, apoi inspiră înfiorat. Fratele tău a murit.

Capitolul 1

Londra, martie 1815

Edward Westover îşi aruncă privirea peste masa de joc, fixându-l pe bărbatul pe care era pe punctul de a-l distruge.

Cartoforul burtos, cu început de chelie, îşi tamponă cu o batistă fruntea asudată, apoi trase de lavalieră ca şi cum l-ar fi gâtuit. Privirea bărbatului se ridică să o întâlnească pe a lui, iar Edward fu străbătut de o tresărire de satisfacţie văzând spaima de chipul bărbatului.

„Lasă-l pe ticălos să se teamă. Lasă-l să primească exact ceea ce merită."

În ultimul an, Edward nu se gândise la nimic altceva în afară de satisfacţia pe care urma s-o simtă odată ce sosea acest moment, când avea să se bucure în sfârşit de dreptatea pe care tribunalele englezeşti i-o refuzaseră. Aproape fiecare moment de când se întorsese din Spania fusese concentrat pe a-i distruge viaţa acestui bărbat, şi chiar şi acum, dincolo de expresia stoică pe care o afişa prudent în faţa celorlalţi din încăpere, clocotea de ură şi de o nevoie violentă de răzbunare.

În doar câteva secunde, Phillip Benton urma să piardă şi ultima sa mână la cărţi, iar din acel moment viaţa lui de până atunci avea să se sfârşească. Edward îl privi pe bărbat

îndeaproape şi aşteptă, numărând în gând fiecare bătaie de inimă, singurul semn exterior al nerăbdării sale fiind o uşoară accelerare a respiraţiei. Probabil aşa se simţea şi diavolul când răpea sufletul unui muritor, îşi zise Edward, cu diferenţa că Benton nu avea un suflet care să poată fi răpit.

Dealerul întoarse şi ultima carte.

Benton făcu ochi mari, zgâindu-se la ea, nevenindu-i să creadă că pierduse. Când îl văzu pălind, Edward fu străbătut de un fior de satisfacţie:

— Jocul s-a sfârşit, Benton. „Şi la fel şi tu.” Acum am să iau ce îmi datorezi. Savurând plăcerea de a-l distruge pe Benton, Edward se întinse după biletul la ordin şi i-l aruncă. *Tot* ce îmi datorezi.

Benton se forţă să afişeze un zâmbet împăciuitor.

— Nu am întreaga sumă la mine în seara asta, desigur.

Edward îl privi posomorât. Judecând după purtarea lui arogantă, era evident că Benton încă nu avea habar cine era el, nici nu era conştient de tragedia care îi lega. Însă avea să afle cât de curând, iar în acel moment Edward intenţiona să îl facă să regrete pentru tot restul vieţii acţiunile care îi aduseseră laolaltă.

Benton îi făcu semn administratorului cazinoului, chemându-l la masă:

— Thompson, iar am dat de bucluc. Cu un râs forţat, Benton adoptă un ton vesel în contradicţie cu situaţia sa disperată. Vrei te rog să mă ajuţi în problema apărută cu prietenul meu aici de faţă – însă privirea mânioasă şi dispreţuitoare pe care i-o aruncă Edward nu fu nici pe departe prietenoasă – oferindu-mi un împrumut suficient cât să-mi achit pierderea?

Thompson tuşi jenat, privirea alunecându-i spre Edward.

— Mă tem că nu pot face asta.

— Thompson! strigă Benton, nevenindu-i să creadă, suficient de tare ca bărbaţii de la mesele din jurul său să ridice privirea. Coborî vocea: S-a întâmplat vreodată să nu-ţi plătesc? Te-am înşelat vreodată chiar şi cu un bănuţ?

— Ai fost întotdeauna un client bun.

Benton se lumină la faţă.

— Atunci adu-mi hârtie şi am să-ţi scriu o promisiune de plată. Cuvântul meu e valabil.

Thompson se întoarse stânjenit spre Edward:

— Ce doriţi să fac, domnule?

— De ce îl întrebi pe el? vru Benton să ştie.

— Fiindcă eu deţin toate promisiunile tale de plată, spuse Edward tărăgănat, găsind o plăcere imensă în a vedea expresia confuză care apăru pentru o clipă pe chipul bărbatului.

Benton pufni dispreţuitor:

— Thompson le deţine.

— Le-am cumpărat de la Thompson, îi explică Edward, rezumând în câteva cuvinte eforturile îndelungate cărora le dedicase o mare parte din timpul său în ultimele douăsprezece luni, până la momentul respectiv, la fel cum ţi-am cumpărat şi toate datoriile. Tot ceea ce înseamnă credit datorat furnizorilor, chiria pentru locuinţa ta, notele de plată de la grajduri şi absolut toate datoriile tale, până la ultimul sfanţ, acumulate în toate casele de pariuri din Londra.

Benton deveni stacojiu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece aici? Thompson!

Managerul clătină din cap.

— Aveai prea multe promisiuni de plată, Phillip. Încă îmi eşti dator de toamna trecută. Când am primit oferta de cumpărare a tuturor datoriilor tale…

— Cumpărare a datoriilor mele? Vocea lui răsună cu ecou în tavernă, oprind jocul la toate celelalte mese.

Bărbaţii se întoarseră să se uite la el, iar încăperea se umplu de şuşoteli discrete.

— Domnule, doresc o explicaţie!

— Ţi-am cumpărat datoriile, îi explică Edward cu răceală, detestându-l pe individ tot mai mult cu fiecare clipă ce se scurgea, iar acum îţi cer să le plăteşti. Pe *toate.*

— Nu poţi să-mi ceri aşa ceva.

— Legea îmi dă dreptul să revendic plata cu o notificare prealabilă de două săptămâni. Consideră asta ca fiind notificarea ta. Edward ştia răspunsul, însă găsi o plăcere perversă în a întreba: Doar dacă nu cumva nu poţi plăti?

— Bineînţeles că pot plăti! Indignarea lui Benton răsună suficient de puternic în încăpere încât să o audă toată lumea, dar când se prăbuşi înapoi în scaun, cu umerii căzuţi, coborî vocea: Dar nu în două săptămâni.

— Nu poţi deloc, îl corectă Edward, savurând înfrângerea bărbatului. Chiar dacă ţi-ai vinde toate posesiunile pe care le deţii, tot mi-ai rămâne dator.

Exact aşa cum şi merita ticălosul.

În pofida căldurii din sala de jocuri, Benton se înfioră. Privi biletul la ordin de pe masă ca şi cum şi-ar fi privit propriul mormânt.

— Ai fi în stare să mă arunci în închisoarea datornicilor? întrebă Benton cu o voce gâtuită.

Oh, Edward se gândise să o facă de multe ori în anul care trecuse – să îl arunce într-o închisoare rece şi fără ferestre şi să îl lase să putrezească în propria mizerie în spatele zidurilor de piatră.

— Nu. Îşi dorea o răzbunare publică, în care să deţină controlul asupra fiecărui aspect din viaţa individului. Dacă nu îl putea spânzura pe ticălos, avea cel puţin să-l facă să-şi dorească moartea. Nu era nici urmă de îndurare în el în seara aceea. Îndurarea murise cu un an în urmă, odată cu Stephen şi cu Jane. Dar am să-ţi iau casa, spuse el,

aruncându-i muşcător şi veninos fiecare promisiune, tot ce se află în casă, calul, hainele… îi făcu semn unui bărbat cu un aer distins care aştepta jenat la intrarea în sală. Până la ultimul sfanţ.

— Nu o să-mi mai rămână nimic. Benton îşi tamponă fruntea cu batista, apoi lăsă să-i scape un hohot de râs jalnic. Nimic, în afară de fiica mea.

— Atunci o să ţi-o iau şi pe ea, spuse Edward cu o afectare de gheaţă. Şi până la ultima panglică din părul ei.

— Cine eşti? întrebă Benton din nou, furios de a fi fost umilit în public.

Bărbatul ajunse lângă masa lor:

— Da, Excelenţă?

Benton clipi surprins, apoi tună:

— *Excelenţă?*

— Acesta este William Meacham. Edward arătă scurt din cap spre avocatul care reprezenta de multă vreme familia sa. El te va informa despre aranjamente.

— Înghiţi-te-ar iadul! Benton îşi încleştă pumnii. Nu accept nimic din toate astea.

Benton îşi mută privirea asupra lui Meacham, iar Edward desluşi gândurile frenetice care goneau prin mintea individului. Văzuse aceeaşi disperare furioasă şi pe chipurile inamicilor înfrânţi, odată bătălia încheiată, când se negociau condiţiile de predare.

Cât de puţin se schimbau oamenii de pe câmpul de luptă în saloanele cluburilor. Iar în ceea ce-l privea pe acest bărbat, predarea era necondiţionată.

Pe acest inamic nu avea să-l cruţe câtuşi de puţin.

— Dacă refuzi condiţiile mele, Benton, îi făgădui Edward, atunci *chiar* am să te arunc în închisoare.

Chipul lui Benton se întunecă de furie.

— Ai fi în stare să faci aşa ceva… Ai fi în stare să îmi distrugi viaţa?

— Da.

— De ce?

— Fiindcă tu ai distrus-o pe a mea.

Benton îşi simţi răsuflarea oprindu-i-se în gât.

— Cine *eşti?*

— Nu mă recunoşti? Edward se ridică de pe scaun, înălţându-se impunător la cei un metru optzeci ai săi. Acesta era momentul pentru care se pregătise pe tot parcursul anului care trecuse, muncind cu o înverşunare aproape oarbă, şi, după cum se aşteptase, îi aduse o tresărire plăcută de satisfacţie zdrobitoare. Edward Westover.

— Westover… Numele îl izbi pe Benton, făcându-l să se cutremure violent. Eşti *colonelul Westover?*

Ţintuindu-l cu privirea pe Benton, inundat de întreaga forţă a urii şi a dorinţei sale de răzbunare, care veni să alunge scurta clipă de satisfacţie şi plăcere pe care o trăise cu doar câteva momente în urmă, Edward se aplecă peste masă pentru a-l studia necruţător.

— Sunt fratele bărbatului pe care l-ai ucis.

Se răsuci pe călcâie, întorcând spatele mesei, şi traversă cu paşi mari cazinoul, pornind spre uşa de la intrare şi lăsând ca întreaga lungime a încăperii să îl despartă de Benton înainte de a ceda impulsului de a-l sugruma cu mâinile goale. Pierdut în gândurile mânioase ale răzbunării sale, nu îl observă deloc pe bărbatul care aştepta într-un colţ şi care, după ce privise desfăşurarea evenimentelor din seara aceea, veni acum în urma lui, potrivindu-şi pasul după al lui.

Trăsura îl aştepta la intrare şi urcă în ea. Pajul închise portiera.

Închizând ochii, Edward inspiră adânc şi aşteptă pacea de care ar fi trebuit să se bucure, uşurarea şi fericirea de a-l fi făcut în sfârşit pe ticălos să plătească. Însă acestea nu se făcură simţite, şi chiar şi tresărirea de satisfacţie pe care o simţise în clipa în care Benton îşi

dăduse seama cine era dispăruse acum. Simţea doar nevoia de a-l distruge pe Benton, care trăise în el în ultimul an, temperată de golul profund pe care îl simţise din acel moment când, aflat în San Cristobel, aflase despre moartea lui Stephen.

Portiera se deschise larg, iar bărbatul care îl privise din umbră sări înăuntru. Bătu cu pumnul în plafon, făcându-i semn vizitiului să dea bice echipajului, pornind în întunericul nopţii.

— Colonele Westover. Thomas Matteson îl salută scurt, în timp ce trăsura se puse în mişcare cu o smucitură. O seară interesantă.

— Căpitane Matteson. Edward îi aruncă o privire prietenului vechi care îi devenise ca un frate cât timp luptaseră împreună în Spania şi pe care îl văzuse ultima dată cu mai bine de un an în urmă, într-o altă ţară. Şi pe care acum voia să îl strângă de gât pentru că se băga în viaţa lui. Dă-te naibii jos din trăsură.

Ignorându-l, Thomas se relaxă pe pernele banchetei cu aerul nepăsător al cuiva care fusese invitat înăuntru, în loc de a se fi aruncat în ea.

— Ne aflăm în Londra. Aici sunt lordul Chesney, dacă n-ai nimic împotrivă. Thomas îi aruncă un rânjet fermecător, acelaşi care sedusese inimile femeilor de pe întregul continent. Edward nici nu mai ţinea minte de câte ori fusese nevoit să îl salveze din mâinile furioase ale unor taţi spanioli de fete. Sunt marchiz acum, dacă îmi permiţi.

— Am auzit.

La scurt timp după bătălia de la San Cristobel, tatăl lui Thomas moştenise titlul de duce de Chatham, ceea ce însemna că neînfricatul căpitan de altădată era acum marchiz de Chesney şi moştenitor al unui ducat. Ceea ce însemna că viaţa lui era prea importantă pentru a fi riscată în armată. Moartea în bătălie era o opţiune bună pentru un al doilea născut, dar niciodată pentru nobili înalţi sau

moştenitori – o lecţie pe care Edward o învăţase cât se poate de temeinic.

— Ţi-am demonstrat că te-ai înşelat. Thomas îşi întinse pieziş picioarele lungi. Ai spus că nu va fi niciodată nimic de capul meu.

— Am spus că eşti nesăbuit şi ai să sfârşeşti ucis, îl corectă Edward solemn, nereuşind să îşi ascundă îngrijorarea din voce.

Încă îi era teamă că prietenul său avea să-i demonstreze că avusese totuşi dreptate.

— Acum ne îndreptăm amândoi către Camera Lorzilor. Thomas îi rânji. Spune o rugăciune pentru Parlament.

Însă Edward nu avea chef de glume în seara aceea, mai ales având în vedere condiţiile în care soarta le hărăzise acele titluri nobile şi unuia, şi celuilalt. Ironia era lipsită de umor.

— Unde e Grey?

Edward nu ar fi fost surprins să descopere că individul se afla afară, atârnat de trăsură, chiar în acel moment.

— Undeva în Anglia.

Răspunsul lui Thomas nu era o glumă. După ce fusese rănit în război, legăturile lui Grey cu păturile de jos ale societăţii îl făcuseră suficient de valoros ca lordul Bathurst, ministru de Război şi al Coloniilor, să insiste ca acesta să se alăture Ministerului de Război. Grey era unul dintre cei mai buni agenţi ai lor, iar a spune că se afla „undeva în Anglia” era cea mai exactă localizare pe care i-o putea cunoaşte cineva.

Edward se întinse spre portieră, ferm hotărât să îl împingă pe Thomas afară, în întuneric.

— Îţi sugerez să i te alături.

Marchizul plescăi din limbă.

— De când eşti duce ai devenit cam încăpăţânat, colonele. Cred că îl prefer pe bărbatul care obişnuia să dea foc corturilor inamice. El era mai rezonabil.

— Habar nu ai, bombăni Edward. Apoi expiră şovăitor, ştiind că prietenul său cel tenace nu avea să-l lase în pace până nu obţinea de la el ceea ce venise să obţină. Indiferent cât de al naibii de iritantă era această trăsătură, Edward nu putea să îi poarte pică. Era aceeaşi tenacitate care îi permisese căpitanului de altădată să rămână în viaţă în Spania. Ce cauţi aici?

— Am nevoie de ajutorul tău, răspunse Thomas solemn. Am un prieten care are nevoie de mine ca să îl salvez de el însuşi.

Edward îl privi posomorât printre umbre. Şi-ar fi lăsat bucuros viaţa în mâinile lui Thomas, dar de această dată mergea prea departe.

— Dacă aş fi vrut ajutorul tău, mârâi el, ţi l-aş fi cerut acum un an.

— Nu erai pregătit să-l accepţi atunci.

Edward pufni dispreţuitor:

— Şi crezi că acum sunt pregătit?

— Cred că eşti la fel de încăpăţânat cum ai fost dintotdeauna, răspunse Thomas, din vocea lui răsunând afecţiunea în ciuda cuvintelor sale, însă nu am să te las să distrugi o viaţă fără a încerca să te opresc.

— Adică pe lui Benton.

— A ta.

Edward strânse din dinţi, dar chiar şi acea manifestare măruntă de indignare fu forţată. Nu era neapărat furios pe Thomas, cât pe ceea ce reprezenta acesta – viaţa lui de dinainte, cea pe care fusese nevoit să o lase în urmă. Însă acea viaţă dispăruse pentru totdeauna.

— De unde ştii despre planurile mele în privinţa lui Benton? întrebă el.

— De la mătuşa ta Augusta. Ea m-a rugat să te conving să renunţi la planul ăsta al tău.

— Atunci poţi să-i spui că e prea târziu, îl asigură Edward. Meacham stabileşte detaliile aranjamentului chiar

în acest moment.

— Încă mai poţi să-l laşi pe Benton să scape. Thomas susţinu privirea lui Edward cu o expresie de compătimire profundă. Ceea ce i s-a întâmplat fratelui tău e de neiertat şi ar fi meritat să fie spânzurat drept pedeapsă. Dar nu a fost. Magistraţii l-au lăsat să scape basma curată, iar acum trebuie să-l laşi şi tu să scape, înainte să-ţi distrugă şi ţie viaţa.

Edward îl fixă cu o privire goală, fără un cuvânt.

În trecut le-ar fi cerut sfatul lui Grey şi lui Thomas şi cel mai probabil l-ar fi şi urmat, aşa cum ar fi făcut şi cu propriul frate, însă acel trecut era înainte ca lumea sa să se fi schimbat. Colonelul Westover alături de care Thomas înfruntase flăcările războiului dispăruse. Era ca şi cum ar fi murit pe câmpul de luptă.

— Mi-ai salvat viaţa, colonele, în repetate rânduri. Thomas se aplecă în faţă, cu o expresie intensă pe chip în umbrele întunecoase proiectate de felinarele legănate ale trăsurii. Şi nu am să te las să-ţi nenoroceşti viaţa acum.

Edward aproape râse. Thomas nu ar fi putut să facă nimic nici pentru a-l opri, nici pentru a-l ajuta. În afară de…

— Poţi să îl supraveghezi pe Benton? Am nevoie ca o persoană de încredere să stea cu ochii pe el până se rezolvă toată treaba.

Părând să înţeleagă că era timpul să abandoneze acea bătălie în speranţa de a câştiga la un moment dat războiul, Thomas acceptă fără prea multă tragere de inimă:

— Am să iau legătura cu Grey să văd dacă îmi poate da câţiva oameni. Dar promite-mi că ai să te gândeşti la posibilitatea de a-l lăsa pe Benton să scape.

„În niciun caz n-am s-o fac.”

Edward îi susţinu privirea şi minţi:

— Am să mă gândesc.

Dar nu avea să se răzgândească vreodată. Benton era prizonierul lui acum, în cel mai concret mod posibil, ca şi

cum l-ar fi ţintuit el însuşi în lanţuri între zidurile închisorii Newgate, şi nimic nu ar fi putut să îl facă vreodată să-l elibereze pe ticălos câtă vreme propriul lui frate zăcea mort în cimitir.

— Noapte bună, atunci, colonele. Şi transmite-i salutări mătuşii Augusta.

Thomas deschise portiera trăsurii şi sări afară, aterizând în stradă şi dispărând în beznă.

Pufnind iritat, Edward trânti portiera în urma lui.

Thomas se înşela. Răzbunarea se dovedise uşoară. Nu fusese nevoit să îl spânzure pe Benton; nici măcar nu fusese nevoit să-i ofere suficientă frânghie cât să se spânzure singur. Nu avusese altceva de făcut decât să stea în spatele lui şi să culeagă resturile odată ce se făcuse zob. Fusese atât de simplu!

Câştigase. Obţinuse răzbunarea şi îl îngenunchease aşa cum îşi dorise, aducându-l pe Benton exact unde îi era locul – în închisoare şi fără nimic din tot ceea ce îi era drag. La masa de joc, când Benton îşi dăduse seama cine era şi ce făcuse, fusese copleşit de o satisfacţie imensă, care nu se putea compara cu nimic din ceea ce mai trăise până atunci.

Însă senzaţia pălise, şi încă repede, până nu îi mai rămăsese decât acelaşi gol de dinainte. În locul fericirii şi al uşurării la care se aşteptase, se simţea gol pe dinăuntru, ca şi cum i-ar fi lipsit jumătate din viaţă şi habar nu avea unde să o caute.

*

Katherine Benton îşi dădu pe spate capişonul pelerinei când intră în casa fierarului, strângând ferm în cealaltă mână geanta ei de piele.

— Iertaţi-ne, domnişoară, o întâmpină doamna Dobson, că v-am chemat aşa în toiul nopţii.

Ea îi zâmbi liniştitor.

— Aţi făcut ceea ce trebuia trimiţând după mine.

Mama îngrijorată mută sugarul din braţele ei pe celălalt şold, în timp ce un alt copil izbucni în plâns undeva de la etaj, iar doi băieţi porniră în fugă unul după altul, alergând prin încăperi. Erau acum zece copii în casa mică, dar îngrijită, ultimul fiind adus pe lume chiar cu ajutorul lui Kate.

— Fiţi binecuvântată, domnişoară, oftă doamna Dobson recunoscătoare şi, pentru o clipă, Kate văzu scânteierea unor lacrimi de extenuare în ochii ei, că aţi venit să ne-ajutaţi cu tot cu belele de pe capul dumneavoastră.

Belele de pe capul ei... Ignorând junghiul de umilinţă, ştiind că femeia nu o spusese pentru a o jigni, Kate îşi puse alinător mâna pe braţul doamnei Dobson înainte ca aceasta să înceapă să detalieze acele belele sau să-i aducă aminte că domnul Dobson avusese bunătatea de a-i cumpăra calul anul trecut, când avusese nevoie de bani.

— Unde e Tom?

Doamna Dobson arătă spre scări, apoi alungă doi copilaşi care se agăţaseră de fustele ei.

— Vreţi vă rog să aduceţi sus un ceainic cu apă fierbinte şi o cană?

Femeia dădu din cap, iar Kate urcă în grabă scările. Probabil Tom se simţise cu adevărat rău în seara aceea dacă întreaga casă era cu fundul în sus, copiii ridicaţi din pat şi alergând de capul lor, de la cel mai mare, de paisprezece ani, până la bebeluş. „Probleme la stomac” era ceea ce-i spusese băiatul care fusese trimis să o aducă. „Te rog, Doamne, fă să fie ceva ce să pot remedia.”

Inspirând adânc pentru a se întări sufleteşte, păşi în micuţa încăpere de sub streaşină care servea drept dormitor pentru toţi cei şase băieţi ai familiei Dobson, cele trei fete şi bebeluşul împărţind o odaie de la parter. Un

băiat tânăr stătea ghemuit pe patul din colţ, lângă tatăl care încerca în zadar să îi aline suferinţa, şi se ţinea de abdomen, gemând de durere.

Kate îl împinse blând pe domnul Dobson la o parte, îşi puse geanta pe marginea patului şi o deschise, apoi coborî privirea spre băiat.

— Bună, Tom.

— Bună seara, domnişoară, replică el, forţându-se să vorbească printre dinţii încleştaţi.

Fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare. Faţa îi era palidă, iar braţele nu i se descleştau nicio clipă de pe mijloc.

Kate se încruntă.

— James zicea că te doare stomacul.

— Teribil de tare, domnişoară.

Îşi înăbuşi un nou geamăt de durere.

— Arată-mi exact unde.

Băiatul ridică o privire nesigură spre tatăl lui, care dădu din cap în semn de permisiune, iar Tom coborî pătura până la şolduri, cu o mână, şi cu cealaltă îşi dezgoli abdomenul mic şi plat, ridicându-şi cămaşa de noapte.

Kate îi atinse burta cu grijă, începând din stânga jos şi urcând de-a curmezişul.

— Aici?

Băiatul clătină din cap, dar gemu, punându-şi degetele peste un punct aflat mult mai sus, în mijloc, imediat sub stern.

— Aici? Kate îl apăsă pe abdomen, iar băiatul ţipă. Ochii i se îngustară şi, pe baza a ceea ce ştia deja despre acel băiat, începu să bănuiască… Deschide gura, Tom.

Băiatul deschise larg gura, iar când Kate se uită înăuntru, se posomorî, întreaga îngrijorare din sufletul ei dispărând.

Acum *ştia sigur.*

— Te-ai furişat din pat în noaptea asta, nu-i aşa?

Băiatul făcu ochi mari – fusese prins.

— Domnişoară?

— Şi, judecând după dureri, aş zice că cel mai probabil în jur de miezul nopţii. Nu-i aşa?

Cu o expresie confuză de suferinţă şi de vinovăţie trecând peste chipul lui tânăr, băiatul încuviinţă din cap.

Kate se aşeză din nou pe pat şi ridică dintr-o sprânceană dojenitoare:

— Te-ai băgat în tutunul tatălui tău.

Băiatul îi aruncă o privire îngrijorată tatălui său şi gemu. Faptul că fusese prins – şi teama de pedeapsa care urma – nu făceau decât să îi înrăutăţească durerile de stomac.

— Fiul dumneavoastră şi-a stricat stomacul, îi informă Kate pe cei doi soţi, care rămăseseră în prag, soţia ţinând în continuare bebeluşul în braţe şi cu un copilaş tenace încă agăţat de fustele ei. Se va simţi mai bine până dimineaţă, adăugă ea, aruncându-i băiatului o privire piezişă, şi sunt convinsă că, după noaptea asta, n-o să se mai atingă niciodată de tutunul dumneavoastră, nu-i aşa, Tom?

Băiatul clătină sumbru din cap.

— Bun. Asta ar trebui să te ajute. Scoase din geantă o sticluţă cu un praf alb şi turnă din ea în cana pe care i-o întinse doamna Dobson când Kate îi făcu semn să i-o aducă împreună cu ceainicul. Adăugă apă fierbinte şi amestecă. Bea asta. Când băiatul se încruntă temător spre amestecul ce părea să fiarbă, îi explică: Este bicarbonat de sodiu. Bulele îţi vor ajuta stomacul să se liniştească. Haide, bea-l tot!

Schimonosindu-se ca un om torturat, Tom înghiţi amestecul, apoi icni dezgustat.

— Te vei simţi mai bine peste câteva ore. Kate aruncă o privire spre cei doi părinţi, evident copleşiţi de numărul mare de copii. Câţi ani ai, Tom – nouă sau zece?

— Unsprezece, domnişoară.

— Chiar mai bine. Eşti destul de mare să lucrezi, deci. Vino să mă vezi la Brambly mâine. Ne-ar prinde bine un băiat la grajduri.

Ceea ce era o minciună. La Brambly nu era nicidecum nevoie de grăjdari, fiindcă la Brambly nu mai existau grajduri. Deoarece la Brambly nu mai rămăsese niciun cal în afară de unul bătrân şi deşelat pe care nu i l-ar fi luat nimeni de pe cap nici plătit. Dar ştia şi că un copil în minus cu care să îşi bată capul ar fi ajutat familia Dobson să se mai scuture de griji, chiar dacă nu era sigură cum avea să reuşească să mai hrănească încă o gură în familia ei. Dar urma să se descurce. Cumva, reuşea întotdeauna să se descurce.

Îşi închise geanta şi se ridică să plece.

— Domnişoară, sunteţi sigură că vreţi să-l luaţi pe Tom să lucreze la dumneavoastră? insistă doamna Dobson, urmând-o pe Kate la parter.

Cei doi soţi nu erau săraci, dar nu erau nici bogaţi, şi deşi a-l trimite pe Tom să lucreze pentru Kate însemna mai puţini bani cheltuiţi cu el, mai important era că însemna un copil mai puţin de supravegheat.

— Ne-ar prinde bine o mână de ajutor în plus.

Judecând după tresărirea de pe buzele femeii, era evident că nu o credea pe Kate, dar nici nu i se împotrivi:

— Ne-ar ajuta mult, domnişoară. E întotdeauna greu când ai copii, nu-i aşa?

Ca la un semn, bebeluşul izbucni în plâns. Femeia oftă şi deschise uşa.

Kate ieşi în întuneric şi frig, gândindu-se fără urmă de entuziasm la cei câţiva kilometri pe care avea să fie nevoită să îi facă până acasă prin întuneric.

— Ar trebui să vă consideraţi norocoasă, domnişoară, că nu aveţi copii cu care să vă bateţi capul şi pe care să-i certaţi mereu.

Kate făcu un efort pentru a nu-şi lăsa zâmbetul să

pălească, în ciuda junghiului de invidie. Nu, ea nu avea copii ai ei şi cel mai probabil nu va avea niciodată. Să facă sacrificiile necesare pentru a obţine un soţ şi o familie… Era ceva ce pur şi simplu nu se putea îndura să facă.

— Da, răspunse ea trăgându-şi capişonul, sunt într-adevăr foarte norocoasă.

*

În camera sa de lucru, Edward îşi turnă un pahar de whisky. Luă o înghiţitură care îl făcu să icnească şi savură senzaţia de arsură, apoi se întoarse spre şemineu, unde mai scânteiau câţiva tăciuni incandescenţi. Îi împunse cu vătraiul de alamă până stârni o flacără fără vlagă, mai mult pentru a-şi descărca fizic frustrările acumulate în el decât pentru a înteţi focul. În jurul lui, reşedinţa urbană era cufundată în linişte şi întuneric, căci mătuşa sa Augusta şi servitorii se bucurau de ultimele ore de somn înainte de ivirea zorilor.

Îi invidia. El nu mai dormise bine de peste un an. Şi ştia că nu avea să doarmă nici în noaptea aceea.

Era pur şi simplu obosit. Acesta era motivul pentru care nu simţea acea fericire de durată la care se aştepta se în momentul când avea să facă dreptate în privinţa lui Benton, şi tot din acelaşi motiv se lăsa înghiontit de cuvintele lui Thomas. Dimineaţă, odată ce reuşea să doarmă şi începea să înţeleagă cu adevărat succesul răzbunării sale, avea să cunoască şi plăcerea revanşei. Atunci urma să fie fericit.

Fericit? *Dumnezeule!* S-ar fi bucurat să poată simţi orice.

Blestemând, dădu pe gât ce mai rămăsese din whisky şi se holbă la foc.

— Excelenţă?

Ridică privirea şi îl văzu pe Meacham aşteptând în

prag. Edward îi făcu semn să intre, bucuros de sosirea acestuia. Cu cât lămureau mai repede tot ceea ce ţinea de situaţia lui Benton, cu atât mai bine.

Meacham salută politicos din cap. Avocatul familiei Westover de aproape treizeci de ani, William Meacham se dovedise în repetate rânduri un specialist excelent şi un angajat devotat. Ocazional, de-a lungul anilor, chiar şi un prieten. Când tatăl lui Edward murise, şi Stephen devenise moştenitor, iar cei doi fraţi nu aveau decât douăzeci, respectiv nouăsprezece ani, Meacham fusese un sfetnic preţios, iar Edward îi datora mai multă recunoştinţă decât ar fi putut admite sau decât ar fi fost acesta dispus să accepte.

Însă în ciuda trecutului care îi lega, Meacham nu şi-ar fi permis niciodată să devină familiar cu el şi nu ar fi încălcat niciodată eticheta, nici măcar la patru dimineaţa. Acum că era noul duce, Edward ar fi trebuit să fie încântat de respectul care îi era arătat, însă îl sâcâia. De când moştenise titlul, nimeni nu mai era deschis şi sincer cu el.

Buzele i se strâmbară uşor. Aparent, nimeni în afară de Thomas Matteson.

— Îmi cer scuze pentru ora târzie, spuse Edward încet.

— Nu este cazul, Excelenţă. Meacham băgă mâna în interiorul paltonului şi scoase hârtiile pe care le pregătise. Benton a acceptat termenii dumneavoastră şi, în schimb, a semnat transferul asupra tuturor posesiunilor sale, exact cum aţi cerut. Este ruinat. Apoi adăugă încet: Felicitări, domnule.

Edward aruncă o privire peste hârtii doar cât pentru a se asigura că semnătura lui Benton se afla la baza fiecăreia dintre acestea, apoi se întoarse din nou spre foc.

Se terminase, deci. Phillip Benton era acum sărac lipit pământului, viaţa sa fiind complet şi public distrusă. Urma să trăiască în micuţa cameră din Cheapside pusă la dispoziţie de Edward, cu un ajutor lunar de o singură liră

acordat de Edward, supravegheat clipă de clipă şi fără a putea mişca nimic fără permisiune – devenise prizonier, sau atât de aproape de statutul de prizonier pe cât era posibil fără a fi încuiat efectiv în spatele gratiilor. Viaţa lui ajunsese în mâinile lui Edward, iar Edward o putea distruge, la fel cum Benton o distrusese pe a lui.

Atunci de ce nu era fericit?

— Mulţumesc, Meacham. Am terminat pe seara asta.

Avocatul ezită:

— Mai este ceva, Excelenţă.

— Ce anume?

— Are o fiică.

Edward se încruntă spre foc. Benton menţionase existenţa unei fiice, dar nu îl luase în serios. În lunile de când pusese ca Benton să fie urmărit, investigatorii săi nu văzuseră, nici nu auziseră să se pomenească vreodată de vreun copil.

Însă nu ar trebui să-l surprindă să afle că Benton avea o fiică atât de lipsită de importanţă pentru el, încât nu mergea niciodată s-o vadă, nici nu lua legătura cu ea. Ticălosul îşi distrusese propria viaţă cu jocuri de noroc, curvăsărit şi băutură, şi în acelaşi timp îi distrusese şi fiicei sale viaţa, refuzându-i grija pe care o merita. Un astfel de bărbat nu avea suflet să iubească un copil.

Meacham continuă prudent:

— Benton a cerut să deveniţi tutorele ei.

— Nu.

— Dacă îmi permiteţi, domnule, cred că ar trebui să vă mai gândiţi. Mama ei este moartă, iar dată fiind situaţia actuală a tatălui ei…

O privire tăioasă din partea lui Edward îl făcu să se oprească. *Bun.* Meacham şi Thomas puteau amândoi să-şi păstreze pentru ei nenorocitele lor de opinii legate de Benton.

— Trebuie să vă gândiţi la reputaţia dumnea…

— Naiba s-o ia de reputaţie! bombăni el.

Meacham se crispă.

— Excelenţă, nu cred că vorbiţi serios.

Edward îl privi cu ochii îngustaţi. Meacham nu mai fusese niciodată atât de aproape de a trece graniţa dintre ei, de a-şi permite o asemenea familiaritate, încât să încerce să îl mustre. Însă Meacham nu se înşela. Lui Edward nu-i păsa câtuşi de puţin de ce se alegea de reputaţia lui, dar acum, că devenise duce, era responsabil de reputaţia familiei Westover şi a titlului ei nobiliar, indiferent dacă îi convenea sau nu.

— Domnule, l-aţi adus pe tatăl ei într-o situaţie în care nu o mai poate susţine financiar. Din punct de vedere moral, a devenit responsabilitatea dumneavoastră. E mai bine să legalizaţi acest aspect. Avocatul adăugă sec, cu o expresie paternă cum Edward nu mai văzuse niciodată: Dacă nu aveţi grijă de ea, iar situaţia ei ajunge la urechile lumii, veţi deveni un paria în societate.

Şi aceeaşi soartă ar fi aşteptat-o şi pe Augusta. Mătuşa lui era singura familie pe care o mai avea acum şi nu ar fi făcut nimic care să o rănească.

— În regulă. Se întoarse nepăsător către foc. Scrie contractul.

— Este decizia corectă, domnule, îl asigură Meacham. Ar fi fost regretabil pentru dumneavoastră dacă ar fi avut de suferit o fiinţă inocentă.

Edward nu spuse nimic, incapabil să găsească în el suficientă vinovăţie cât să îi pese. Văzuse sute de fiinţe inocente suferind în timpul atrocităţilor războiului. Ce mai conta faptul că un copil rămânea fără panglici în comparaţie cu toate acele orori?

— Ar trebui să meargă cineva acasă la ea pentru a se asigura că are o situaţie adecvată. Am să mă ocup ca unul dintre asistenţii mei să meargă săptămâna viitoare…

— Nu, îl întrerupse Edward. Mă duc eu.

Meacham se opri surprins.

— Mă scuzaţi?

— Mă duc personal.

Nu că i-ar fi păsat cu adevărat de sentimentele fetiţei, dar apariţia unui funcţionar legal dând buzna peste ea şi înspăimântând-o era ultima complicaţie de care avea nevoie, în condiţiile în care îşi dorea ca întreaga situaţie cu Benton să fie rezolvată cât mai rapid şi cât mai uşor posibil. Copii urlători şi dădace furioase nu ar fi făcut decât să se adauge bătăilor sale de cap.

Şi mai avea un motiv să meargă. După calvarul din anul care trecuse, avea să-i prindă bine să petreacă în singurătate câteva zile la ţară, călărind şi vânând, departe de moşia familiei de la Hartsfield Park şi de toate amintirile de acolo. Voia să meargă undeva unde să poată uita, chiar dacă doar pentru câteva zile, şi unde să nu i se amintească în permanenţă de Stephen şi de Jane.

Aşa că avea să o cunoască pe copilă, să se asigure că locuia în condiţii satisfăcătoare, apoi să-şi vadă de ale lui. Cel mai probabil urma să termine până la ora ceaiului. Vizita nu avea să fie nimic mai mult decât o scurtă diversiune.

— Dacă mai e ceva, îi ceru Edward, vizitează-mă dimineaţă. Noapte bună, Meacham.

— Excelenţă.

Cu o plecăciune uşoară, Meacham se retrase din camera de lucru.

Edward îşi umplu din nou paharul şi învârti lichidul auriu cu un aer gânditor. Deci, Benton are o fiică.

Avea.

Era a lui acum, atât de aproape de a fi ca propria lui fiică pe cât era posibil fără a avea acelaşi sânge, şi devenise responsabilitatea lui să o crească, să o educe şi, în cele din urmă, să-i găsească un soţ, odată ce ajungea la maturitate. Sau, mai exact, devenise responsabilitatea lui

Meacham, căci el nu avea de gând să-şi mai bată capul vreodată cu acea copilă după ce îşi încheia vizita în Sussex.

Era un aspect pe care nu îl planificase, dar acum că fata făcea parte dintre consecinţele bătăliei câştigate, statutul de tutore al ei nu avea decât să-i facă răzbunarea cu atât mai dulce. Era o pradă de război şi nu intenţiona să-i permită lui Benton să o mai vadă.

Viaţa unei fiice, în schimbul vieţii unui frate. O compensaţie corectă.

— Strathmore?

Mătuşa Augusta apăru în prag. În pofida orei târzii, îşi ţinea capul drept, cu un aer regal – contesă din cap până în picioare.

Edward îşi întoarse privirea spre foc. Dumnezeule, cât era de extenuat…

— Nu, doar Edward.

— *Doar* Edward?

El îşi dădu ochii peste cap în faţa asediului pregătit de Augusta şi a devotamentului ei neclintit faţă de poziţia socială. Cum nu avusese copii, mătuşa lui, rămasă văduvă, îi crescuse pe el şi pe Stephen după ce mama lor murise când ei erau încă băieţandrii, în calitate de soră a ducelui ei revenindu-i sarcina de a-i ţine în frâu şi a-i feri de scandaluri. Cei doi îi dăduseră multe bătăi de cap, însă îi strunise cu porunci severe şi priviri tăioase. Era una dintre puţinele persoane din lume capabile să îl mustre, fiind încă în stare să-l facă să tremure dintr-o singură privire.

Precum cea pe care o aţinti acum asupra lui.

— Eşti totuşi ducele…

— Asta e ceea ce doresc în noaptea asta. Politeţea forţată era ultimul lucru cu care voia să aibă de-a face, toate acele detalii care îi aminteau cât de mult se schimbase viaţa lui. În noaptea aceea voia să fie din nou doar Edward. Te rog, noaptea asta, las-o aşa.

Mătuşa lui îşi îndreptă umerii, adoptând postura de

capitulare posacă pe care o lua de fiecare dată când ştia că insistase atât cât era omeneşte posibil, dar nu avea să câştige.

— Îmi cer scuze că te-am trezi, interveni Edward, sperând să o îmbuneze şi să evite alte conflicte.

— Am auzit uşa.

— Era Meacham, îi spuse el blând. Ar trebui să te întorci în pat şi să-ţi faci somnul. Îţi voi ţine companie la micul dejun.

— Ai nevoie de ceva? Să trimit după Huddleston?

Edward clătină din cap. Huddleston era un valet bun, mereu dornic să ajute şi să îi facă pe plac, dar Edward se simţea sufocat de atenţia lui. Prefera să se îmbrace singur, aşa cum o făcuse şi în Spania, chiar dacă avusese o ordonanţă la dispoziţie, căci ţinea la intimitatea sa. Dacă ar fi putut s-ar fi lipsit complet de valet, dar, în calitate de duce, acest lucru era imposibil, şi cum Huddleston fusese valetul lui Stephen, Edward îl păstrase pentru el.

— Somn uşor, atunci.

Întorcându-se să plece, se opri să îşi pună o mână pe braţul lui.

Însă Edward se feri. Nu voia grija ei maternă în noaptea aceea, preferând să fie lăsat în pace în nefericirea lui. Sau ceea ce ar fi fost nefericire dacă ar fi fost capabil să simtă măcar atât.

Chipul ei se îmblânzi.

— Nu ţi-e uşor să porţi povara titlului, nu-i aşa, Edward?

Lăsându-şi umerii să cadă, Edward îşi feri privirea, nedorind ca ea să vadă suferinţa din ochii lui.

— Era o povară pe care ar fi trebuit s-o poarte Stephen, nu eu.

— Fratele tău nu a considerat-o nicio clipă o povară. O privea ca fiind moştenirea lui.

— Eu sunt soldat. Clătină din cap. Viaţa asta nu mi-a

fost sortită mie.

— Dar *este* viaţa ta acum. Băiete drag, poţi să-ţi iroseşti timpul încercând să te convingi singur că eşti tot un colonel de armată, dar nu mai eşti. Lăsă să-i scape un suspin adânc, nu de milă sau de jale, ci născut din dorinţa ca Edward să îşi accepte noul statut aşa cum o făcuse şi ea. Şi nu vei fi niciodată *doar* Edward.

Sărutându-l blând pe obraz, ieşi din încăpere.

Preţ de câteva clipe Edward nu făcu decât privească în urma ei, incapabil să trezească în el suficientă emoţie cât să fie furios sau jignit de cuvintele ei. Însă nu simţea nimic. Îşi sprijini braţul obosit pe poliţa căminului, prea apatic chiar şi pentru a-şi reumple paharul şi a bea până uita de el.

Fiind al doilea născut, fusese crescut să îşi croiască singur drum prin viaţă, şi o făcuse bucuros, cumpărându-şi un grad de ofiţer în armată odată ce terminase universitatea. Pe câmpul de luptă nu mai conta deloc faptul că familia sa era una dintre cele mai puternice din Anglia. Ceea ce era important era caracterul. Capacitatea lui de a îndeplini ordinele cu un devotament fără cusur faţă de oamenii săi îl făcuse să iasă în evidentă. Şi excelase la acest lucru, câştigându-şi pe câmpul de luptă cinci avansări în grad.

Apoi, printr-un capriciu crud, soarta îi furase tot ceea ce obţinuse cu atâta trudă. Din clipa în care moştenise titlul, viaţa colonelului Westover se sfârşise, ca şi cum ar fi murit şi el în ziua aceea în accidentul de trăsură care curmase viaţa fratelui şi a cumnatei lui. Fusese obligat să ia locul fratelui său şi să ducă moştenirea mai departe. De drept, acum ar fi trebuit să lupte pe continent, iar Stephen ar fi trebuit să fie încă în viaţă.

Cu Jane.

Chiar şi acum simţea o strângere de inimă când se gândea la ea. În noaptea când Edward o întâlnise pentru

prima dată, când ea intrase în sala de bal pentru a-şi face debutul în societate, fusese fermecat. Era un sentiment pe care nu îl mai trăise cu nicio altă femeie până atunci. Cu părul ei întunecat şi ochii căprui, nu era o frumuseţe englezească tipică, dar avea o vitalitate care îl atrăsese, un farmec pe care regulile rigide ale societăţii engleze nu i-l răpiseră încă. Edward reuşise cumva să obţină un vals cu ea, iar pe când orchestra ajunsese la ultimele înflorituri ale valsului şi el o oprise cu o piruetă râzând în braţele lui, era deja pierdut, deşi ştia că nu îi era sortită lui.

Fiind fiica unui conte, era născută să devină soţia unui nobil înalt, iar viitorul ei – şi alegerile ei în materie de soţi – nu îi aparţinuseră niciodată cu adevărat. Şi, la drept vorbind, nici nu îi promisese nimic vreodată.

Chiar şi aşa, el îi făcuse curte în maniera nesocotită care îl caracterizase când era mai tânăr, dând naibii orice urmă de prudenţă şi gândul la eventualele consecinţe. Însă fusese prea tânăr, cu prea puţină experienţă în ceea ce priveşte femeile şi lumea, şi mult prea arogant pentru a înţelege că existau lucruri pe care nu îi era hărăzit să le aibă vreodată. Indiferent cât de mult şi le-ar fi dorit. Iar pe ea o dorise, nu doar pentru o aventură, ci pentru tot restul vieţii, însă nu bănuise nicio clipă că ea nu împărtăşea aceleaşi dorinţe privind un viitor împreună. Astfel că, într-o după-amiază caldă, stând amândoi încâlciţi în aşternuturi într-o cameră de oaspeţi nefolosită de la Hartsfield Park, îi declarase că o iubea.

Închise strâns ochii pentru a alunga amintirea. Zece ani mai târziu, încă mai auzea sunetul chicotului ei speriat şi vocea ei uluită, la fel de limpede de parcă s-ar fi aflat chiar în clipa aceea în cameră cu el.

Iubire? Cel puţin avusese bunul-simţ de a-şi acoperi gura cu mâna, într-un gest de scuză stingheră, când murmurase: „Doar nu crezi cu adevărat că m-aş putea căsători vreodată cu un ofiţer de armată... O, Edward,

nu…” Ochii ei măriţi de surpriză căpătaseră apoi o expresie blândă, de milă. „Credeam că înţelegi…”

Aparent, nu înţelesese deloc.

O săptămână mai târziu, plecase la război, pentru a fi cât mai departe de ea, intenţionând să nu se mai întoarcă niciodată.

Şi, două luni mai târziu, fratele lui, Stephen, duce de Strathmore, îşi anunţase logodna. Cu Jane.

În ciuda infernului războiului şi a furiei stârnite de trădarea ei de a se fi căsătorit cu fratele lui, avusese nevoie de câţiva ani până să reuşească să şi-o alunge din minte. Se năpustise în atacuri nesocotite în numeroase bătălii şi se oferise să ia locul unor soldaţi de rang inferior în misiuni periculoase, nu fiindcă şi-ar fi dorit să moară, ci fiindcă nu îi mai păsa ce se alegea de el, dacă trăia sau murea. În cele din urmă şi-o alungase şi din trup, cu ajutorul unui lung şir de femei anonime.

Nimic din toate acestea nu ajunsese la urechile fratelui său, care fusese cândva cel mai bun prieten şi confident al lui. La început îi fusese prea ruşine pentru a-i împărtăşi lui Stephen cum se îndrăgostise de o femeie care – ar fi trebuit să înţeleagă de la bun început – nu ar fi putut fi a lui. Apoi, când aflase despre logodna lor, această a doua umilinţă profundă, venind din partea femeii care devenise cumnata lui, schimbase totul între cei doi bărbaţi, iar Edward ştiuse că nu avea să-i poată spune vreodată adevărul. Încrederea pe care şi-o acordaseră reciproc de când erau băieţandrii fusese în mod irevocabil distrusă, iar el îşi pierduse nu doar inima, ci şi fratele.

Consecinţa, îşi spuse el acum, era o carieră militară remarcabilă şi o enormă neîncredere faţă de femei. Îşi dădea voie să se bucure de flirturile şi de atenţiile lor şi accepta bucuros orice plăceri i-ar fi oferit acestea de bunăvoie, dar nu avea să îşi mai încredinţeze niciodată inima unei femei.

Apoi, într-o secundă, lumea lui se sfârşise.

Stephen şi Jane plecaseră la Londra pentru a sărbători vestea că ea era în sfârşit însărcinată cu mult aşteptatul moştenitor al titlului Strathmore. Însă Philip Benton, beat şi furios după o noapte în care pierduse bani la cărţi, gonise cu faetonul său pe străzile înguste, năpustindu-se orbeşte de după un colţ şi izbindu-se de trăsura care venea din faţă. Cele două atelaje se ciocniseră într-un amalgam de lemn şi metal, sânge şi carne. Stephen şi Jane fuseseră răpuşi în floarea vârstei, în timp ce Benton scăpase nevătămat.

Edward se aflase la o ţară distanţă când se întâmplase totul, fără să aibă habar de schimbările oribile şi monstruoase pe care soarta le aruncase asupra familiei sale.

Întreaga povară a moştenirii Strathmore căzuse asupra lui ca o avalanşă, smulgându-l din fruntea oamenilor săi şi forţându-l să se întoarcă în Anglia şi să îşi găsească locul într-o viaţă pe care nu o mai cunoscuse niciodată până atunci, nici nu şi-o dorise. Peste noapte, devenise unul dintre cei mai puternici oameni din regat, răspunzător pentru moşii şi pentru toţi ocupanţii şi angajaţii de pe acestea, pentru conturi bancare ce valorau fiecare o mică avere, un loc în Parlament şi confidenţele private ale prinţului regent însuşi.

Fratele lui şi Jane fuseseră ucişi, însă Edward fusese aruncat în iad.

Capitolul 2

Casa Brambly
Sussex, Anglia

Katherine Benton întinse încet lingura către bolul

aşezat într-o poziţie precară deasupra lămpii, având grijă să nu zgâlţâie întreaga construcţie în timp ce amesteca…

— Domnişoară Kate!

Mâna îi tresări. Din gât îi scăpă un geamăt în timp ce se uita neputincioasă cum tripodul se răstoarnă, izbindu-se pe podeaua din piatră şi vărsând conţinutul vasului pe partea din faţă a rochiei ei, lăsând în urmă o pată maronie şi urât mirositoare:

— Pe toţi dracii!

Înjurătura deloc elegantă pentru o doamnă îi zbură de pe buze înainte să apuce să o stăpânească.

Răsuflă lung, apoi se aplecă să culeagă rămăşiţele experimentului distrus. Se alesese praful din munca ei de o zi.

Lumina soarelui cădea oblic prin fereastra laboratorului pe care îl amenajase în vechea afumătoare şi în care îşi efectua experimentele şi îşi amesteca leacurile şi în care, ca bonus – *de obicei* – se bucura de linişte pentru a lucra în pace, îşi păstra cele mai importante cărţi şi notiţe şi trata rănile minore ale sătenilor. În cazul rănilor mai grave mergea acasă la ei, de regulă pe jos, deoarece Brutus, ultimii dintre caii de la fermă, nu se putea deplasa mai repede decât la pas, zguduindu-ţi spatele în tot acest timp.

Întinzându-se după jurnalul legat în piele în care îşi nota observaţiile, îşi şterse de pe frunte o picătură încăpăţânată de mizerie.

„Prima încercare eşuată”, mâzgăli ea, apoi şterse o picătură de mâzgă maronie de pe pagină şi o aruncă pe podea. „Voi face o a doua încercare mâine, în condiţii mai bine controlate.”

— Domnişoară, veniţi repede! Vocea stridentă a lui Dorrie sfâşie liniştea după-amiezii. Bucătăreasa, pe care Kate o ţinea la Brambly fiindcă de-abia era în stare să fiarbă apă şi, astfel, nu şi-ar fi putut găsi de lucru nicăieri altundeva, era mai eficientă decât un clopot de biserică

atunci când era vorba să atragă atenţia. Aveţi un oaspete! Un oaspete *important!*

— Vin.

Lăsându-şi umerii să cadă, stinse lampa, închise jurnalul şi traversă curtea, pornind spre casă.

Casa Brambly era superbă după-amiaza, în special în zilele de primăvară timpurie precum aceasta, când soarele se revărsa auriu şi cald pe zidurile clădirii. Faţada acesteia trăda cinci extinderi realizate în trecut, fiecare dintre ele de o altă dimensiune, astfel că întreaga casă arăta mai degrabă ca o serie de blocuri întrepătrunse, aşezate la întâmplare unul lângă celălalt, decât ca o casă ridicată pe baza unui proiect arhitectural stabil.

Însă asimetria nu făcea decât să contribuie la farmecul clădirii, din punctul de vedere al lui Kate. Iubea fiecare centimetru bizar din ea.

Şi nu doar casa îi stârnea un sentiment de mândrie. Proprietarii moşiei Brambly reuşiseră totodată de-a lungul anilor să îşi câştige o reputaţie respectabilă ca fiind oameni care aveau grijă de sat, iar Kate spera să facă şi ea la fel. Satul nu avea doctor; cea mai apropiată persoană cu pretenţii de pregătire medicală locuia la peste cincisprezece kilometri depărtare, în Oxbridge, iar ea nu ar fi dat pe mâna acelui beţiv incompetent nici măcar o pisică moartă. Astfel că, la doar şaptesprezece ani, intrase ea în acest rol, străduindu-se să ajute cât mai mult posibil cu bandajele şi leacurile ei preparate în casă. Fusese o vocaţie născută din nevoie, însă Kate descoperise în ea un scop pentru viaţa ei şi o dragoste profundă faţă de medicină, mergând până la sticluţele din laboratorul ei în care se aflau cele mai preţioase mixturi ale ei.

Mai mult, toţi sătenii o cunoşteau şi aveau încredere în ea. Crescuse practic pe uliţele satului, un copil care se dovedise mai mult decât dificil de controlat pentru doamna Elston, femeia care îi fusese angajată ca guvernantă când

Kate îşi pierduse pe neaşteptate mama, la doar doisprezece ani. La fel, ştiau cu toţii că gospodăria Brambly fusese lovită de vremuri grele din punct de vedere economic şi că ea făcuse tot ceea ce îi stătuse în putere pentru a reduce cheltuielile.

Însă în ultima vreme îşi făcea griji că nici măcar acest lucru nu mai era suficient.

Chiar dacă pământul genera venituri, banii nu îi ajungeau niciodată ca să plătească reparaţiile necesare, să refacă proviziile în hambar, să plătească lefurile servitorilor… cheltuielile nu se sfârşeau niciodată. Aşa că repara acele clădiri care erau în cea mai proastă stare, ţinea doar o mână de animale şi reuşea să ducă o existenţă la limită, chiar dacă modestă, în casa pe care o iubea, alături de câţiva servitori care deveniseră familia ei.

Şi toate acestea erau gestionate în întregime de ea. Uneori, responsabilitatea o îngrijora atât de mult, încât se traducea în nopţi nedormite, dar nu ar fi renunţat niciodată la fermă. Moşia Brambly era de drept a ei, fiindu-i lăsată moştenire printr-un titlu special de către bunicii ei din partea mamei, pentru a o ţine departe de mâinile ginerelui lor. Phillip Benton nu le cucerise niciodată inimile aşa cum o făcuse cu fiica lor. Iar bunicii ei fuseseră pe bună dreptate îngrijoraţi, şi Kate era de acord cu prudenţa lor. Deşi o durea sufletul să recunoască, tatăl ei nu fusese niciodată un om pe care să te poţi baza. Din egoismul lui se iscaseră certuri furioase şi acuzaţii aspre la adresa mamei ei, iar mai apoi, după ce Kate preluase controlul asupra fermei moştenite, acelaşi egoism crease mai multe greutăţi şi lacrimi decât ar fi vrut să recunoască.

Dar problema era că bunicii ei nu prevăzuseră moartea prematură a mamei ei, înainte să se mărite Kate, punând moşia Brambly sub protecţia soţului ei.

Cum ea era necăsătorită, legea îi acorda tatălui ei întreaga responsabilitate asupra ei. Deci, chiar dacă

pământul îi aparţinea lui Kate, veniturile modeste pe care le genera îi aparţineau tatălui ei, la fel ca întregul mobilier al casei, uneltele de la fermă şi toate animalele, până la ultimul purceluş. De fiecare dată când tatăl ei venea în vizită, o parte din acestea plecau întotdeauna cu el… câteva sfeşnice de fildeş, un ceainic de argint, o cutiuţă pentru amintiri – toate erau duse la Londra şi vândute. Chiar şi acum avea momente de tristeţe când se gândea câte pierduse de la moartea mamei sale. Iar acea nelinişte era însoţită de furia neputincioasă că tatăl ei insista să pună diverse planuri de afaceri destinate eşecului mai presus de siguranţa familiei sale.

Existaseră câteva certuri monstruoase între ei de la moartea mamei sale, când tatăl ei îi ceruse făţiş să îi predea proprietatea, dar ea îl refuzase întotdeauna şi avea să o facă şi pe mai departe. Brambly era casa ei, şi nu avea să renunţe vreodată la ea.

Însă îl ajuta de fiecare dată când putea. O, Phillip Benton nu era nici pe departe sfânt, dar era totuşi tatăl ei, şi singura rudă care îi mai rămăsese, deci nu putea să îl abandoneze pur şi simplu, chiar dacă nu îl vedea decât rar. Iar o parte din ea încă se mai agăţa de speranţa, oricât de măruntă, că într-o bună zi avea să găsească investiţia corectă într-o afacere şi să câştige suficienţi bani cât să poată avea grijă de ea şi de Brambly.

Deşi, îşi spuse ea, muşcându-şi buza şi gândindu-se cu tristeţe la cămările goale şi la camerele pustii, dacă mai trebuia să aştepte mult, i-ar mai fi rămas ceva de salvat?

— Domnişoară Kate!

Îşi dădu ochii peste cap:

— Vin!

Kate coti în grabă pe după zidul grădinii şi o văzu pe Dorrie fluturând nerăbdătoare din mână din pragul uşii.

— Ce este? întrebă Kate, intrând în casă. Cine a venit?

— Acolo.

Bucătăreasa arătă din cap spre încăperea care servise cândva drept salon oficial, pe vremea când încă mai trăia mama ei.

— Cine?

— Edward Westover.

Kate nu cunoştea pe nimeni cu numele de Westover, iar dintr-o privire rapidă prin foaier văzu că acesta nu îşi bătuse capul cu formalităţile, nelăsând nicio carte de vizită, nicio scrisoare de prezentare.

Dorrie adăugă cu ochi scânteietori:

— Un *duce!*

Lui Kate i se tăie respiraţia, surprinsă şi nedumerită. Ce naiba ar fi putut să caute un duce la Brambly?

— Ducele de Strathmore, adăugă Dorrie cu un aer impresionat, ca şi cum titlul complet ar fi ajutat la ceva. Însă Kate nu era genul de persoană care să atragă atenţia vreunui nobil înalt, indiferent de motiv. A cerut anume să o vadă pe doamna Elston, dar bătrâna băgăcioasă a plecat în sat.

— Va trebuie să discute cu mine în locul ei. Bun, atunci, adăugă Kate, punând mâna pe uşa salonului, să nu îl lăsăm pe Excelenţa Sa să aştepte.

Dorrie îi aruncă o privire de avertizare pe care Kate o ignoră instantaneu, la fel cum alungase grijile materne ale femeii şi când avusese doisprezece ani. Chiar şi aşa, ezită o clipă, apoi renunţă la orice urmă de prudenţă şi, afişând un zâmbet agreabil, deschise larg uşa.

Bărbatul care aştepta înăuntru se întoarse, iar Kate încremeni. Inima i se opri.

Bărbatul aţinti asupra ei o pereche de ochi întunecaţi, atât de întunecaţi, încât îi evocau catifeaua neagră şi, pentru o clipă, nu fu în stare decât să se holbeze la el, hipnotizată. Un fior neaşteptat îi coborî pe şira spinării, încingând-o complet până în vârful degetelor de la picioare. Înghiţi un nod. Mare.

Aşa arăta un duce? Zvelt şi musculos, înalt şi de o frumuseţe întunecată, cu o bărbie fermă şi umeri laţi întinzându-se sub jachetă… O, *vai.* Poate că subestimase cu mult ducii.

Bărbatul se încruntă şi, oripilată, Kate îşi dădu seama că se holba la el. Dumnezeule bun, se *holba* la el! — cu neruşinare.

Înainte să apuce să-şi smulgă privirea de la el, faţada atent construită de pe chipul bărbatului alunecă pentru o clipă, lăsând să se vadă o expresie între amuzament şi surpriză confuză. Dar într-o fracţiune de secundă aceasta fu înlocuită de o mască impenetrabilă:

— Colonel Edward Westover, se prezentă bărbatul. Apoi, aproape ca şi cum ar fi uitat. Duce de Strathmore.

— Excelenţă, spuse ea, făcând o reverenţă, bine aţi venit la Casa Brambly.

— Mulţumesc. Ezită, încruntându-se spre ea. Eşti bine?

Ea clipi surprinsă:

— Mă scuzaţi?

— Te simţi bine? repetă el, mai tare şi mai rar.

Şi vizibil mai nerăbdător.

— Sunt în regulă. Când privirea lui se mută asupra petei mari şi maronii lăţite pe partea din faţă a rochiei ei, îşi dădu seama la ce se referea. O! Am vărsat ceva din greşeală pe mine.

Se uită la pată şi mai încruntat.

— De câte ori?

— Doar… Nu contează.

Se îmbujoră toată de ruşine.

Ducele nu spuse nimic, însă Kate îi simţi dezaprobarea. Era palpabilă.

Iritarea luă rapid locul stânjenelii, şi ridică revoltată bărbia:

— Îmi cer scuze că nu am fost pregătită pentru

sosirea dumneavoastră *neaşteptată,* Excelenţă. Nu se obosi să îşi ascundă enervarea. Ce vă aduce la Brambly?

— Afacerile, răspunse el simplu.

— Afacerile?

Îi studie derutată ţinuta lejeră, alcătuită dintr-o jachetă maro peste o cămaşă albă cu guler, pantaloni cafenii şi vestă asortată, şi cizme negre uzate. Era îmbrăcat ca pentru o zi de călărie sau de vânătoare, nu pentru a face afaceri. Nu purta nici măcar lavalieră, pentru numele lui Dumnezeu! Şi, cu siguranţă, nu îşi putea imagina ce fel de afaceri ar fi putut atrage un duce la Brambly.

Apoi el o derută şi mai tare ridicând în aer o păpuşă:

— Sunt noul tutore al lui Katherine Benton.

— Poftim? spuse ea sufocându-se.

Ce anume tocmai spusese?

Ducele se holbă la ea ca şi cum ar fi fost ţicnită, apoi lăsă să-i scape o răsuflare exasperată, enervat că trebuia să repete totul:

— Eu sunt noul tutore al domnişoarei Benton.

Preţ de o fracţiune de secundă, Kate încremeni, uluită şi nevenindu-i să creadă. Apoi izbucni în râs, mai întâi chicotele scăpându-i necontrolate, apoi acestea crescând în hohote care îi zgâlţâiră umerii şi îi făcură mâinile să tremure atât de tare, încât abia reuşi să ia păpuşa din mâna lui.

— Îmi pare rău, se scuză ea, stăpânindu-şi râsul. Doar că totul e puţin cam… absurd!

Pe chipul lui apăru o expresie încordată.

— Te asigur, doamnă Elston, că prezenţa mea aici nu este deloc absurdă.

— Nu, aveţi dreptate în această privinţă. Cu siguranţă, nu sunteţi – îşi înclină capul cu o expresie curioasă, studiindu-l – o persoană pe care aş putea s-o consider absurdă.

Ochii ei verzi îl măsurară din cap până în picioare,

studiindu-i făţiş lăţimea umerilor lui, pieptul care i se îngusta într-o talie subţire, coapsele musculoase de sub pantalonii cafenii. Părul negru şi cârlionţat îi accentua ochii de un negru necruţător, atât de întunecaţi, încât erau aproape la fel de negri precum părul lui. Era în mod evident un bărbat obişnuit cu munca fizică şi activităţile în aer liber, neavând nimic în comun cu ceilalţi bărbaţi din aristocraţie pe care îi văzuse, acei filfizoni pântecoşi care făceau parada modei şi se purtau ca nişte copii răzgâiaţi.

Însă bărbatul acesta – ei bine, nu era nimic moale sau răzgâiat la acest bărbat care umplea încăperea cu prezenţa lui şi care nu avea neapărat un aer regal cât mai mult unul mândru, încrezător…

Periculos.

Kate înghiţi un nod, amuzamentul ei de mai devreme risipindu-se în faţa acelor ochi duri.

— Mă tem că e o greşeală la mijloc. Îi întinse păpuşa pentru a i-o da înapoi. Eu sunt Katherine.

— Tu eşti Katherine Benton? întrebă el scrâşnind din dinţi şi întunecându-se la faţă. *Tu* eşti fiica lui Phillip Benton?

— Da.

Fu rândul ei să îl fixeze cu privirea.

— Câţi ani ai? vru el să ştie.

Surprinsă de mânia lui bruscă, Kate decise cu înţelepciune că nu era momentul oportun pentru a-i spune că întrebarea lui era nepoliticoasă.

— Aproape douăzeci şi unu. Şi, după cum puteţi vedea, nu am nicidecum nevoie de un tutore.

Luând cuvintele ei drept o invitaţie, Edward îşi lăsă privirea să o măsoare din cap până în picioare, iar Kate se înfioră, simţindu-şi pielea ca de găină peste tot unde trecea privirea lui.

— Cumva s-a îmbolnăvit tatăl meu, Excelenţă? întrebă ea, cu o străfulgerare de vinovăţie la gândul că nu îi

trecuse prin minte de la bun început să întrebe despre tatăl ei şi, în acelaşi timp, în speranţa de a-i distrage atenţia şi a-i abate privirea cercetătoare.

Ochii lui se aţintiră reci într-ai ei.

— Nu.

— Atunci îmi cer scuze, domnule, dar cineva face o glumă.

— A cui glumă, domnişoară Benton – a ta sau a tatălui tău?

Ei i se tăie respiraţia. Tonul de gheaţă al vocii lui era chiar mai înspăimântător decât fusese furia lui cu doar câteva clipe în urmă. Cine *era* bărbatul acesta? Şi era convins că fusese numit tutorele ei – o, Dumnezeule bun, ce-o mai fi pus la cale tatăl ei?

Habar nu avea, dar era timpul ca bărbatul să plece, oricât ar fi fost el de duce şi de chipeş.

Porni spre uşă pentru a-l conduce afară.

— Îmi cer scuze, sincer, că aţi făcut atâta drum pentru a vâna himere…

Oprindu-se ca să arunce o privire în urmă, observă iritată că bărbatul nu se clintise niciun centimetru, deşi era evident că ea voia să îl vadă plecat. O, aroganţa individului era pe măsura titlului său!

Susţinându-i privirea, ducele băgă mâna în buzunarul jachetei şi, fără un cuvânt, scoase o coală de hârtie, apoi i-o întinse.

— Ce-i asta? întrebă ea circumspectă.

— Contractul de instituire a tutelei.

Ezitând, Kate îl luă. În termeni legali, purtând inclusiv peceţile şi semnăturile oficiale, contractul era clar – Phillip Benton îşi cedase sub semnătură toate drepturile şi responsabilităţile privind-o pe fiica sa, Katherine Anne Benton, aceasta urmând a fi plasată sub tutela Excelenţei Sale Edward Westover, duce de Strathmore, conte de Hampstead, viconte Loudon, până la momentul căsătoriei

ei, când întreaga responsabilitate privind îngrijirea ei se va transfera asupra soţului ei.

Kate rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă. Nu, aşa ceva era imposibil! Tatăl ei era egoist şi iresponsabil, dar nu s-ar fi coborât niciodată să o dea pur şi simplu pe mâna unui străin ca şi cum ar fi vândut animale de la fermă. Şi, cu siguranţă, nu ar fi renunţat la drepturile sale indirecte asupra moşiei Brambly.

Însă o făcuse. Semnătura lui acoperea partea de jos a paginii.

Ridică ochii şi surprinse privirea ducelui aţintită asupra ei, urmărindu-i atent reacţia. Acei ochi negri... Nu mai văzuse niciodată nimic care să semene cu ei, nici cu bărbatul din spatele lor, şi se cutremură.

— Nu e adevărat, şopti ea.

— Te asigur că e, declară el sec. Aparent, domnişoară Benton, avem multe de discutat.

Văzându-i expresia sumbră, fiori reci îi inundară tot corpul. Indiferent ce ar fi făcut tatăl ei, era ceva teribil de serios dacă avea legătură cu un bărbat ca acesta.

— Da, spuse ea, simţind cum sângele i se scurgea din obraji, aşa s-ar părea.

Când ducele luă contractul din mâna ei, Kate nu reuşi să descifreze emoţiile din spatele acelei expresii impenetrabile, dar îşi dădu seama că o studia, o contempla. Ca pe un soi de problemă pe care trebuia să o rezolve. Stomacul i se strânse în noduri, lovit de confuzie şi îngrijorare bruscă, ca o avertizare de a nu avea încredere în el.

— Dacă nu te deranjează, propuse el calm, aş dori să rămân aici câteva zile. Vreau să mă asigur că totul e pus la punct cum trebuie înainte de a pleca.

Să rămână acolo? *O, nu... Nu, nu!* Dar chiar şi chinuită de spaimă îşi dădea seama că nu avea încotro. Nu putea refuza un duce, în special unul care avea un document

legal prin care era desemnat să îi fie tutore, indiferent cu câtă ardoare şi-ar fi dorit să îl dea afară cu un şut în dosul lui aristocrat. Şi încă ce dos minunat, îşi spuse ea consternată.

— Prea bine, acceptă ea fără tragere de inimă, apoi adăugă atât de politicos cât era posibil scrâşnind din dinţi: Aş fi onorată să-mi fiţi oaspete. Ce-ar fi să aşteptaţi aici până pun să ni se servească o gustare?

El ridică o sprânceană întrebătoare, plimbându-şi privirea prin încăperea goală:

— Să aştept… unde?

O, blestemată să fie Dorrie că nu îl condusese în camera de zi! Inspirând răbdătoare, îi oferi un zâmbet greţos de dulce.

— Îmi daţi voie să vă sugerez la Londra, Excelenţă?

Cu aceste cuvinte se răsuci pe călcâie şi se năpusti afară din încăpere, cu mâinile încleştate în pumni pe lângă corp.

*

Edward se încruntă în urma ei. Fetişcana era cam dificilă.

Sfidătoare, cu o voinţă puternică şi lipsită de respect faţă de autoritate – nu ştia dacă să râdă de ea sau să o strângă de gât. Stând acolo în faţa lui aşa cum o făcuse, cu un aer atât de cuminte cu mâinile împreunate şi lumina soarelui căzându-i pe umeri, ar fi putut fi luată drept un înger. Dar chiar dacă trupul ei părea modelat de o mână divină, personalitatea ei îi aparţinea în întregime diavolului.

Însă era ceva la ea care îl nedumerea şi îl făcu să arunce o privire prin încăperea goală. La mijloc era mai mult decât un contract de instituire a tutelei. În grajd nu existau nici cai, nici grăjdar, animalele de curte erau puţine, mobilierul din casă era şi mai modest – care era, *mai exact,*

situaţia ei aici?

Aparent, nimic din viaţa lui Phillip Benton nu era ceea ce părea a fi.

Inclusiv fiica sa.

Nu era un copil, şi totuşi Benton transferase sub semnătură drepturile părinteşti asupra ei. Dar de ce? Voia pur şi simplu să îi provoace belele, era propria lui răzbunare măruntă? Sau era în joc ceva mai ticălos de atât? Deşi ea nu trădase nici printr-o clipire că l-ar fi recunoscut atunci când îşi rostise numele, iar reacţia ei faţă de contractul de instituire a tutelei părea prea surprinsă, prea sinceră pentru a fi fost jucată, putea avea încredere în fiică mai mult decât în tată?

Indiferent care ar fi fost motivele lui Benton, Edward nu putea renunţa la tutelă. Era de neconceput să o elibereze de sub contractul lor câtă vreme nu ştia exact ce anume urmărea Benton. Cum era zicala pe care o tot auzise când îi servise drept aghiotant generalului Putnam? „Ţine-ţi prietenii aproape, iar duşmanii şi mai aproape." în acel moment era imposibil de stabilit dacă Katherine Benton era prieten sau duşman, şi se îndoia, îşi spuse el, surprinzând urma de parfum de caprifoi rămasă în urma ei, că ar fi putut s-o ţină mai aproape de atât fără a o compromite.

Era însă ceva ce ştia cu certitudine. N-avea de gând să plece de acolo până nu obţinea răspunsuri.

Dacă era cu adevărat inocentă şi nu avea habar despre tutelă, urma să o ajute atât cât putea. Dar dacă încerca să îl înşele, atunci Dumnezeu să o aibă în pază!

Căci avea să o distrugă.

*

Urcând în fugă scările, Kate se chinui panicată să-şi tragă răsuflarea şi să-şi potolească inima care-i bătea

furtunos. Se simţea ca şi cum cineva i-ar fi smuls un covor de sub picioare. Un covor? O, era cu mult mai rău – viaţa ei fusese răsturnată cu susul în jos. Şi habar nu avea ce să facă.

Se năpusti în camera ei şi îşi surprinse reflexia în oglinda măsuţei de toaletă, oprindu-se cu piciorul în aer. O expresie de oroare se întinse pe chipul din oglindă când observă întreaga amploare a petei lăsate de amestecul vărsat pe rochia ei şi urmele mânjite de pe fruntea ei. Era complet de groază, cu rochia murdară şi părul ciufulit scăpându-i din împletitură. Dumnezeule, arăta ca un derbedeu de pe uliţă. Care se tăvălise prin noroi. Câteva zile la rând.

Ei bine, aşa se explica în mod clar de ce se holbase astfel la ea.

Însă cum rămânea cu tutela? Ce anume ar fi putut explica *aşa ceva?* Sau ce l-ar fi împins pe tatăl ei să recurgă la o astfel de faptă, în ultima vreme, în rarele ocazii când venea în vizită, avusese impresia că tatăl ei nu făcuse altceva decât să se certe cu ea în privinţa drepturilor de proprietate asupra moşiei Brambly. Şi totuşi, era încă tatăl ei şi nu ar fi renunţat la ea printr-o simplă semnătură ca şi cum nu ar fi fost nimic mai mult decât un mărunţiş de vândut în beneficiul lui… Sau da?

Nu. Ar fi însemnat să meargă prea departe, chiar şi pentru tatăl ei.

Tutela era în mod evident o greşeală, atât că Edward Westover nu părea genul de om care să facă greşeli. Duce sau nu, el era diferit de toţi oamenii pe care îi cunoscuse vreodată. Şi nu avea nicio fărâmă de încredere în el.

Dar dacă tutela fusese instituită legal, dacă viaţa ei era cu adevărat la mila lui…

Se înfioră. Văzuse cât de nefericită şi plină de nelinişte fusese viaţa mamei ei sub controlul tatălui ei, ce însemnase ca libertatea şi alegerile ei să depindă de un

bărbat care nu o iubea şi o vedea doar ca pe o povară. Mama ei renunţase la tot pentru dragoste şi suferise cumplit din această cauză. Tatăl ei nu o iubise niciodată, însă o făcuse să regrete în fiecare zi a căsniciei lor faptul că ea îl iubea. Doar prin moarte reuşise în cele din urmă să scape de sub controlul lui.

Nu, să-şi trăiască viaţa supusă voinţei altcuiva *nu* era o opţiune.

Doamna Elston bătu la uşa ei, însă femeia cea rotofeie nu mai aşteptă un răspuns înainte de a se năpusti înăuntru, gâfâind şi pufăind, chinuindu-se să-şi tragă sufletul după ce urcase în grabă scările:

— Tocmai m-am întors… din sat. Cuvintele îi ieşiră sacadat şi şuierat. Am văzut-o pe Dorrie… Un duce?… Ce naiba?

— Slavă Domnului că eşti aici! Kate se duse rapid la măsuţa ei de scris. Vreau să te duci înapoi în sat…

— *Înapoi* în sat? icni femeia.

— Da. Mâzgăli o scrisoare, apoi o împătură cu grijă înainte de a o închide cu o picătură de ceară şi de a i-o înmâna doamnei Elston. Asta trebuie să ajungă la tatăl meu cu poşta de azi.

Doamna Elston clătină viguros din cap, deja extenuată de primul ei drum până în sat.

— Nu, decât dacă e o problemă de viaţă şi de moarte…

— Se prea poate să fie, o asigură Kate cu gravitate. Te rog, du-te. Am să-ţi spun totul odată ce te întorci.

Cu un oftat, bătrâna guvernantă luă scrisoarea şi porni greoaie spre uşă.

Capitolul 3

— Dacă nu coboară în cinci minute, o avertiză Edward pe doamna Elston, scrâşnind din dinţi, urc în camera ei şi o târăsc personal până jos!

Bătrâna guvernantă se burzului:

— După cum v-am spus, domnişoara Kate nu e în apele ei…

O înjurătură neaşteptată explodă de pe buzele lui, spunându-i exact ce părere avea despre brusca îmbolnăvire a domnişoarei Kate.

— *Excelenţă!* exclamă ea ofensată, arcuindu-şi sprâncenele, cu tot respectul…

Edward îşi dădu ochii peste cap, ştiind că orice ar fi avut de gând să spună avea să fie complet lipsit de respect.

— … aţi dat buzna în casa noastră fără nicio avertizare, aţi tulburat-o atât pe micuţa mea Katie, cât şi întreaga casă, iar acum împărţiţi porunci ca şi cum aţi fi stăpân peste casa asta.

— Chiar sunt stăpân aici, spuse el tărăgănat.

— Casa Brambly a fost lăsată moştenire, îl informă ea tăios. Este deţinută exclusiv de către domnişoara Kate, urmând a fi cedată doar *gentlemanului* cu care se va căsători. Sublinierea ei sugeră clar că, în pofida titlului său, pe el nu îl considera gentleman. Dacă doreşte să se lipsească de compania dumneavoastră, ar trebui să aveţi decenţa de a o lăsa în pace!

Se înfipse temeinic în faţa lui, blocând accesul spre scări ca un buldog care îşi păzeşte cina. Chiar dacă în mod normal ar fi găsit acea loialitate admirabilă, în seara aceea era gata să o strângă de gât pentru ea.

— Doamnă Elston, mârâi el, obosit după o zi lungă pe drumuri, iar acum şi flămând, având în vedere că cina întârziase cu o oră, dacă domnişoara Benton nu coboară, jur că voi…

— Veţi ce, Excelenţă? îl sfidă o voce blândă de pe palier.

Edward ridică privirea, iar când o văzu restul ameninţării îi dispăru de pe buze. Sfinte Lucifer, era ca o zână! Deşi demodată de vreo zece ani, rochia de mătase albastră-deschis pe care o purta era croită suficient de atent cât să ispitească fără a fi vulgară, corsajul mulat al acesteia accentuând talia ei subţire, iar decolteul dezvăluind doar puţin din sânii fermi de dedesubt. Când coborî spre el, cu părul roşu scânteind ca flăcările, rochia jucă în ape seducătoare peste rotunjimile ei cu fiecare mişcare.

Kate se opri cu două trepte înainte de parter, cu ochii la acelaşi nivel cu ai lui şi doar o sugestie de zâmbet încrezător pe buze.

Parfumul de caprifoi alunecă spre el ca un nor, iar măruntaiele i se încleştară sub o tresărire de dorinţă nepoftită.

Femeia neîngrijită care îl întâmpinase mai devreme se transformase într-o femeie superbă, precum o omidă într-un fluture. Îl lăsă mut.

— Ce anume veţi face? insistă ea.

Buzele lui tresăriră diabolic, zâmbind la ameninţarea acum goală.

— Am să te pun peste genunchii mei şi-am să te bat la fund.

— Excelenţă!

Doamna Elston îl săgetă cu privirea, indignată că era capabil chiar şi să sugereze aşa ceva.

Kate ridică sfidător capul, ochii ei verzi scăpărând.

— Aş vrea să vă văd încercând.

Dumnezeule!

Mădularul îi tresări în faţa ispitei.

— Domnişoară Kate! spuse doamna Elston pe negândite, consternată de purtarea scandaloasă a elevei ei.

Ignorând-o pe bătrâna guvernantă şi înăbuşindu-şi un chicot amuzat, Edward îi întinse mâna.

— Armistiţiu?

Ea ezită.

— Cel puţin până la desert?

Kate îşi puse mâna înmănuşată într-a lui şi îi permise să o conducă pe ultimele două trepte, apoi spre sufragerie.

— Până la desert, Excelenţă.

— Edward, te rog, o corectă el.

— Atunci trebuie să-mi spui şi tu Kate, insistă ea, cu o sclipire poznaşă în ochi. Toţi tutorii mei aşa îmi spun.

— Ai o mulţime de tutori, nu-i aşa? întrebă el sec.

— O, da. Flutură jucăuş din mână, gestul batjocoritor arătând cât de ridicolă i se părea situaţia lor şi cât îşi dorea să scape de ea. În ultima vreme am impresia că apare câte unul nou în fiecare zi.

Edward se opri cu piciorul în aer şi îi aruncă o privire iritată, în timp ce ea îşi continuă drumul, retrăgându-şi mâna de pe braţul lui pentru a intra înaintea lui în încăpere. Când Edward îşi lăsă privirea să coboare pe fundul ei, curbele de sub rochie şi legănatul blând al şoldurilor ei îi amintiră din nou că nu era o copilă care să aibă nevoie de un tutore. Era femeie.

Mai grav, îşi spuse el sumbru, în calitate de bărbat responsabil din acest moment de a-i păzi reputaţia, era superbă. Din clipa în care îşi făcea lansarea în societate, toţi bărbaţii aveau să pună ochii pe ea. Şi nu cu intenţia de a o lua de soţie.

Dumnezeule îndurător, dăduse serios de bucluc.

Un servitor bătrân într-o uniformă uzată de majordom aştepta lângă uşă şi se înclină de la mijloc. Edward se strâmbă văzând atâta formalism. Nu îşi dorea decât o cină liniştită, ca la ţară:

— Excelenţă, spuse Kate, atingându-l uşor pe braţ, am plăcerea de a vi-l prezent pe Arthur, majordomul casei Brambly. Este angajatul familiei noastre de peste patruzeci de ani, nu-i aşa, Arthur?

— Da, domnişoară, răspunse bărbatul, înclinând mândru capul.

— Arthur, acesta este Excelenţa Sa, ducele de Strathmore.

Edward se încruntă, luat prin surprindere de prezentare. De ce naiba ar fi vrut să-l prezinte unui servitor?

Însă ea îi zâmbi adorator bătrânului majordom.

— Vrei te rog să te ocupi de Excelenţa Sa cât timp se află aici? Nu are valet.

— Aş fi onorat, Excelenţă.

— Nu e necesar.

Nu avea nevoie de valet şi, oricum, se îndoia că mâinile artritice ale lui Arthur l-ar fi ajutat prea mult. Mai mult, bănuia că pentru bătrânul valet trecuse de mult ora la care se retrăgea în mod normal la culcare şi nici măcar nu se aşezaseră să ia cina încă. Până terminau, Edward nu ar fi fost surprins dacă bărbatul ar fi aţipit.

— Excelenţă, îl mustră Kate blând.

Îşi plimbă privirea între ea şi majordom şi văzu o expresie de dezamăgire trecând o clipă pe chipul ridat al lui Arthur, iar obrajii ei îmbujorându-se. Atunci îşi dădu seama – formalismul din jurul vizitei sale nu era de dragul lui, ci era pentru servitori. Cel mai probabil niciunul dintre ei nu se aflase vreodată în aceeaşi casă cu un duce, iar bătrânul majordom avea să se pensioneze putând spune că îl servise cândva pe ducele de Strathmore.

Însă Edward îi refuzase, fără să ştie, acea onoare, şi simţi fierbinţeala mâniei lui Kate când aceasta îl privi cu ochii îngustaţi.

— Voiam să zic că aş dori un vin de Porto lângă foc înainte de a mă retrage, se corectă Edward repede. Desigur, îl vreau pe Arthur ca valet.

Avu grijă să îşi păstreze pe faţă o mască neutră, pentru a ascunde minciuna rostită doar pentru a-i face pe

plac lui Kate. Şi, nu în ultimul rând, pentru a menţine armistiţiul şi după desert.

Urmă o nouă plecăciune, de data aceasta atât de adâncă, încât Edward avu impresia că bătrânul risca să se răstoarne:

— Sunteţi prea bun, Excelenţă.

— Da, oftă el, aşa se pare.

Părând îmbunată, Kate porni mai departe spre masă.

Urmând-o, Edward aruncă o privire prin sufragerie, care era la fel de golaşă ca restul casei, având chiar şi draperii lipsă la două dintre cele patru ferestre. Masa se întindea pe toată lungimea camerei, însă, deşi ar fi trebuit să fie suficiente scaune pentru şaisprezece oaspeţi, nu mai rămăseseră decât cinci, şi toate bufetele de pe margine dispăruseră.

Nu spuse nimic despre mobilierul lipsă din încăpere, în timp ce o ajută să ia loc, observând că masa era pusă cu farfurii de la bucătărie şi argintărie desperecheată. În mod cert era ceva în neregulă aici, şi, aşezându-se la locul lui, hotărî să afle ce anume.

Arthur servi cina. La fel ca în toate celelalte aspecte, mâncarea nu se dovedi a fi ceea ce se aşteptase el. Ar fi trebuit să fie de trei ori mai multe feluri, platouri cu brânzeturi, sticle de vinuri albe şi roşii pentru fiecare fel şi boluri cu fructe şi nuci servite între acestea. Însă această cină nu avu nimic din toate acestea. Friptura de găină a fost mică şi simplă, vinul îndoit cu apă, şi nu apăru niciun lacheu care să îi servească şi să strângă după ei, nimeni, în afară de Arthur, ale cărui mâini noduroase tremurară atât de tare când turnă supa cu polonicul, încât Edward se temu că avea să sfârşească prin a pune mai multă pe faţa de masă decât în boluri.

Însă Kate îi zâmbi radios majordomului, cu afecţiune făţişă.

— Ţii foarte mult la el, comentă Edward când Arthur

plecă la bucătărie.

— Foarte mult. Zâmbetul ei păli când îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui şi a conversaţiei lor, iar el bănui că stătea la îndoială cât de mult ar fi putut, mai exact, să îi acorde din încrederea ei. A fost angajat de bunicii mei ca lacheu, iar când părinţii mei s-au căsătorit, bunicul a insistat ca Arthur să o însoţească pe mama la Brambly. De atunci tot aici a fost.

— Îţi e devotat.

— Şi eu lui, recunoscu ea încet, cu vocea încărcată de afecţiune.

Buzele lui tresăriră a zâmbet în acel moment. Nicio lady din înalta societate nu ar fi făcut vreodată un astfel de comentariu, şi cu siguranţă nu în timpul cinei, când servitorii nu erau aduşi în discuţie decât dacă existau plângeri la adresa lor. Era încă un detaliu care îi amintea cât de diferită era Kate de lumea bună. Era o diferenţă pe care ar fi găsit-o îmbucurătoare, dacă nu i-ar fi amintit de Jane.

Din punct de vedere fizic, cele două femei nu semănau deloc – Jane fusese înaltă şi brunetă, dar capul roşcat al lui Kate de-abia dacă ajungea până la umărul lui. Jane fusese şic, subţire, urbană şi întotdeauna atentă la regulile de bună-cuviinţă, chiar şi atunci când nu le respecta, în timp ce Kate… ei bine, ea îl întâmpinase purtând o rochie pătată. Chiar dacă erau opuse ca aspect, ambele femei aveau aceleaşi personalităţi deschise şi vivace care luminau o încăpere din clipa în care intrau în ea, acelaşi umor isteţ şi aceleaşi zâmbete largi. Şi ambele aveau taţi care încercaseră să controleze vieţile fiicelor lor.

Edward o studie peste buza paharului de vin, îngustându-şi ochii. Jane cedase manipulărilor tatălui ei. La fel avea să facă şi Kate?

În timp ce mâncară, o întrebă despre istoria moşiei Brambly, iar ea, în calitate de gazdă, îi făcu pe plac,

povestindu-i despre mica fermă şi despre cei câţiva arendaşi şi servitori, despre grădini şi despre sat. Îi captă interesul când îi spuse cum îi îngrijea pe sătenii bolnavi şi fu fascinat de felul în care se luminau ochii ei când descria studiile medicale pe care le făcuse de capul ei, laboratorul şi experimentele ei:

— Din nefericire, recunoscu ea după o clipă de ezitare, uneori dau greş.

Deci, aşa se explica aspectul ei din după-amiaza aceea!

— Aşa ţi-ai pătat rochia?

— În mod tragic, spuse ea, oftând autoironie, lucrurile au luat-o razna exact când ai sosit tu.

— Chiar şi aşa, sunt impresionat.

Iar când văzu cât de frumos se colorară în trandafiriu obrajii ei la auzul acelui compliment, se bucură că îl făcuse.

— E responsabilitatea care îmi revine pentru norocul de a locui aici, îi explică ea nevinovată.

Edward o privi uluit. Mătuşa lui ar fi fost oripilată de atitudinea ei caritabilă. Nu, reflectă el, Augusta ar fi suferit deja un atac de apoplexie dacă i-ar fi fost prezentată majordomului.

Dar, deşi ignorantă în materie de reguli ale societăţii, Kate pur şi simplu îl intriga.

Cum Arthur lipsea din încăpere, Edward îşi permise să reumple singur paharele de vin.

— Spune-mi mai multe despre fermă.

Ea îl privi circumspectă.

— Ce anume vrei să ştii?

Edward ridică din umeri pentru a-i alunga bănuielile.

— Tu ai crescut aici. Cum a fost?

Ea ezită, apoi, gândindu-se probabil că nu era nimic riscant în a-i povesti despre copilăria ei la fermă, îi spuse despre servitorii din casă, despre răposata ei mamă, despre săteni… totul, în afară de tatăl ei.

Absenţa lui din conversaţie era bizară. Cu siguranţă ştia despre rolul jucat de tatăl ei în moartea lui Jane şi a lui Stephen. Cum ar fi putut să nu ştie, având în vedere gravitatea accidentului? Însă nu dăduse niciun semn că ar fi ştiut cine era el. Viaţa ei la Brambly trebuie să fi fost atât de izolată, atât de solitară...

Dar chiar aşa era. O singură privire asupra fermei dovedea acest lucru. Nu existau ziare, nici vecini apropiaţi şi prea puţine contacte cu oricine, în afară de o mână de săteni din împrejurimi şi de nişte medicii risipiţi prin toată Anglia cu care comunica prin poştă.

Poate că, până la urmă, chiar nu ştia nimic despre adevărata legătură dintre el şi tatăl ei. Iar *acest lucru* ar fi fost mai mult decât bizar. Ar fi fost o adevărată uşurare. Nu doar faptul că nu avusese nimic de-a face cu acel contract, ci şi fiindcă îi făcea rolul de tutore mai uşor. Ce-i drept, avea cunoştinţe limitate despre ce presupunea tutela, dar bănuia că era oricum cu mult mai plăcută atunci când pupila nu îşi detesta tutorele pentru că acesta căuta să se răzbune pe tatăl ei.

Până terminară şi desertul, eforturile lor de a face conversaţie politicoasă se risipiseră într-o tăcere stingheră. Acum cina se sfârşise oficial şi la fel şi armistiţiul lor:

— Îţi mulţumesc pentru cina plăcută, Excelenţă. Kate îşi împături şervetul lângă farfurie. Arthur te va conduce în camera de zi, apoi te va ajuta să te retragi la etaj. O seară plăcută.

Când Kate se ridică de pe scaun, Edward se ridică şi el.

— Domnişoară Benton, o clipă.

Ea se opri.

Privirea lui fugi către Arthur, care aştepta răbdător lângă uşă.

— Putem discuta între patru ochi?

— Nu poate aştepta până mâine? Din tonul ei răzbătu

o uşoară prudenţă speriată. Sunt foarte obosită.

— Nu va dura mult.

Dacă lămureau totul în seara aceea, putea pleca la prima oră a dimineţii şi să nu mai fie nevoit să se gândească la ceea ce ştia despre tatăl ei. Sau despre el.

— Prea bine.

Cu o expresie temătoare, îl conduse în camera de zi.

Spre deosebire de celelalte încăperi, aceasta era încă mobilată, cu obiecte de mobilier uzate, dar confortabile, aranjate în jurul şemineului în care un foc mic ţinea la distanţă răcoarea nopţii. Draperiile erau trase împotriva nopţii reci, iar mesele erau acoperite cu vrafuri de cărţi aşezate pe unde se nimerise, pe lângă mici statuete de porţelan, cutii de lemn sculptate şi vaze de flori delicate.

Dar ceea ce îi captă atenţia şi îl făcu să încremenească fu pictura de deasupra şemineului, un portret al unei femei superbe aproape identice cu Kate. Aceeaşi faţă ovală şi acelaşi nas obraznic, gât elegant, ochi vii de culoarea smaraldului, păr roşu ca focul – chiar şi aceeaşi rochie albastru-deschis.

— Mama mea, îi explică Kate. A fost foarte frumoasă, nu-i aşa?

Când îşi smulse ochii de la portret şi coborî privirea spre ea, aşa cum stătea lângă şemineu, văzu dublu. Asemănarea era tulburătoare.

— Foarte, murmură el.

— Mama avea doar cu doi ani mai mult decât am eu acum când a pozat pentru acest portret. A fost comandat de tatăl meu ca dar aniversar.

Edward încremeni când ea pomeni de tatăl ei, căci era prima dată în seara aceea.

— Ce gest atent din partea lui, spuse el tărăgănat. Probabil a iubit-o foarte mult.

— Nu, răspunse ea încet, sincer, fără a auzi tonul sarcastic pe care Edward nu reuşi să şi-l îndepărteze din

voce la gândul că Phillip Benton ar fi avut suficient suflet cât să iubească pe oricine. Dar ea l-a iubit pe el.

Privirea ei nu se desprinse nicio clipă de pe portretul mamei ei.

Iar privirea lui nu se desprinse nicio clipă de pe ea.

— Şi tu? Îi urmări îndeaproape reacţia. Pe tine te iubeşte?

— Fireşte că da.

— De unde ştii? o sfidă el.

Kate îi aruncă pieziş o privire sarcastică.

— Fiindcă îmi trimite tutori care să aibă grijă de mine.

„Ce limbă ascuţită are fetişcana asta!"

— Atunci, te rog, spuse el, arătând spre canapea, să discutăm despre tutelă.

Ea ezită, apoi se aşeză ţeapănă pe perne.

— Nu avem nimic de discutat, deoarece nu am nevoie de un tutore. Mâinile i se împreunară cu delicateţe în poală. E clar că s-a făcut o greşeală.

Edward ştia că nu era aşa. Nu era nicio greşeală. Phillip Benton dorise să îl facă tutorele ei. Ceea ce nu ştia era de ce.

— Avocatul meu a discutat direct cu tatăl tău în privinţa contractului, îi explică el. E un contract cu valoare legală care te plasează în grija mea.

— De ce m-ar pune tatăl meu în grija unui tutore – acum, la vârsta mea? Îşi înclină capul când îl privi, ca şi cum ar fi fost un obiect într-o vitrină de curiozităţi. Şi de ce te-ar fi ales pe tine?

Edward îşi încrucişă indignat braţele.

— Ce nu e în regulă cu mine?

— Nimic, din câte îmi dau eu seama.

Privirea ochilor ei verzi se pogorî asupra lui, iar el rămase perfect nemişcat cât timp îl studie, coborând pe trupul lui lung, urcând din nou… coapse, piept, umeri, gură – când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, se opri şi îl fixă, iar el,

drept răspuns, arcui amuzat o sprânceană.

Surprinsă, Kate făcu ochi mari de ruşine şi îşi feri privirea.

Edward zâmbi, savurând răutăcios disconfortul ei, chiar simţindu-se uşor flatat de atenţia ei inocentă. Începând cu anul trecut, femeile îl studiau în permanenţă, fără a se obosi să-şi ascundă dorinţa de pe chip. Era uluitor cât de mult creştea popularitatea unui bărbat odată ce moştenea un titlu de duce.

Însă nu mai trăise o astfel de apreciere critică din partea unei fete precum Kate, o fată căreia îi era perfect indiferent ce titlu purta. O fată atât de inocentă şi totuşi îndrăzneaţă. O diavoliţă virgină. Experienţa era… nu tocmai neplăcută.

Kate îşi drese vocea:

— Eşti un om complet străin şi, ei bine, nu faci parte din cercurile sociale în care se învârte tatăl meu.

În această privinţă avea dreptate. El era duce, chiar dacă fără voia lui; tatăl ei era cel mai sărac dintre gentlemeni. Iar Edward se străduia să nu se *învârtă* în niciun cerc social.

— Eu şi tatăl tău am pus la punct un aranjament de afaceri.

Ar fi putut fi oarecum adevărat, dacă respectivul aranjament nu ar fi fost forţat, iar afacerea, de fapt, răzbunare. Însă nu avea de gând să îi spună acest lucru, nu câtă vreme nu ştia încă dacă putea avea încredere în ea. Dacă nu ştia nimic despre uneltirile tatălui ei, adevărul nu ar fi făcut decât s-o rănească. Iar dacă îi era complice, nu voia să îi pună la dispoziţie informaţii care să-i servească drept muniţie împotriva lui.

Kate se ridică în picioare, întrebând atentă:

— Ce fel de aranjament?

Edward simţi o strânsoare în piept. Judecând după expresia ei plină de speranţă, nu ştia nimic despre situaţia

în care îl forţase pe tatăl ei să ajungă, nici cât de mari erau datoriile tatălui ei şi cât de aproape fusese de a sfârşi în închisoarea datornicilor sau ucis de unul dintre bărbaţii pe care îi înşelase.

— Am devenit executorul tatălui tău, îi explică el, alegându-şi cu grijă cuvintele şi trecând convenabil peste detaliile dezagreabile. Mi-am asumat obligaţiile lui.

— Deci, *tu* îi gestionezi activităţile de afaceri acum?

Întrebarea ei sugera recunoştinţă mai degrabă decât reproş. Dând din cap, simţi un junghi de vinovăţie înfigându-i-se în stomac.

Ea îi zâmbi radios şi îşi aruncă mâinile în aer.

— Ei bine, asta explică totul!

— Ce anume explică?

— Tata încearcă de atâta vreme să găsească o afacere de succes... Izbucni în râs uşurată. Când a semnat contractul de instituire a tutelei, probabil credea că semnează doar un alt document de afaceri.

Pe neaşteptate, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi îl îmbrăţişă, râzând fericită şi îngropându-şi faţa în gâtul lui.

— O, mulţumesc!

Preţ de o clipă, Edward o lăsă să se apese peste el, bucurându-se cu neruşinare de plăcerea stârnită de moliciunea ei, savurându-i parfumul de caprifoi şi căldura trupului. Apoi o prinse de umeri şi o desprinse din îmbrăţişare înainte să uite că era pupila lui încă fecioară. Şi fiica inamicului său.

— Pentru ce să-mi mulţumeşti? întrebă el prudent.

Făcuse un salt uriaş de la a crede că tutela era o greşeală la a-i mulţumi cu atâta recunoştinţă nestăpânită.

— Mi-am făcut atâtea griji, spuse ea, cuvintele revărsându-se din ea într-un torent de uşurare. Tata n-a avut parte decât de un lung şir de afaceri eşuate, una după alta, companii care au dat faliment, acţiuni în companii comerciale de care s-a ales praful. Şi Brambly – nu cred că

a mai rămas nimic de vândut. Mulţumesc!

Râse din nou, apoi se ridică în vârful picioarelor pentru a-i prinde faţa în palme, ochii ei verzi scânteind de fericire. Privirea lui coborî asupra gurii ei voluptoase, gândindu-se că era posibil chiar să îl sărute de încântare. Şi, pentru o clipă, dorindu-şi să o facă.

— Îţi mulţumesc, Edward, din suflet!

Pentru prima dată i se adresase pe numele mic şi se crispă. Ea îl privea ca şi cum ar fi fost un cavaler în armură strălucitoare, când, în realitate, era cât se poate de departe de aşa ceva.

— Katherine, spuse el sumbru, desprinzându-i blând mâinile de pe faţa lui, tu ai fost una dintre obligaţii.

Expresia ei se schimbă într-una de confuzie.

— Cum adică?

— Când mi-a cerut instituirea tutelei, mi-a dat de înţeles că ai fi doar o copilă.

— Te înşeli. Îşi smulse mâinile dintr-ale lui, întunecându-se la faţă. Probabil ai înţeles greşit.

De milă, Edward simţi cum i se pune un nod în gât. Era evident că tatăl ei nu o iubea aşa cum credea ea şi renunţase la ea la fel de uşor ca la toate celelalte posesiuni ale sale, fără să se gândească pentru o clipă ce avea să se aleagă de ea. N-avea de unde să ştie dacă nu cumva Edward o aruncase în stradă, o forţase să se căsătorească sau o îmbarcase pe primul vas cu destinaţia Australia. În calitate de tutore legal al ei avea dreptul să facă oricare dintre aceste lucruri, iar în calitate de duce ar fi putut profita de ea în multe alte feluri, lucruri la care legea ar fi închis nepăsătoare ochii.

Dacă nu l-ar fi urât deja pe ticălos, cu siguranţă acum ar fi făcut-o.

— Îmi pare rău, Katherine, spuse el blând, regretând sincer, dar tatăl tău ştia exact ce făcea.

Capitolul 4

Kate se holbă uluită la Edward, cu ochii usturând-o de lacrimi. Refuza să îl creadă. Se înşela. Pur şi simplu *se înşela!*

Nu era naivă. Ca tată, Phillip Benton fusese întotdeauna mai mult absent decât prezent în viaţa ei. Venise rar în vizită, chiar şi pe vremea când încă mai trăia mama ei, rămânând doar atât cât era necesar pentru a-şi lua renta lunară înainte de a porni în galop înapoi spre Londra. Kate nu ţinea minte ca măcar în copilărie să se fi întâmplat vreodată să o sărute pe obraz şi să îi spună că era mândru de ea. Şi nimic din toate acestea nu se schimbase după moartea mamei ei, în afară de faptul că vizitele lui deveniseră şi mai puţin frecvente, încetând cu totul din clipa în care ea refuzase făţiş să îi cedeze Brambly, anul trecut. O durea să ştie ce fel de tată avea – absent, lipsit de afecţiune, mai preocupat de bani decât de familie. Şi îi sfâşia complet inima gândul că nu o dorise niciodată, că se căsătorise cu mama lui doar fiindcă ea rămăsese grea şi fiindcă crezuse, în mod greşit, că avea să pună mâna pe Brambly.

Însă nu se purtase niciodată urât cu ea, ceea ce nu era neapărat cazul şi cu alţi taţi, şi nu ridicase vocea la ea decât atunci când se certau în legătură cu Brambly. Când mama ei murise, îi dăduse voie să rămână la fermă, unde era fericită, în loc să o oblige să locuiască la Londra cu el. Avea să-i fie mereu recunoscătoare pentru acest lucru. Nu îi răpise independenţa atunci şi refuza să-l lase să i-o răpească acum.

Mai ales, admise ea fără tragere de inimă, dacă acest

lucru însemna să renunţe la drepturile lui asupra moşiei Brambly cât timp credea că ar mai fi fost rost de obţinut bani de pe urma ei.

Ridică bărbia, nefiind prea sigură dacă era mai supărată pe tatăl ei sau pe Edward.

— Tata nu ar semna niciodată ceva prin care să se descotorosească de mine.

Ochii lui întunecaţi deveniră solemni.

— Dacă ţine la tine, aşa cum susţii tu…

— Sunt fiica lui. Cu siguranţă o iubea. Pur şi simplu *trebuia* să o iubească. Era tatăl ei şi singura rudă de sânge care îi mai rămăsese, iar alternativa era imposibil de îndurat. Tatăl meu mă iubeşte.

Uite-o! O văzu din nou, acea expresie brutală definită de îngustarea ochilor lui doar pentru o secundă de fiecare dată când pomenea de tatăl ei. Se încruntă.

— De ce…

— *Dacă* ţine la tine, repetă el, poate că a considerat că cea mai bună soluţie pentru tine ar fi să te plaseze sub tutela mea. Eşti sub protecţia mea acum, ceea ce înseamnă că sunt răspunzător pentru tine şi pentru Brambly.

Kate îşi simţi inima strângându-i-se în piept şi, preţ de o clipă de panică, nu putu să respire:

— Brambly e o proprietate liberă, îi explică ea încet, atent, pentru a nu lăsa loc de greşeli, trecută pe numele meu printr-o prevedere specială. Conform legii, nici tu, nici tatăl meu nu o puteţi vinde sau ipoteca.

— E adevărat, consimţi el pe acelaşi ton atent, însă conform legii, tu eşti proprietară doar peste pământ. În calitate de tutore al tău, mie îmi revine responsabilitatea de a gestiona patrimoniul. Cuvintele lui calme se înfipseră în ea ca nişte pumnale. Practic deci, Brambly îmi aparţine.

Kate clătină din cap, încercând să alunge coşmarul care părea să o înghită.

— Brambly e în mâinile mele. Inima începu să îi

bubuie de spaimă. Eu am avut grijă de casă şi de servitori de când a murit mama. Şi nu am să te las să mi-o răpeşti.

— Nu eu ţi-o răpesc. Tatăl tău a făcut asta. Maxilarul i se crispă în faţa acuzaţiei ei. Phillip Benton a intrat în faliment cu mai puţin de două săptămâni în urmă şi a acceptat să îmi cedeze mie toate obligaţiile lui, inclusiv pe tine.

„O, Doamne, nu.” I se făcu greaţă. În faliment şi fără suficienţi bani pentru a-şi plăti datoriile.

— Dar nu îţi poate da înapoi banii... Se sufocă, ducându-şi mâna la gâtul în care i se pusese un nod. De ce ai face aşa ceva?

Scânteierea întunecată din ochii lui îi arătă clar că nu avea de gând să răspundă la acea întrebare.

— De ce te încăpăţânezi să îi iei apărarea? preferă el să o acuze.

— Pentru că e tatăl meu. M-a protejat de...

— Te-a lăsat singură într-o casă goală, cu servitori prea bătrâni pentru a avea grijă chiar şi de ei înşişi, cu atât mai puţin pentru a veghea asupra ta, replică el. Te-a izolat şi te-a forţat să te descurci singură. Asta nu e protecţie, Katherine. Asta e respingere.

Ea se holbă la el şi, în starea aceea de confuzie totală, nu reuşi să-şi stăpânească lacrima de frustrare care îi alunecă pe obraz.

Umerii lui laţi se relaxară.

— Îmi pare rău că te-am supărat, spuse el, cu o urmă de regret în voce.

Când se întinse să îi şteargă lacrima de pe obraz, ea îl lovi furioasă peste mână şi i-o împinse deoparte, ştergându-şi singură lacrimile. *Nenorocitul!* De ce nu pleca odată să o lase în pace?

Edward se strâmbă.

— Dar îţi jur că *eu* te voi proteja.

Întinse mâna spre braţul ei, dar ea se feri, scrâşnind

din dinţi.

— Şi cine mă va proteja *de tine?*

De îndată ce cuvintele îi zburară de pe buze, le regretă.

O expresie de furie incandescentă traversă fulgerător chipul lui Edward, lăsând în ochii lui umbre atât de adânci, încât Kate avu impresia că sufletul lui se pierduse într-un iad întunecat. Se înfioră, nereuşind să-şi smulgă privirea din ochii lui negri şi să se rupă de sub vraja aruncată de ei, nici măcar atunci când el făcu un singur pas spre ea, traversând distanţa care îi separa.

— Până anul trecut, am fost colonel în Peninsulă. Fiecare cuvânt îi ieşi răstit şi furios. Mi-am pus în joc propria viaţă pentru a o proteja pe cea a oamenilor mei.

Cu un icnet uşor, Kate făcu un pas în spate, însă Edward avansă şi el, reducând din nou distanţa dintre ei. Inima îi bătea atât de tare încât bubuitului ei în propriile urechi era asurzitor.

— În bătălii atât de crunte încât caii călcau în sânge până mai sus de copite, soldaţii asurziseră de la salvele de artilerie, iar călăreţii erau atât de obosiţi, încât abia îşi mai puteau ţine săbiile – am luptat să le salvez viaţa. Iar după aceea, când zăceau muribunzi pe câmpul de luptă, în continuare m-am luptat să salvez cât de mulţi puteam.

Kate îşi simţi sângele scurgându-i-se din obraji când şi-l imagină în focul bătăliei, înconjurat de suferinţă şi de moarte, de haosul şi de cruzimea războiului. Ce orori văzuseră ochii aceia ai lui, ce infern…

— De ce – şopti ea, gâtuită de un nod de teamă apărut brusc – de ce îmi spui toate astea?

— Fiindcă mi-am protejat oamenii şi al naibii să fiu dacă nu te voi proteja şi pe tine! Se aplecă spre ea, aducându-şi faţa la acelaşi nivel cu al ei, cu ochii scânteindu-i ca pucioasa. Mi-am asumat răspunderea pentru fiecare moarte sub comanda mea şi, pentru binele

tău, domnişoară Benton, ar fi de dorit să nu uiţi asta.

Cuvintele lui nu erau o ameninţare, ci o avertizare, o explicaţie despre bărbatul care se considera el a fi, iar Kate avu o senzaţie imposibil de ignorat că îi spusese acest lucru pentru a o ţine la distanţă.

Însă refuza să se lase intimidată, cu atât mai mult în propria casă. În ciuda pulsului care îi gonea nebuneşte şi a răsuflării ei sacadate, se forţă să întrebe cât mai calm posibil:

— Deci, asta e tot ce doreai să discuţi cu mine, Excelenţă?

El ridică o sprânceană într-o întrebare mută: „Nu e de-ajuns?”

Încruntându-se posomorâtă, Kate îşi încleştă mâinile în pumni, înăbuşindu-şi dorinţa de a-l întreba câţi bărbaţi încercaseră să îl ucidă *pe el.* Nu cunoscuse în viaţa ei un om mai enervant şi iritant şi de-abia aştepta dimineaţa ca acesta să dispară din casa ei şi, spera ea, şi din viaţa ei.

— Prea bine, atunci. Se întoarse spre uşă, rugându-se ca el să nu vadă cum îi tremurau mâinile. Noapte bună, Excelenţă. Cum sunt sigură că vei fi plecat până să mă trezesc eu…

— Nu plec.

Kate încremeni, cu piciorul pregătit să păşească în faţă, cu mâna pe clanţă. Se întoarse încet spre el.

— Nu are niciun rost să rămâi. Voia să îi arate foarte clar că nu mai era bine-venit acolo. Contractul de instituire a tutelei este o greşeală. Nu voi renunţa la controlul asupra vieţii şi casei mele, nici pentru tine, nici pentru altcineva, deci nu mai avem nimic de discutat.

— O, despre asta abia am început să discutăm, spuse el tărăgănat. E de datoria mea să mă asigur de calitatea condiţiilor tale de trai şi nu plec până nu sunt absolut convins că eşti în deplină siguranţă aici.

Porni hotărât spre ea, fiecare pas fluid şi silenţios, iar

ea fu şocată de cât de mult îi amintea de o panteră vânând graţios.

Ceea ce însemna, îşi dădu ea seama înghiţind un nod, că ea era prada lui.

Se opri în faţa ei şi îşi încrucişă braţele pe pieptul lat.

— Chiar dacă va dura săptămâni întregi.

— Săptămâni? scânci ea.

— Săptămâni, repetă el ferm. Îţi convine sau nu, îngeraş, adăugă el, coborând vocea până deveni un tors grav şi cu ochii luminaţi de flăcări licărind din profunzimile lor întunecate, mulţumită tatălui tău, ne-am pricopsit unul cu altul.

Fără a mai aştepta un răspuns, întinse mâna în spatele ei pentru a ajunge la uşă, o deschise larg şi ieşi cu paşi mari.

*

Edward îndură cu o răbdare îndelung exersată ca Arthur să îl dezbrace. După cum se aşteptase, bătrânul mai mult îl încurcă decât îl ajută când scoase jacheta de pe umerii lui Edward, i-o scutură de praf, apoi descoperi că nu avea unde să o aşeze în dormitorul mobilat modest. Nu exista niciun dulap, nicio cameră de toaletă învecinată – nici măcar un cuier.

— Atârn-o pe stâlpul patului, sugeră Edward văzând nedumerirea majordomului, străduindu-se din răsputeri să nu-şi arate exasperarea.

— Da, Excelenţă. Arthur atârnă jacheta. Ne veţi ierta, domnule, că nu avem o cameră potrivită pentru dumneavoastră. Nu ne aşteptam la oaspeţi.

— E în regulă.

În perioada petrecută în armată dormise în condiţii mult mai rele. Acea cameră goală era un lux în comparaţie cu nopţile în care dormise în noroi, printre şobolani.

Arthur încercă apoi să îi descheie nasturii de la vestă, însă mâinile artritice ale bătrânului majordom tremurau atât de tare încât abia putea prinde nasturii.

— Mă ocup eu de asta, îl asigură Edward, însă când văzu o expresie nefericită întipărindu-se pe sprâncenele încărunţite ale bărbatului, adăugă: Dar voi avea nevoie de ajutor cu cizmele.

— Desigur, domnule.

Edward se aşeză pe pat şi îşi scoase cizmele înainte ca majordomul să apuce să pună mâna pe ele, riscând eventual să cadă în fund, apoi i le întinse.

— Mi le lustruieşti?

— Vor fi gata pe dimineaţă, domnule.

— De fapt, eu speram că ai să stai aici, spuse Edward, arătând spre un scăunel de lemn aşezat lângă foc, şi ai să mi le lustruieşti acum, ca să fie gata pe când mă trezesc.

Era o idee caraghioasă, pretenţia ca cizmele lui de gală să fie gata în zorii zilei, însă bătrânul majordom nici măcar nu clipi în faţa acestei cereri neobişnuite.

— Desigur, domnule.

Când Arthur se aşeză pe scăunel şi începu să lustruiască cizmele, Edward făcu un efort pentru a nu-i lăsa să scape un oftat de uşurare sonor. Nu voia să îl ţină treaz pe bietul om lustruind cizme care nu aveau nevoie de lustru, dar fusese un act de autoapărare.

Îşi descheie vesta şi îşi scoase lavaliera.

— Întotdeauna e atât de încăpăţânată, Arthur?

— Domnişoara Kate? Da, domnule. Dintotdeauna a avut o voinţă puternică, chiar şi în copilărie.

— Probabil e dezagreabil să lucrezi pentru ea, spuse el rigid.

— Nicidecum. E un adevărat dar ceresc! Cu un zâmbet strâmb, împunse aerul cu o cizmă pentru a-şi sublinia convingerea. Nu ştiu ce s-ar fi ales de mine dacă nu era ea – sau de noi toţi, la drept vorbind.

— Ţi-ai fi găsit de lucru altundeva.

— Vă rog să mă iertaţi, dar nu, domnule – nu se găseşte o singură casă de aici şi până la Londra în care am fi doriţi. Iar domnişoara Kate ştie asta. Chiar şi cu propriile necazuri, are grijă de noi.

„Chiar şi cu propriile necazuri.” Edward se încruntă. Era o femeie încăpăţânată şi cu siguranţă enervantă, dar nu merita să aibă necazuri.

— De asta mă bucur că sunteţi aici, domnule. Ezită, ca şi cum ar fi încercat să decidă nu doar cât de multă încredere putea să aibă în Edward, ci şi cât de mult îşi depăşea atribuţiile, apoi continuă cu îndrăzneală: E timpul să se mai schimbe puţin lucrurile şi să aibă grijă cineva şi de Katie.

Edward îi întoarse spatele, încercând să îl ignore.

— Îl are pe tatăl ei.

— Mişelul ăla fără căpătâi? *Bah!* Posomorându-se, Arthur atacă furios cizma cu bucata de cârpă de lustruit. Nu i-a păsat niciodată nici de mama ei, nici de Katie, de nimic în afară de ferma în sine, şi atunci doar de banii pe care îi putea fura de pe urma ei. Nu a mai trecut pe aici de mai bine de un an. Chiar şi atunci a plecat destul de în grabă când a aflat că morarul îşi cerea plata reală.

— Plata reală?

Ceva din tonul cu care Arthur rostise acele cuvinte îi stârni un fior, ridicându-i părul de pe ceafă.

— Da. Anul trecut domnişoara Kate s-a înţeles la un schimb, plătind cu fructe şi legume pentru costul măcinării făinii. Dar când a venit primăvara s-a terminat cu schimburile, iar morarul a cerut bani pentru a achita restul sumei de plată.

— Aşa că tatăl ei a fost forţat să plătească datoria.

Arthur pufni dispreţuitor:

— *Domnişoara Kate* a achitat datoria.

— Cum?

— Păi, şi-a vândut calul! Şi îşi iubea micuţa iapă, pe cuvânt. A plâns câteva săptămâni după ea, deşi credea că nu ştiam niciunul dintre noi.

Deci, aşa se explica, înţelese Edward cu răceală, de ce grajdurile de la Brambly erau goale, cu excepţia bătrânului cal deşelat din ocol.

— Şi tatăl ei?

— A şters-o călare în toiul nopţii, luând ultima piesă de argintărie bună. Arthur frecă pielea până o făcu să lucească. Aşa e cu el. Soseşte pe neaşteptate – uneori aduce daruri mici, panglici, piepteni, mărunţişuri dintr-astea – întotdeauna încercări de a o îmbuna, după părerea mea.

Edward se gândi la păpuşa pe care o adusese pentru copila pe care se aşteptase să o găsească, un dar pentru fetiţa pe care întâlnirea cu el ar fi putut să o înspăimânte, şi speră că şi Kate interpretase exact la fel acel dar, nu ca pe o continuare a încercărilor tatălui ei de a-i cumpăra bunăvoinţa. Deşi nu-şi dădea seama de ce ar fi contat ce credea ea.

— Apoi dispare după o zi sau două. Şi de fiecare dată împreună cu el mai dispare ceva de la Brambly.

— Brambly e avere substituită, îl corectă Edward, scoţându-şi cămaşa din pantaloni. Ea e proprietară peste moşie, nu tatăl ei.

— Da, Excelenţă. Katie e proprietară peste casă. Ridică în aer un deget noduros pentru a-şi sublinia ideea. Dar tatăl ei e proprietar peste tot ce se află *înăuntrul* ei. Iar puţinele lucruri pe care nu a reuşit el să le fure, a fost ea nevoită să le vândă.

Sprâncenele lui Edward se împreunară. Arthur îi confirma bănuielile. Lui Benton nu-i păsa câtuşi de puţin de fiica lui, nici de situaţia ei disperată aici. De fapt, era unul dintre cei care o crease, furând lucrurile din casă unul câte unul, până nu mai rămăsese nimic.

Arthur termină cizmele şi se ridică ţeapăn, apoi le

aşeză la picioarele patului.

— Mai e ceva, domnule?

— Nu, asta e tot. Tonul lui fu sincer când adăugă: M-ai ajutat mult.

— Atunci să aveţi somn uşor, Excelenţă. Arthur închise uşa. Revin dimineaţă să vă ajut la îmbrăcat.

Edward încremeni. Avea să revină dimineaţă? Dumnezeule mare!

Răsuflând prelung, se duse la fereastră pentru a scruta noaptea rece şi luna care lumina peisajul rural cu o strălucire albă-argintie. Sub el, pajiştea din faţă a casei Brambly se întindea până la drum într-o direcţie şi până la panglica râului de dincolo de livezi în cealaltă. Îi era uşor să înţeleagă de ce îi plăcea lui Kate să trăiască acolo.

Nu jucase niciun rol în contractul de instituire a tutelei pe care tatăl ei îl convinsese, printr-un vicleşug, să îl semneze; era sigur de acest lucru acum. O femeie atât de orgolioasă şi de independentă nu ar fi permis niciodată nimănui să preia controlul asupra ei, şi era evident că voia să îl vadă plecat, atât de la Brambly, cât şi din viaţa ei.

Şi totuşi, nu putea să ignore pur şi simplu situaţia şi să o lase acolo să se descurce singură. Având în vedere ceea ce ştia despre tatăl ei şi cât văzuse din fermă, avea nevoie de el mai mult decât îşi dădea ea seama.

Doar că ea îl dispreţuia.

Deschise fereastra pentru a lăsa să intre aerul nopţii şi se sprijini cu palmele de ramă. Nu ar fi trebuit să-i pese de ce credea ea despre el. În fond, nu era decât o complicaţie neprevăzută.

Dar nici nu merita să sufere pentru păcatele tatălui ei.

Pe toţi dracii! Îşi frecţionă fruntea. Ce avea să facă în privinţa ei? Până nu se căsătorea, trecând povara pe umerii unui alt bărbat lipsit de noroc, el era răspunzător în mod legal, atât pentru ea, cât şi pentru fermă.

Presupunea că ar fi putut să-i stabilească o rentă, să o

lase să rămână la Brambly şi să nu se mai gândească niciodată la micul lui îngeraş cu părul de foc.

Dar nu putea. Lăsând-o acolo fără ajutor şi protecţie, nu ar fi făcut decât să o trateze cu aceeaşi respingere şi izolare în care o aruncase tatăl ei.

Iar el nu era *nicidecum* ca Phillip Benton.

Trecându-şi o mână prin păr, lăsă să-i scape o răsuflare zgomotoasă. Hristoase! Nu ar fi trebuit să-i vorbească aşa în seara aceea, încercând să o ameninţe şi să o intimideze. Se purtase ca un ticălos malefic. Dar reuşise să-l calce pe nervi şi, prin urmare, se descărcase pe ea. Femeia era în stare să scoată din răbdări şi un sfânt.

Însă nu era doar felul în care arăta. Era şi independenţa ei, încrederea, capacitatea ei de a se descurca singură. Acum, că ştia prin câte trecuse pentru a salva ferma şi pe cei câţiva servitori care încă mai lucrau la ea, îşi dorea cu atât mai mult să o protejeze.

Îşi surprinse imaginea în geam, iar privirea îi coborî spre umărul stâng, în locul unde, cu şapte ani în urmă, un glonţ îi sfâşiase carnea şi muşchii.

Oricine l-ar fi văzut acum nu ar fi bănuit nicio clipă că rana aceea aproape îl omorâse. În acelaşi timp însă, îi şi salvase viaţa. Când ajunsese pentru prima dată în Spania, înainte de a-i fi cunoscut pe Grey şi pe Thomas şi chinuit încă de durerea tăioasă a trădării lui Jane, fusese temerar şi nechibzuit, năpustindu-se în luptă la fiecare ocazie. Până îl nimerise acel glonţ.

Fusese nevoie de un glonţ în umăr şi de o experienţă în pragul morţii pentru a o lăsa cu totul în urma lui pe Jane. Doar Dumnezeu ştia de ce avea să fie nevoie pentru a o descâlci pe Kate Benton şi tutela asupra ei din viaţa lui.

*

În camera ei, Kate îşi privi reflexia în oglindă şi, cu un

oftat uşor, se întrebă ce ar fi crezut mama ei despre femeia care devenise.

— E straniu, asta e. Doamna Elston desfăcu copcile de la spatele rochiei lui Kate, i-o scoase de pe umerii înguşti şi o ajută să iasă din ea. Nu va ieşi nimic bun din asta, ţine minte ce-ţi spun.

În mod normal Kate s-ar fi dezbrăcat singură, iar doamna Elston ar fi fost deja în patul ei, cu păturile trase până sub bărbie şi sforăind asurzitor. Însă în noaptea aceea Kate îşi dorea alinarea oferită de atenţiile materne ale femeii. Sosirea lui Edward îi zguduise lumea, iar ameninţarea voalată pe care i-o făcuse chiar înainte de a ieşi furtunos din salon îi zguduise şi nervii.

— El poate reface Brambly, îi aminti Kate încet.

Tutela era o greşeală. Chiar dacă ar fi intrat în faliment, tatăl ei nu ar fi renunţat niciodată la pretenţiile sale asupra fermei, însă cu ajutorul ducelui poate ar fi reuşit să readucă Brambly la splendoarea pe care şi-o amintea din copilărie, cu mult înainte ca mama ei să moară, iar tatăl ei să lase moşia pe mâinile unor administratori fără scrupule, care furaseră din conturi şi lăsaseră proprietatea să cadă în ruină.

Doamna Elston pufni dispreţuitoare şi puse rochia în dulap.

— Nu avem nevoie de ajutor de la indivizi de teapa lui.

Simţindu-se vinovată, Kate coborî privirea.

— Dacă acel contract se dovedeşte real, am să-l rog să-i pensioneze pe Arthur şi pe Dorrie.

— Oh! Bătrâna guvernantă făcu o pauză, apoi închise dulapul. Ei bine, *asta* ar fi o treabă, mă gândesc.

Kate îşi muşcă buza de jos. Intenţiona să îl roage pe Edward să o pensioneze şi pe doamna Elston. Toţi trei meritau să se bucure de bătrâneţi liniştite, chiar dacă ea nu ar fi vrut să-i ştie plecaţi de la Brambly. Ar fi vrut să rămână

acolo, continuând să aibă grijă unii de alţii aşa cum făcuseră de când murise mama ei.

Simţi o împunsătură în piept şi închise ochii pentru o clipă, încercând să alunge teama şi îngrijorarea care se învolburau în ea. Viaţa ei intrase în vrie şi era pe punctul de a-i scăpa de sub control, totul din cauza unei bucăţi de hârtie. Edward îi promisese protecţia sa, iar pentru acest lucru ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare. Dar cu ce preţ – renunţarea la Brambly şi la propria ei libertate?

— Şi toate facturile vor putea fi în sfârşit plătite integral. Se forţă să imprime vocii ei o veselie pe care cu siguranţă nu o simţea. Să sperăm că îl voi putea convinge să extindem livezile pentru a creşte valoarea moşiei Brambly.

— Asta intenţionează să facă şi cu tine? Doamna Elston scoase agrafele din părul lui Kate. Să îţi crească valoarea?

Kate se încruntă.

— În ce sens?

— Să te trimită la pension, să îţi facă debutul în societate. Ridică din umeri. Să te împopoţoneze şi să te plimbe ca la paradă prin întreaga Londră pentru a-ţi găsi un soţ, ca să se poată spăla pe mâini de tine?

— Excelenţa Sa nu ar face aşa ceva.

Însă acele cuvinte de negare sunau neconvingător chiar şi pentru propriile urechi. Nu ar fi făcut-o... sau da? Edward era, practic, un străin, la drept vorbind.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, doamna Elston continuă:

— O fi el duce, dar nu e gentleman.

Fără a-i răspunde, Kate o lăsă pe doamna Elston să îi perie părul, ceea ce bătrâna guvernantă nu mai făcuse din copilăria lui Kate, dar în seara aceea le aducea amândurora alinare. Însă nu mai era o copilă. De fapt, acum avea aceeaşi vârstă pe care o avea mama ei când se căsătorise

cu tatăl ei.

Kate întoarse spatele oglinzii, neputând îndura amintirile despre căsătoria nefericită a mamei sale. Doamna Elston se înşela. Edward n-avea decât s-o împopoţoneze şi să facă paradă cu ea pe promenadă oricât ar fi dorit, dar ea nu avea să se supună niciodată aceleiaşi nefericiri precum mama ei. Ea nu avea să renunţe niciodată la medicina ei, la Brambly, la libertatea ei… la inima ei.

Chiar dacă la înfăţişare arăta exact ca mama ei, nu avea să facă niciodată greşeala de a se căsători cu un bărbat care n-o iubea.

Doamna Elston îi pregăti cămaşa de noapte.

— Vreau să te odihneşti bine la noapte. Vei lămuri toată încurcătura asta mâine-dimineaţă.

Însă Kate începea să creadă că documentul respectiv nu era o greşeală. Văzuse semnătura tatălui ei chiar acolo pe contract – Edward Westover era tutorele ei.

Bătrâna guvernantă îi strânse mâna liniştitor, apoi se retrase la culcare. Fusese o zi extenuantă şi tensionată şi pentru ea. Întreaga casă fusese dată complet peste cap de sosirea ducelui.

Kate îşi luă cămaşa de noapte, se întoarse spre pat şi se opri. Păpuşa pe care Edward i-o dăduse în dimineaţa aceea stătea sprijinită de perna ei.

Oftând uşor, îşi trecu degetele peste părul blond mătăsos şi rochia roz de dantelă. Îşi lăsă umerii să cadă. Cum era posibil ca un om atât de rece şi autoritar să aibă totuşi sensibilitatea de a aduce o păpuşă pentru o copilă pe care nu o întâlnise niciodată?

Se strecură în pat, îşi trase plapuma până la gât şi îşi aţinti privirea asupra baldachinului de deasupra ei. Când era mică, dacă i-ar fi adus cineva un dar atât de frumos, ar fi fost sigură că persoana respectivă avea să fie bună cu ea. Dar acum… Ei bine, pur şi simplu nu mai era sigură de nimic.

Capitolul 5

În lumina zorilor, Kate se furişă din camera ei şi traversă casa cufundată în tăcere, ferm hotărâtă să rezolve problema cu Edward Westover în singurul mod pe care îl cunoştea.

Avea de gând să se ascundă.

O, era atât de laşă! Ba încă se tupila prin propria casă. Dar era mai bine să se ascundă pur şi simplu decât să rişte să spună şi alte lucruri pe care să le regrete ulterior, înrăutăţindu-şi situaţia, aşa că plănuia să-şi ia tălpăşiţa cu mult înainte ca soarele să urce mai mult pe cer şi să nu se întoarcă decât după lăsarea întunericului, când spera că el avea să se fi retras deja în camera lui. Pentru a-şi umple timpul câtă vreme se ascundea, avea să-şi bată capul să scornească următoarea scuză pentru a-l evita şi a doua zi. Şi a treia zi, şi a patra… până când Edward renunţa la ideea caraghioasă de a fi tutorele ei şi pleca.

Nu putea risca o altă ceartă precum cea din seara precedentă. Ultima persoană de care ar fi avut nevoie ca duşman era ducele de Strathmore, însă nu se pricepuse niciodată să-şi ţină în frâu limba. Deci, cea mai bună strategie era de a-l evita pur şi simplu.

Coborî în linişte scările, îndreptându-se către camera de lucru, pentru a-i lăsa un bilet doamnei Elston, ca aceasta să nu-şi facă griji pentru ea. Cu mobilierul din lemn de cireş şi ornamentele de un alb strălucitor, camera de lucru era încăperea ei favorită şi era locul în care preferase şi mama ei să lucreze. Kate se juca ore întregi cu păpuşile în faţa focului, în timp ce mama ei stătea aşezată la birou şi se ocupa de registrele contabile ale moşiei. Îi era dor de acele zile lipsite de griji. Când încă mai trăia mama ei, Brambly

produsese suficiente fonduri cât să se descurce pe cont propriu – chiar dacă modest –, iar mama ei gestionase excelent moşia. Chiar şi pe atunci tatăl ei nu venea decât rar în vizită, bucuros să lase ferma sub supravegherea soţiei sale atâta timp cât aceasta îi plătea renta. Afacerile, indiferent dacă străine sau ţinând de propria gospodărie, nu fuseseră niciodată punctul forte al lui Phillip Benton.

De la moartea mamei sale însă, camera de lucru trecuse prin aceeaşi spoliere a mobilierului precum restul casei. Covorul pe care se jucase ea dispăruse, la fel şi draperiile, tablourile… Nu mai rămăsese decât masa de scris, care era prea mare pentru a putea fi scoasă pe uşă, alături de cărţile pe care tatăl lui le considerase lipsite de valoare. Lui Kate îi plăcea în continuare să petreacă timp aici, chiar dacă acum însemna să stea singură în cameră, jonglând de capul ei cu cifrele din ce în ce mai mici.

Strecurându-se înăuntru, aruncă o privire peste umăr pentru a se asigura că nu o văzuse nimeni, apoi închise uşa, se întoarse…

Şi icni.

— Bună dimineaţa, Katherine.

Edward era aşezat la masa de scris cu o peniţă în mână, luând notiţe într-un carneţel. Nu mai purta hainele elegante din seara precedentă; acestea fuseseră înlocuite de o cămaşă albă simplă, cu o vestă neagră şi pantaloni cafenii. Din ţinuta lui lipseau în mod scandalos lavaliera şi jacheta, şi aşa cum stătea acolo cu mânecile suflecate care lăsau la vedere antebraţele musculoase, părea pregătit mai degrabă pentru o zi de muncă sub cerul liber decât pentru activităţi contabile, însă judecând după teancul de registre de pe masa de scris, exact asta intenţiona să facă întreaga zi. Lângă el se afla un mic dejun mâncat pe jumătate, dovedind că se afla de ceva vreme acolo.

Kate îşi dădu ochii peste cap. Individul era genul care se trezea devreme. „Minunat!”

— Excelenţă. Îşi lăsă umerii să cadă, văzând că se alese praful de planul ei de a se ascunde. Strângând ce îi mai rămăsese din curajul ei făcut bucăţi, făcu un pas în faţă. Îmi cer scuze că te-am deranjat.

— Chiar deloc. Se ridică binevoitor şi veni din spatele mesei de scris pentru a o întâmpina. Aveai nevoie de mine?

O irită îndrăzneala individului. Nu, în mod cert nu avea *nevoie* de el.

— Am venit după o carte.

Nu era tocmai o minciună. Îşi lua adesea o carte cu ea când ieşea la plimbare, iar dacă aceea era scuza de care avea nevoie pentru a se ascunde de el tot restul zilei, atunci şi-ar fi luat bucuroasă un raft întreg de cărţi şi le-ar fi cărat în spinare ca o cerşetoare dacă s-ar fi dovedit necesar.

Însă un alt set de cărţi îi atrase atenţia, legăturile din piele roşie ale volumelor făcute vraf lângă cotul lui. Erau registrele contabile de la Brambly, evidenţele detaliate în care ea nota atât de atent fiecare dintre tranzacţiile de la fermă şi căuta tertipuri pentru a plăti reparaţiile necesare şi a înlocui obiectele din casă chiar pe măsură ce acestea dispăreau din jurul ei.

Kate arătă spre ele.

— Acelea sunt registrele proprietăţii. Un val de umilinţă fierbinte îi urcă în obraji la gândul a ceea ce găsise probabil în ele. Împunse acuzator aerul cu degetul. Te-ai uitat prin evidenţele contabile de la Brambly?

— Da.

— Cum îndrăzneşti! Îi smulse registrele şi le strânse la piept. Nu ai niciun drept…

— Am toate drepturile din lume, replică el calm. Ferma este acum sub administrarea mea şi nu pot lua măsuri până nu ştiu exact care este situaţia financiară.

Situaţia financiară era una dintre probleme majore. Kate ridică privirea până o întâlni pe a lui.

— Cât de mult ai văzut?

— Suficient, răspunse el solemn.

Aşezând registrele la locul lor de pe raft, Kate ridică bărbia.

— Deci, acum ştii.

— Da, răspunse el blând, ca şi cum nu ar fi vrut să-i sporească umilinţa. Sau mânia.

Dar era prea târziu pentru aşa ceva. Kate îşi trase umerii în spate, pregătindu-se de bătălie, apoi îl înfruntă.

— Şi ce fel de *măsuri,* întrebă ea, fără a se obosi să-şi ascundă iritarea, ai decis să iei?

Preţ de o clipă Edward nu spuse nimic, doar o fixă cu privirea, ca şi cum ar fi reflectat atent la ce anume să îi spună. Apoi explică:

— Reparaţii la clădiri şi refacerea proviziilor, animale de curte, de angajat servitori noi şi pensionat restul, înlocuirea tuturor obiectelor şi articolelor de mobilier care lipsesc din casă. Cu fiecare punct enumerat îi stârnea câte o scurtă tresărire de panică. Apoi făcu o pauză. Şi tu.

— Eu? ţipă ea, întrebându-se cum naiba fusese adăugată pe o listă de reparaţii la fermă.

— Tu ai nevoie de o cameristă, o garderobă nouă, de cai şi de trăsură…

— *Nu!*

Edward fu vizibil surprins de reacţia ei:

— Nu?

— Nu, repetă ea ferm, încrucişându-şi braţele pe piept. Fără îndoială, Excelenţă, nu eşti obişnuit să te loveşti de un „nu”.

Edward îşi arcui o sprânceană.

— Şi, cu siguranţă, nu din partea unei femei.

Sprânceana lui se ridică şi mai mult, imposibil de mult, la aceste cuvinte.

— Nu la asta m-am referit! Faţa ei se încinse, inundată de sânge, trădând jena ei bruscă. O, îi venea să se

târască sub masa de scris şi să se ascundă! Nimic nu era inocent în preajma acestui bărbat, nici măcar comentariile aruncate la întâmplare. Sucea *totul* după bunul lui plac. Inclusiv măruntaiele ei. *Mă refeream* că oricine le-ar privi ar vedea că, în mod evident, nu eşti genul de bărbat căruia femeile să îi spună „nu”...

Când el îi rânji obraznic, Kate închise strâns gura, copleşită de ruşine. Încercând să se explice nu făcea decât să se îngroape mai adânc.

— Cred că aş putea găsi observaţiile tale fascinante, spuse el tărăgănat, coborând vocea până aproape deveni un tors grav care căzu peste ea moale precum catifeaua. *Dumnezeule, ce voce* catifelată avea... Cum era posibil ceva atât de moale să fie atât de chinuitor? Continuă, deci, spuse el, fluturând din mână şi sprijinindu-se de masa de scris cu o expresie de amuzament deplin, ceea ce o înfurie teribil pe Kate. Explică-mi de ce femeile nu îmi spun niciodată „nu”.

Kate ridică bărbia, dar dincolo de posomorârea ei indignată, era profund tulburată de întorsătura intimă pe care o luase conversaţia lor.

— Habar nu am ce ţi-au spus alte femei, Excelenţă, dar de la mine nu vei auzi decât *nu,* cu fiecare ocazie.

— Domnişoară Benton, oftă el resemnat, te cred sincer.

Kate se holbă la el, rămasă fără replică, neştiind dacă să se simtă insultată sau încântată. Sau dezamăgită.

— Aşa că vei fi uşurată să afli şi că am trimis după Brannigan, fiul administratorului meu de la Hartsfield Park. E un om competent şi va face o treabă bună aici. Ochii îi scânteiară diabolic. Iar lui poţi să-i spui *nu* oricât doreşti.

Kate ignoră înţepătura lui, chiar dacă nu şi tresărirea scurtă de mânie pe care i-o stârni.

— Ferma nu are nevoie de un administrator, protestă ea. Eu sunt răspunzătoare de Brambly.

El o măsură din priviri.

— Deci, ştii cum să apreciezi şi să cumperi vaci şi oi de calitate, ei?

— Nu, replică ea, ridicând din sprânceană şi cântărindu-l din priviri cu un aer batjocoritor, exact aşa cum o făcuse şi el. Tu da?

— Nu. Când ea dădu să zâmbească la răspunsul lui, încântată de victorie, Edward adăugă: De asta îl angajez pe Brannigan. Va ajunge aici în două săptămâni.

Kate închise brusc gura cu un pufnet sonor.

Cu un rânjet amuzat, Edward o ocoli şi luă ultimul registru contabil de pe raftul pe care tocmai îl aşezase ea, apoi se întoarse la masa de scris şi se întinse după peniţă. O, era un bărbat cât se poate de enervant!

— Vreau să-mi dai cuvântul tău că ai să achiţi orice salariu datorat lui Brannigan sau orice achiziţionează acesta, insistă ea, chiar dacă tutela se dovedeşte a nu fi valabilă.

— Ţi-l dau, consimţi el, deşi ea îl văzuse încordându-şi maxilarul când o auzise exprimându-şi speranţa că instituirea tutelei avea să se dovedească o greşeală.

— Şi vreau şi ultimul cuvânt în orice decizie majoră privind ferma.

El încuviinţă din cap.

— Atâta timp cât deciziile tale nu le contrazic pe ale mele.

Kate îşi încleştă mâinile în pumni. O, câtă aroganţă era în acest bărbat! Să insiste să răsfoiască registrele, să angajeze un administrator pentru moşie fără consimţământul ei…

Dar chiar în timp ce fu cuprinsă de o senzaţie greţoasă, neagră ca cerneala, de înfrângere frustrată, îşi dădu seama că avea dreptate, naiba să-l ia! Dacă voia să preia controlul asupra moşiei Brambly şi să facă schimbări, era dreptul lui legal. Iar ea nu putea face nimic să îl

împiedice.

Simţind pulsaţia violentă a unei dureri de cap în spatele ochilor, se răsuci pe călcâie să plece. Avea nevoie de aer să îşi limpezească mintea, spaţiu să se gândească la următorul pas în această bătălie, şi timp pentru a-şi încetini bătăile inimii ei înnebunite, reacţie care începea să creadă că nu avea nicio legătură cu situaţia ei şi foarte mare legătură cu bărbatul răspunzător de ea în acel moment.

— Katherine!

Se opri. Pregătindu-se sufleteşte pentru orice nouă tortură intenţiona să abată asupra ei, inspiră adânc şi se întoarse spre el.

— Da?

Edward se ridică încet.

— Vreau să îmi cer scuze pentru seara trecută. Veni în faţa mesei de scris şi se sprijini de ea, aducându-şi ochii întunecaţi la acelaşi nivel cu ai ei. Lucrurile acelea pe care ţi le-am spus despre război… Gentlemenii nu ar trebui să vorbească despre aşa ceva, nu cu o lady.

Kate simţi o strânsoare în piept când surprinse o sclipire mai blândă dincolo de masca lui dură, o urmă de eleganţă dincolo de oţelul tăios. Gentlemanul din spatele soldatului.

Probabil îi fusese foarte greu să-şi ceară scuze, deşi bănuia că ceea ce regreta nu era avertizarea în sine, ci felul în care o exprimase. Dorise ca ea să stea departe de el şi, judecând după cum stătea acum cu braţele încrucişate pe piept, încă simţea la fel.

Însă îşi cerea scuze şi, pentru prima dată de când apăruse la uşa ei, simţi o fărâmă de speranţă. Pentru el.

Făcu un pas ezitant spre el.

— De fapt, mă bucur că mi-ai spus.

Edward pufni în râs, nevenindu-i să creadă.

Apropiindu-se încet de el, Kate afişă o expresie mai curajoasă decât cum se simţea ea în realitate. Era sigură că

Edward voia să o intimideze, dar dacă se aştepta ca ea să dea înapoi, ei bine, se înşela amarnic. Văzuse suficienţi săteni răniţi pentru a recunoaşte suferinţa, inclusiv suferinţa emoţională care nu se vindeca niciodată. Activităţile ei medicale o făcuseră expertă în a descifra durerea în adâncurile ochilor lor, iar acest bărbat era rănit. Profund.

Mânată de impulsul de a-l ajuta, vocaţia ei de vindecător făcând-o să nu poată să nu-i ofere alinare chiar şi acestui bărbat atât de enervant, ridică mâna şi îşi lipi palma de obrazul lui.

Edward se crispă, dar nu se dădu înapoi, rămânând în schimb încremenit ca o statuie sub atingerea ei, cu întregul corp tensionat ca o frânghie întinsă, gata să plesnească.

— Te rog să mă crezi, spuse ea, alegându-şi cu grijă cuvintele, că sunt uşurată că ai simţit nevoia să mă linişteşti în privinţa ta.

— Nu ţi-am spus asta ca să te liniştesc, o corectă el apăsat.

— Nu, ai făcut-o pentru a mă avertiza să păstrez distanţa. Ochii lui scânteiară, iar Kate îşi dădu seama că avusese dreptate. Chiar şi aşa, *mie* mi s-a părut liniştitor. Vârfurile degetelor ei se încălziră pe obrazul lui. A fost război, dar ţi-ai comandat oamenii cu înţelepciune, i-ai pregătit bine… Câţi oameni ai salvat, Edward?

— Nici pe departe destul de mulţi.

— Atâţia câţi ai putut, replică ea blând.

Ce orori văzuse probabil, câtă vinovăţie purta în suflet chiar şi acum…

Imperceptibil, îl simţi rotindu-şi faţa în palma ei, doar o uşoară creştere a presiunii şi a căldurii sub mâna ei, ca şi cum ar fi căutat consolare în atingerea ei. Inima ei tresăltă. Poate că, până la urmă, nu era tocmai tiranul agresiv al cărui rol se străduia atât de mult să şi-l asume.

Încurajată, îşi lăsă degetele să îi alunece peste

obrazul lui neted, proaspăt bărbierit, conturând pometele înalt care părea cioplit din marmură, dar care era atât de moale şi cald la atingere. Oare era la fel pe fiecare părticică a corpului său, atât de fin şi de moale la suprafaţă, atât de tare dedesubt…

Mâna lui se încleştă peste a ei, iar ea tresări cu un icnet uşor şi inima i se opri în gât.

— Şi dacă aş avea de ales? vru el să ştie.

— Poftim?

Îşi trase mâna pentru a şi-o elibera, dar degetele lui le ţintuiau pe ale ei atât de strâns, încât îi era imposibil să se desprindă.

— Dacă aş ucide fără remuşcări? Privirea lui se fixă în ochii ei. Aş fi un ucigaş de rând, meritând cea mai neagră pedeapsă din lume.

Bănuind că nu mai vorbeau despre război, dar incapabilă, oricât ar fi încercat, să priceapă la ce se referea de fapt, Kate şopti:

— Da.

— Aş merita îndurarea ta şi atunci?

— Cu atât mai mult.

Refuză să îşi ferească privirea.

Edward îşi încleştă maxilarul.

— Te înşeli. Unele gesturi nu pot fi iertate niciodată.

— Nu am pomenit nicio clipă de iertare.

Ochii lui scânteiară de neîncredere.

— Poţi fi îndurătoare, dar fără să ierţi?

— Da.

Bănuia că întrebarea era un fel de test, iar expresia lui neînduplecată îi dădu de înţeles că nu avea încredere în răspunsul ei.

— Ai grijă cui îi arăţi îndurare, Kate. Vocea lui coborî avertizând-o: Nu ştii cât de mult rău sunt în stare să facă oamenii malefici.

Inima ei bubui atât de furtunos, încât fu sigură că o

simţea şi el bătând în degetele strânse într-ale lui. Dar, spre ruşinea ei, nu teama era cea care-i făcea sângele să îi gonească prin urechi, ci o atracţie întunecată, şi se cutremură.

— Vorbeşti la modul general, Edward? Sau te referi la tine? Ezită. De asta mi-ai spus ceea ce mi-ai spus, pentru a mă avertiza? Ei bine, eu pur şi simplu nu cred asta despre tine.

— Ar trebui.

Îi eliberă mâna.

Deşi se dădu în spate din faţa lui, Kate rămase suficient de aproape pentru a-i simţi mirosul de piele şi săpun.

— Nu eşti capabil de asta, spuse ea încet, dar încrezătoare, ştiind instinctiv că nu era genul de om care să facă rău cuiva fără a fi provocat. Nu omul care adusese o păpuşă pentru o fetiţă pe care nu o întâlnise niciodată, doar pentru a o linişti. Pentru a fi malefic, ar trebui să hotărăşti să distrugi intenţionat viaţa unui om din pură răutate şi să găseşti plăcere în asta. Tu nu ai face niciodată aşa ceva.

Edward îşi îngustă ochii.

— Ce te face să crezi că ştii de ce sunt capabil să fac?

Edward o privi cum se uită fix la el, cu buzele întredeschise delicat într-o expresie surprinsă. O făcuse să se fâstâcească din nou.

Bun. Îi plăcea s-o zdruncine; cu cât reuşea să o tulbure mai tare, cu atât ea avea să se ferească mai mult de el.

O, Kate era o enigmă care îl intriga. Tânără, excesiv de bună la inimă şi, din punct de vedere financiar, în pragul ruinei, avea nevoie disperată de fonduri şi de un administrator de moşie care să le gestioneze, dar era prea încăpăţânată pentru a recunoaşte acest lucru. Îşi petrecuse ultimele două ore studiind atent registrele de la Brambly, iar evidenţele îi dezvăluiseră că situaţia ei era chiar mai

cruntă decât se aşteptase. În şase luni, calculase el, i-ar fi ajuns cuţitul la os şi nu ar mai fi putut să se redreseze. E adevărat, tatăl ei golea casa de bunuri unul câte unul, însă doar înainte ca aceasta să fie năpădită de creditori, care ar fi făcut acelaşi lucru.

Indiferent dacă ei îi convenea sau nu, acesta tutelă era singura ei speranţă de a salva Brambly. Însă la fiecare pas se împotrivea încercărilor lui de a o ajuta, în timp ce el, în calitate de tutore, ar fi putut cu uşurinţă să o arunce în ghearele creditorilor. În loc să fie furioasă, afurisita de femeie ar fi trebuit să fie recunoscătoare.

Şi dacă urma să moară la o vârstă foarte înaintată, tot nu avea să înţeleagă vreodată femeile.

— Reparaţii la clădiri, animale de curte şi servitori, răspunse ea cu încredere, ca şi cum ar fi fost evident.

Edward clipi, îndoindu-se că avea s-o înţeleagă vreodată pe *aceasta.*

— Tocmai te-ai angajat să readuci Brambly la statutul de fermă adevărată, insistă ea. Nu-mi place că ai făcut-o fără să te consulţi cu mine, dar un om cu adevărat malefic nici măcar nu s-ar gândi să facă aşa ceva.

— Doar dacă nu cumva vreau să te fac să crezi asta.

Ea pufni în râs:

— Cheltuind mii de lire pentru a renova ferma?

Făcuse mult mai mult decât să ia măsuri pentru a renova ferma. Luase măsuri şi pentru a-i asigura viitorul, pentru tot restul vieţii ei, doar că ea nu ştia încă acest lucru. Atât de multe vieţi fuseseră distruse în noaptea accidentului. Măcar atât putea să facă, să salveze o fiinţă nevinovată din întregul dezastru. Chiar dacă aceasta era încăpăţânată ca un catâr:

— Dacă ăsta e planul tău diabolic, atunci te descurci execrabil la a fi malefic. Doar dacă nu cumva, desigur, adăugă ea, întinzând mâna în spatele lui pentru a lua registrul de pe masa de scris, ai vrea să-mi demonstrezi

exact cât eşti de oribil anulând toate măsurile pe care le-ai luat şi lăsându-mă să mă întorc la viaţa mea normală. Puse registrul înapoi la locul său pe raft. Caz în care voi accepta senină că eşti rău, mai rău decât Lucifer însuşi.

Întorcându-se cu faţa spre el, îşi ridică o sprânceană, ca pentru a-l provoca să o sfideze şi să aducă la îndeplinire sugestia ei de a anula toate măsurile luate şi a-şi vedea de ale lui. În fond, ştia că era exact ceea ce-şi dorise ea din clipa în care îl văzuse pentru prima dată.

Însă el nu muşcă momeala, alegând în schimb să o fixeze tăcut cu privirea, înţelegând exact în ce fel de cursă căzuse. Indiferent dacă îi dădea sau nu dreptate, Kate câştigase, dar el era suficient de inteligent pentru a şti să nu spună nimic.

— O zi bună, atunci.

Plecă înainte ca el să apuce s-o oprească din nou.

Îndepărtându-se de la masa de scris, Edward blestemă şi se duse la fereastra care dădea spre pajişte. Se înşela în privinţa lui. Se înşela amarnic… şi cu cât înţelegea mai repede acest lucru, cu atât avea să fie mai bine pentru amândoi.

Fireşte că era capabil să facă rău; nu-şi petrecuse ultimii zece ani demonstrând acest lucru? Şi fusese foarte, foarte bun în acţiunile sale. Sfârtecând nepăsător soldaţi pe câmpul de luptă, poftind la soţia fratelui lui, făcându-l prizonier pe Benton ca să răzbune crimele acestuia…

Iar acum Kate.

Răsuflând zgomotos, îşi trecu o mână prin păr, observând autocritic că degetele îi tremurau. Noaptea trecută fusese năpădit de vise nepoftite în care o avusese goală şi dornică sub el, iar cum tutela îi acorda puteri depline asupra ei, nu înţelegea afurisita de femeie cât de capabil era să o compromită? Iar acela ar fi fost un păcat în care ar fi găsit o desfătare imensă.

O văzu ieşind din casă şi păşind în soarele din grădina

laterală. Cu o pălărie cu borul moale fluturându-i în jurul feţei, îşi ţinea fustele ridicate până la genunchi pentru a putea să se îndepărteze cât mai repede de casă şi de el. La fiecare al doilea pas întrezărea pentru o clipă gamba ei frumos conturată şi scânteierea rece a săpăligii pe care o ţinea ca pe o sabie.

— Asemenea unui înger răzbunător, murmură el, zâmbind sumbru la vederea acestei reprezentări perfecte a contradicţiilor feminine.

Katherine Benton îl surprindea. Nu era sigur de ce simţise nevoia, cu o seară în urmă, să o avertizeze în privinţa lui, nici de ce simţise că era necesar să îşi ceară scuze în dimineaţa aceea, dar nu reuşise să o sperie. Era mai rezistentă decât părea şi presupunea că acest lucru i se datora lui Phillip Benton – anii în care îşi neglijase fiica o făcuseră independentă şi puternică, atât la trup, cât şi la suflet, şi cu siguranţă nu avea să se lase intimidată prea uşor.

Chiar şi aşa, încercase să o avertizeze, să o ţină la distanţă şi să o pregătească pentru adevărul despre tatăl ei, atunci când acesta avea să iasă în cele din urmă la iveală. În loc să respecte avertizarea lui însă, ea încercase să îl consoleze *pe el,* ca şi cum nu ar fi fost deja dincolo de orice speranţă de izbăvire. Ca şi cum ar mai fi putut să fie salvat.

Preţ de o clipă scurtă, când ea îl atinsese, aproape simţise că ar fi putut fi. Pieptul i se încălzise sub mângâierea caldă a mâinii ei pe obrazul lui, şi tânjise ca ea să-l ierte şi să-l consoleze chiar în timp ce încercase să o convingă că nu merita să fie salvat. Aproape că fusese în stare să creadă…

Nu.

Atingerea ei fusese excitantă, trebuia să recunoască acest lucru, mai ales că nu mai fusese cu o femeie de mai bine de un an. Mai ales că replicile ei spirituale şi reacţiile

rapide îl excitau în egală măsură ca trupul ei. Şi mai ales că îi venea din ce în ce mai greu să îşi aducă aminte că era fiica inamicului său şi pupila lui inocentă. Atâta tot.

— N-ai vrea să ştii ce sunt capabil să fac, îngeraş, murmură el, când Kate dispăru în spatele unui zid de piatră. Şi Dumnezeu să te aibă în pază dacă vei încerca să afli.

Capitolul 6

În laboratorul ei, Kate înfăşură bandajul în jurul antebraţului domnului Putnam, în locul în care pielea îi fusese străpunsă de o aşchie mare de la un accident la moară. Venise la ea pentru schimbarea pansamentului, iar ea îi curăţase rana cu grijă, aplicase din nou unguent, iar acum îi lega cu grijă un nou bandaj. Cât timp ca lucră, el îi povesti ultimele bârfe din sat, deşi cele mai multe clevetiri se învârteau în jurul ei şi a ducelui.

Minunat. Era ultimul lucru de care ar fi avut nevoie, să se trezească ţinta bârfelor în sat. Nu era deja destul de rău că sătenii o luau peste picior, râzând de faptul că încălca toate regulile societăţii prin eforturile ei de a fi medic femeie? Şi totuşi, reflectă ea, legând bandajul, ori de câte ori vreunul dintre ei avea o problemă, ea era prima persoană la care apelau.

— Întoarceţi-vă peste cinci zile şi am să-l schimb din nou, îi spuse ea domnului Putnam, spălându-se pe mâini.

Cinci zile. Exact cât trecuse de când Edward sosise la Brambly şi îi întorsese lumea cu susul în jos.

În primele trei zile reuşise cu bine să îl evite pe duce făcând vizite în sat, stând prin păduri şi chiar ascunzându-se în prăfuitul pod cu fân al vechiului hambar, ceea ce i se păruse o idee bună până când fusese cuprinsă de un acces de strănuturi care îl călăuzise pe Edward direct la ea. În cea

de-a patra zi el insistase ca ea să-şi petreacă dimineaţa arătându-i proprietatea, aşa că ea insistase să fie însoţiţi de Tom Dobson, fiul fierarului, pe care îl angajase pentru a se ocupa de cai pe care nu îi avea. Ajunseseră în cele din urmă la râu, unde Edward îi arătase băiatului cum să pescuiască, în timp ce ea îi privise de pe o pătură, de sub copac, acceptând fără prea multă tragere de inimă că poate – doar *poate* – a petrece ziua cu Edward nu fusese totuşi chiar atât de oribil, însă azi trebuia să se întoarcă la muncă.

— Mulţumesc, domnişoară. Domnul Putnam se ridică de pe scăunel şi îşi luă pălăria în mână cu un aer uşor sfios, venind lângă ea. Eu şi nevastă-mea am hotărât... să vă dăm asta.

Băgă mâna în pălărie şi scoase o monedă, apoi i-o întinse.

— Mulţumesc, dar nu pot să o accept, îl refuză ea cu blândeţe.

Nu accepta niciodată bani pentru serviciile ei medicale. Ar fi fost un afront adus lui Dumnezeu dacă doar cei care îşi puteau permite servicii medicale şi îngrijiri ar fi avut acces la acestea, în timp ce cei mai săraci ar fi rămas pradă suferinţei.

— Mi-aţi salvat braţul, domnişoară Kate. Dungile roşii începea deja să urce spre cot când mi l-aţi oblojit.

Ea se strâmbă. Când bărbatul îşi făcuse în cele din urmă curaj să îi ceară ajutorul, mai exact. Aproape că fusese prea târziu, iar tratarea infecţiei fusese mult mai dureroasă, tocmai fiindcă aşteptase atât de mult.

— Domnule Putnam, nu pot...

— Vă rog. Doamna mi-ar face scandal dacă m-aş întoarce acasă cu ea. Puse moneda pe masa ei şi porni spre uşă înainte ca ea să apuce să i-o dea înapoi, îndesându-şi pălăria pe cap. O zi bună, domnişoară.

— La fel – şi să vă întoarceţi peste cinci zile, în regulă?

— Da, domnişoară!

Oftând frustrată, Kate luă moneda şi o băgă în sertarul mesei. Tot acolo vârâse alte două monede de la plăţi pe care le primise săptămâna trecută de la alţi săteni care fuseseră răniţi în acelaşi accident ca domnul Putnam. Se posomorî. Aparent nimeni nu avea de gând să îi respecte dorinţele în ultima vreme, în special bărbaţii care îşi închipuiau că aveau dreptul să…

— Deci, aici îţi desfăşori activităţile medicale, spuse o voce masculină plăcută care o învălui.

Înfiorată, ridică privirea şi îl văzu pe Edward sprijinindu-se relaxat de uşă, silueta lui înaltă umplând complet cadrul. Aruncă o privire prin laborator, studiind toate echipamentele ei, şirurile de sticluţe de pe rafturi, plantele atârnând din tavan. Apoi se opri asupra ei, iar trupul ei se încinse când ochii lui negri o studiară şi pe ea, zăbovind asupra ei cu mult mai mult decât zăboviseră pe leacurile ei.

— Atâtea cât sunt, răspunse ea, brusc neliniştită.

Nu o deranjase niciodată să se afle singură aici cu bărbaţii din sat, dar a fi singură cu Edward o tulbura până în vârful degetelor de la picioare.

— E remarcabil, recunoscu el.

Intră, iar Kate se cutremură când văzu cum trupul lui masiv domina micul spaţiu interior. Era interesant că laboratorul nu i se păruse niciodată atât de mic până să ajungă el acolo, făcându-i imposibil să stea la mai mult de un metru sau doi de el. Edward făcu un pas în faţă şi îşi îndreptă atenţia asupra sticlelor de pe rafturile de lângă umărul ei… Era un laborator *foarte* mic.

Kate se dădu în spate şi se lovi de masă, nemaiavând unde să se refugieze decât dacă voia să fugă pe uşă. Iar *aşa ceva* i-ar fi fost chiar mai greu de explicat decât momentul când aproape căzuse din podul cu fân.

— Am să-ţi fac cunoştinţă cu doctorul Brandon, medicul familiei noastre de la Londra. E foarte progresist.

Edward îi aruncă o privire piezişă. Cred că s-ar putea să-i facă plăcere să discute cu tine despre medicină.

Kate îşi simţi inima crescând în ea în faţa acestei dovezi de generozitate.

— Mulţumesc.

— Putem adăuga şi asta la lista noastră de schimbări.

Ea îl privi circumspectă.

— Ce anume?

Făcuse deja destule schimbări, după părerea ei. Nu era sigură că mai voia şi altele.

— Un doctor pentru sat. Doamna Elston zicea că cel mai apropiat e la vreo cincisprezece kilometri de aici. Aparent acesta este motivul pentru care a fost nevoie să intervii tu.

Kate se încruntă. Aparent doamna Elston petrecea prea mult timp pălăvrăgind cu ducele.

— Fac şi eu ce pot.

— Un doctor adevărat ar putea să te asiste, spuse el, îndreptându-şi din nou atenţia asupra raftului cu leacuri, şi atunci nu ai mai fi nevoită să îi ajuţi singură pe săteni.

Întinse mâna dincolo de ea pentru a lua una dintre sticluţe, braţul lui atingându-se uşor de umărul ei şi provocându-i un nou fior. Inspirând adânc, reuşi să îşi găsească vocea şi îl întrebă, cât mai calm posibil dat fiind tremurul inexplicabil al genunchilor ei:

— Ce pot să fac pentru tine, Excelenţă?

Edward puse sticluţa înapoi la locul ei, iar Kate înghiţi un nod uriaş, dorindu-şi să îl vadă cât mai departe de ea şi întors în casă. Sau, şi mai bine, ca Edward să se întoarcă în capitală şi să înceteze să o mai tulbure în halul acela.

— A sosit asta pentru tine. Băgă mâna în jachetă şi scoase o scrisoare. De la Londra.

Inima ei zvâcni de teamă şi de speranţă în acelaşi timp. Ştiu fără a fi nevoită să se uite că era scrisoarea tatălui ei cu privire la tutelă. Indiferent care era răspunsul,

îşi dădu seama că viaţa ei urma să se schimbe din nou şi nu era sigură dacă avea forţa necesară pentru a îndura o nouă răsturnare de situaţie.

Edward se încruntă:

— E de la tatăl tău, nu-i aşa?

— Nu ştiu… Edward o privi cu ochii îngustaţi, iar Kate avu senzaţia neplăcută că se aştepta să îl mintă. În schimb, îi răspunse sincer: Dar aşa sper.

El dădu încet din cap, iar ea simţi o tresărire de uşurare la gândul că, aparent, îi dăduse răspunsul corect.

— Ai luat legătura cu el.

— Da, în ziua sosirii tale. Trebuia să mă asigur că nu era o greşeală. Apelând la întregul ei curaj, întinse mâna. Îmi dai voie?

El i-o puse încet în mână, însă nu o lăsă s-o citească în intimitate. În schimb, se sprijini de masa ei de lucru şi o privi atent în timp ce ea rupse sigiliul de ceară şi despături scrisoarea. Ochii ei trecură în fugă peste cele câteva rânduri de scris de mână mâzgălit, iar inima i se frânse…

— E adevărat, şopti ea, clipind furios pentru a-şi alunga lacrimile ce îi înceţoşau privirea, şi citi din nou, nevenindu-i să creadă că tatăl ei acceptase de bunăvoie să pună în mâinile unui străin controlul asupra vieţii ei. A confirmat – te-a numit tutorele meu… Dar de ce? Îşi înghiţi lacrimile, încleştându-şi degetele în jurul scrisorii. De ce ar face aşa ceva?

Edward se crispă.

— Nu scrie acolo?

— Nu. Îşi şterse ochii şi boţi scrisoarea în pumn, neştiind dacă să se simtă rănită sau furioasă, dacă să plângă sau să ţipe, şi dorindu-şi cu disperare să facă şi una, şi alta. În schimb, lăsă să-i scape un hohot de râs amar. Dar mi-a cerut bani!

— Kate, spuse el, cu chipul îndulcit de tandreţe pentru o clipă, îmi pare rău!

Ea clătină din cap, mâhnirea şi suferinţa crescând în ea, şi se simţi distrusă, asemenea unui pahar spărgându-se de la interior.

— Ai avut dreptate, spuse ea răguşit şi îşi apăsă scrisoarea pe piept ca şi cum ar fi putut printr-un gest fizic să ţină la distanţă deznădejdea stârnită de ceea ce-i făcuse tatăl ei. O, *Doamne,* cât de tare durea! Atât de tare, încât abia putea respira. Nu mă iubeşte. A renunţat la mine… A renunţat la mine…

O picătură căzu pe scrisoare, întinzând cerneala, şi abia atunci îşi dădu seama că plângea.

— Katherine.

Edward o trase în braţele lui, ţinând-o strâns.

Însă ea nu se putu opri. Toate emoţiile pe care le ţinuse zăvorâte în ea se revărsară acum, din toţi anii în care îşi dorise cu atâta disperare să creadă că tatăl ei o iubea, toate minciunile pe care şi le spusese singură, promiţându-şi că într-o bună zi urma să aibă grijă de ea aşa cum trebuia s-o facă un tată bun. Din toate acestea nu mai rămăsese decât cenuşa acum, toate amintirile ei despre el şi toate speranţele ei de viitor se făcuseră praf. Plânse acea pierdere, suferind aproape la fel de mult ca atunci când îşi pierduse mama.

— Kate, te rog, nu plânge, îi murmură Edward întristat, în timp ce ea se lăsă copleşită de lacrimi, iar mâinile lui o mângâiară liniştitor pe spate. Ea îşi îngropă faţa în gâtul lui, iar lacrimile ei fierbinţi îi udară cămaşa, continuând să plângă atât de nestăpânit, încât întregul ei corp tremura în braţele lui. Voi avea grijă de tine, îţi promit.

Dar Kate îşi luase porţia de promisiuni goale de la tatăl ei şi nu mai voia altele şi de la Edward. Cum ar fi putut să aibă încredere în el? Nu-l cunoştea aproape deloc.

— De ce? Înghiţi lacom aer pentru a reuşi să vorbească printre hohote. De ce *tu?*

Când el ezită, bănui că nu avea să-i spună. Dar apoi

Edward răspunse încet:

— Fiindcă eu i-am cumpărat toate datoriile, îi explică el solemn.

— Ce vrei să spui?

Kate ridică fruntea ca să se uite la el, cu mâinile încleştate pe reverele hainei lui. Nu îl cunoştea, nici măcar nu auzise vreodată de el până nu apăruse la uşa ei. Cum ar fi putut tatăl ei să ştie că va avea grijă de ea?

El îi şterse lacrimile de pe obraji cu o atingere surprinzător de tandră.

— Tatăl tău mi-a cerut să accept tutela ca parte a înţelegerii noastre legate de datorii. Cred că voia ca eu să devin tutorele tău ca să îmi cheltuiesc banii pe tine şi pe Brambly. Colţurile gurii lui coborâră într-o expresie de încruntare. Forma lui de răzbunare măruntă.

Ochii ei nedumeriţi îi scrutară chipul. Părea exact ceva tipic pentru tatăl ei, şi totuşi…

— Iar tu ai acceptat de bunăvoie?

— Da.

Kate fu gâtuită de emoţie. În spatele măştii stoice pe care o arăta lumii, se ascundea în el o bunătate care îl făcuse să îşi asume o asemenea povară. Dar vedea mai mult în ochii lui, pe chipul lui – *vinovăţie.* Ce îi ascundea? Voia să o aline şi chiar şi în acel moment o mângâia în sus şi jos pe braţe pentru a o consola. Însă simţea că mai erau atâtea alte lucruri pe care nu i le împărtăşea.

— Desigur, când am acceptat, recunoscu el, răsuflând adânc, credeam că ai cinci ani.

În pofida lacrimilor ce încă i se împleteau în gene, Kate lăsă să-i scape un hohot mic de râs şi îşi apăsă mâna peste gură, scuturându-se de bănuieli.

— Nu sunt un copil.

Buzele lui se strâmbară sumbru.

— Ştiu asta *acum.*

Ea îşi trase nasul.

— De asta ai adus păpuşa?

— Era o încercare de a te cumpăra, recunoscu el, petrecându-i o buclă rebelă pe după ureche şi mângâind-o pe obraz în timp ce se dădu înapoi. Nu am ştiut niciodată să mă descurc cu un copil care plânge.

Însă felul în care vârfurile degetelor lui alunecau pe obrazul ei şi fiorul ce o străbătu din cap până în picioare ca reacţie la atingerea lui îi arătară că ştia foarte bine să se descurce cu femeile în toată firea şi îi stârniră un val de fierbinţeală în partea de jos a abdomenului. Amuzamentul se risipi, locul acestuia fiind luat de o dorinţă profundă.

— Ei bine, nu le cumperi bunăvoinţa cu daruri.

— Atunci ce anume faci? întrebă el, cu o nouă mângâiere lentă pe obrazul ei.

Şi un alt fior vibrant.

— Îi ţii în braţe, şopti ea. Şi le spui că sunt în siguranţă, că totul va fi bine.

Ochii lui întunecaţi scrutară profunzimile ochilor ei.

— Eşti în siguranţă, Katherine, murmură el, strângându-şi braţele în jurul ei şi trăgând-o la pieptul lui, şi totul va fi bine.

— Dar eu nu sunt copil, protestă ea încet, deşi îşi dorea cu disperare ca el s-o ţină în continuare în braţe, chiar dacă ştia că nu avea să iasă nimic bun din toate acestea. Şi nu reuşea să o aline, cât mai degrabă să o înspăimânte. *Foarte* tare. Clătinând din cap, îşi descleştă mâinile de pe reverele hainei lui. Şi nu ştii dacă totul va fi bine.

Apoi se retrase din faţa lui, alunecând pe lângă masă până ajunse separată de el de întreaga lungime a laboratorului. Şi, slavă Domnului, el o lăsă să se retragă.

Inima ei o luase la goană după simpla mângâiere a obrazului ei. Dacă ar mai fi rămas în braţele lui doar o clipă în plus, poate că ar fi fost suficient de slabă cât să îl sărute. Iar *aşa ceva* era pur şi simplu inadmisibil. Pierduse deja

controlul asupra moşiei Brambly în favoarea acestui bărbat. Dacă îşi pierdea şi trupul în mâinile lui, atunci... atunci ar fi pierdut totul. Exact aşa cum făcuse şi mama ei.

— Nu, nu ştiu, recunoscu el, trecându-şi o mână prin păr ca şi cum nu ar fi ştiut ce să facă acum cu ea, când nu o mai putea atinge.

— Şi tata? Nu va putea niciodată să-ţi plătească…

— Ştiu.

Ochii lui deveniră reci, căldura pe care o văzuse în adâncul lor cu doar câteva clipe în urmă dispărând când ea se arătase îngrijorată pentru tatăl ei. Kate simţi fiori pe şira spinării şi începu să respire greu.

Edward se aplecă şi ridică scrisoarea pe care Kate o lăsase să cadă la picioarele lui.

— Vreau să-l ştiu dator vândut mie.

— De ce? şopti ea, îngrijorarea crescându-i în piept.

O, ceruri, oare ce mai făcuse tatăl ei acum?

— Ca să-l pot ţine la Londra sub supravegherea mea.

Cu o expresie de hotărâre severă, îi întinse scrisoarea.

Însă ea rămase complet nemişcată, neîndrăznind să vină suficient de aproape pentru a o lua. Dacă se apropia, era foarte posibil să se trezească din nou în braţele lui.

— Edward, ce eviţi să îmi spui?

Chipul lui rămase sumbru şi întunecat, iar felul în care o privi îi făcu stomacul să se strângă în noduri de teamă.

— Tatăl tău e periculos, Katherine, îi spuse el încet. A rănit oameni, şi nu vreau să-l ştiu nicidecum prin preajma ta, nici măcar la celălalt capăt al unei scrisori.

Ea făcu ochi mari, nevenindu-i să creadă, şi se holbă la el. „Periculos?” Imposibil! Edward se înşela. Tatăl ei nu era un nelegiuit. Era capabil de cruzime emoţională, văzuse acest lucru cu propriii ochi, dar nu ar fi rănit-o niciodată fizic.

— Nu ar putea face rău nimănui, nu aşa cum sugerezi tu.

Ochii lui scăpărară, iar Kate icni văzându-i expresia îngheţată de pe chip.

— Mai mult decât ştii tu, îi aruncă el scurt şi rece. A făcut rău familiei mele, iar acum, că eşti şi tu implicată în toate astea, nu am să-l las să te rănească şi pe tine.

Îi rănise familia? Dar asta… Asta era imposibil! Simţi sângele scurgându-i-se de pe faţă, iar mâna i se întinse spre masă pentru a se sprijini. I se puse un nod în gât. O, Doamne, îl rănise pe Edward?

— Ce a…?

— Nu ai voie să îl contactezi fără permisiunea mea, ai înţeles?

— E tatăl meu, Edward. Dacă are probleme, trebuie să îl ajut…

— Nu îl mai poţi ajuta acum, Kate. E prea târziu. Când ea refuză să accepte scrisoarea, Edward o puse pe masa de lângă ea, apoi întinse mâna şi îi prinse bărbia în palmă pentru a o ţine nemişcată, aţintindu-şi privirea în ochii ei. Vreau să-mi dai cuvântul tău de onoare că nu îl vei contacta fără permisiunea mea şi că îmi vei spune dacă va încerca să te contacteze din nou.

Nu avea să accepte aşa ceva. Edward era tutorele ei, dar nu avea dreptul să o controleze astfel. Nu avea niciun drept să îi impună pe cine putea sau nu să contacteze, mai ales când venea vorba despre tatăl ei. Tatăl ei nu ţinuse niciodată la ea, ştia acest lucru acum, dar chiar şi aşa, era singura ei rudă în viaţă şi bărbatul pe care mama ei îl iubise. Trebuia să existe o oarecare loialitate pe baza acestor lucruri, era datoria ei de fiică… Sau nu?

Dacă refuza să îl ajute tocmai când el avea mai mare nevoie de ea, atunci nu ar fi însemnat că era şi ea la fel de crudă şi de nepăsătoare ca el?

— Vreau să pot avea încredere în tine, Katherine. Când ea nu spuse nimic, Edward adăugă încet: Şi vreau ca tu să ai încredere în mine.

Însă neîncrederea era emoţia care se învolbura în ea. Şi confuzia. Cum putea să aibă încredere într-un bărbat pe care nu îl cunoştea, acum când nu mai avea încredere nici măcar în tatăl ei?

— Nu lua legătura cu Phillip Benton. Nu va ieşi nimic bun din asta.

Neavând altă opţiune decât să facă ceea ce îi cerea el, Kate încuviinţă din cap, ferindu-şi faţa cu un junghi de vinovăţie care îi întoarse stomacul pe dos.

— Bun. Edward porni spre uşă. Ies la o plimbare să evaluez gardurile proprietăţii. Ne vedem la cină, deci. Se opri să îi arunce peste umăr o privire răbdătoare. Şi te rog să nu mă obligi să mă caţăr din nou în pod după tine.

Apoi dispăru, iar ea se sprijini vlăguită de masă, lăsându-şi capul în mâini. Tremura din tot corpul. Cum se întâmplase totul atât de rapid? În doar cinci zile viaţa ei fusese complet dată peste cap, iar acum controlul pe care îl mai avea atârna de un fir de păr.

Pierduse controlul asupra moşiei Brambly, însă Edward îi promisese să o ajute s-o repare şi s-o renoveze. Îşi pierduse totodată şi tatăl, cu acea scrisoare, deşi ştia că ceea ce deplângea era pierderea visului de a avea în viaţa ei un tată afectuos. Iar când Edward o ţinuse în braţe pentru a o alina, aproape că îşi pierduse minţile.

Îşi lăsă umerii să cadă, copleşită de disperare. Nu mai ştia în cine să aibă încredere sau pe cine să creadă.

Edward pretindea că tatăl ei era periculos, că le făcea rău oamenilor, dar cum ar fi fost posibil aşa ceva? Phillip Benton fusese un tată rău şi un soţ rău, din câte ştia eşuând pe deplin în tot ceea ce încercase să facă. Dar să facă rău cuiva în mod intenţionat... Pur şi simplu nu avea curaj pentru aşa ceva.

Însă ajunsese să îl cunoască pe Edward destul de bine în ultima săptămână, de când apăruse la uşa ei şi se vârâse în viaţa ei, iar ceea ce aflase era că Edward nu era genul de

bărbat care să intre într-o luptă fără a fi bine pregătit. Dacă într-adevăr credea că tatăl ei îi rănise familia, atunci… O, Dumnezeu să-l aibă în pază!

Se desprinse de masă şi începu să se învârtă prin încăpere, rozându-şi unghia în timp ce se învârtea prin camera mică şi încercând să-şi dea seama ce să creadă, ce să facă…

Tatăl ei renunţase oficial la ea, avea acum dovada. Dar în acelaşi timp ceruse instituirea tutelei. Chiar dacă Edward avea dreptate – şi nu ar fi exclus ca tatăl ei să fi sugerat aşa ceva din pură răutate şi în propriul beneficiu – tot avusese prezenţa de spirit de a se gândi la ea în momentul cel mai de jos al existenţei sale. Fără îndoială, acest lucru trăda o oarecare afecţiune faţă de ea, indiferent cât de sucit ar fi fost motivul. *Trebuia* să fie astfel! Fiindcă alternativa era că tatăl ei nu doar că nu ţinea deloc la ea, dar nici nu o privea decât ca pe un pion în jocul lui. Iar un astfel de gând era pur şi simplu imposibil de îndurat.

Muşcându-şi buza de jos, aruncă o privire spre scrisoare. Îi ceruse bani, iar ea îi dăduse întotdeauna. Ce mai conta dacă îi dădea şi acum puţinul care îi mai rămăsese?

Doar că Edward îi interzisese acest lucru.

El îi ceruse să se abţină de la orice contact cu tatăl ei, fără permisiunea lui, iar Kate ştia că nu i-ar fi dat voie niciodată să îi trimită chiar şi puţinii bănuţi rămăşi, fiind convinsă că el considera că tatăl ei luase deja destul de la ea, crezând în mod greşit că el ar fi rănit-o. Însă tatăl ei avea nevoie de ea şi, pentru prima dată în viaţa ei, intervenţia ei putea avea un impact hotărâtor asupra lui.

Îşi frecţionă tâmplele, neştiind ce să facă. Căruia dintre bărbaţi îi datora loialitate?

Privirea ei alunecă de la scrisoare la sertarul mesei în care ascunsese cele trei monede. Edward nu ştia despre existenţa lor. Le câştigase personal, nu proveneau din

veniturile moşiei Brambly, deci îi aparţineau şi putea să facă orice dorea cu ele. Inclusiv să i le trimită tatălui ei într-o ultimă încercare de a-l ajuta.

Inima ei îşi acceleră bătăile când îşi făcu planul în minte. Dacă i le trimitea, putea apoi să renunţe pentru totdeauna la speranţa de a-l mai avea pe tatăl ei în viaţa ei, fără a se simţi vinovată. Urma să ştie că făcuse tot ceea ce-i stătuse în putinţă, ultima încercare de a-l iubi aşa cum ar fi trebuit să îl iubească o fiică. Iar Edward nu ar fi descoperit niciodată ce făcuse.

Îşi luă în grabă jurnalul şi smulse o pagină goală, apoi puse mâna pe peniţă şi mâzgăli: „Tată, poftim puţinii bani pe care îi am şi pot să ţi-i dau”.

Ezită, ţinând monedele în mână. Era mai mult decât ar fi câştigat Arthur, Dorrie şi doamna Elston la un loc, într-o lună întreagă, şi închise strâns ochii pentru a alunga junghiul de vinovăţie stârnit de gândul că alesese să îi trimită acei bani tatălui ei, în loc de a-i plăti lor. Dar în acel moment el avea mai mare nevoie de bani decât ei, şi era ultima dată când îi mai trimitea. Trei monede mici... Nu tocmai treizeci de arginţi, dar tot nu se putea scutura de sentimentul că tatăl ei o trădase semnând acel contract prin care renunţa la ea.

Ezită, cu vârful peniţei suspendat deasupra hârtiei – apoi adăugă dintr-un impuls, nereuşind să alunge complet dorinţa de a-l face să o iubească, chiar şi acum. „Cu ce altceva pot să te ajut? Fiica ta iubitoare, Kate.”

Împături scrisoarea, închizând cu grijă monedele în interiorul ei, apoi se duse în grabă la uşă şi îl strigă pe Tom. Băiatul veni tropăind din grajd, unde fusese ocupat, fără îndoială, cu ţesălatul calului lui Edward. În ultimele câteva săptămâni fusese grăjdar într-un grajd fără cai, iar acum, că avea în sfârşit unul instalat acolo, nu voia să mai lase armăsarul în pace. Ar fi fost un miracol dacă bietul cal nu rămânea complet fără păr până se întorcea Edward, în cele

din urmă, la Londra.

Kate îl trase pe Tom în laborator, departe de orice ochi iscoditori, şi îi puse scrisoarea în mână.

— Du-i asta domnului Guerson de la hanul de poştă şi spune-i să o trimită imediat la Londra.

Băiatul dădu din cap şi se îndepărtă în grabă.

— Da, domnişoară!

*

„Naiba s-o ia de scrisoare!” Edward luă o piatră de pe malul râului şi o aruncă violent, cu toată forţa de care era capabil. „Şi naiba să-l ia pe Phillip Benton!”

Chiar şi în ultima lui scrisoare către fiica lui, când individul recunoscuse că îi păsa atât de puţin de soarta ei încât era dispus să o dea pe mâinile unui străin doar pentru a se descotorosi de ea, ticălosul avusese neobrăzarea de a-i cere bani. Ce-i drept, Edward nu ar fi trebuit să fie surprins, căci Kate încercase ani buni să îi cumpere afecţiunea. I-ar fi admirat loialitatea dacă nu ar fi fost îndreptată către cineva atât de profund nedemn de ea.

De pe malul înălţat al râului desluşea în depărtare afumătoarea de cărămidă pe care Kate o folosea drept laborator. Chiar şi după puţinul timp petrecut înăuntru, încă mai simţea mirosul de ierburi şi de chimicale al leacurilor ei, la fel cum simţea şi parfumul vag de caprifoi care încă plutea în jurul lui după ce o ţinuse în braţe cât timp plânsese, mai violent decât văzuse orice altă femeie plângând. Atât de violent încât avusese impresia că era gata să se spargă în bucăţi. Se simţise neputincios, incapabil să o consoleze.

Apoi, brusc, îmbrăţişarea se transformase în altceva, iar el nu îşi mai dorise să o consoleze. Sfinte Lucifer, îşi dorise să o siluiască. Îşi dorise să o împingă cu brutalitate pe masă şi să se înfigă între coapsele ei până când

hohotele ei de durere ar fi devenit strigăte de pasiune. Şi, pentru o clipă, când îi simţise pulsul gonind sub degetele lui, fusese sigur că şi ea îşi dorea acelaşi lucru.

Până când ea avusese prezenţa de spirit de a se retrage din braţele lui.

Şi slavă Domnului că o făcuse! Situaţia lor era cel puţin dificilă, de-a dreptul conflictuală acum că ea aflase prin ce împrejurări devenise tutorele ei, iar complicaţiile care ar fi apărut inevitabil dacă şi-ar fi sedus pupila fecioară… Dumnezeule mare!

Mai era şi problema încrederii. Învăţase printr-o lecţie usturătoare că nu putea avea încredere în oameni, în special în femei. Dar îşi dorea să aibă încredere în Kate şi îşi dorea să creadă că, măcar de data asta, o femeie îi putea oferi pacea după care tânjea.

Însă astfel de gânduri erau periculoase. Sugerau o importanţă în viaţa lui pe care nu era dispus să o acorde nici unei femei, cu atât mai puţin celei care era fiica lui Benton. Ar fi putut la fel de bine să se arunce de pe acum în flăcări.

Dar focul ei s-ar fi dovedit delicios.

Cu o înjurătură de nemulţumire, sări de pe mal şi se aruncă în apele reci ale râului, complet îmbrăcat.

Capitolul 7

Nouă zile mai târziu

— O, la naiba! Kate îşi dădu ochii peste cap văzând firul de lavandă perfect sănătoasă pe care îl ţinea în mână. Apoi coborî privirea spre peticul de grădină în care începuse să plivească şi îşi lăsă umerii să cadă, certându-se amarnic când văzu bucata de teren de aproape un metru de pe care

smulsese temeinic toate plantele utile, lăsând doar un şir de buruieni.

Săpând cu degetul o gaură în care să replanteze firul de lavanda, se blestemă că dăduse greş şi la această sarcină. Aşa cum făcuse şi când încercase, mai devreme, să sorteze o cutie de bandaje şi aproape le aruncase pe cele bune, rămânând doar cu cele proaste; tot ceea ce încercase să facă în ziua aceea mersese prost. Şi ştia şi de ce.

El.

Edward Westover, oftă ea îndurerată, o copleşea. Şi dacă ar fi fost vorba doar de cum arăta – cu acei umeri laţi şi braţe musculoase, cu acel rânjet fermecător care se putea transforma într-un zâmbet obraznic într-o fracţiune de secundă şi cu acei ochi fascinanţi, aceiaşi a căror întunecime o înspăimântase la început, dar care acum îi evocau o atingere de catifea – ar fi putut să îl ignore şi să îşi vadă de activităţile normale ale vieţii ei de zi cu zi.

Însă era mai mult decât simplul fapt că era atât de atrăgător. Dumnezeule mare, constata că ajunsese efectiv să îl… *placă!*

În cele două săptămâni de când se afla la Brambly, nu o deranjase să petreacă timpul cu el discutând pe îndelete la cină. Nu îi displăcuseră nici plimbările lungi pe care le făceau pe câmpuri. Partidele de şah pe care le jucau seara. Povestirile pe care i le spunea despre viaţa în armată, despre Spania şi Portugalia. Nici măcar comentariile lui generoase când ea îi vorbea despre activităţile ei medicale, în pofida nedumeririi lui făţişe legate de motivul pentru care ar vrea o femeie să fie om de ştiinţă. Şi, cu siguranţă, nu îi displăcea nici cum o fixa cu privirea de fiecare dată când credea că ea nu îl vede.

O, continuau să se înţepe reciproc cu orice ocazie, dar începuse să-l găsească o provocare încântătoare, ceea ce o tulbura profund, îi dăduse complet lumea peste cap şi îi răpise capacitatea de a se concentra la orice. În afară de el.

Acesta era motivul pentru care stătea acum în genunchi în mijlocul unui strat de buruieni, gândindu-se nu la plantele şi leacurile ei, ci la el, şi începând să se întrebe dacă nu cumva, *poate,* se gândea şi el la ea.

— Domnişoară Kate!

Doamna Elston se sprijini greoaie de zidul grădinii şi se chinui să-şi tragă sufletul după ce venise în grabă din casă.

De teamă, Kate simţi cum i se strânge inima în piept, când se uită pe sub borul larg al pălăriei ei pleoştite. De fiecare dată când doamna Elston apărea în fugă din casă, declanşa un semnal de alarmă în ea, pentru că era ceva ce se întâmpla foarte rar.

— Ce este?

— Ducele… vrea să iasă călare în după-amiaza asta… insistă să îl însoţeşti. Şi, gâfâi ea, refuză să-ţi dea voie… să spui nu.

— Călare? întrebă Kate, derutată. Dar eu nu am cal.

În afară de Brutus, şi se îndoia că bătrânul cal deşelat ar fi putut purta chiar şi o şa goală.

— Exact aşa a spus. *Călare.* Şi să fii gata într-o oră.

Voia să refuze. Ar trebui să refuze. Îşi dădu ochii peste cap, cedând – *nu putea* să refuze. Nu când el îi dăduse un ordin direct. Aşa că, oftând adânc, îşi scoase mănuşile de grădină şi se ridică în picioare ca să se ducă în casă şi să se îmbrace pentru o ieşire de după-amiază cu un duce care insista să meargă să călărească, aparent pe un covor magic.

O oră mai târziu era curată, îmbrăcată cu o pelerină veche de călărie verde şi o pălărie asortată, care îi aparţinuseră cândva mamei ei, şi pregătită să *nu* meargă nicăieri călare. Răsuflând hotărâtă – şi alegând să nu-şi ia cravaşa de călărie cu ea de teamă să nu îl plesnească pe Edward peste cap înainte să se sfârşească plimbarea – îşi luă mănuşile şi coborî.

Edward aştepta în foaier, într-o ţinută relaxată, purtând aceeaşi jachetă maro, vestă şi pantaloni cafenii pe care îi avusese şi în după-amiaza sosirii sale. Aceeaşi după-amiază, cu două săptămâni în urmă, îşi aduse ea aminte, când el crezuse că nu avea să petreacă la Brambly mai mult de câteva ore, înainte de a-i întoarce spatele pentru a nu-şi mai bate vreodată capul cu ea.

Se încruntă. Nu doar viaţa ei fusese complet dată peste cap de acţiunile tatălui ei.

Edward schiţă o plecăciune deasupra mâinii ei.

— Katherine, arăţi minunat!

Ea se strădui să nu roşească.

— Mulţumesc.

— Şi îţi mulţumesc că îmi vei ţine companie.

Ea îşi retrase mâna, uşor înţepată.

— Nu cred că am avut de ales, Excelenţă.

— Nu mă poţi învinovăţi. Zâmbi, văzându-i iritarea şi, ca reacţie, Kate simţi o fierbinţeală cuprinzându-i braţele şi picioarele. O însoţitoare frumoasă dă mai mult farmec oricărei activităţi.

Kate rămase cu răsuflarea tăiată. Cumva… *flirta?* Imposibil! Dacă ar fi fost oricine altcineva, poate că şi-ar fi dat voie să creadă aşa ceva. Dar nu cu el.

Îl privi cu ochii îngustaţi, sfâşiată de bănuieli. O, bărbatul acesta putea fi foarte fermecător atunci când voia, ceea ce o făcea să se întrebe ce anume mai pusese la cale de data aceasta.

El îi oferi braţul.

— Mergem?

O conduse afară, la grajd, unde aştepta roibul lui, înşeuat şi pregătit. Kate se opri, studiind calul şi pe proprietarul acestuia cu o expresie la fel de neîncrezătoare.

— Ziceai că mergem să călărim.

— Aşa e.

— Mă gândeam că, poate, te refereai…

La o trăsură, la drept vorbind. Sau chiar bătrânul Brutus. Dar nu se aşteptase la aşa ceva, nici la junghiul de dezamăgire. Îşi lăsă umerii să cadă.

— Amândoi pe un singur cal?

— De ce nu?

Dar îşi feri privirea, strângând buzele într-un fel ciudat.

— E ruşinos, şi ştii asta. Îşi desprinse mâna de pe braţul lui şi de pe muşchii tari pe care degetele ei îi simţiseră sub mânecă. O zi bună.

Posomorându-se, se întoarse spre casă. Edward o deranjase de la muncă şi o făcuse să se schimbe – pentru *aşa ceva?* În mod evident îi făcuse un fel de farsă, dar ea nu era deloc amuzată.

— Deci, nu îţi vrei cadoul, atunci?

Mâna lui se închise peste cotul ei din spate, oprind-o.

Înăbuşindu-şi tresărirea din stomacul cuprins de spasme, Kate îi aruncă o privire nesigură peste umăr. Oricât de multă neîncredere i-ar fi stârnit această parte fermecătoare din el, tot reuşise să îi trezească puţin curiozitatea şi să o atragă spre el.

— Cadou?

Zâmbind diabolic, conştient că o înhăţase ca pe un peşte în cârlig, Edward scoase un fluierat ascuţit, iar din grajd ieşi imediat Tom, cu un cal în urma lui.

Kate clipi surprinsă. *Nu se putea* aşa ceva…

— Misty?

Nu îşi putea crede ochilor. Calul ei! Cel pe care îl crescuse de când era mânz, dar fusese nevoită să îl vândă pentru a plăti factura morarului. Sub şaua şi căpăstrul noi, părul negru al iepei fusese ţesălat până ajunsese să strălucească precum abanosul lustruit, iar lângă iapă stătea Tom, rânjind.

Coborându-şi mângâietor mâna pe botul catifelat, Kate se holbă la Edward, nevenindu-i să creadă.

— Tu ai făcut ast… Tu ai adus-o acasă.

El ridică din umeri în faţa acuzaţiei ei surprinse, cu un zâmbet pe buze şi fără a-şi desprinde nicio clipă privirea ochilor lui de catifea de ai ei.

— Nu credeam să o mai văd vreodată, şopti Kate, incapabilă să vorbească mai tare, acum că pieptul i se strânsese brusc. Era cea mai frumoasă surpriză care îi fusese oferită vreodată. Clipi din nou, de data aceasta pentru a-şi ţine în frâu lacrimile de fericire care ameninţau să i se rostogolească de pe gene. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Brambly avea nevoie de un cal de călărie, replică el relaxat, ca şi cum nu i-ar fi fost deloc greu să dea de urma calului şi să i-l răscumpere. Nu poţi să te plimbi de colo-colo prin tot satul pe un cal bătrân de povară. Se aplecă spre ea, cu ochii scânteindu-i amuzaţi. E ruşinos.

Ea râse şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui, îmbrăţişându-l strâns.

— Mulţumesc!

— Katherine!

Vocea lui îi trădă surpriza când mâinile lui urcară pe spatele ei într-o îmbrăţişare stângace.

Kate încremeni. Cumva… o îmbrăţişa şi el? Preţ de o fracţiune de secundă îi simţi forţa trupului solid apăsându-se de al ei şi simţi ca o arsură peste tot unde trupurile lor se atingeau.

Apoi el îşi coborî capul şi îşi trecu uşor buzele peste tâmpla ei, murmurând:

— Kate.

Speriată, ea sări în spate, dar nu înainte de a surprinde expresia înflăcărată din ochii lui. Se revărsă peste ea precum o ploaie caldă de vară şi se cutremură de ceea ce văzu în privirea lui. Nu era apreciere pentru recunoştinţa ei, deşi după felul în care se uita la ea bănuia că nu i-ar fi displăcut dacă s-ar fi aruncat din nou în braţele lui pentru a-

l îmbrăţişa – nu, ceea ce văzu fu excitare.

— Ar trebui să mergem.

Vocea îi ieşi mult mai gravă decât intenţionase şi continuă să îl fixeze cu privirea, ochii ei refuzând să se desprindă de ai lui chiar şi pentru o clipă, de teamă că ar fi putut să sară pur şi simplu pe ea dacă îşi abătea privirea.

— Atunci vino încoace, îi porunci el blând.

Inima ei tresări când aruncă o privire în jurul ei. Nu era niciun bloc de lemn prin apropiere, nimic de care să se poată folosi pentru a-şi încăleca iapa. Ceea ce însemna…

Edward îi întinse mâna.

Înţelegându-i intenţiile, Kate îşi făcu de lucru cu mănuşile.

— Pot să încalec şi singură, Excelenţă.

Cu buzele curbate într-un rânjet, Edward o ignoră şi o prinse de talie, întorcând-o pe călcâie şi trăgând-o cu spatele spre el. Totul se petrecu într-o clipă, dar Kate avu timp suficient să simtă muşchii picioarelor lui apăsându-se pe spatele coapselor ei, pieptul lui tare lipit de spatele ei. Apoi Edward o ridică. Când ea se aşeză cu grijă în şa, mâinile lui alunecară îi jos de pe talie, oferindu-şi o atingere furată pe piciorul ei.

Gestul nu fusese gândit ca o dezmierdare. Ştia că nu făcuse decât să o ajute să încalece. Însă pielea o ardea unde o atinsese el, şi se înfioră.

Părând să nu aibă habar de dorinţa pe care o trezea în ea, Edward îi dădu frâiele iepei, apoi sări pe calul lui dintr-o singură mişcare rapidă şi fluidă. Dădu pinteni şi porni, dar apoi opri brusc când văzu că ea nu se clintise, şi îi aruncă o privire în spate.

Kate arcui o sprânceană.

— Să înţeleg că Tom ne va însoţi pe jos sau va sta în şa în spatele tău?

Edward îi aruncă băiatului o privire indiferentă.

— Niciuna, nici alta.

— Vom avea nevoie de un însoţitor, Excelenţă.

Dumnezeule bun – *un* însoţitor? Judecând după cum pulsa trupul ei chiar şi după acea mângâiere de o clipă, îi era teamă că ar fi avut nevoie de doi însoţitori.

— Nu e necesar. Îşi aduse calul înapoi lângă al ei. Nu ai nevoie de însoţitor. Lovi uşor iapa peste crupă, iar animalul porni la trap pe alee. Nu când eşti cu tutorele tău.

— Ce convenabil, murmură ea, în timp ce calul lui îşi potrivi pasul cu al ei.

— Nu eu fac regulile, spuse el tărăgănat, cu o scânteiere jucăuşă în ochi. Eu doar mă bucur de ele.

Când se aplecă din şa şi îşi puse o mână înmănuşată peste a ei, aparent pentru a-i aşeza mai bine frâiele în mâini, inima ei zvâcni. O, le-ar fi trebuit o duzină de însoţitori…

— Şi dintr-un motiv sau altul, Kate, adăugă el, pe un ton îndulcit de o notă subtilă de curiozitate, ca şi cum nici lui nu prea i-ar fi venit să creadă, constat că îmi face plăcere compania ta. Foarte mare plăcere.

Iar în clipa aceea inima ei se opri cu totul. Fu nevoită să înghită înainte ca gura ei să găsească forţa de a rosti:

— Dar nu facem decât să ne certăm!

Un zâmbet uşor îi atrase atenţia asupra gurii lui senzuale.

— Ştiu.

Apoi îşi retrase mâna de pe a ei şi se îndreptă în şa.

Ea se uită la el clipind şi nevenindu-i să creadă, încercând să înţeleagă ceea ce tocmai se petrecuse. Ce-i drept, zâmbetul lui era plin de aroganţă, ca şi cum ar fi provocat-o să îl contrazică, fiind totodată convins că nu avea să o facă. Dar cu lumina soarelui scânteind pe părul lui negru şi umerii lui laţi, şi cu coapsele musculoase ţinând strâns şaua sub pantalonii strâmţi, arăta atât de incredibil de *viril,* atât de masculin, încât nu se putu abţine să nu se holbeze la el, şi o făcu atât de mult încât, după câteva

momente el arcui o sprânceană.

Întorcându-şi faţa pentru a-şi ascunde explozia de roşeaţă fierbinte din obraji, Kate mută repede conversaţia asupra lui, forţându-se să adopte un ton jucăuş şi glumeţ când îl întrebă:

— Şi ce altceva mai fac tutorii, în afară de a-şi forţa pupilele să iasă la plimbări scandaloase de după-amiază?

— Ei bine, replică el încet, ca şi cum ar fi reflectat şi el destul de mult la această întrebare, în mod normal le asigură o educaţie de calitate.

— Prea târziu, mă tem. O am deja pe doamna Elston.

Îi văzu buzele tresărind amuzate pe seama doamnei Elston.

— Ei bine, atunci eventual aş putea găsi o guvernantă respectabilă pentru *ea.*

Umorul făţiş pe care îl întrezări în el făcu să-i crească inima în piept de bucurie, şi râse. Era atât de plăcut să vadă şi o latură mai veselă a lui, nu doar aerul posomorât şi întunecat care părea întipărit în permanenţă pe fruntea lui. Deşi detesta să o recunoască, Edward putea fi destul de amuzant. Când nu o înfuria.

— Presupun că o altă opţiune e pensionul, adăugă el.

Râsul i se opri în gât. Nu era nimic amuzant în *acea* afirmaţie.

— Deci, intenţionezi să mă trimiţi de aici?

În ciuda tonului jucăuş, Kate îşi aminti avertismentul doamnei Elston că Edward voia să îi crească valoarea pentru a putea să-i găsească un soţ.

— Ar funcţiona? întrebă el cu un aer diabolic şi o privire vicleană spre ea. Fiindcă sunt sigur că am putea găsi unul în îndepărtatul nord al Scoţiei unde…

— Nu.

Fu rândul lui să râdă, de data aceasta de privirea aprigă şi furioasă pe care i-o aruncă ea doar pentru că sugerase aşa ceva.

— Credeam că ţi-ar plăcea asta. Rânji din nou, dovedindu-i cât de multă plăcere găsea în a o aţâţa cu atâta cruzime. Ai învăţa toate lucrurile importante în viaţă, cum ar fi tehnica adecvată de turnare a unei ceşti de ceai, să vorbeşti pocit franţuzeşte, cum să aranjezi oaspeţii la masă la dineuri plictisitoare…

— Mi-ar plăcea să rămân la Brambly.

Îi plăcea viaţa ei exact aşa cum era, fericită şi lipsită de riscuri, în casa ei, cu activităţile ei medicale şi cu servitorii ei. Era o viaţă lipsită de spectaculozitate, dar importantă, una la care nu ar fi renunţat niciodată de bunăvoie.

— Am impresia, Excelenţă, spuse ea, mânându-şi iapa pe drumeagul ce se întindea pe malul râului, că un tutore nu prea are cu ce să mă ajute, aşa că ar fi mai bine să mă eliberezi de sub restricţiile acelui contract.

Ignorând încercarea ei făţişă de a-l face să anuleze contractul, Edward spuse în schimb atât de încet şi atât de serios, încât îi captă imediat întreaga atenţie:

— De fapt, e ceva cu ce pot să te ajut.

Ea îşi ţinu respiraţia, îngrijorată.

— Pot să-ţi sponsorizez debutul în societate, spuse el, rămânând cu privirea ferm aţintită asupra urechilor ciulite ale calului său, şi să-ţi asigur prezentarea la curte.

— Eşti nebun! Smuci brusc frâiele calului, căscând gura la el ca şi cum i-ar fi crescut un al doilea cap pe umeri. În niciun caz!

El îi aruncă o privire nedumerită, vizibil surprins de reacţia ei.

— Ca pupilă a unui duce, vei fi una dintre cele mai dorite tinere…

— În ce scop? întrebă ea, brusc iritată.

— Măritiş, desigur, replică el, ca şi cum răspunsul ar fi fost de la sine înţeles.

— *Măritiş?* îi aruncă ea pe un ton gâtuit,

înspăimântată de moarte. Tutorele ei, discutând planuri de măritiş – tocmai el, care era singura persoană care avea în acel moment puterea de-a o forţa să accepte o astfel de întemniţare. Măritişul ar fi însemnat sfârşitul pentru ea. Niciodată!

Acea reacţie îl făcu pe el să oprească pe neaşteptate.

— Nu intenţionezi să te măriţi vreodată?

— Nu.

El clipi.

— Dar de ce nu?

— Fiindcă nu am nevoie de un soţ.

— Lăsând nevoia la o parte, s-ar putea să-ţi placă viaţa de femeie căsătorită.

Kate arcui o sprânceană, în semn de sfidare, şi îl ţintui cu privirea ochilor ei îngustaţi.

— Dar tu eşti căsătorit, Edward?

— Nu.

— Dar de ce nu?

— Fiindcă nu am nevoie de un soţ, replică el perfect serios.

Apoi dădu pinteni calului şi porni într-un galop uşor, punând capăt conversaţiei şi nelăsându-i altă opţiune decât să îl urmeze.

Îndepărtându-se de râu, traversară câmpuri deschise şi nu încetiniră decât pentru a trece tropăind printr-un pârâu puţin adânc. Iapa ei intră în apă fără şovăială, dar calul lui Edward ezită. O pauză de doar o clipă, însă suficient ca ea să ajungă la câteva lungimi distanţă în faţa lui.

— Cine ajunge primul la Brambly câştigă! îl provocă ea, dând pinteni iepei şi pornind în galop.

Cu un chiot, Edward porni după ea.

Salturile uriaşe ale calului lui îi permiseră să avanseze mâncând pământul şi o ajunse din urmă la marginea pădurii, însă ea continuă să înainteze neînfricată. Pălăria îi

zbură şi rămase în urma ei pe câmp, iar părul îi flutură despletit, dar ei nu îi păsa. Cursa era palpitantă! Nu mai ţinea minte când se simţise ultima dată atât de liberă, atât de *vie.*

Radiind de fericire, se aplecă mai mult peste grumazul iepei şi îi dădu pinteni să gonească şi mai repede.

— Predă-te! îi strigă Edward, aducându-şi calul în dreptul iepei ei.

— Niciodată!

— Nu mă poţi întrece.

Nu era nevoie să îl întreacă, doar să fie mai vicleană decât el.

Smuci brusc frâiele şi coti spre dreapta, iar micuţa ei iapă se năpusti pe o cărare îngustă în pădure.

Edward se dădu înapoi, surprins de manevra ei rapidă, dar calul lui masiv avea nevoie de mai mult timp decât al ei pentru a coti, galopul acestuia fiind prea intens pentru a putea opri rapid. Râzând de cât era de vicleană, întoarse expert calul într-un cerc strâns şi porni în goană după ea. O ajunse din urmă uşor, însă cărarea nu era suficient de largă pentru a-i permite să o depăşească.

— Am să ţi-o iau înainte odată ce ajungem în câmp deschis, o avertiză el din spate, iar Kate îşi simţi pulsul accelerându-se sub emoţia cursei şi sub efectul vocii lui catifelate învolburându-se în ea.

— Probabil, îi strigă ea peste umăr, aruncându-i un zâmbet poznaş.

— Am să câştig!

— Ba nu!

Când ieşiră din pădure, iar cărarea se pierdu în câmpul deschis, Edward îşi înfipse călcâiele în coastele calului său şi ţâşni înainte, copitele animalului zdrobind iarba când trecu fulgerător pe lângă iapa ei neagră.

Din poziţia ei strategică, Kate îi văzu muşchii puternici jucând sub jachetă şi ţinându-i-o întinsă peste umeri şi

coapsele strângând puternic şaua. O fascina. Era complet fluid când se afla în şa, ca şi cum acolo s-ar fi născut, şi nu văzuse în viaţa ei un călăreţ mai bun. Ar fi putut să îl privească astfel, călărind, ore întregi.

Dar îşi dorea mai mult să câştige cursa. Se aplecă tare în faţă şi dădu pinteni iepei.

Galopau în câmp deschis acum, despărţiţi de curtea fermei doar de un zid scund de piatră şi de o pajişte de câteva sute de metri. Nu mai erau cărări înguste sau copaci printre care să se ascundă, dar iapa ei era mică şi rapidă. Putea câştiga uşor trecând peste garduri…

— Pe acolo! îi strigă el şi arătă spre pajişte pentru a o face să se îndepărteze de zid.

Calul lui tânăr ar fi vrut să sară peste zid şi să meargă direct la grajd, scuturându-şi capul şi luptând să scape de sub controlul lui, dar Kate îşi dădu seama din felul în care mâinile lui puternice ţineau expert frâiele calului că Edward nu credea că ea ar fi putut să sară gardul fără probleme şi că ar fi fost mai bine să se întoarcă la Brambly pe ruta mai lungă. Dar dacă făceau acest lucru, el ar fi câştigat.

— Pot să-l sar! ţipă ea.

— Ocoleşte-l! îi porunci el.

Lăsându-l să i-o ia cu câţiva metri înainte, Kate îşi opri calul, schimbă direcţia şi se năpusti direct spre zid.

— Kate, nu!

Chiar când se pregătea să sară cu iapa, zări cu colţul ochiului calul lui Edward ridicându-se în aer şi întorcându-se pe picioarele din spate, apoi pornind după ea. Se apropia fulgerător, salturile uriaşe ale calului lui mare reducând distanţa dintre ei înainte ca iapa să apuce măcar să-şi ridice copitele de la sol. Aterizând cu uşurinţă de cealaltă parte a zidului, auzi tropotul asurzitor al calului lui Edward chiar lângă umărul ei, animalul neieşindu-şi din ritm nici măcar pentru a executa săritura.

Edward înşfăcă în pumn căpăstrul iepei şi opri brusc

ambii cai. Lăsând să-i scape o înjurătură tăioasă, sări din şa. Îşi încleştă braţul în jurul taliei ei şi o smuci de pe calul ei, trântind-o cu spatele la pieptul lui cu o bufnitură ce-i făcu dinţii să clănţăne.

Preţ de o clipă o ţinu suspendată la pieptul lui, cu picioarele atârnându-i în aer.

— Edward? şopti ea temătoare.

În replică, el o duse la zid şi o aşeză pe el, fundul ei lovindu-se de pietre şi făcând-o să se crispeze. Apoi îşi puse palmele de-o parte şi de cealaltă a ei şi se aplecă spre ea, prinzând-o sub trupul lui.

Ea se înfioră şi ridică privirea spre el. Expresia de pe chipul lui era ucigătoare.

Femeie afurisită! Scrâşnind din dinţi, Edward tremură, atât de furie, cât şi de groaza care îl cuprinsese când o văzuse cotind spre zid. Neghioabă, nebună – voia să-şi rupă gâtul ăla mic şi blestemat?

Îşi încleştă fălcile cu atâta forţă, încât muşchiul obrazului îi zvâcni.

— Ce *dracu* ţi-ai închipuit că faci?

Încruntându-se iritată şi confuză, Kate se împinse în umerii lui, încercând să îl dea la o parte, însă el nu avea de gând să se mişte din loc.

— Am sărit.

— Într-o şa nouă şi aflându-te pe un cal pe care nu l-ai mai călărit de câteva luni – ai fi putut să-ţi pierzi viaţa.

Văzuse acest lucru de prea multe ori în timpul războiului, când caii insuficient dresaţi îşi aruncaseră călăreţii sau căzuseră sărind peste bariere, când curelele câte unei şei noi se rupseseră pur şi simplu. Chiar şi călăreţi buni îşi pierduseră viaţa sub caii lor, zdrobiţi de copitele lor agitate, cu gâturile şi spinările rupte când dădeau de pământ. Iar când se gândea că şi Kate ar fi putut să cadă… Mâinile îi tremurau doar imaginându-şi aşa ceva, iar inima îi bubuia dureros între coaste.

— Am aterizat cu bine.

— Ţi-am spus să îl ocoleşti! se răsti el.

Ea încercă în van să îl împingă la o parte, apoi se încruntă din nou iritată.

— Mă întreceam cu tine şi nu puteam câştiga dacă nu săream…

Edward o prinse de umeri şi o scutură o singură dată. Violent.

Kate deschise larg ochii. *Bun.* Acum îi captase atenţia.

— E responsabilitatea mea să te protejez. Dacă ai fi căzut, dacă ai fi fost rănită… Mâinile lui se încleştară mai strâns pe braţele ei. Hristoase, Kate!

Ea icni când el o prinse de bărbie şi o forţă să îl privească. Din reflex, mâinile ei se întinseră spre umerii lui pentru a se ţine să nu cadă pe spate de pe zid, iar degetele ei se înfipseră în muşchii de sub jacheta lui.

— Să nu îmi mai încâlci *niciodată* ordinele, o avertiză el.

Bărbia ei se ridică semeaţă, ca de fiecare dată când o supăra.

Ceea ce părea să se întâmple tot timpul.

— Am făcut o săritură…

— Dacă o faci, îţi jur, clocoti el, am să te trimit de aici.

Kate îşi simţi răsuflarea oprindu-i-se în gât şi rămăsese cu gura căscată, holbându-se la el.

— Nu ai îndrăzni!

Dar ar fi făcut-o – ar fi alungat-o de acolo şi nu i-ar mai fi permis niciodată să se întoarcă. O făcuse cu oamenii lui în Spania, când îi încălcaseră ordinele, şi în mod cert ar fi făcut-o şi cu ea, dacă ar fi fost necesar pentru a o proteja şi a-i salva viaţa.

— Am s-o fac.

— Asta e casa mea. Nu am să plec niciodată de aici. Ochii ei scânteiară cutezători. Şi chiar dacă ai arde Brambly din temelii pentru a mă forţa să plec, aş instala un cort în

cenuşa casei şi m-aş încălzi dormind pe tăciuni!

Edward se încordă ca reacţie la atitudinea ei îndărătnică. Kate avusese dreptate în privinţa lui. Nu era obişnuit să fie contrazis şi, cu siguranţă, nu de o femeie.

Însă această scorpie de fată nu era o femeie obişnuită. Chiar şi acum, în loc să fie intimidată şi speriată, îl privea cu îndrăzneală, cu mâinile încleştate în pumni şi cu buzele ei pline strânse cu încăpăţânare. Era atât de copleşită de furie faţă de el, încât gâfâia, sânii ei ridicându-se şi coborând ispititor sub pelerină la fiecare răsuflare scurtă şi sacadată, şi simţea căldura trupului ei prin jachetă şi de-a lungul picioarelor lui, acolo unde coapsa lui se apăsa peste ale ei.

— Iar tu vei înceta să îmi mai tot dai ordine! Îl plesni peste mână pentru a-şi elibera faţa. Nu sunt unul dintre oamenii tăi, colonele!

El o prinse din nou de bărbie.

— Crede-mă, îngeraş, spuse el aspru, cu vocea uşor răguşită, şi ridicându-i faţa spre el, de asta sunt perfect conştient.

Gura lui coborî furtunos şi se lăsă peste a ei.

Sărutul fu atât de brusc, atât de brutal, încât ea icni sub buzele lui, iar trupul ei înţepeni în braţele lui, însă nu schiţă niciun gest de a-l împinge deoparte, astfel că nici el nu făcu niciun efort de a tempera asediul gurii lui care o răvăşea pe a ei.

Apoi ea se înmuie în braţele lui cu un scâncet tremurat de abandon, arcuindu-şi trupul şi ridicându-l de pe zid pentru a se apăsa de al lui, şi sărutându-l la rândul ei. Mâinile ei încleştate pe umerii lui nu se mai ţineau de el pentru a nu cădea, ci pentru a-l trage cât mai aproape. Vârful limbii îi ieşi şovăitor pentru a o atinge pe a lui…

Edward gemu şi îşi înfipse adânc degetele în părul ei ciufulit, nu pentru a-i dezmierda buclele despletite, ci pentru a-i prinde capul în căuşul palmei, pentru a-i ţine

gura lipită de a lui.

Limba lui îi forţă buzele să se deschidă şi se năpusti înăuntru, revendicând-o prin acel sărut aşa cum îşi dorise să o facă încă din clipa când o văzuse coborând cu graţie scările în acea primă seară la Brambly, arătând în acelaşi timp atât de dezirabilă, dar atât de inaccesibilă. Sărutul ei era exact pe cât de minunat şi-l imaginase. Aromat şi dulce, umed şi fierbinte – avea gust de caprifoi şi de femeie şi era incredibil de plăcut.

— Edward, gemu ea, numele lui vibrând ca o rugăminte pe buzele lui şi făcându-l să se înfioare până în vârful mădularului.

Tânjea să o atingă, iar mâna aflată pe şoldul ei începu să se strecoare încet în sus, spre sân…

— Domnişoară Kate! Excelenţă! Strigătul strident al doamnei Elston răsună peste câmpuri. Unde sunteţi?

Edward se dădu înapoi, întrerupând sărutul, dar fără a-i da drumul din braţe. Doar atât cât să poată arunca o privire peste umăr şi să vadă în depărtare că Tom prinsese ambii cai când aceştia alergaseră înapoi la grajduri, şi că doamna Elston stătea pe terasa din faţă a casei, uitându-se înnebunită în jurul ei, încercând să îi găsească.

— Dă-mi drumul, şopti Kate.

— Stai liniştită, spuse vocea lui, fierbinte şi sacadată, la urechea ei. Nu ne poate vedea de acolo.

Însă mâinile ei îl împinseră deoparte, lovindu-l în umeri şi în piept.

— Dă-mi drumul!

Eliberând-o imediat, Edward o luă de mână.

— Stai liniştită, îi repetă el calm, încercând să o facă să înţeleagă că reputaţia ei era în siguranţă. E prea departe…

— De ce m-ai sărutat aşa? vru ea să ştie, obrajii colorându-i-se într-un roşu intens, deşi nu îşi putea da seama dacă de furie sau de ruşine.

— Fiindcă mi-am dorit asta. Era o replică foarte copilărească, dar adevărată. Îşi dorise să o sărute. Cu disperare. Şi la fel şi tu.

Ea nu negă – nu ar fi *putut* să nege, nu după cum îi răspunsese la sărut. Însă chipul ei fu traversat de o expresie de uimire totală. Tulburarea şi vinovăţia erau evidente în ochii ei scânteietori.

— Dumnezeule, fetiţo, murmură el surprins, a fost doar un simplu sărut.

Mâna ei se ridică şi îşi atinse buzele, încă roşii şi umede de la ale lui.

— Nu, spuse ea, ferindu-şi faţa, nu a fost doar un sărut.

Nu fusese doar un sărut? Ba fireşte că da. Nu fusese nimic mai mult decât… *O, Doamne!*

Primul ei sărut.

Încercând să nu îşi lase surpriza şi remuşcările să i se reflecte pe chip, nedorind să o facă să se simtă şi mai ruşinată decât era deja, îşi desprinse încet mâna de pe a ei.

— Îmi cer iertare, Kate, spuse el blând. Nu mi-am dat seama…

— Nu, şopti ea. Edward, te rog… nu spune nimic.

Şi, de data asta, fără împotrivire, el făcu întocmai ceea ce-i ceruse ea.

Capitolul 8

Kate stătea la fereastra dormitorului ei, cu privirea pierdută în noaptea ploioasă. Camera era rece, focul din cămin stins, dar nu avea nici energie, nici voinţă suficientă să îl aprindă. Oricum, nu voia să înfrunte lumina, nu în seara aceea. În seara aceea voia să se ascundă.

Îşi sprijini capul în mâini, cu stomacul chinuit de

spasme de ruşine şi vinovăţie. Ce făcuse? Primul ei sărut, *tocmai* primul ei sărut… O, *Doamne!* — de ce trebuise să fie cu el? Individul începuse să îi distrugă viaţa. Bărbatul care preluase controlul asupra moşiei Brambly. Cum putea fi atât de slabă şi de neghioabă? Dintre toţi bărbaţii, tocmai *el!*

Când Edward o dăduse jos de pe cal şi o mustrase ca pe un copil, fusese furioasă pe el. Cum îndrăznea să îi vorbească astfel? Controlul asupra moşiei Brambly îi fusese luat cu forţa, viaţa ei fusese întoarsă cu susul în jos –, iar el se enervase fiindcă ea îndrăznise să facă *o săritură?* Însă mersese prea departe când se certase cu el şi îi forţase limitele. Iar el i le forţase pe ale ei. În cel mai delicios mod posibil.

Tiranic şi intens, sărutul lui avusese gust de vin şi de bărbat, şi de flăcări, iar ea se pierduse în senzaţiile stârnite de el, gemând cu neruşinare cu gura lipită de a lui, în timp ce furia incandescentă pe care o simţise pulsând în el cu doar câteva momente în urmă fusese înlocuită cu ceva la fel de fierbinte, ceva cu greu stăpânit… ceva ce ea îşi dorise cu disperare să ducă până la limită, apoi să îl urmeze de bunăvoie peste buza prăpastiei.

Dar apoi, când văzuse cum o privea după aceea, ca şi cum totul ar fi fost o greşeală oribilă…

Nenorocitul!

Cel mai grav era că nu ştia dacă ar fi trebuit să fie furioasă pe el sau ruşinată de ea însăşi, fiindcă îi plăcuse. Foarte mult. Şi îşi dorea foarte mult să o facă din nou.

Frângându-şi mâinile, se învârti agitată prin camera ei, ca şi cum plimbatul ar fi putut să îi calmeze inima care îi gonea nebuneşte şi să înăbuşe amintirea acelui sărut. Dar nu putea. Avea nevoie de aer şi de spaţiu, avea nevoie să fie undeva unde să poată reflecta şi să decidă ce să facă în privinţa lui.

În linişte, ieşi din cameră şi coborî în întuneric,

îndreptându-se spre camera de zi.

Oprindu-se în faţa şemineului şi ridicând privirea spre portretul mamei ei, ochii i se umplură de lacrimi fierbinţi de confuzie şi de frustrare. Pierduse controlul asupra moşiei Brambly şi asupra vieţii ei şi habar nu avea cum să îl recapete.

— Ce-am să mă fac? îi şopti mamei ei.

— Pentru început, îi răspunse Edward încet din celălalt capăt al încăperii, eu mi-aş cere scuze pentru felul cum m-am purtat în după-amiaza asta.

Speriată, Kate se răsuci pe călcâie, ştergându-şi ochii cu dosul palmei. Slavă Domnului că întunericul ascundea petele stacojii de pe obrajii ei, provocate de ruşinea de a fi fost surprinsă căutând consolare la răposata ei mamă, şi se gândi imediat că Edward o spionase. Îşi încleştă pumnii. Dacă îi spunea un singur cuvânt pe acest subiect – doar *un singur cuvânt* – o, avea să-l facă să regrete!

Însă el se ridică din scaun şi întrebă încet, apropiindu-se:

— Eşti bine?

Kate îşi lăsă umerii să cadă. Oricât de mult şi-ar fi dorit să creadă că era suficient de mişel cât să o spioneze în noaptea aceea, aspectul lui neîngrijit, pe jumătate dezbrăcat, îi arăta că nu era cazul. Cămaşa îi atârna liber în jurul şoldurilor, iar vesta descheiată stătea larg deschisă pe pieptul lui. Toate acestea indicau că se aşteptase să rămână singur în încăperea cufundată în întuneric. La fel şi paharul de vin de Porto din mâna lui.

În umbră, arăta întunecat, periculos şi incredibil de masculin. Atât de mult, încât Kate se înfioră când îşi aminti cum acelaşi trup înalt şi zvelt se apăsase peste al ei în după-amiaza aceea. Ce gust avusese pe buzele ei aceeaşi gură care avea acum o grimasă de îngrijorare:

— Sunt bine, răspunse ea.

Dar era foarte departe de a fi bine.

Dând încet din cap în semn că o credea, Edward puse paharul deoparte pentru a aprinde focul în căminul rece. Flăcările se întinseră treptat. Un foc mic, dar suficient cât să proiecteze o lumină caldă în încăperea răcită de noapte.

— Când eram copil îmi era frică de întuneric, recunoscu el, lăsându-se pe călcâie pentru a se uita la flăcări. Obişnuiam să ţin lumânări aprinse toată noaptea. După ce doica ne punea la culcare, mă furişam din aşternuturi şi aprindeam una.

Kate ezită… apoi curiozitatea ei faţă de tot ce-l privea se dovedi pur şi simplu prea puternică pentru a o ignora.

— Ai fost prins vreodată?

— În cele din urmă.

— Când?

— În noaptea când aproape am ars din temelii Hartsfield Park.

Fără să vrea, Kate lăsă să-i scape un mic hohot de râs.

— Te-am găsit stând într-o cameră întunecată, deci probabil ai depăşit teama asta.

El încuviinţă din cap.

— Am găsit ceva şi mai înspăimântător.

— Ce anume?

— Războiul, spuse el sec. Ştergându-şi mâinile pe coapse, se întinse şi îi aruncă o privire. Nu l-aş recomanda ca tratament pentru copii.

— Aşa îmi închipui şi eu.

Un zâmbet strâmb îi jucă pe buze, apoi se pierdu într-o grimasă. Inspiră adânc.

— Katherine, e evident că ne-am certat de când am sosit.

Ea încremeni, întărindu-se sufleteşte. Vocea lui căpătă un ton oficial, ca şi cum ar fi recitat un discurs exersat, şi, cu fiecare cuvânt, stomacul ei se strângea tot mai tare în semn de avertizare.

— Nu am intenţionat să creez probleme, continuă el pe un ton de scuze. Am venit aici fiindcă îmi închipuiam că eşti doar un copil şi voiam să mă asigur că ai un cămin cum se cuvine şi personal care să aibă grijă de tine. Când am aflat adevărul, circumstanţele erau de aşa natură încât am simţit că trebuie să rămân mai mult decât îmi propusesem. Dar acum am văzut tot ce aveam nevoie să văd. Se întinse după pahar şi bău vinul rămas, dându-i de înţeles că îşi terminase discursul. Plec mâine-dimineaţă.

Lui Kate i se puse un nod în gât. Edward avea să plece. Era ceea ce îşi dorise, nu-i aşa? Ca el să plece, ca viaţa ei să revină la ceea ce fusese înainte de sosirea lui… *Nu-i aşa?*

— Atunci îţi urez drum bun, murmură ea, prea năucită pentru a şti ce altceva să spună, în afară de… Sper că vei putea să ne vizitezi din nou cât de curând.

El o studie peste marginea paharului, cu buzele tremurând uşor.

— Oare de ce mă îndoiesc de sinceritatea ta? Când ea deschise gura pentru a-i da o replică usturătoare, el o întrerupse: îmi cer scuze. Eşti perfect îndreptăţită să fii furioasă pe mine. Azi după-amiază am uitat cine eşti.

Ea se încruntă, derutată.

— Ai uitat…

— Brannigan va ajunge peste câteva zile, iar tu eşti perfect capabilă să ai singură grijă de tine până atunci. Dacă ai nevoie de ceva ce îl depăşeşte pe Brannigan, am să-mi trimit avocatul să rezolve problema. Adăugă cu un zâmbet strâmb, cu gândul la o glumă pe care ea nu o putea înţelege: în viitor, sunt sigur că Meacham va simţi nevoia să supravegheze personal tot ceea ce ţine de tine.

Kate îşi încrucişă braţele şi ridică bărbia.

— Deci, pentru tot restul vieţii voi trăi ca oaspete în propria mea casă?

— Până te căsătoreşti.

— Deci, *chiar* e pentru tot restul vieţii mele. Clătină sumbru din cap. Legată pentru totdeauna de un bărbat care nici măcar nu este soţul meu.

Edward îşi încleştă maxilarul de parcă ar fi fost insultat.

— Zeci de tinere din înalta societate a Londrei nu şi-ar dori nimic mai mult decât să fie legate de mine pentru tot restul vieţii.

— Atunci, te rog frumos, ar trebui să-i ceri uneia dintre ele să-ţi fie pupilă.

El arcui o sprânceană şi rosti tărăgănat:

— Nu poziţia de pupilă a mea este cea pe care şi-ar dori s-o ocupe.

Kate căscă gura la el, şocată de aluzia lui atât de îndrăzneaţă. Se referise… O, lua-l-ar dracu' de bărbat!

— Nu-ţi face griji, Kate. Nu vei rămâne în grija mea prea mult timp, o asigură el sec. Va apărea un bărbat curajos care să-ţi ceară mâna. Oricât ai fi de încăpăţânată, de dificilă, de rea de gură…

Buzele ei se strânseră într-o dungă iritată.

— Vai, mulţumesc.

— … eşti, în acelaşi timp, şi foarte frumoasă.

Kate rămase cu respiraţia tăiată. „Frumoasă." Cuvântul rămase suspendat în tăcerea dintre ei până se dizolvă sub ploaia ce lovea în ferestre. În umbrele pâlpâitoare ale focului, se uitară unul la celălalt, amândoi neclintiţi, amândoi refuzând să-şi abată privirea.

În cele din urmă, ea răspunse:

— Mi s-a mai spus asta. Ridică o sprânceană, cu o expresie nesigură. Şi la ce mă ajută?

Ei bine, îşi spuse Edward surprins, o *astfel* de reacţie chiar era neaşteptată.

Cunoscând avantajele măgulirii, făcuse complimente unui număr mare de femei de-a lungul anilor, iar reacţia acestora fusese întotdeauna aceeaşi. Un mulţumesc, o

îmbujorare inocentă, un zâmbet cochet, care uneori ducea la complimente mai intime, alteori la intimitate propriu-zisă. De când moştenise titlul, doamnele pe care le întâlnise se aruncaseră practic la picioarele lui, sperând la o şansă de a deveni următoarea ducesă de Strathmore sau, dacă nu reuşeau, să-i fie amante.

Dar niciuna dintre femeile de până atunci nu respinsese un compliment cu atâta nepăsare cum o făcuse Kate. Ironia era că, de data aceasta, complimentul fusese sincer.

O privi luându-i paharul gol şi întinzându-se după sticla de vin de pe poliţa căminului.

— Insectele continuă să devoreze culturile, copiii bolnavi continuă să sufere în sat... Zâmbi batjocoritor, mai mult pentru ea însăşi decât pentru el. Iar grădinile mele continuă să insiste să mă ocup de ele cu propriile mâini mai degrabă decât să se umple de flori pur şi simplu fiindcă le-am onorat cu prezenţa mea.

Kate îşi luă libertatea să-i reumple paharul şi i-l întinse. El acceptă cu un aer sumbru, simţindu-se pe bună dreptate pedepsit pentru că uitase că era o femeie obişnuită, aşa cum uitase în după-amiaza aceea şi că era pupila lui. Şi nu putea permite ca acest lucru să se întâmple din nou.

— Tu ce anume faci pentru a ajuta ca lumea să devină un loc mai bun, Edward? Sunt convinsă că nici măcar prezenţa ta chipeşă nu poate cauza transformări spontane.

„Prezenţa ta chipeşă.” Îşi înăbuşi impulsul de a o întreba dacă otrăvise vinul.

— Eu mi-am făcut datoria faţă de ţară.

Suficient cât pentru două vieţi, la drept vorbind.

— Desigur. Dădu din cap. Ai câştigat războiul, dar ce faci acum?

— Îmi administrez patrimoniul.

— În ce scop?

Întrebarea fusese lipsită de maliţiozitate, însă chiar şi aşa el o găsi enervantă. În cea mai mare parte din cauză că îşi pusese aceeaşi întrebare şi el, pe tot parcursul ultimului an. În armată, viaţa lui avusese un scop precis, până când moartea fratelui său schimbase totul. Căldura din Spania fusese brusc înlocuită de frigul şi umezeala din Anglia, mâncărurile condimentate, de mesele englezeşti fără gust, o zi de activităţi fizice, înlocuită cu… ce anume? Ore întregi petrecute aşezat la o masă de scris, jonglând cu registre şi citind rapoarte.

Îşi încleştă maxilarul.

— Am responsabilităţile mele.

— Cum ar fi?

— Supravegherea proprietăţilor, investiţii, extinderi…

Ea îşi aşeză blând mâna pe braţul lui, ochii ei verzi sclipind poznaş.

— Şi la ce bun toate astea?

Deci, micuţa diavoliţă îşi scotea din nou ghearele.

— Ai grijă, Katherine, o avertiză el, viitorul tău soţ s-ar putea să te găsească oarecum dificilă.

— Mi s-a mai spus.

Cu un oftat, se întoarse către fereastra întunecată, privind afară în noapte.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet doar pentru sine. Aşa cum stătea acolo desculţă şi îmbrăcată, presupunea el, doar într-o cămaşă de noapte simplă pe sub capot, cu părul ei sălbatic atârnându-i moale pe umeri ca nişte flăcări de mătase, era inocentă şi câtuşi de puţin preocupată de cât era de necuviincios ca ei doi să se afle singuri într-o încăpere cufundată în întuneric, pe jumătate dezbrăcaţi. Şi orice guvernantă cât de cât competentă ar fi fost oripilată să audă cum vorbise cu el.

Însă nicio altă femeie nu îl provocase vreodată astfel. Şi constată că, inexplicabil, îi plăcea.

Independentă şi capabilă să se descurce singură, Kate

era înzestrată cu o inteligenţă vioaie pe care restricţiile societăţii o anulau în majoritatea femeilor. Îndrăzneaţă, încăpăţânată şi incredibil de impertinentă, dar având totodată o vulnerabilitate şi o blândeţe pe care nici măcar abandonul tatălui ei nu reuşise să le distrugă. Toate acestea îl făceau să-şi dorească să o ajute. Dar ştia în acelaşi timp că cel mai bun lucru pe care ar fi putut să-l facă ar fi fost să o lase în pace.

Începând de la prima oră a dimineţii următoare.

Veni în spatele ei, derutat de dorinţa lui de-a fi aproape de ea.

— De ce nu vrei să te căsătoreşti?

— Şi să renunţ la legătura mea de-o viaţă cu tine? Când atât de multe femei din Londra nu îşi doresc nimic mai mult decât să fie…

— Katherine!

Tonul lui fusese unul de avertisment discret. Timpul replicilor tăioase trecuse.

Ea oftă.

— Nu sunt pornită împotriva căsătoriei. E o decizie cât se poate de bună pentru majoritatea femeilor.

„Dar tu, în mod cert, nu eşti ca majoritatea femeilor.”

— Şi pentru tine?

— Căsătoria înseamnă pierdere.

— Te referi la Brambly.

— Da – şi la activităţile mele medicale. Munca mea e importantă. Cu o privire, îl sfidă să o contrazică, deşi el n-ar fi îndrăznit nici într-o mie de ani să distrugă firava încredere pe care începuse în sfârşit să i-o acorde. Sunt cel mai bun înlocuitor de doctor disponibil în satul acesta. Oricum nu e mare lucru de capul meu, recunosc, dar tot e mai bine decât deloc.

— Iar căsătoria?

— Niciun bărbat nu-şi doreşte un doctor ca soţie.

Edward nu putea s-o contrazică. Profesia de vraci era

o opţiune dubioasă chiar şi pentru un bărbat. Pentru o femeie era de neconceput. Nicio şcoală de medicină nu ar fi primit-o la studii, niciun doctor nu ar fi acceptat să lucreze cot la cot cu ea, nici măcar pentru pacienţii femei. Niciun soţ nu şi-ar fi dorit ca soţia lui să vină în contact cu boala şi suferinţa, cu mizeria şi molipsirea, unde mai pui ideea scandaloasă a consultaţiilor fizice. Putea spera, în cel mai bun caz, să devină moaşă şi asta doar dacă se căsătorea cu un fermier sau cu un meşteşugar. Sau să devină fată bătrână.

Din motive pe care nu le putea identifica, îşi dorea mult mai mult de atât pentru ea.

— Şi tu? îl întrebă ea, îndreptând conversaţia spre el. În mod cert un bărbat de vârsta şi de rangul tău şi-ar fi putut găsi până acum o soţie. Cineva care să-ţi fie gazdă la petreceri şi care să-ţi ofere un moştenitor.

— Eu m-am ţinut departe de femei, glumi el, cu o expresie perfect serioasă.

— Edward, îl mustră ea.

El se strâmbă. Îi amintea perfect de mătuşa Augusta.

— Până anul trecut, am fost colonel în armată, iar perspectiva de a fi soţie de soldat e întotdeauna una sumbră. Apoi, odată ce m-am întors în Anglia, atenţia mi-a fost distrasă de alte probleme, iar petrecerile şi obţinerea unui moştenitor m-au interesat prea puţin.

— Şi acum?

— Acum, comentă el sec, sunt ocupat până peste cap cu o pupilă insolentă şi ingrată care nu îşi dă seama când îmi încalcă dreptul la intimitate.

Un zâmbet atoateştiutor jucă pentru o clipă în colţurile gurii ei, iar Edward simţi acel zâmbet încălzindu-se în pieptul lui. Îndrăzneaţă, Kate îi luă paharul din mână şi bău ce mai rămăsese din vinul de Porto.

Privind unduirea blândă a gâtului ei elegant, Edward îşi simţi mădularul zvâcnind. Fusese pe jumătate întărit încă

de când intrase ea în încăpere, cu aerul firesc al cuiva pregătit de culcare, îmbrăcată în acel halat subţire şi cu părul despletit şi ciufulit. Acum, stând suficient de aproape încât îi simţea parfumul de caprifoi, se întrebă dacă ar fi avut gust de vin dacă ar fi sărutat-o.

Ea îşi trecu vârful limbii peste buze, lingând o picătură din lichidul dulce…

Iar el se întări complet. *Sfinte Lucifer!*

— Nu e vorba că nu ţi-aş fi recunoscătoare, Edward. Puse paharul gol deoparte. Dar nu vreau să fiu controlată. Fac ceva care contează şi nu vreau un soţ care să creadă că are dreptul să-mi răpească asta. Ridică privirea spre el. Niciun tutore.

— Eu nu vreau să te controlez, Kate.

— Ba da, replică ea. De când eşti aici, ţi-ai permis să angajezi un administrator, să umpli cămările, să cumperi animale de curte… Buzele ei se strânseră cu severitate şi oftă zgomotos. Edward, mi-ai cumpărat un cal!

— Am făcut toate astea gândindu-mă la binele tău.

Şi chiar aşa fusese. Era ceva la femeia asta care-l făcea să-şi dorească să o protejeze. Să o răsfeţe. Se trezise dorind-o nu doar pe ea, ci dorindu-şi şi să petreacă timp cu ea, bucurându-se de zâmbetele şi de râsetele ei, de mintea ei ageră, de felul în care ochii ei scânteiau atât de poznaş când credea că nu o priveşte. Dar se trezise nefăcând aproape nimic altceva în afară de a o privi.

Kate clătină din cap.

— Totul fără consimţământul meu. Şi azi după-amiază, pe câmp, şi atunci ai fost foarte autoritar.

Edward înţelese în cele din urmă. Deci *aceasta* era explicaţia. Nu sărutul o supărase, ci felul în care o făcuse.

Şi ştiind acest lucru…

— Îmi cer sincer scuze, spuse el din toată inima.

— Ei bine, răspunse ea, relaxându-şi umerii, mă bucur că ţi-ai dat seama că ai făcut o greşeală…

— Ai înţeles greşit.

Prinzându-i bărbia, îi ridică faţa astfel încât să surprindă lumina focului dansând în profunzimile verzi ale ochilor ei de smarald.

— Nu îmi cer scuze pentru că te-am sărutat.

Răsuflarea ei se poticni cu un icnet uşor care îl inundă torenţial, ajungând direct în capul zvâcnind al mădularului lui. Slavă Domnului că fusese suficient de inspirat cât să-şi lase cămaşa afară din pantaloni când intrase ea în încăpere.

— Atunci pentru ce îţi ceri scuze? şopti ea.

— Fiindcă nu am ştiut că era primul tău sărut.

Obrajii i se îmbujorară instantaneu.

— Dacă aş fi ştiut, continuă el, privirea oprindu-i-se asupra gurii ei senzuale, aş fi avut grijă să fie delicat, dulce… Aş fi fost blând.

Ea îi împinse mâna la o parte şi făcu un pas în spate.

— Nu e nimic blând în tine! Kate râse, nedându-şi seama cât de mult îl rănise caracterizarea ei. Chiar dacă eşti duce, în vene ai sânge de colonel, care e obişnuit să dea ordine, şi mă îndoiesc că ai putea fi vreodată delicat sau dulce.

Fără nicio avertizare, el o ridică în braţe.

Ea icni:

— Edward, pune-mă jos!

— De acord, consimţi el scurt.

Se aşeză în fotoliul de lângă foc, trăgând-o încet şi pe ea în poala lui.

Cu faţa la acelaşi nivel cu al lui, Kate stătea acum pe coapsele lui, cu o mână petrecută în jurul gâtului său şi picioarele goale atârnându-i în aer. Se zbătu în braţele lui, dezechilibrată şi neputând să sară jos şi, în mod evident, fără a avea habar de efectul pe care îl avea asupra lui fundul ei jucăuş.

— Am vrut să zic – pe *podea!*

O, ar fi pus-o bucuros la podea, fără să clipească.

Ea încercă să îl lovească în umăr, însă el îi prinse cu uşurinţă încheietura.

— Stai cuminte, îi porunci el blând, iar ea încremeni de îndată.

Edward fu inundat de o plăcere caldă când îi simţi pulsul gonind sub buricele degetelor lui, la încheietură, şi când îi văzu sânii ridicându-se şi coborând rapid, în ritm cu răsuflarea ei care începea să fie sacadată. Îşi dorea sărutul lui, o vedea în ochii ei. Dar era prea lipsită de experienţă pentru a şti cum să-l ceară.

Aşa că avea să o înveţe el, bucuros.

— E timpul pentru o lecţie, Katherine.

Ea se cutremură, dar nu-i opuse rezistenţă când el îi duse mâna la gura lui.

— Ce fel de lecţie?

— Ca asta.

Buzele lui dezmierdară pielea fină a încheieturii ei, apoi coborâră pe antebraţ, lăsând o urmă caldă şi umedă pe carnea ei.

Lui Kate i se făcu instantaneu pielea de găină. Ca prin magie. Kate îl privi, nevenindu-i să creadă, iar în ochii ei de smarald Edward văzu nesiguranţă… şi excitare întunecată. Simţi căldura adunându-i-se în vintre când o văzu cum îl privea pe sub genele coborâte, pe jumătate inocentă, pe jumătate nerăbdătoare. Şi stârnindu-i complet dorinţa.

— Vrei să îţi arăt cât de blând pot fi, Kate? murmură el.

Răspunsul ei nu fu mai mult decât un oftat, atât de încet încât aproape nu îl auzi…

— Da.

Reacţia ei îi făcu pieptul să se strângă, copleşit de excitare, un sentiment pe care în mod sigur nu îl merita, dar căruia nu îi putea rezista.

— Atunci lecţia unu. Depunând un sărut în unghiul

delicat al cotului ei, arcui o sprânceană pentru a sublinia lecţia. Blând.

Cu tot trupul tremurând, Kate închise ochii şi se trase mai aproape de el.

Colţurile gurii lui se ridicară într-o expresie uluită. Dacă aşa reacţiona la o dezmierdare atât de inocentă, cum ar fi reacţionat dacă ar fi atins-o mai intim, prinzându-i sânul în palmă sau mângâind-o pe interiorul coapsei? Şi îşi dorea cu disperare să afle.

Profitând de avantajul dobândit, îşi trecu uşor încheieturile degetelor peste obrazul ei, mulţumindu-se cu această atingere măruntă. Deocamdată.

— Delicat. Degetul lui mare desenă conturul buzelor ei, urmărind fiecare detaliu seducător al gurii ei senzuale. Atât de dulce…

Cu un oftat gâtuit, buzele ei se întredeschiseră ca o invitaţie, iar Edward îşi înăbuşi geamătul de plăcere.

Ar fi trebuit să o elibereze. Nu era corect să o atingă astfel, însă ea îl provocase, înşelându-se din nou, complet, în privinţa lui. Când era vorba despre femei, ştia exact cum să le mângâie delicat şi blând până ajungeau să geamă, până scânceau sub el, mistuite de dorinţa de a-l primi în ele, la fel cum ştia când voiau să fie posedate violent, brutal, rapid.

O nevoie uriaşă născută de undeva din adâncurile fiinţei lui îi impunea să îi demonstreze toate acestea femeii frustrante şi enervante din braţele lui, pentru a o face să înţeleagă în sfârşit că nu ştia nimic despre ce era el capabil să facă. Iar ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl facă în acel moment era să o elibereze. Lângă Kate se simţea viu, pentru prima dată în ultimul an, iar sângele ce îi gonea prin vene pulsa fierbinte şi fiecare bătaie a inimii lui era electrizată.

Cum se făcea că această femeie firavă care îl irita mai presus de raţiune putea avea un asemenea efect asupra lui

era ceva complet de neînţeles. La fel şi faptul că îl putea deruta atât de tare, stârnindu-l şi liniştindu-l în acelaşi timp. Imposibil de inocentă şi cu totul lipsită de experienţă, îl ademeni spre ea până când forţa atracţiei ei deveni de netăgăduit, pulsaţia dureroasă a mădularului lui întărit, imposibil de ignorat, şi căută nebuneşte pacea pe care ştia instinctiv că avea s-o găsească în ea.

Braţul lui se strecură în spatele ei, încercuindu-i talia şi trăgând-o mai aproape.

— Blând.

Ea încremeni, cu mâinile sprijinite pe pieptul lui, ca şi cum nu ar fi ştiut dacă să îl prindă mai strâns sau să îl împingă deoparte. Iar dacă ar fi ştiut ce era bine pentru ea, l-ar fi împins cu fiecare fărâmă de putere din trupul ei.

Dar ea nu i se împotrivi, nici măcar când el îşi trecu degetele prin buclele ei de foc, aşa cum tânjise să o facă încă din prima clipă în care o văzuse. Şuviţele se încolăciră provocator în jurul degetelor lui. Pierduse şirul tuturor femeilor al căror păr îl atinsese în toată viaţa lui, dar niciuna dintre ele nu îi oferise vreodată astfel de senzaţii.

Faţa ei era la acelaşi nivel cu a lui, gura lui atât de aproape de a ei, încât îi simţi răsuflarea oprindu-se când îi şopti:

— Delicat…

Când îi prinse faţa în căuşul palmei, ea veni în întâmpinarea atingerii lui şi îşi frecă obrazul de palma lui aspră. În semn de consimţământ mut.

Tânjind dureros să o sărute, Edward îi ridică faţa şi îşi atinse buzele de ale ei.

— Dulce, şopti el, plimbându-şi gura peste buzele ei cu un geamăt înăbuşit.

Atât de incredibil de dulce… Nu mai era nimic din insistenţa fizică a sărutului din după-amiaza aceea, nimic din graba sau disperarea acelui moment. În schimb buzele lui le dezmierdau cu delicateţe pe ale ei, într-un sărut de o

inocenţă chinuitoare. Nimic mai mult decât o atingere uşoară ca fulgul, sărutul trezi în el un ocean de căldură şi, pe neaşteptate, îi ridică povara de pe umeri.

Când îi simţi mâinile alunecând în sus pe pieptul lui şi agăţându-se în cămaşa lui pentru a-l trage mai aproape, se forţă să se desprindă din îmbrăţişare. Nu fiindcă ar fi vrut să se oprească – tânjea după ea, iar dacă ea s-ar fi mutat doar milimetric în poala lui, ar fi descoperit imediat cât de mult –, ci fiindcă i-ar fi fost atât de uşor să continue.

Iar dacă ar fi făcut-o, acea lecţie de sărutat s-ar fi transformat în ceva mult mai puţin inocent, ceva tiranic şi autoritar, exact aşa cum îl acuzase ea că fusese în după-amiaza aceea.

Ochii ei se deschiseră cu un fâlfâit de gene, şi îl privi cu o expresie umbrită de excitaţie. Când buzele ei se întredeschiseră confuze…

— *Aşa* ar fi trebuit să fie primul tău sărut, îi murmură el, cu vocea răguşită.

— Oh, se înfioră ea, iar el nu se putu abţine să nu zâmbească, mai încântat decât ar fi avut dreptul să fie, mai uşurat decât ar fi vrut să recunoască de faptul că nu încercase să îl plesnească. Din nou.

Când ea nu mai spuse nimic altceva, Edward îşi trecu uşor degetul mare peste buza ei de jos, încă fierbinte şi umedă de la gura lui.

— La ce te gândeşti?

Sprâncenele ei se împreunară.

— Că sunt… derutată.

— Bun.

— Bun? întrebă ea nedumerită.

Edward dădu din cap, retrăgându-şi ezitant mâna de pe buzele ei înainte de a o lăsa să alunece şi altundeva pe corpul ei.

— Mă simt şi eu puţin cam confuz şi nu mi-ar plăcea să fiu singurul.

Probabil spusese ceea ce trebuia, căci văzu încordarea din umerii ei risipindu-se şi teama dispărând. Când îi zâmbi, căldura acelui zâmbet stârni ceva adânc în măruntaiele lui. Nu era doar poftă carnală. Micul lui îngeraş avea tot felul de efecte asupra sufletului său, alungând întunericul şi făcându-l să se simtă viu, trezind emoţii pe care nu le mai simţise faţă de o femeie de ani buni.

Şi *acolo* era problema. Această femeie superbă, inteligentă şi independentă care îi făcea inima să gonească şi măruntaiele să ia foc, aşa cum nu o făcuse niciodată nimeni altcineva, era fiica lui Benton. Iar acum şi pupila lui.

Kate îşi îngropă faţa în gâtul lui, buzele ei calde atingându-i uşor pielea când se relaxă în braţele lui.

— Nu eşti singur, Edward.

Rămase aproape fără suflare auzind cuvintele ei blânde.

O dorea.

Dumnezeule mare, cât de mult o dorea! Să se îngroape în căldura ei, să găsească alinare în braţele ei şi să uite anul care trecuse şi de toate schimbările pe care soarta i le aruncase cu atâta cruzime pe umeri… Judecând după excitaţia tremurătoare pe care o simţea în ea, era sigur că i s-ar fi oferit.

Dar nu merita să fie mântuit. Cu siguranţă, nu de cineva atât de generos şi bun precum Kate, cu siguranţă nu atunci când el nu putea decât să răpească… trupul ei, inocenţa ei, consolarea de a fi în braţele ei.

Oricât de mult ar fi vrut să mai stea, a rămâne acolo era nebunie curată. Nu l-ar fi acuzat nimeni dacă ar fi fugit înapoi la Londra şi l-ar fi lăsat pe Meacham să descâlcească restul situaţiei.

Şi era exact ceea ce trebuia să facă.

— Am să plec mâine-dimineaţă, o informă el din nou, mai mult pentru a se convinge singur decât pe ea.

Ea îşi sprijini uşor palma de pieptul lui, simţindu-i

inima bătând rapid sub degetele ei.

— Poţi să mai stai câteva zile, până soseşte Brannigan.

Nu fusese o întrebare.

Edward spuse încet:

— Credeam că vrei să mă vezi plecat.

— Aşa credeam şi eu, recunoscu ea, iar răspunsul ei sincer, care dovedea câtă încredere avea în el, îi trezi în trup o căldură plăcută, dar nemeritată. Însă cred că m-am răzgândit în privinţa ta.

Edward ar fi vrut să afle exact la ce se referise cu acele cuvinte, dar nu era momentul potrivit să insiste, nu acum când se arătase mai prietenoasă faţă de el decât fusese vreodată de la sosirea lui. Nu când în sfârşit se bucura şi el de un sentiment de pace sufletească, pentru prima dată de mai bine de un an. Poate chiar de zece ani.

— Chiar vrei să rămân?

Ea încuviinţă din cap fără un cuvânt, frecându-şi obrazul de umărul lui.

„Şi eu."

Capitolul 9

Katherine.

Prin întunericul nopţii furtunoase, Kate îl văzu pe Edward apropiindu-se.

Umbrele întunecate îi scoteau în evidenţă pomeţii sculptaţi, iar în lumina fulgerelor îi văzu ochii fixând-o cu o expresie neruşinată, arzând de dorinţă. Fiecare pas îl aducea mai aproape de ea, e a şi cum ar fi pândit-o asemenea unui lup venind să o devoreze. Se înfioră, luptându-se cu excitaţia copleşitoare ce o inunda, respirând rapid şi sacadat.

El se aplecă deasupra ei, iar mâinile lui se întinseră spre umerii ei. Atingerea lui caldă radia de peste tot, chiar şi din interiorul propriului ei corp, presărându-i săgeţi încinse peste braţe, peste faţă, peste gât, peste sâni, coborând până în locul dureros dintre picioarele ei. Pulsa, tot sângele din corpul ei strângându-se acolo, şi totul se învârtea în jurul ei, totul era invers – sus era jos, aspru era dulce, plăcerea era agonie.

Dumnezeule, cât de mult îşi dorea agonia pe care i-o oferea el.

Katherine… Kate.

Corpul îi tremura, inima îi bubuia, dar nu îi era teamă. Îl dorea în pat cu ea, cu braţele şi picioarele lor încâlcite între ele până devenea imposibil de desluşit unde se termina ea şi începea el, greutatea lui apăsându-se peste ea…

El o prinse de umeri şi o zgâlţâi cu forţă.

— Kate!

Tresări, deschizând larg ochii.

— Domnişoară Kate, treziţi-vă! o zgâlţâi Dorrie din nou.

Preţ de o scurtă clipă de panică, cu pulsul gonindu-i, Kate se ridică în capul oaselor şi se uită în jurul ei. Ploaia răpăia pe fereastră şi sfâşia liniştea dormitorului întunecat şi rece. Dar Edward nu era acolo. Doar îl visase. Din nou.

Kate îşi înăbuşi un căscat.

— Cât e ceasul?

— Aproape miezul nopţii.

— Ce s-a întâmplat?

— A venit băiatul Emmei Mulderry să vă cheme…

— Bebeluşul! Trezindu-se instantaneu, Kate sări din pat şi se duse în grabă la măsuţa de toaletă. Coboară repede la bucătărie şi trezeşte-l pe Tom, îi porunci ea. Spune-i să-mi înşeueze calul, apoi adu-mi coburii din laborator. Şi pune în geantă şi sticla de vin din camera de

zi, bine?

— Da, domnişoară!

Dorrie dispăru în fugă din cameră.

Kate se îmbrăcă în pripă, renunţând la eleganta ei pelerină de călărie în favoarea unor veşminte mai groase, şi încălţă o pereche de cizme vechi. Îşi făcu de lucru cu părul doar cât să-l răsucească într-un coc la ceafă, apoi îşi luă haina şi o pălărie cu bor larg pentru a-i feri faţa de ploaie. Când plecă, luă şi faţa de pernă de pe patul ei.

Când ajunse la uşa de la intrare, genţile ei de piele o aşteptau, pline cu instrumente medicale şi cu leacuri. Echipamentul ei nu era prea consistent, dar ţinea totul pregătit în caz de urgenţă, pentru a ajuta oricât ar fi putut. Încălecă pe iapa ei şi dispăru rapid în furtună.

Drumul de pământ care ducea spre sat era acoperit de noroi şi apă. În mod normal ar fi tăiat-o peste câmpuri, traversând râul prin vad, în punctul unde se lăţea, puţin mai jos de dig şi de vechea căsuţă a paznicului. Însă în noaptea aceea râul era învolburat şi violent, umflat de ploi, aşa că merse mai departe pe drum şi îl trecu pe podul de lemn aflat la nord de sat.

Casa simplă, de trei camere, şi cu pereţi exteriori comuni cu ai caselor vecine, în care locuiau Emma Mulderry cu soţul ei John şi cei cinci copii ai lor, se afla în capătul îndepărtat al satului. Fiul lor mijlociu stătea afară în ploaie, aşteptând neliniştit sosirea ei. Kate descălecă şi îi întinse frâiele. Fără a mai bate, deschise larg uşa îngustă de la intrare.

Camera mare nu era luminată decât de două lumânări scurte şi groase şi de un foc palid, însă în lumina scăzută îi văzu pe cei trei copii mezini ai familiei aşezaţi pe scaune lângă perete, privind spre dormitor cu ochi îngrijoraţi. În odaia aceea se desluşeau siluete vagi, soţia fiind culcată în pat, iar soţul ţinând-o de mână.

Emma Mulderry dădu din cap la vederea lui Kate şi,

gemând, îşi lipi strâns podul palmelor de lateralele abdomenului ei umflat, cuprinsă de o contracţie.

— Am venit cât de repede am putut, se scuză Kate, apoi se apucă imediat de lucru, aşezându-şi coburii pe masa din mijlocul camerei mari şi scoţându-şi cele necesare. De cât timp a început travaliul?

Ochii obosiţi de pe chipul chinuit erau înconjuraţi de cercuri negre, iar fruntea îi era acoperită cu broboane de sudoare.

— De la primele ore ale după-amiezii.

— La ce distanţă sunt durerile?

Kate adusese pe lume suficienţi copilaşi cât să înţeleagă intervalele dintre dureri şi să poată estima cât mai dura până la naştere.

— Sunt aproape, şopti femeia, relaxându-se când contracţia se potoli.

Cum deja năştea cel de-al şaselea copil, Emma avea mai multă experienţă decât Kate în această privinţă, dar Kate avea să se străduiască să o ajute. Se întoarse spre cea mai mare dintre cele două fiice aşezate pe scaune. La opt ani fata era destul de mare să o asiste.

— Eliza, vreau să pui pe foc un ceainic de apă şi să mi-o înfierbânţi, bine?

Eliza dădu din cap şi, aruncându-i o privire şovăitoare mamei ei, se apropie de cămin, unde se afla un ceainic de cupru atârnat pe un cârlig mare de metal. Îl luă şi ieşi cu el la fântână.

Exact când fata ieşea, în casă intră fiul mijlociu, care tocmai îi dusese calul în grajd.

— Jacob, îi ceru Kate, arătând din cap spre cei doi copii mai mici, du-te cu surorile tale la doamna Bailey şi rămâneţi acolo peste noapte.

Băiatul încuviinţă din cap, vizibil uşurat să fie trimis altundeva.

— Da, domnişoară!

Apoi îi scoase pe cei doi copii mai mici pe uşă, ieşind în ploaia care acum cădea în valuri grele peste întregul sat.

— Acum, domnule Mulderry, spuse Kate, întorcându-se spre soţ, vă rog să plecaţi şi dumneavoastră.

Aruncându-i o ultimă privire soţiei sale, acesta dădu din cap şi ieşi fără să protesteze. Bărbaţii nu aveau ce să caute într-o cameră de naşteri.

Rămasă în sfârşit singură cu Emma, Kate se aşeză pe scăunelul de lângă pat şi o luă de mână, afişând mai mult curaj decât simţea.

— Copilul va veni pe lume fără nicio problemă.

În faţa acestei promisiuni neconvingătoare, femeia dădu din cap, însă strânse din buze cu un aer sumbru.

Cărând ceainicul greu cu ambele mâini, Eliza intră în casă legănându-se. Kate turnă o parte din apă într-un lighean, apoi puse ceainicul în cămin şi, în doar câteva minute, apa începu să clocotească. Kate puse o linguriţă dintr-un amestec de plante într-o cană, o umplu apoi cu apă fierbinte şi i-o întinse Emmei, cerându-i blând să bea amestecul pentru a-i uşura durerile. Apoi înmuie o cârpă în bolul cu apă rece şi i-o puse pe frunte, ajutând-o să se întindă pe spate.

Cu multă delicateţe, Kate pipăi cu palmele abdomenul umflat al femeii, căutând poziţia bebeluşului.

— Totul pare în regulă, spuse ea, oftând cu o uşurare profundă. Acum nu avem altceva de făcut decât să aşteptăm.

Se întoarse lângă pat şi îşi petrecu următoarea oră ţinând-o de mână pe Emma cât aceasta fu chinuită de dureri.

Afară furtuna se înteţea. Turna cu găleata, iar satul răsuna de tunete, în timp ce vântul bătea din ce în ce mai tare. Ploaia şi vântul îl făcuseră pe John Mulderry să se întoarcă în casă, renunţând la hambar, iar acum se învârtea agitat prin camera mare. Kate nu se îndura să-i ceară să

plece din nou.

Cineva bătu violent la uşă, dar Kate ignoră întreruperea şi rămase concentrată la Emma, care îşi încleştă strâns mâna pe a ei, căutând alinare. Bebeluşul se pregătea să vină. În curând.

— O caut pe Katherine Benton, răsună vocea masculină, la fel de pătrunzătoare ca tunetele care se rostogoleau din ceruri.

Edward. Inima ei bubui furtunos, pradă unui amestec confuz de emoţii. Strângând scurt mâna Emmei şi promiţând să se întoarcă imediat, se strecură în camera mare.

Edward păşi în casă venind din ploaia torenţială, iar prezenţa lui masivă umplu instantaneu casa minusculă. Apa şiroia de pe paltonul lui lung şi cizmele pline de noroi, iar ochii lui întunecaţi, aproape ascunşi sub borul pălăriei, scrutau încăperea slab luminată.

Apoi o văzu. Cu o expresie în care se împleteau furia şi uşurarea, traversă încăperea până la ea, o prinse de braţ şi o trase într-o parte.

— Eşti nebună, vru el să ştie, având grijă să nu ridice vocea, de ai ieşit singură din casă în toiul furtunii?

Ea ridică din umeri.

— Am ieşit de multe ori noaptea pe vreme mai rea decât asta.

— Ploaia din noaptea asta s-a transformat în inundaţie, o corectă el, cu trăsăturile chipului asprite de furie şi îngrijorare. Ar fi trebuit să-mi spui.

Cu siguranţă, nu avea nevoie de permisiunea *lui* pentru a ieşi din casa *ei.*

— Eu nu…

— Aş fi venit cu tine să mă asigur că eşti bine.

Inima ei tresări. Oricare ar fi fost replica tăioasă pe care ar fi vrut să i-o arunce, dispăru.

Pentru a se asigura că era bine… îşi făcea griji pentru

ea? O căldură plăcută o învălui. Poate că începea totuşi să însemne ceva mai mult pentru el decât povara unei tutele.

I se tăie respiraţia – de unde naiba apăruse *un astfel* de gând?

Ce-i drept, cu doar câteva ore în urmă el o învăţase să sărute, iar ei îi făcuse plăcere. Mai multă decât ar fi trebuit. Însă aceea fusese doar o lecţie practică, arătându-i cât de puţin ştia despre el. Şi era evident că nu îl cunoştea nici pe departe suficient de bine cât să se întrebe dacă venise după ea prin furtună fiindcă era pupila lui sau fiindcă ţinea la ea.

— Nu am vrut să te trezesc, se mulţumi ea să-i spună.

— Nu dormeam. Murmurul lui senzual îi stârni un fior care i se încolăci pe şira spinării. Eram încă perfect treaz, din cauza ta.

Kate îi studie fără un cuvânt faţa încă umedă de la ploaie. Venise călare prin furtună, traversând o zonă rurală care nu îi era familiară, pentru a o căuta. Pentru a o proteja. Nimeni nu mai făcuse vreodată aşa ceva pentru ea şi, de emoţie, simţi cum i se pune un nod în gât.. Acelaşi efect având-ul şi ceea ce sugerase răspunsul lui. Că îl tulburase suficient cât să îl împiedice să doarmă.

Iar *acest lucru* o făcu să tremure.

Edward răsuflă zgomotos, şi uşurarea bruscă făcu să se risipească tensiunea din umerii lui laţi.

— Să nu mai fugi aşa niciodată, Katherine.

Să fugă? Nicidecum. În acel moment nu-şi dorea nimic mai mult decât să îşi încolăcească braţele în jurul gâtului lui, să se lipească de el, să îl sărute… înghiţind un nod, dădu din cap.

Şi când se gândea că nu trecuseră decât câteva zile de când prezenţa lui o înspăimânta şi nu-şi dorea nimic mai mult decât ca el să plece şi să nu o mai deranjeze niciodată!

Când privirea lui alunecă spre dormitor, Kate înţelese

că avea să fie timp mai târziu pentru a lămuri ce însemnau toate acestea. Dar acum era nevoie de ea aici.

— Eu cu ce pot să te ajut? o întrebă el, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Kate scoase sticla de vin din cobur şi i-o puse în mână.

— Du-te cu domnul Mulderry în grajd.

El încuviinţă din cap, înţelegând.

Când ea dădu să se întoarcă din nou spre dormitor, Edward o opri cu o atingere uşoară pe braţ. Îi fură o clipă cât să îi ia blând o buclă de pe fruntea obosită şi să i-o petreacă pe după ureche. Un gest mărunt, dar care îi făcu inima să tresalte de bucurie simţind liniştea şi căldura pe care i le oferea.

— Domnule Mulderry. Edward îşi petrecu braţul pe după umerii bărbatului şi îl împinse spre uşă. N-avem noi, bărbaţii, ce să căutăm aici. Ţineţi-mi companie în grajd la un pahar de vin.

Ieşiră în vântul urlător şi ploaia torenţială, închizând uşa în urma lor. Iar Kate se întoarse lângă pat, exact când începea partea cea mai grea a travaliului.

Într-un final, după un timp ce păru să se dilate în ore întregi, apăru şi copilul, iar Kate îl luă în braţe cu mâini tremurătoare, mic, dar trandafiriu şi sănătos. Cutremurându-se violent, copilul începu să plângă. La început nu fu decât un susur fin, până se chinui să îşi umple cu aer plămânii minusculi şi să respire pentru prima dată în noua sa viaţă, apoi din ce în ce mai tare până deveni un scâncet răsunător.

Kate duse bebeluşul la lighean şi turnă blând apă caldă peste el, apoi îl înfăşură în faţa de pernă pe care o luase de pe patul ei şi puse nou-născutul în braţele Emmei. Obrajii mamei erau scăldaţi în lacrimi.

— E o fetiţă, îi şopti Kate, luptându-se cu emoţiile contradictorii din sufletul ei.

Era atât de fericită pentru Emma, şi în acelaşi timp atât de tristă că nu avea să cunoască niciodată bucuria de a deveni mamă ea însăşi.

— Mulţumesc. Emma trase copilaşul mai aproape de pieptul ei. O, mulţumesc!

Kate fu gâtuită de emoţie la vederea scenei de dragoste din faţa ei.

— Mă duc după soţul tău, se oferi ea.

Dar nu fu nevoie. Plânsetele copilaşului ajunseseră până în grajd, chiar şi prin ploaia torenţială, iar domnul Mulderry venise în fugă. Când văzu copilaşul, zâmbi radios şi năvăli în casă, venind lângă soţia sa.

Kate privi cu o fascinaţie fericită cum bărbatul uriaş dădu blând la o parte faţa de pernă, folosindu-şi arătătorul masiv, şi studie uluit nou-născutul.

O mână se aşeză posesivă pe şoldurile lui Kate.

— Eşti cea mai fantastică femeie, spuse Edward încet din spatele ei.

— Eu n-am făcut nimic.

Se strădui să nu roşească la acest compliment.

Felul în care scânteiară ochii lui Edward îi arătă că nu era de acord, dar în loc să o contrazică, el îşi plecă fruntea şi îşi trecu uşor gura peste tâmpla ei.

— Eşti superbă.

Atunci chiar roşi, colorându-se de ruşine într-un stacojiu aprins.

— Arăt îngrozitor.

— Nu mă refeream la cum arăţi.

În acel moment răceala pe care se obişnuise să o asocieze cu el dispăru complet, locul ei fiind luat de o fierbinţeală surdă, mistuitoare, pe care o simţi prin tot corpul, până între picioare. Nu îşi găsi cuvintele pentru a-i răspunde.

— Haide, murmură el, să mergem acasă.

O ajută să-şi îmbrace paltonul, apoi o întoarse cu faţa

spre el şi îi încheie nasturii până sus, sub bărbie, pentru a se asigura că era ferită de furtună. O proteja din nou, aşa cum făcuse deja atât de multe pentru a o ajuta cu Brambly.

Gâtul ei se încleştă de emoţie în faţa generozităţii a tot ceea ce făcuse pentru ea, acest bărbat care, cu nici două săptămâni în urmă, afirmase că era capabil să facă rău şi nu merita îndurarea ei. Se înşelase atât de amarnic!

El se încruntă spre ea, punându-şi uşor mâinile pe umerii ei.

— E ceva în neregulă?

— Edward, eu... Clipind rapid pentru a-şi ţine în frâu emoţiile care creşteau în ea, ar fi vrut să îi spună cât îi era de recunoscătoare că ţinea la ea, că faptul de a-l avea aproape îi alunga singurătatea şi teama. Dar tot ce reuşi să îngaime fu: Mulţumesc.

Înfăşurându-şi mâinile în paltonul lui, se trase în braţele lui şi îşi atinse buzele de ale lui.

Edward încremeni pentru o clipă, sărutul luându-l prin surprindere, apoi îi şopti numele, iar braţele lui urcară încet pe spatele ei. Când vârful limbii lui desenă conturul buzelor ei, gustându-i colţul gurii, ea se înfioră.

Kate coborî pe călcâie şi se desprinse din îmbrăţişare, zăbovind o clipă cu mâinile încă împletite în reverele paltonului lui şi cu fruntea sprijinită de umărul lui, nereuşind să se forţeze să-i dea drumul cu totul.

Cu un oftat tremurător, făcu un pas şovăitor în spate.

— Ar trebui să plecăm acum.

Dând din cap, Edward o luă tăcut de mână şi o conduse afară, în furtună.

O ajută să urce în şa şi porniră prin ploaia rece ce se revărsa peste ei, udându-i până la piele. Edward mergea în faţă, ţinându-şi calul în frâu şi înaintând încet, ca iapa lui Kate să îşi poată croi drum mai atent pe uliţele pietruite ale satului, apoi peste stratul alunecos de noroi când drumul coti către sud. Calul lui era calm, bine dresat şi mergea

liniştit, ignorând furtuna dezlănţuită în jurul lor.

Însă iapa lui Kate era sperioasă, tulburată de tunetele bubuitoare şi de fulgere, tresărind la fiecare umbră. Kate se chinuia să nu cadă din şa.

Edward se încruntă spre ea.

— Crezi că te descurci cu ea dacă mergem la trap?

— Da, afirmă ea, dinţii care îi clănţăneau ascunzându-i ezitarea.

Cum mâinile îi erau atât de reci încât de-abia le mai putea închide peste frâie, pur şi simplu nu ştia dacă putea sau nu, dar refuza să o recunoască. Îngheţată până în măduva oaselor, tremura violent, şi îi era atât de frig, încât o durea tot corpul, nedorindu-şi nimic mai mult decât să se întoarcă la căldura casei Brambly cât mai repede posibil. Edward porni încet la trap, iar ea îl urmă.

Când ajunseră la râu, Kate opri lângă el şi încercă să scruteze întunericul, dar bezna era prea adâncă, iar râul învolburat, prea negru.

— Podul e inutilizabil, strigă el peste vacarmul curentului tumultuos.

Arătă spre ceva în întuneric. Ochii ei se îndreptară în aceeaşi direcţie şi văzu – un torent de cel puţin jumătate de metru înălţime se revărsa peste pod.

— Mai există o altă cale? întrebă el.

— S-ar putea să reuşim să trecem prin vad pe lângă dig.

— Arată-mi.

Kate îl duse pe malul râului, Edward venind pe lângă ea şi ţinându-se aproape. Rafalele de vânt biciuiau copacii, ramurile acestora gemând şi rupându-se zgomotos şi adăugându-se vacarmului produs de râul torenţial de lângă ei, sporind spaima calului ei. De-abia când următorul fulger lumină bezna nopţii Kate observă că Edward stătea aplecat în faţă în şa, cu mâna ferm încleştată pe căpăstrul iepei, pentru a o împiedica s-o ia la fugă.

Când ajunseră la dig, Edward opri ambii cai. Cu o expresie impenetrabilă, scrută segmentul de râu larg şi puţin adânc şi se întrebă cât de adâncă era apa şi cât de rapid curentul.

Clătină din cap.

— Ne întoarcem în sat.

Kate îl prinse de braţ, scuturând din cap. Era mai mult decât obosită, şi îi era atât de frig, încât o dureau dinţii de la cât clănţăniseră; nu putea îndura gândul de a parcurge călare toţi acei kilometri înapoi până în sat, când Brambly era la mai puţin de trei kilometri depărtare pe celălalt mal al râului.

— Putem încerca să traversăm?

Chiar şi în întuneric, Edward se încruntă sumbru văzând cum tremura din tot corpul, iar Kate îi văzu hotărârea risipindu-se în faţa ochilor ei rugători.

— În regulă, consimţi el cu jumătate de gură, dar rămâi cu picioarele scoase din scări până ajungem pe celălalt mal, şi nu-ţi înfăşură mâinile în hăţuri.

Kate dădu din cap neliniştită.

— Vino după mine şi stai aproape.

Lovind cu călcâiele în coastele calului său, Edward porni cu animalul să traverseze râul.

Curentul era rapid, iar nivelul apei ridicat. După doar câţiva paşi prin râu, apa urcă până aproape la burta micuţei iepe. Dar când merseră mai departe, nivelul apei rămase acelaşi, iar pe la mijlocul traversării Kate începu deja să se concentreze pe celălalt mal.

Din senin, o creangă mare se ridică din apa întunecată şi se năpusti spre iapa lui Kate. Răsucindu-se în curentul clocotitor, ramurile izbiră crupa calului. Iapa îşi pierdu echilibrul în torentul furios şi căzu în apă, împroşcând din picioare şi nechezând frenetic.

— Edward!

Kate căzu în apa îngheţată.

Se chinui să înoate, dar curentul era prea puternic pentru trupul ei deja obosit, efortul prea mare în apa îngheţată care i se îmbibase în fuste, îngreunându-le şi trăgându-le la fund. Degetele îi amorţiră, iar muşchii din braţele şi picioarele ei refuzară să se mai mişte.

Ţipând, alunecă sub suprafaţa întunecată a apei.

Un braţ puternic se încolăci în jurul ei şi o ridică din apă. Se agăţă cu disperare de el, iar degetele ei se înfipseră în muşchii tari ai antebraţului lui, în timp ce Edward o trase spre mal.

Ţinându-i bine în braţe trupul ud, o scoase din râu şi o aşeză blând pe pământul noroios. Ea icni şi se chinui să respire.

Îngenunchind, Edward se aplecă peste trupul ei ud leoarcă, apoi începu să îi frecţioneze energic braţele şi picioarele pentru a-i pune în mişcare sângele cald. Pielea îi era rece şi umedă, plămânii îngheţaţi, dar era în viaţă. Mulţumită lui Edward. Îşi riscase viaţa pentru a o salva pe a ei şi ştia că nu avea să-l poată răsplăti vreodată.

— Poţi să te ţii pe picioare? întrebă el peste vacarmul furtunii.

Kate încuviinţă din cap, iar el o ajută să se ridice.

— Caii?

— Au dispărut, spuse el cu o grimasă. Şi e prea departe până în sat. Vom îngheţa înainte să ajungem. Trebuie să ne găsim adăpost aici.

— Există acolo o veche căsuţă a paznicului digului. Arătă cu o mână tremurătoare spre o cărare îngustă care pornea de la râu. Dar e abandonată…

— Are acoperiş?

Ea dădu din cap, tremurând de frig.

— Atunci va fi în regulă.

O luă de mână şi o trase spre cărare, dar picioarele ei slăbite se poticniră. Edward o prinse şi o ţinu la pieptul lui până îşi reveni, apoi, când îşi continuară drumul, rămase cu

braţul în jurul taliei ei, ţinând-o aproape.

Căsuţa apăru din beznă, ascunsă în spatele tufelor şi copacilor crescuţi haotic. Obloanele de lemn atârnau deschise, cu balamalele rupte, iar treapta din faţă era teşită până aproape la sol. Întreaga structură părea gata să li se prăbuşească în cap în orice clipă. Dar nu aveau de ales. Aveau nevoie de adăpost, fiindcă degetele ei de la mâini şi picioare îi amorţiseră deja.

Găsind uşa de la intrare încuiată, Edward se izbi cu umărul în ea, lovind neobosit până când zăvorul ruginit cedă. Deschise larg uşa şi o conduse pe Kate înăuntru.

La lumina ocazională a fulgerelor ce se strecura printre obloanele stricate, Kate văzu câteva articole de mobilier acoperite cu cearşafuri pentru a le proteja de praf şi paragină. Un şir de trepte urca în pod, iar peretele era ocupat în cea mai mare parte de un şemineu mare. Nu era mare lucru de capul ei, dar acoperişul era încă întreg şi ţinea ploaia la distanţă.

Edward o trase spre cămin şi căută pe poliţa acestuia cutia cu iască.

Kate auzi, foarte vag, că şi dinţii lui clănţăneau uşor, şi îşi dădu seama că probabil îi era şi lui la fel de frig ca şi ei, dar nu o lăsase să vadă acest lucru până acum, ţinându-şi în frâu propriul tremurat pentru a putea să pară puternic în faţa ei şi pentru a nu o lăsa să intre în panică. Se uită la el. Cum era posibil să se fi înşelat atât de mult în privinţa lui? Cum de îl crezuse vreodată crud şi egoist?

Focul mic pâlpâi timid, câteva flăcări de mărimea unui deget chinuindu-se să se agaţe de lemnul vechi, proiectând o lumină palidă în întuneric, însă acea lumină fu suficientă pentru ca Edward să găsească lemnele vrăfuite în apropiere şi să le arunce pe foc până când flăcările se înălţară mari şi fierbinţi.

Kate se apropie, precum un fluture atras de căldură şi lumină, continuând să tremure violent. El îi luă mâinile şi i

le frecţionă rapid între ale lui pentru a-i repune sângele în mişcare, însă palmele lui păreau la fel de îngheţate ca ale ei.

— Îmi cer iertare.

Îi duse mâinile la gură şi îşi trecu uşor buzele peste încheieturile degetelor ei. Inima ei zvâcni. *Acel* gest reuşi mai bine să le inunde de căldură decât dacă le-ar fi apropiat de foc.

— Nu e vina ta că am rămas captivi aici. Îşi trase încet nasul. Şi eu am crezut că vom putea traversa râul.

— Nu, o corectă el blând, îmi cer iertare pentru ceea ce trebuie să-ţi cer să faci.

Kate îl privi nedumerită.

— Ce anume…

— Dă-ţi jos hainele, Kate.

Preţ de o fracţiune de secundă, ea încremeni, apoi îi aruncă feroce:

— Nu!

— Suntem amândoi uzi leoarcă, îi explică Edward calm, mâinile lui rămânând strânse peste ale ei, forţând-o să asculte, şi trebuie să ne dezbrăcăm de hainele astea.

— Dar am aprins focul acum…

— Hainele tale sunt ude şi îţi ţin de frig pe piele. Câtă vreme eşti îmbrăcată cu ele, nu vei reuşi niciodată să te încălzeşti.

Kate îşi smulse mâinile dintr-ale lui, apoi şi le încleştă peste partea din faţă a paltonului, ca şi cum Edward tocmai ar fi încercat la propriu să i-l smulgă de pe ea.

— Nu-mi dau jos hainele!

— Nu *toate* hainele, adăugă el răbdător, tonul lui devenind tot mai calm şi mai liniştitor pe măsură ce propria ei voce se apropia de isterie. Desuurile tale ar trebui să se usuce repede dacă stai în faţa focului.

— Şi tu unde vei sta?

— Chiar lângă tine.

— Nu.

Edward scrâşni din dinţi, pierzându-şi răbdarea.

— Nu am sfâşiat niciodată hainele de pe o femeie care mi s-a împotrivit, dar dacă nu le dai tu jos acum, te arunc eu la podea şi te dezbrac cu mâinile mele.

— Nu ai îndrăzni!

El ridică tăcut o sprânceană.

Răsuflarea lui Kate se poticni. *Chiar* vorbea serios – voia ca ea să-şi dea jos hainele şi să stea goală în faţa focului. Chiar lângă el.

— Doar hainele de exterior. Poţi să rămâi în cămăşuţă.

— Nu port cămăşuţă pe sub rochie, murmură ea ferindu-şi privirea, ca el să nu-i vadă ruşinea.

— Poftim?

— Nu port cămăşuţă! repetă ea furioasă şi jenată.

La început bănuitoare, apoi întunecându-se de neîncredere, privirea lui o măsură intens, ca şi cum ar fi încercat să vadă prin rochia ei, până la cămăşuţă inexistentă de dedesubt. Valuri de fierbinţeală se ridicară de pe trupul ei peste tot unde se oprea privirea lui, crescând în sânii ei şi revărsându-se până pe interiorul coapselor. Înghiţi un nod. Mare. Dacă o mai privea mult astfel, nu avea să mai aibă nevoie de foc pentru a se încălzi.

— Bun, atunci, spuse el încet, alegându-şi cu grijă fiecare cuvânt ca şi cum i-ar fi fost teamă că avea să-l plesnească, porţi totuşi ceva pe sub rochie?

— Bineînţeles! Apoi faţa ei fu năpădită de o roşeaţă fierbinte când răspunse, într-o şoaptă aproape inaudibilă. Un corset şi… pantaloni…

Edward încremeni, prea surprins pentru o clipă pentru a putea spune ceva. Apoi repetă încet, ca şi cum nu era sigur că auzise bine:

— Pantaloni?

Ferindu-şi privirea, Kate îşi încrucişă braţele peste piept.

— Îmi place să port pantaloni când am de călărit pe distanţe mari, îi explică ea iritată, mai ales pe frig.

Cum el tăcu, nu fu nevoită să îi citească gândurile pentru a-şi da seama că cel mai probabil se întreba cât de înapoiată şi primitivă era. *Pantaloni.* O, cât era de umilită! Doamnele lui din societatea londoneză nu ar fi îmbrăcat niciodată aşa ceva.

— Deci… moşeşti copii în pantaloni? întrebă el stângaci, părând la fel de jenat cum se simţea ea.

Murind de ruşine, Kate închise ochii.

— Da, spuse ea scrâşnind din dinţi, sunt rezistenţi.

— Înţeleg. Îşi drese vocea. Ei bine, nu contează. Tot vei fi îmbrăcată cu ceva. Făcu o pauză, apoi îi ceru blând. Katherine, dă-ţi jos hainele ude acum.

Era îngrozită, chiar dacă între timp continua să tremure de frig. Ceea ce îi cerea el era complet necuviincios şi ar fi fost nebună să o facă. Udă leoarcă sau nu, ultimul lucru pe care şi-ar fi dorit să-l facă era să se dezbrace şi de cel mai mic articol de îmbrăcăminte în faţa lui. Ar fi preferat să îşi petreacă noaptea tremurând şi chinuindu-se.

Dar îl cunoştea de suficientă vreme deja cât să-şi poată da seama în ce stare de spirit se afla şi ştia când putea să i se împotrivească şi când nu ar fi trebuit să îndrăznească. Iar acesta nu era un moment în care să i se împotrivească. Cel mult putea să spere că rochia avea să i se usuce cât mai repede posibil.

— Bine, oftă ea, cedând morocănoasă, întoarce-te.

*

Şovăitor, şi făcând apel la întreaga lui educaţie de gentleman, Edward se întoarse cu spatele pentru a-i oferi

intimitate.

Dar propriile lui haine erau la fel de ude ca ale ei, prin urmare îşi scoase şi el paltonul, apoi îşi trase cizmele, strâmbându-se când din acestea curse apă. Erau distruse. Apoi veni rândul vestei, urmată de cămaşă, pe care o scoase din pantaloni şi şi-o trecu peste cap, dezlipind ţesătura udă de pe pielea lui umedă.

Stând lângă foc, lăsă căldura să i se răspândească în muşchii acum reci, gol în afară de pantaloni şi gândindu-se să şi-i scoată chiar şi pe aceia. Ar fi început Kate să ţipe de ruşine dacă ar fi făcut-o? Rânji doar pentru sine. Cel mai probabil micuţa diavoliţă s-ar fi năpustit asupra lui cu vătraiul.

Pentru o clipă însă, se gândi să o facă. Merita riscul de a fi înjunghiat doar ca să-i vadă reacţia.

Din spatele lui auzi foşnet discret de material când Kate îşi scoase hainele, iar mintea lui îşi imagină rochia alunecându-i de pe pielea fină. Mădularul îi zvâcni. Inspirând adânc pentru a se calma, regretă că nu îl refuzase şi a treia oară, doar pentru a-i da pretextul de a-i smulge personal hainele de pe ea.

— Ai nevoie de ajutor la descheiatul nasturilor? întrebă el peste umăr.

— Nu. Nu te întoarce!

— Încerc doar să te ajut cu ce pot.

— Ca un lup paznic la oi, bombăni ea.

— Poftim?

— Am zis că sunt aproape gata!

Edward îşi înăbuşi un hohot de râs. Nu ţinea minte să mai fi cunoscut vreodată o femeie care să îl scoată din sărite şi în acelaşi timp să îl amuze aşa cum o făcea ea. Ar fi trebuit să îl enerveze, în schimb îi făcea plăcere. Era greşit să savureze consternarea ei. Dar, în acelaşi timp, i se părea atât de *firesc.*

— Am terminat, şopti ea în cele din urmă. Întoarce-te,

dacă trebuie neapărat.

Clătinând din cap în faţa pudorii ei nejustificate, se întoarse.

— Nu e…

O văzu, iar argumentul îi pieri pe buze.

Kate stătea sfioasă în faţa lui, îmbrăcată doar în lenjerie, iar el simţi o gheară în piept când îşi lăsă privirea să îi alunece încet peste trupul ei. Un corset lung legat cu şireturi până sub sâni, cu două bucăţi mici de panglică peste umeri dezvăluind petice netede de piele dezgolită, iar sub acel corset incredibil de feminin purta o pereche de pantaloni băieţeşti, scurtaţi până deasupra genunchilor şi închişi strâns cu nasturi pe talie.

Dumnezeule! Combinaţia dintre corsetul din partea de sus şi pantalonii băieţeşti ar fi trebuit să o facă să arate ridicol. În schimb, arăta… adorabil.

Kate îşi încrucişă jenată braţele peste sâni, încă neîndrăznind să îl privească.

Edward îşi drese vocea emoţionat.

— Dă-mi rochia şi am s-o pun la uscat lângă foc.

Cu ochii aţintiţi în podea, ea îi întinse rochia. Edward trase cearşaful de pe un scaun de lângă cămin şi îl aruncă deoparte, apoi întinse rochia pe spătarul acestuia şi propriile lui haine peste braţele scaunului.

Când se întoarse, văzu că ea deja luase cearşaful aruncat şi îl înfăşurase în jurul ei ca pe o togă. Nu ştiu dacă să râdă de pudoarea ei sau să plângă de dezamăgire.

În schimb, se încruntă. Kate stătea în capătul încăperii, departe de foc.

— Kate, vino mai aproape şi încălzeşte-te.

— Mi-e bine aici.

El arcui o sprânceană.

— Ai buzele vinete.

La aceste cuvinte ea ridică în sfârşit ochii pentru a-l privi. Edward se aşteptă ca ea să nege, să susţină

vehement că nu îi era deloc frig. Însă nu o făcu.

În schimb, se mulţumi să îl fixeze cu privirea, fără un cuvânt. Uitându-se nu în ochii lui, pentru a-i arăta cât de mult curaj avea să îl înfrunte astfel, nici la gura lui, aşa cum făcea când îşi dorea ca el să o sărute – ci la umărul lui. La cicatricea adâncă şi neregulată din locul în care fusese străpuns de glonţ cu atâţia ani în urmă.

Edward înlemni. Când îşi scosese cămaşa, uitase – Kate îi distrăsese atenţia, iar el uitase complet...

Foarte încet, Kate se apropie, fără a-şi desprinde nicio clipă privirea de pe umărul lui.

— Edward?

Îi rostise numele cu o şoaptă nedumerită.

— Am fost împuşcat, recunoscu el încet, ştiind la ce se referea.

Auzi şuieratul fin al aerului când ea inspiră poticnit, iar ochii ei se ridicară doar pentru o clipă spre ai lui înainte de a se întoarce asupra cicatricei. Dar nu văzu nici şoc, nici milă în ochii ei, ca în cazul altor femei care îi văzuseră pentru prima dată cicatricea. Nu, ea nu îl privea cu ochi de femeie, ci ca doctor, ca o persoană care mai văzuse astfel de răni şi care ştia că suferinţa era mai profundă decât urmele fizice lăsate la suprafaţă.

Când mâna ei tremurătoare se întinse spre el, Edward rămase perfect nemişcat, dar când vârfurile degetelor ei îl atinseră uşor pe umăr, atingerea îl arse ca o flacără, ca şi cum rana ar fi fost încă deschisă. Tresări şi inspiră şuierat printre dinţii încleştaţi.

— Când mi-ai povestit despre războaie nu mi-ai pomenit niciodată de asta. Aproape că nu putu să o audă peste zgomotul ploii izbind acoperişul. Probabil ai...

„Avut dureri mari”, termină el în locul ei. „Probabil ai avut dureri teribile. Sau ai fost înspăimântat. Probabil ai fost atât de înspăimântat...” Era ceea ce auzise de la fiecare femeie care îi văzuse cicatricea.

Fireşte că avusese dureri mari. Fireşte că fusese înspăimântat. Umărul îi fusese sfâşiat de un glonţ, pentru numele lui Dumnezeu! Dar habar nu avuseseră cât de puţine ştiau despre iadul prin care trecuse dacă acesta era singurul lucru la care se gândeau când îi vedeau rana care aproape îl costase viaţa. Aşa că renunţase la a-şi mai scoate cămaşa de fiecare dată când era cu o femeie.

Până în noaptea aceea cu Kate. Când ajunsese să se simtă atât de în largul lui cu ea, încât uitase să îşi ascundă cicatricea. Dar era prea târziu pentru a o mai ascunde acum, aşa că îşi ţinu respiraţia şi aşteptă reacţia ei…

— Probabil ai fost… copleşit de singurătate.

I se strânse pieptul auzind cuvintele ei neaşteptate. Cobori surprins privirea spre ea, însă atenţia ei era în continuare concentrată pe umărul lui. Şovăitoare, degetele ei desenară conturul hidoasei răni, o atingere blândă şi reconfortantă, şi cu fiecare mângâiere uşoară ca fulgul, vechea durere mai pălea puţin.

— Atât de singur, atât de departe de casă, şopti ea.

Apoi se aplecă în faţă şi îşi trecu uşor buzele peste cicatrice.

Edward rămase cu respiraţia tăiată, pregătindu-se pentru chinul de a-i simţi gura pe el, însă tresărirea de durere la care se aşteptase nu se mai produse. În schimb, simţi doar plăcere, delicateţe şi alinare, şi rămase nemişcat sub buzele ei ca şi cum sărutul ei ar fi putut să se întoarcă în timp şi să îl consoleze din clipa în care glonţul îi sfâşiase carnea.

Senzaţia buzelor ei calde pe pielea lui goală, oferindu-i săruturi uşoare ca un fulg, pulsă prin el, făcând ca dorinţa de a o avea să devină tot mai fierbinte cu fiecare bătaie de inimă, răsuflarea lui devenind neregulată şi sacadată.

— Îngerul meu…

Gemând, îi prinse bărbia în palmă şi îi ridică uşor capul, coborându-şi flămând gura peste a ei, făcând

cearşaful să cadă pe podea la picioarele lor.

Capitolul 10

Kate gemu când buzele lui se mulară peste ale ei, mâinile lui alunecând în jos pentru a o prinde de şolduri şi a o trage spre el. Îşi dorise această îmbrăţişare încă din clipa în care Edward apăruse în pragul casei familiei Mulderry, acest sărut fierbinte şi lacom, acest sentiment de dorinţă şi de posesiune pe care doar Edward i-l putea oferi. Oricât de delicioase ar fi fost săruturile lui de până atunci, nimic nu se putea compara cu acesta, cu felul în care gura lui o răvăşea pe a ei şi cu dorinţa brutală pe care o simţea crescând între umerii şi pieptul lui lat.

Pieptul lui *gol.*

Încercă să nu se gândească la cum stătea acolo pe jumătate gol, cu trupul lipit cu forţă peste al ei, însă când Edward se întorsese spre ea după ce se dezbrăcase, iar ea îl văzuse stând acolo, desculţ şi fără cămaşă, şi cu muşchii umezi şi cizelaţi ai pieptului şi braţelor sale scânteind în lumina focului de la picăturile de apă ce încă se agăţau de pielea lui… Ei bine, acel piept gol era singurul lucru la care se putea gândi – pieptul lui şi cât de mult îşi dorea să îşi petreacă vârfurile degetelor peste acei muşchi, pentru a vedea dacă putea să-l facă să se înfioare.

Îşi smulse gura de sub a lui pentru a trage aer în piept, dar buzele lui coborâră imediat pe gâtul ei, depunând cu delicateţe câte un sărut pe rând în scobitura de la baza gâtului ei, plimbându-şi jucăuş limba peste pulsul ei înnebunit.

— Edward, şopti ea, şi se topi în braţele lui, ştiind că nu ar fi putut să-i ascundă cât de mult o stârneau săruturile lui, cum îi făceau sângele să clocotească şi trupul să

pulseze.

El îşi îngropă obrazul în umărul ei gol, începutul de barbă crescută peste zi zgâriindu-i seducător pielea.

— Eşti încă rece.

— Nu. Nu sunt, spuse ea, dar se cutremură, deşi mai mult de la limba lui, lingând sub breteaua de pe umăr a corsetului ei, decât de la frigul pe care deja nu îl mai observa.

Edward o întoarse spre foc, aşezând-o direct în faţa flăcărilor. Focul o încălzea din faţă, iar trupul lui Edward o încălzea de la spate, dar când el coborî uşor cu mâinile pe braţele ei goale, tremuratul ei nu făcu decât să se înteţească.

— Ai să te încălzeşti în curând.

Dar şoapta lui alunecându-i pe ceafă o făcu să simtă nu căldură, ci o durere intensă.

— E din cauza ta, nu a frigului, recunoscu ea. Tu mă faci să tremur.

El râse, un sunet profund şi bogat, care i se rostogoli pe şira spinării. Îşi petrecu braţele în jurul taliei ei şi o trase spre el, murmurând:

— Şi tu mă faci să tremur.

Fierbinţeala lui întunecată se răsuci în ea, revărsându-se până între coapsele ei. Înghiţi un nod, simţindu-şi brusc gura uscată.

— De ce?

Edward o mângâie pe obraz cu încheieturile degetelor.

— Fiindcă eşti atât de frumoasă!

Kate încremeni în braţele lui. Îi mai spusese şi altă dată că era frumoasă, dar nu îl crezuse nici atunci. Nu putea fi atât de naivă, mai ales în acel moment, îmbrăcată în pantaloni băieţeşti – nu, el era un duce, iar acasă la el, la Londra, era înconjurat de femei cu mult mai sofisticate şi mai rafinate, cu mult mai frumoase. Şi, cu siguranţă, putea

alege dintre ele.

— Nu mă crezi, Kate?

Ea recunoscu încet:

— Nu ştiu.

— Atunci crede-mă că te doresc, murmură el excitat, cu vocea răguşită.

Cuvintele lui o lăsară fără aer şi simţi reacţia în adâncul ei, o foame blândă care creştea şi pulsa cu fiecare bătaie de inimă, până când se răspândi în fiecare fibră a trupului ei. Se simţea ca şi cum atunci s-ar fi trezit, fiecare nerv din corpul ei însufleţindu-se, şi conştientizând fiecare loc în care trupurile li se atingeau. Şi, Dumnezeule îndurător, încă îşi dorea ca el să o atingă chiar mai mult.

Ca şi cum i-ar fi ghicit dorinţa, mâna lui alunecă în sus pe corsetul ei şi, trăgând uşor, dezlegă funda dintre sânii ei. Kate împietri, conştientă doar de gesturile degetelor lui, străbătută de febra fierbinte a excitaţiei şi a nerăbdării.

— Nu ştiu de ce, spuse el, agăţându-şi degetul mare în şiretul în zigzag ce strângea partea din faţă a corsetului şi desfăcându-l încet, şi nu ştiu de ce tu, de ce acum. Şiretul ieşi din găici, iar corsetul se deschise. Dar când am crezut pentru o clipă că te-am pierdut, în noaptea asta, m-am speriat de moarte.

Când şiretul alunecă şi din ultima gaică, Edward se dădu în spate doar cât să-i poată îndepărta corsetul de pe umeri, coborându-i-l pe spate şi lăsându-l să cadă la podea. Kate închise ochii, nu fiindcă ar fi speriat-o să stea astfel expusă lângă el, ci fiindcă nu putu rezista tentaţiei de a se abandona senzaţiei delicioase provocată de aerul blând care îi gâdila sânii dezgoliţi, eliberaţi din corsetul sufocant şi încălziţi de foc. Frigul dispăruse acum când corpul îi era scăldat în şiroaie subţiri de căldură lichidă, coborându-i pe braţe şi picioare, până în vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioare.

— Eşti atât de frumoasă.

Vocea lui o invadă brutală şi fierbinte, în timp ce el depuse un sărut tandru pe ceafa ei. Orice dubii ar mai fi avut în privinţa lui se evaporară complet, toate ezitările ei de a rămâne singură cu el alunecând acum în cealaltă extremă, în care tânjea să fie atinsă, sărutată, mângâiată.

Când mâinile lui urcară şi îi prinseră ambii sâni în palme, căldura atingerii lui se dovedi insuportabilă şi nu îşi putu înăbuşi un scâncet gutural, nici nu se putu abţine să nu se arcuiască fără ruşine, venind în întâmpinarea atingerii lui, până când spatele ei dezgolit ajunse să se frece de pieptul lui.

Degetele lui mari se învârtiră încet în jurul sfârcurilor ei, care se întăriră ca nişte pietricele sub dezmierdările lui, senzaţia traversându-i imediat tot corpul şi concentrându-se în pulsaţia dureroasă tot mai intensă dintre coapsele ei. Nu mai putea să o ignore acum, această nevoie pe care el o crea în ea şi pe care doar el o putea satisface, iar când el îşi întinse larg palmele pe sânii ei, strângându-i sfârcurile între degete…

— Edward! icni ea şi îi acoperi mâinile cu ale ei, brusc panicată şi simţind nevoia să se agaţe de el pentru a nu cădea.

El gemu şi îşi coborî o mână pe abdomenul ei până ajunse la betelia pantalonilor.

— Un înger în haine băieţeşti, murmură el, plecându-şi capul şi sărutând-o pe umărul gol.

Cuvintele lui o făcură să vibreze de ruşine, obrajii ei arzând de umilinţă la gândul că el îşi alesese tocmai acest moment pentru a o tachina, când ea deja se simţea nesigură şi vulnerabilă.

— Nu râde de mine, îl mustră ea, împingându-i mâna deoparte de pe talia ei.

Nelăsându-se descurajat, el îi luă mâna şi i-o duse la buze, trecându-şi jucăuş limba peste palma ei, iar senzaţia coborî fulgerător prin braţ până la sânii ei, făcându-i

sfârcurile deja întărite să crească în vârfuri imposibil de semeţe.

— Nu râd de tine.

Când îşi împinse şoldurile în faţă, înspre ea, mădularul lui excitat se lipi de trupul ei, tare şi uriaş, iar ea se înfioră simţind dorinţa din el. Pentru ea.

— Nu îţi dai seama cât de mult te doresc?

Kate lăsă să-i scape o răsuflare tremurătoare, şi capul începu să i se învârtă, întorcându-i lumea cu susul în jos. Cu doar câteva zile în urmă, Edward ameninţase să preia controlul asupra vieţii ei, ceea ce o înfuriase şi o înspăimântase în acelaşi timp, iar acelaşi bărbat îi spunea acum cât de mult o dorea. Şi ştia că era adevărat. Fiindcă şi în ea ardea aceeaşi dorinţă nestăpânită pentru el.

— Nu am mai cunoscut niciodată o femeie ca tine. Mâna lui trasa cercuri lente pe abdomenul ei dezgolit, iar ea inspiră tremurător, nerăbdătoare, de fiecare dată când mâna lui cobora tot mai mult spre locul care pulsa dureros între coapsele ei. Trebuie să te ating, Kate. Trebuie să te simt.

I se păru că aude un tremur în vocea lui, dar când el îi descheie pantalonii şi îşi strecură mâna peste pielea fină din partea de jos a abdomenului ei, singurul lucru pe care îl mai conştientiză cu certitudine fu fiorul scânteietor de emoţie clocotind imediat sub vârfurile degetelor lui şi cât de mult îşi dorea ca el să o atingă *acolo*...

— Te rog, îl imploră ea, apoi se mişcă astfel încât să-şi poată depărta picioarele mai mult, în semn de invitaţie.

Când Edward coborî în sfârşit cu dezmierdările printre cârlionţii ei şi atinse carnea fierbinte şi umedă, Kate se înfioră. Îşi înăbuşi un geamăt, în timp ce mâinile i se încleştară pe coapsele lui tari ce o sprijineau din spate, şi îşi înfipse unghiile în muşchii lui sculptaţi, în timp ce degetele lui o mângâiau uşor, înteţind focul dulce ce se răspândea dintre coapsele ei.

— E atât de plăcut, gâfâi ea. Nu am ştiut niciodată…

— Devine şi mai plăcut, îi promise el, apoi îngenunche în spatele ei pentru a-i trage încet pantalonii peste şolduri şi coapse, împingându-i în jos peste gambe şi scoţându-i cu totul, dezgolind-o complet în lumina focului.

O sărută în locul unde curbura spatelui ei se întâlnea cu fesele, apoi urcă încet cu limba pe şira spinării ei, în timp ce se ridică. O, ceruri, o *degusta!* Bucurându-se de spatele ei gol aşa cum un om flămând ar fi savurat o masă încărcată cu de toate. Înfiorându-se, gemu de plăcere, nevenindu-i să creadă că gura unui bărbat putea stârni senzaţii atât de păcătoase şi de minunate în acelaşi timp.

Urcând cu dezmierdări ale gurii pe trupul ei, îşi trecu seducător mâinile peste spatele picioarelor ei, ajungând la coapse, apoi la fundul ei rotund, trecând apoi peste şoldurile ei şi mutându-se în faţă, de unde coborî printre cârlionţii ei. De data aceasta, când mâna i se strecură între picioarele ei, nu mai întâlni nimic care să-i împiedice degetele curioase să se dedea mângâierilor lungi şi profunde, acele mângâieri după care ea tânjea cu atâta disperare. Nimic nu-l mai opri să îi depărteze şi mai mult picioarele, împingându-le uşor de la spate cu genunchiul lui, pentru a obţine acces şi mai larg, dând la o parte cu blândeţe pliurile ei şi strecurând două degete înăuntru.

— Edward!

Se tensionă, apoi se relaxă în braţele lui când el începu să-şi plimbe degetele în ea, blând, dar insistent, în timp ce cu cealaltă mână îi mângâia sânii, iar strigătul speriat al numelui lui pe buzele ei se topi într-un scâncet.

— Dumnezeule, îngerul meu, gemu el, plecându-şi fruntea pentru a o sprijini o clipă pe umărul ei gol, eşti pregătită şi atât de repede…

— Pregătită?

Se înfioră în jurul degetelor lui, fiecare terminaţie nervoasă din trupul ei concentrându-se acolo, între

coapsele ei, unde degetele lui îşi continuau asediul blând. Îşi stăpâni cu greu un scâncet rugător de a-i oferi mai mult când degetul lui mare se aventură în pliurile din miezul ei.

— Pregătită să fiu în tine.

— Dar eşti deja în mine, gemu ea, în timp ce degetele lui, răsucindu-se, o înfierbântau dinspre interior spre exterior.

— Nu aşa cum vreau eu, o corectă el cu o voce răguşită şi fierbinte.

Ştia la ce se referea – voia să îi răpească inocenţa.

Ar fi trebuit să fie înspăimântată de ceea ce-şi dorea el de la ea sau de controlul pe care ar fi trebuit să îl cedeze. Dar când simţi focul vibrant crescând şi gata să explodeze în ea, pornind de la micul mugur de carne pe care îl mângâia cu degetul mare şi revărsându-se în sus prin abdomenul ei şi sâni, îl primi cu dragă inimă, cu fiecare fibră a fiinţei ei.

Muşchii ei minusculi se încleştară în jurul degetelor lui într-un spasm ce îi tăie respiraţia – icni, iar Edward o prinse în braţe când genunchii ei cedară şi căzu la podea, întinzând-o blând pe covorul din faţa căminului.

Când răsuflarea şi bătăile inimii îi încetiniră, oftă adânc. O plăcere profundă şi fără seamăn faţă de tot ceea ce cunoscuse până atunci îi inundă tot corpul, iar ea râse, pradă unei fericiri absolute. Nu îi era ruşine că stătea goală sub privirea lui flămândă, în lumina focului. Nu îi era ruşine că îl lăsase să o atingă într-un mod atât de intim. Şi voia să o facă din nou.

Şi nu îi fu ruşine nici când Edward îşi întinse încet trupul peste al ei, după ce se dezbrăcase de pantaloni şi îndepărtase şi ultima barieră rămasă între ei.

El îi dădu la o parte de pe frunte o buclă încă umedă.

— Ţi-a plăcut?

— Foarte mult, oftă ea, cu trupul saturat de plăcere.

— Bun. Încântat, o sărută tandru. Fiindcă va fi şi mai

bine.

Kate îi zâmbi, ştiind însă că nu era posibil să existe o senzaţie mai minunată decât plăcerea pe care tocmai o stârnise el torenţial în ea. Fusese atât de minunat. Pur şi simplu năucitor. O, cu siguranţă îşi dorea ca el să o facă din nou, să simtă încă o dată acea tânjire dureroasă până exploda în ea într-o străfulgerare de foc şi lumină.

Dar să existe ceva chiar mai plăcut? *Imposibil!*

— Te doresc, Katherine, şi intenţionez să te fac să fii a mea. Ochii lui negri scânteiară în lumina focului şi coborî spre ea o privire plină de dor. Deci dacă vrei să ne oprim, trebuie să-mi spui acum.

Peste tot unde trupul lui îl atingea pe al ei, pielea îi devenea electrizată, vibrantă şi fierbinte, şi ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost să se oprească. Îi şopti cu răsuflarea tăiată:

— Sărută-mă.

— Cu plăcere.

Când îi asedie gura cu a lui, Kate nu fu pregătită pentru intensitatea din el, nici pentru torentul de excitaţie care pulsă prin ea într-un mod ce o făcu să se simtă seducătoare, posedată şi complet dorită, toate deodată.

Până în acel moment Edward se stăpânise, îşi dădu ea seama, şi atunci când o sărutase pe câmp, şi în camera de zi. Chiar şi atunci când o dezmierdase cu degetele, ducând-o la punctul culminant, cu doar câteva clipe în urmă, avusese grijă să îşi ţină în frâu propria dorinţă.

Dar acum nu mai era nici urmă de stăpânire în el. Mâinile îi rătăceau peste sânii şi şoldurile ei, dinţii o muşcau de gât şi de umeri, buzele îi sugeau puternic sfârcurile, vârful limbii lui desena curba urechii ei – iar din gâtul ei răzbeau gemete joase, trupul ei pulsând fierbinte şi rece la fiecare sărut apăsat şi atingere lacomă. Era inundată de străfulgerări de foc, dar în acelaşi timp pielea înfiorată i se încreţea în piele de găină, iar miezul de fierbinţeală ce

creştea între coapsele ei pulsa în acelaşi ritm cu pulsul ei înnebunit. Era o tortură sublimă, cea mai delicioasă plăcere-durere pe care o cunoscuse vreodată.

Edward o sărută fierbinte şi cu toată gura. Limba lui se împinse printre buzele ei, asediindu-i adâncurile umede ale gurii ei, la fel cum mâinile lui îi răvăşeau trupul. Durerea vibrantă dintre coapsele ei începu să se armonizeze cu ritmul penetrării profunde şi insistente a limbii lui, până când nu mai reuşi să-şi dea seama dacă pulsaţia neîncetată provenea din ea sau se revărsa în ea din el. Nici nu îi păsa, câtă vreme continua să o sărute astfel, alimentând focurile delicioase din ea.

Trase lacom aer în piept, iar gura lui se smulse de pe a ei şi îi coborî pe gât, dinţii lui muşcând mărunt pielea ei delicată.

Când buzele lui îi găsiră sânul, se cutremură, gâfâind rapid şi sacadat cu fiecare trecere agonizantă a limbii lui peste sfârcul deja sensibilizat. Apoi el i-l supse, intens şi îndelung, iar ea se zvârcoli sub el, nereuşind să rămână nemişcată sub gura lui obraznică.

— Eşti atât de delicioasă, îi murmură el la ureche, trecând la celălalt sân, încolăcindu-şi limba şi în jurul acelui vârf întărit dureros.

Ea se arcui spre el, unghiile ei înfigându-se în umerii lui în încercarea de a-l aduce cât mai aproape posibil, până când el ajunse să stea întins peste ea, cu toată greutatea lui apăsându-se peste trupul ei. Dar chiar şi aşa nu îi fu suficient.

— Edward, spuse ea, rostindu-i numele într-o rugăminte confuză, aş vrea… Se chinui să articuleze cuvintele de pe buzele tumefiate de excitare. Aş vrea… te rog.

— Asta?

O mână mare se apăsă pe umărul ei gol, ţintuind-o pe covor pentru a o ţine nemişcată, în vreme ce cealaltă

începu să o dezmierde între coapse. Ea tresări la atingerea lui, ridicându-şi şoldurile de la podea şi depărtându-şi fără ruşine coapsele, deschizându-se larg sub el.

— Da, gâfâi ea. Se zvârcoli sub degetele lui, care se plimbau peste ea, desenând atent cercuri în jurul ei, dar refuzând să o atingă exact unde îşi dorea mai mult, torturând-o neîncetat şi împiedicând-o să ajungă la plăcerea delicioasă pe care i-o oferise mai devreme. Edward, te rog!

El îşi coborî trupul înalt şi se instală între coapsele ei. Cu un scâncet gutural de dorinţă, ea îşi încolăci instinctiv picioarele în jurul taliei lui, prinzându-i şoldurile peste ale ei. Apoi el băgă mâna între ei, de data aceasta pentru a-i descoperi blând sexul cu degetele lui şi a o deschide cât mai larg pentru el. Ea simţi capul fierbinte al mădularului lui atingând-o, cuibărindu-se între pliurile ei, pregătit şi aşteptând la intrarea în ea.

Ţinându-şi respiraţia, pradă unei nerăbdări neliniştite, închise ochii şi îi simţi şoldurile apăsându-se uşor în faţă, erecţia lui întărită alunecând în ea.

Avansând chinuitor de încet, centimetru cu centimetru, se cufundă în ea, iar ea oftă tremurător, trupul ei excitat tânjind după momentul când avea să o umple cu totul. Însă în loc să intre mai adânc, el se retrase până când nu mai rămase în ea decât capul tumefiat al bărbăţiei lui.

— Nu!

Se agăţă de umerii lui şi îşi ridică şoldurile pentru a-l trage înapoi în ea, acolo unde şi-l dorea cu disperare să îl simtă.

— Încet, iubire, o avertiză el, cu trupul tensionat de efortul de a se controla. Trebuie să ne mişcăm încet pentru prima dată.

— Nu vreau să ne mişcăm încet. E atât de…

Gemu adânc când el se împinse din nou în ea, de data asta cu un centimetru mai adânc decât înainte, rămânând

în ea o clipă mai mult înainte de a se retrage din nou până ieşi aproape complet din ea.

Ea scânci, protestând, mâinile ei încleştându-se frustrate în pumni pe spatele lui.

— Ai încredere în mine, îngerul meu.

Coborî capul pentru a-şi apăsa scurt buzele peste ale ei.

O nouă penetrare lentă, un nou geamăt drept răspuns… Edward repetă mişcările controlate cu grijă, iar Kate îşi simţi sexul lărgindu-i-se treptat, pe măsură ce corpul ei îl primea tot mai adânc în ea, învăluind şi învăluit în acelaşi timp.

Apoi el se opri, sprijinit pe antebraţe deasupra ei.

— Nu va durea decât o dată, murmură el, închizând şi el ochii cu o expresie aproape suferindă, doar acum, prima dată.

— Dar nu doare. Ai avut dreptate. Presără un şir de săruturi pe umărul lui, gustând transpiraţia dulce-sărată de pe pielea lui. Chiar a devenit mai bi…

El se împinse în faţă şi se cufundă în ea, sfâşiind stratul subţire ce îi opuse rezistenţă până ajunse cu totul învăluit în ea, cu şoldurile apăsate peste ale ei.

Kate lăsă să-i scape un icnet simţind durerea tăioasă, dar scurtă, şi se tensionă, întregul ei corp încremenind şi unghiile înfigându-i-se în spatele lui.

Edward rămase nemişcat pentru o clipă, sărutând-o pe frunte şi murmurându-i numele până când respiraţia ei se calmă, iar degetele ei se descleştară, iar atunci începu să se mişte, legănându-şi trupul peste al ei. Ea se relaxă sub el, iar locul disconfortului fu luat de o plăcere senzuală care îi stârni un val de căldură pornind din partea de jos a abdomenului ei şi urcându-i până la sâni.

Răsuflă adânc, oftă prelung – apoi nu mai ştiu nimic în afară de senzaţia minunată a trupului lui alunecând fin într-al ei, braţele lui puternice învăluind-o şi ţinând-o strâns, şi

greutatea lui apăsându-se peste ea. Era posedare pură şi i se abandonă fericită.

— Mişcă-te odată cu mine, o învăţă el.

Îi prinse şoldurile în mâini şi îi arătă cum să se ridice pentru a veni în întâmpinarea fiecărei penetrări, pentru a se uni în ritmul primordial al trupurilor lor îmbinate.

Ea gemu şi îşi îngropă faţa în umărul lui. Incredibil – pur şi simplu nu îi venea să creadă cât de plăcut era să se afle atât de aproape de el, să îl primească în ea, completând-o atât de minunat. Era pur şi simplu divin! Edward făcea ca totul să fie perfect pentru ea, şi simţi lacrimi umezindu-i genele sub imperiul emoţiei ce o copleşi.

Nimeni în afară de Edward nu ar fi putut fi atât de tandru cu ea, atât de răbdător, şi nu avea să regrete niciodată că îi oferise inocenţa ei în noaptea aceea.

Apoi ritmul lor se schimbă, iar mişcările lui deveniră mai rapide şi mai intense. Cu fiecare penetrare se izbea tot mai tare de ea, alimentând pulsaţia fierbinte din ea până când flăcările îi ajunseră în vârfurile degetelor de la picioare. Fiecare muşchi din trupul ei se încleşta şi pulsa în ritmul acelei nevoi atotcuprinzătoare, cu alunecările lui rapide şi insistente în ea. Gleznele ei se încrucişară laolaltă pe şalele lui, braţele i se agăţară de umerii lui, şi se ţinu cu disperare, copleşită de senzaţia că se prăbuşea peste buza unei prăpăstii, căzând în gol chiar în timp ce el o apăsa tot mai tare în podeaua de sub el.

Răsucindu-şi şoldurile între coapsele ei depărtate, Edward mârâi şi se împinse cu pelvisul peste sexul ei…

Iar ea explodă sub el într-o cascadă de flăcări şi fiori, ţipând peste vacarmul furtunii dezlănţuite în jurul lor, cu trupul cuprins de spasme violente.

Prinzându-i braţele şi ridicându-i-le deasupra capului, se înfipse în ea rapid şi brutal, penetrând-o furios sub imperiul dorinţei. Cu o ultimă cufundare profundă, gemu şi se descărcă şi el, iar ea icni descoperind senzaţia brută a

focului lui lichid pulsând în ea, a încleştării bruşte, urmate de relaxare, a trupului lui învăluindu-l pe al ei.

Edward se prăbuşi peste ea, epuizat şi satisfăcut. Preţ de câteva minute, niciunul din ei nu se clinti. Apoi greutatea lui masivă se mută de pe ea când se rostogoli pe o parte alături.

Deschizând ochii, Kate îl văzu privind-o şi ridică o mână pentru a-i da la o parte părul de pe frunte, umed de la transpiraţie şi ploaie. Străbătută delicios de valuri tot mai vagi de plăcere a descărcării, se simţi legată de el, mulţumită să stea pur şi simplu întinsă acolo, înconjurată de căldura şi de forţa braţelor lui, fără a se gândi nicio clipă la lumea din afara căsuţei. Explodase în braţele lui, iar sentimentul fusese atât de uluitor, încât nu putea suporta gândul că nu îl cunoscuse şi el sau că nu simţise şi el aceeaşi conexiune între ei pe care o simţise ea faţă de el în această manieră nouă şi minunată.

Iar când el îşi atinse buzele de ale ei, cu mai multă tandreţe decât şi-ar fi putut imagina vreodată, ştiu că la fel simţise şi el.

— Eşti bine, îngerul meu?

Ea îşi puse mâna pe pieptul lui pentru a simţi cum îi bătea inima. Pentru ea.

— Mă simt perfect.

— O, da, murmură el, închizându-şi mai strâns braţele în jurul ei şi trăgând-o mai aproape, cu siguranţă chiar aşa eşti.

Capitolul 11

Carul cu fân se legănă cu un scârţâit răsunător când trecu peste o groapă în drum, iar Edward se întinse protector să prindă mâna lui Kate, care stătea întinsă pe

grămada de paie lângă el. Deşi se lăfăia într-o poziţie relaxată, privind fără un cuvânt crengile copacilor pe lângă care treceau şi norii albi de pe cer, gândurile care i se învolburau prin minte nu aveau nimic relaxat în ele.

Nu îi spusese prea multe de când se treziseră la prima geană de lumină, preferând să păstreze o tăcere contemplativă în dimineaţa aceea. Din fericire, unul dintre fermieri, care venea dinspre Butomby, se oferise să îi ia în spatele carului său, ceea ce însemna că nu avea să fie nevoit să întrerupă acea tăcere. Proximitatea căruţaşului îi împiedica să înceapă conversaţia serioasă pe care era necesar să o poarte, ceea ce însemna că i se oferea un scurt răgaz de la a reflecta la întreaga suită de consecinţe a evenimentelor din noaptea precedentă.

Însă a sta întinşi în fân împreună, învăluiţi amândoi în tăcere, se dovedea a fi cel mai dificil moment dintre ei de când Edward îi poruncise să se dezbrace de rochie. Era ironic că se simţea mai în largul ei în preajma lui atunci când era goală puşcă.

Ei bine, avea să fie nevoit să ia măsuri ca episoadele în care Kate era goală puşcă să se întâmple frecvent şi pentru perioade mari de timp.

Inima îi crescu în piept. În sfârşit exista în viaţa lui ceva ce putea anticipa cu nerăbdare. Şi nu era vorba doar de sex, deşi acela fusese fantastic. Erau şi râsul ei, mintea ei ageră, bunătatea ei şi încăpăţânarea ei – Kate îl însufleţea cum nu o făcuse nicio altă femeie vreodată.

— Eşti teribil de tăcut în dimineaţa asta.

Colţurile gurii lui se ridicară într-un zâmbet. Ar fi trebuit să ştie că nu putea păstra tăcerea, nu ea, dar în loc de a fi iritat, o găsi înduioşătoare.

— Doar mă gândeam.

— La ce anume?

Drept răspuns, el arcui o sprânceană, tăcerea lui fiind mai mult decât grăitoare.

— Oh. Roşi, iar el ştiu că nu aerul răcoros al dimineţii îi colorase obrajii. Regreţi?

— În niciun caz, se grăbi el să răspundă. Apoi ezită. Dar tu?

— Nu – ai făcut să fie… îi strânse mâna. Perfect.

Mai încântat de acest compliment simplu decât ar fi avut dreptul să fie, Edward îi trase mâna pe pieptul lui, ştiind chiar în clipa aceea că îi putea simţi bătăile inimii. Dumnezeule, cum îi făcuse pulsul să gonească noaptea trecută! Şi când o posedase a doua oară, când o trezise în zori şi lent, tandru, blând, se strecurase în ea, Kate ajunsese la climax nu exploziv, ci cu un oftat – şi îi accelerase din nou bătăile inimii.

— Nu mai făcusem… asta niciodată, recunoscu ea atât de încet încât de-abia o auzi.

Edward se întoarse spre ea pe paie şi îşi apropie gura de urechea ei:

— Se numeşte a face dragoste, murmură el, nereuşind să-şi stăpânească un rânjet în faţa lipsei ei de experienţă.

Ea îl privi printre genele coborâte, cu o expresie pe jumătate inocentă, pe jumătate seducătoare, iar mădularul lui se trezi la viaţă.

— Nu mai… făcusem dragoste niciodată, şopti ea.

— Ştiu.

Riscând să fie surprinşi de căruţaş dacă acesta s-ar fi uitat peste umăr, Edward îşi atinse buzele de ale ei, apoi se rostogoli şi se îndepărtă de ea, punând o distanţă respectabilă între ei.

— Aşa că nu ştiu – adică mă întreb… Inspiră din nou adânc. Ce se întâmplă mai departe?

Edward nu spuse nimic preţ de o clipă prelungă, apoi murmură spre cer:

— Aceeaşi întrebare mi-am pus-o şi eu.

— Nu mai poţi rămâne ca tutorele meu acum.

— Ştiu, răspunse el, deşi ştia cât se poate de bine că ar fi putut. Nu existau legi care să îi interzică unui bărbat să se culce cu pupila lui, şi cunoscuse câţiva bărbaţi care profitaseră de situaţia lor pentru a-şi transforma pupilele în amante. Însă el nu avea să fie unul dintre ei. Avem câteva opţiuni.

— Iar una dintre ele este să ne prefacem că noaptea trecută nu s-a întâmplat şi să ne vedem fiecare de viaţa lui, şopti ea.

Continuând să-i strângă ferm degetele, Edward îi aruncă o privire piezişă, ţintuind-o cu o expresie hotărâtă.

— *Asta* nu e o opţiune.

A nu o mai vedea niciodată pur şi simplu ieşea din discuţie, acum că gustase din pasiunea ce trăia în ea.

Nu, problema consta în a o păstra.

Refuza să o facă amanta lui. Ce-i drept, majoritatea bărbaţilor din înalta societate aveau amante, iar mulţi nici nu se oboseau să le ascundă. El era ducele de Strathmore, pentru numele lui Dumnezeu, iar gurile rele ar fi clevetit nu că îşi luase o amantă, ci s-ar fi întrebat de ce nu-şi luase una mai de mult.

Dar nu Kate. Ţinea prea mult la ea pentru a o face de râs doar ca să-şi satisfacă propriile pofte. Nu că ea ar fi acceptat vreodată o astfel de propunere. Nu ea. Majoritatea doamnelor din înalta societate afişau un aer de cuminţenie care era pură prefăcătorie – femeile care i-ar fi întors dispreţuitoare spatele unei lady drept pedeapsă pentru îndrăzneala de a fi vorbit cu un crai erau tot acelea care s-ar fi grăbit să îşi ridice fustele pentru acelaşi derbedeu de îndată ce ar fi reuşit să rămână singure cu el. Însă bunul-simţ al lui Kate era real, şi Edward constata că îşi dorea să îl protejeze. Şi pe ea.

Presupunea că ar fi trebuit să o ia de soţie. În fond, acesta era comportamentul unui gentleman adevărat după ce compromitea o lady de viţă nobilă, iar el trebuia să îşi

accepte responsabilitatea.

Însă nu îşi făcuse planuri de căsătorie şi de a-şi întemeia o familie, fiind hotărât să lase titlul de Strathmore vărului său. Însă acest lucru fusese valabil înainte de a o cunoaşte pe Kate. Ea era genul de femeie care ştia cum să facă uz atât de farmec, cât şi de spirit, care era excesiv de bună la suflet, inteligentă şi frumoasă. Şi după cum o demonstrase noaptea trecută, se potriveau bine şi fizic. Majoritatea căsniciilor din înalta societate aveau la bază mai puţin de atât.

Dar… căsătorie. Dumnezeule mare! Avea curajul să facă un asemenea pas?

Chiar dacă el ar fi fost dispus să o ia de soţie, Kate îi spusese foarte clar că *ea* nu era dispusă să se mărite cu nimeni. Societatea nu permitea doamnelor nobile să moşească bebeluşi, să vindece bărbaţi bolnavi sau să se ocupe de orfani contagioşi, şi în mod cert nu şi-ar fi putut continua activităţile medicale dacă ar fi devenit ducesă de Strathmore.

Însă nu era dispus să renunţe la ea.

Era a lui acum; îşi asumase responsabilitatea pentru viaţa ei când apăruse la uşa ei, iar noaptea trecută îi revendicase trupul. Habar nu avea ce intenţiona să facă mai departe cu ea, dar ştia că nu voia să trăiască fără ea.

— Întoarce-te la Londra cu mine, îi sugeră el încet.

— La Londra? scânci ea, vizibil luată prin surprindere.

Nu era o soluţie pe termen lung, ştia, ci mai degrabă o cale de a evita să ia o decizie. Dar dacă ar fi luat-o cu el când se întorcea la Londra, ar fi câştigat timp cât să poată lua o decizie adevărată şi ar fi putut s-o ţină aproape de el până atunci:

— Mătuşa Augusta va fi încântată să te cunoască. Vei putea să îţi cumperi noua garderobă de care ai nevoie şi să te bucuri de cât a mai rămas din sezon. Îi duse mâna la buze. Şi vei fi cu mine.

— Dar nu pot să plec, protestă ea sumbru. E nevoie de mine aici, la Brambly.

Întorcându-se pe o parte pentru a fi cu faţa spre ea, Edward întinse mâna şi îi prinse obrazul în căuşul palmei. O expresie de mâhnire trecu pentru o clipă peste chipul ei, iar el simţi un junghi de remuşcare la gândul că o forţa să plece de acasă pentru propriile lui scopuri egoiste. Dar alternativa, de a o lăsa acolo fără a şti când ar fi putut să o revadă, era de neconceput.

— Vino cu mine la Londra, o ispiti el, şi voi avea grijă să poţi veni în vizită la Brambly în fiecare lună până la încheierea sezonului.

— Vei... serios?

— Nu e un drum lung din oraş şi...

Luându-l prin surprindere, Kate îşi petrecu o mână pe după gâtul lui şi îl trase spre ea, dezechilibrându-l şi nelăsându-i altă opţiune decât să se rostogolească peste ea pentru a nu cădea din căruţă. Buzele ei se topiră sub ale lui şi, pentru o clipă, Edward fu prea năucit de îndrăzneala ei pentru a reacţiona. Apoi îi răspunse cu la fel de multă ardoare, iar gustul dulce al sărutului ei crescu lacom în promisiunea certă a ceva mai mult.

Când gura lui se deschise sub alunecarea şovăitoare a limbii ei peste buzele lui, ea se năpusti înăuntru, iar bărbăţia lui se întări instantaneu. Inspiră şuierat. Nu mai avusese niciodată o reacţie atât de rapidă, în special cu o femeie atât de lipsită de experienţă. Era oare conştientă ce efect avea asupra lui, ce putere ţinea în mâinile ei? Ferească Dumnezeu să afle vreodată!

— Continuă să faci asta, o avertiză el, ridicând capul pentru a se verifica dacă bărbatul de capră era în continuare departe de a bănui ce se petrecea în fân în spatele lui, şi vom fi prinşi. Îi prinse sânul în căuşul palmei şi îi mângâie sfârcul prin rochie. Iar apoi nu vei mai avea încotro şi vei fi nevoită să fugi la Londra pentru a-ţi salva

reputaţia.

— Când trebuie să decid în privinţa venirii la Londra?

Lăsă să-i scape un scâncet şi îşi muşcă buza de jos pentru a-şi înăbuşi restul geamătului.

Când ea se arcui excitată sub mâna lui, Edward îşi dori să îi poată cere un răspuns imediat. În schimb îi sugeră:

— Nu voi pleca până nu soseşte Brannigan.

— O, e bine aşa… e *foarte* bine aşa, murmură ea.

Edward rânji, nefiind prea sigur dacă acel compliment se referea la faptul că îi lăsa timp să decidă sau la felul în care mâna lui îi dezmierda sânul. Oricum ar fi fost, avea să îl accepte bucuros.

Se întoarse şi se îndepărtă de ea, ştiind că deja îşi forţaseră norocul. Naiba să o ia de bună cuviinţă. Nu-şi dorea decât să o tragă peste el, să se înfigă în ea şi să o lase să-l călărească până la capăt, chiar acolo, în fân.

Din ce în ce mai frustrat, se întoarse în poziţia sa iniţială, cu braţul petrecut pe sub cap, aţintindu-şi privirea asupra cerului nesfârşit al dimineţii şi punând deja la cale un plan pentru a o face pe Kate să rămână singură în podul cu fân.

Carul trecu pe lângă râu şi, în scurt timp, sub privirile lor apărură pietrele care marcau aleea ce ducea la casă. Căruţaşul opri.

Edward sări jos, apoi o ajută şi pe Kate să coboare, lăsându-şi mâinile să zăbovească pe talia ei mai mult decât ar fi fost necesar. Kate îşi luă rămas-bun de la căruţaş, făcându-i cu mâna, iar acesta îşi scoase pălăria în semn de salut, smuci hăţurile şi se îndepărtă.

Edward luă braţul lui Kate şi îl petrecu pe sub al lui şi împreună porniră spre casă. Însă când aleea coti şi le dezvălui casa, se opriră.

Clădirea zbârnâia de activitate. Uşa de la intrare era blocată de mai multe căruţe, iar Dorrie coordona mulţimea

de bărbaţi care descărcau diverse obiecte şi le cărau în casă. Articole masive de mobilier, zeci de butoaie şi saci de pânză, suluri de materiale – era ca şi cum cineva s-ar fi mutat în casa ei şi şi-ar fi adus toate bunurile personale. Precum şi patrimoniul întregului British Museum. Şi o bună parte din conţinutul prăvăliilor de pe Bond Street.

Bătrânul Arthur probabil rămăsese cu aceeaşi impresie, căci stătea la baza treptelor de la intrare şi se agita, în timp ce doi bărbaţi trecură pe lângă el în drum spre foaier, cărând o canapea de catifea albastră ridicată peste capetele lor.

Chiar şi grajdurile şi hambarele erau cuprinse de aceeaşi activitate frenetică. Un cal sur, cu şaua pusă, păştea în padoc lângă murgul lui Edward şi iapa ei neagră, care se întorseseră acasă peste noapte, şi alţi cai negri stăteau legaţi lângă o şaretă mică. Doi bărbaţi descărcau o căruţă plină până la refuz cu saci de ovăz, baloturi de fân şi harnaşamente pentru cai. Găini scurmau în curtea hambarului, vaci de lapte se adăpau la jgheab, o scroafă guiţa zgomotos spre o capră maronie, protejându-şi cei şase purcei…

Kate rămase cu gura căscată.

— Ce naiba…?

— A sosit Branningan, răspunse Edward sec.

Cu o privire cu subînţeles, îi eliberă braţul de sub al lui, apoi porni singur spre casă, pentru a-l întâmpina pe administratorul de moşie venit să îşi ocupe noua poziţie.

*

Un strigăt răsună de pe scările de la intrare când Kate îşi făcu apariţia. Când o văzu, Dorrie ieşi în fugă din casă, petrecându-şi braţele în jurul ei şi îmbrăţişând-o atât de strâns încât aproape o lăsă fără aer.

— Slavă îngerilor din ceruri, sunteţi vie!

Kate încercă să desprindă braţele lui Dorrie de pe ea şi să îşi tragă sufletul, temându-se pentru o clipă că bătrâna bucătăreasă avea să izbucnească în lacrimi.

— Sunt bine.

— Când caii s-au întors azi-noapte fără voi, am fost toţi foarte îngrijoraţi. O lăsă în sfârşit pe Kate să se desprindă din braţele ei şi se dădu în spate. Arthur era hotărât să pornească după voi, dar doamna Elston s-a postat direct în pragul camerei lui pentru a-l împiedica să plece de acasă. Acolo a şi dormit, pe cuvânt! Privirea ei o măsură din cap până în picioare, apoi ezită. Sunteţi bine?

Kate se strădui să nu roşească, temându-se pentru o clipă că Dorrie învăţase cumva să citească gândurile oamenilor şi ştia exact ce se întâmplase noaptea trecută. De două ori.

— Am pierdut caii lângă râu şi am fost nevoiţi să ne petrecem noaptea în apropierea satului.

Dorrie îi aruncă o privire întrebătoare.

— Dar…

— Oh! Emma Mulderry a născut o fetiţă superbă, o întrerupse Kate, disperată să îi distragă atenţia. Atât mama, cât şi copilaşul sunt bine.

— Slavă cerurilor! Dorrie se încruntă şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Edward. Şi ducele? El unde…

— Uite! Kate arătă spre casă. Ce se petrece? Văd că bucătăriile încep să se umple cu provizii cât pentru ditamai depozitul. Vai de mine! Ăla e un dulap cu două uşi?

Bucătăreasa bombăni uluită şi clătină din cap.

— Domnişoară Kate, pur şi simplu n-o să vă vină să credeţi câte au venit.

Cu atenţia distrasă suficient de mult cât să nu mai pună întrebări iscoditoare, Dorrie îşi petrecu braţul pe sub cel al lui Kate şi o conduse spre casă. La fiecare pas bătrâna bucătăreasă îi dădea detalii despre carele întregi de produse care începuseră să sosească imediat după

ivirea zorilor, însoţite de un bărbat pe nume Brannigan care pretinsese că era noul administrator al moşiei.

— E adevărat, recunoscu Kate încet. Excelenţa Sa l-a angajat. Dar nu-ţi face griji. O bătu liniştitor pe braţ. Mi-a dat cuvântul lui de onoare că nu va face nicio schimbare majoră fără aprobarea mea.

— Şi asta aţi aprobat-o? pufni Dorrie, arătând cu degetul spre canapeaua de catifea. Mie mi se pare că promisiunea a fost deja încălcată.

Kate se încruntă. Dorrie avea dreptate. Nu aprobase nimic din toate acele provizii şi obiecte, şi totuşi iată-le acolo, în curs de a fi descărcate în casa ei cu precizia unei manevre militare.

— Şi mai e ceva, domnişoară.

— Oh?

Kate se pregăti sufleteşte, nefiind prea sigură dacă mai putea îndura să i se întâmple şi altceva în dimineaţa aceea.

— Când a sosit acel individ Brannigan şi nu eraţi acasă, eu şi doamna Elston ne-am gândit că poate vom găsi în camera de lucru instrucţiuni în ceea ce-l priveşte. Aşa că, adăugă ea, lăsându-şi umerii să cadă cu un aer de vinovăţie, am căutat printre hârtiile i le pe masa de scris.

— Înţeleg.

Acum nu avea să mai poată păstra secretul faţă de servitori în privinţa planurilor lui Edward de a renova Brambly şi tot ceea ce. Ivea să tulbure existenţa lor liniştită de până atunci.

— Am găsit asta.

Dorrie scoase o hârtie din buzunarul şorţului.

Kate aruncă o privire peste ea. Era acoperită cu scrisul de mână al lui Edward, lăbărţat în aceleaşi trăsături de peniţă îndrăzneţe pe care le folosea şi pentru a trece notiţe în registrele de evidentă ale moşiei; documentul detalia ce condiţii voia să fie cuprinse într-un act de

pensionare, iar în partea de jos, cu un scris mult mai lizibil, se afla şi răspunsul. „Voi executa conform solicitărilor, Excelenţă. Actele vor fi trimise într-o săptămână. Meacham.”

Kate se holbă la scrisoare, iar ochii i se umplură brusc de lacrimi de recunoştinţă. Un act de pensionare pentru Arthur, doamna Elston şi Dorrie! Şi încă unul foarte generos, cu prevederi pe care ea nu şi-ar fi permis niciodată să le includă în contract, dacă nu ar fi fost el. Aveau să primească fiecare câte o căsuţă, o rentă, bani pentru haine, totul binemeritat pentru iubirea şi loialitatea cu care o serviseră:

— O, domnişoară Kate – îmi pare atât de rău! O expresie de groază şi remuşcare trecu pentru o clipă peste chipul lui Dorrie când îi văzu lacrimile. Nu am vrut să provocăm probleme. Am crezut că poate vom găsi vreo explicaţie sau instrucţiuni în privinţa livrărilor…

Zâmbind printre lacrimi, Kate îşi puse mâna pe braţul bucătăresei şi i-l strânse pentru a o linişti. Încercă să recitească scrisul de pe hârtie, însă nu reuşi, căci vederea îi era prea înceţoşată de lacrimile stârnite de bunătatea lui Edward şi de generozitatea sa ţinută în secret.

Fără îndoială, Edward luase primele măsuri în acest sens cu mai bine de o săptămână în urmă, nu în încercarea de a-i intra în graţii sau de a o seduce şi a o aduce în braţele lui, cum se întâmplase noaptea trecută, ci pur şi simplu fiindcă îşi dorea să o ajute şi să le facă dreptate servitorilor. Pieptul îi fu inundat de căldura unei fericiri nemărginite la gândul că descoperise în sfârşit bărbatul adevărat de dincolo de masca de duritate pe care o afişa în faţa lumii. În faţa ei îşi dezvăluise sufetul, iar sufletul lui era bun şi generos.

Îi strigă unuia dintre cărăuşii care purta pe umăr un sac de făină de porumb.

— Trebuie să vorbesc cu ducele. Ştii unde s-a dus?

— Da, domnişoară. A intrat în camera de lucru.

Kate îi mulţumi.

Pornind spre casă, avu impresia că se afla într-un vis. Un vis minunat şi fericit! În mai puţin de douăzeci şi patru de ore totul se întorsese cu susul în jos. Brambly începuse să se transforme din nou într-o fermă adevărată, servitorii se pregăteau să se pensioneze în condiţii excelente, iar ea… ei bine, totul era diferit şi în ceea ce o privea *pe ea.* Şi totul datorită lui Edward.

Nereuşind să-şi stăpânească pasul vesel şi nerăbdarea de a ajunge la el, coti spre camera de lucru. Uşile duble stăteau larg deschise în hol, iar lumina intensă a dimineţii se revărsa prin ferestrele înalte, făcând bordura zugrăvită în alb şi rafturile de cărţi să strălucească orbitor.

Edward se afla în spatele mesei de scris, având în mână mai multe documente şi cu un munte de hârtii acoperind suprafaţa de dinaintea lui, iar Kate se opri cu neruşinare în prag pentru a-l privi. Arăta ca şi cum acolo i-ar fi fost locul dintotdeauna, stăpân peste casă şi controlând fiecare centimetru pătrat din întreaga proprietate. Puternic. Autoritar. Delicios de masculin. Un zâmbet îi jucă pe buze. Acum ştia exact cât de blândă şi de generoasă era inima lui, cât de obraznic era trupul lui.

Aşa era, oare, când aveai un soţ prezent în casă? Nu se putea imagina trăind sub acelaşi acoperiş cu cineva atât de puternic şi de hotărât, dar după ce îşi petrecuse ultimele câteva săptămâni cu el, nu îşi putea imagina nici cum ar fi fost să *nu* îl aibă acolo. Iar acum, după noaptea trecută, îşi dădu ea seama cu o tresărire de fericire, nu mai avea niciun motiv pentru care nu şi l-ar fi dorit în viaţa ei.

Un val de fericire vibră cald în ea când se gândi la posibilităţile deschise de acea revelaţie.

Când Edward ridică privirea şi ochii lui întunecaţi se încinseră la vederea ei, pulsul ei se acceleră sub imperiul unei excitaţii imediate.

— Închide uşile, Katherine, îi porunci el pe un ton senzual, şi vino încoace.

Făcând întocmai, Kate lăsă uşile să se închidă şi ocoli masa de scris până ajunse lângă el. Trupul îi vibra de nerăbdare electrizantă, începând deja să se înfierbânte şi să pulseze. Poate că, până la urmă, nu era chiar aşa de rău să se supună ordinelor lui.

— Tu eşti răspunzător pentru toate *astea,* spuse ea, fluturând din mână pentru a indica haosul în plină desfăşurare în jurul ei. Nu-i aşa?

— I-am spus lui Brannigan să comande toate cele necesare pentru a întemeia o gospodărie. Se pricepe să execute ordinele.

— Aşa se pare. Îşi încrucişa braţele, prefăcându-se iritată, ştiind că dacă nu îşi punea mâinile la adăpost, avea să le întindă spre el. Ceea ce nu ar fi făcut decât să stârnească probleme. Şi încă probleme dintre cele mai rele şi desfrânate. O canapea de catifea? Chiar aşa, Edward…

Dintr-o singură mişcare fluidă el o prinse de talie şi o aşeză pe masa de scris.

Se apleca peste ea, cu gura ispititor de aproape de a ei.

— Îngerul meu, acea canapea e al doilea cel mai bun articol de mobilier din casa asta. Îi ridică fusta până peste genunchi şi murmură aprins. Primul e patul meu.

Un torent de fierbinţeală se revărsă în trupul ei, concentrându-se între coapsele ei când îşi aminti senzaţia minunată a mădularului lui strecurându-se în ea şi cât de femeie se simţise când fusese învăluită de virilitatea lui. Scânci încet, dorindu-şi cu disperare să-l simtă acolo din nou.

— O să-ţi placă. Îţi promit. Băgă un deget pe sub decolteul rochiei ei şi, trăgând blând de material, îi dezgoli umărul. Pielea ta cremoasă frecându-se goală pe catifeaua moale…

Când coborî gura pentru a-i gusta umărul cu limba, ea gemu.

— Ai încuiat uşa?

— Da, şopti ea, înfiorându-se de tonul plin de sugestii păcătoase al vocii lui.

— Bine ai făcut. O muşcă mărunt de gât, iar mâinile lui se strecurară la spatele ei, descheindu-i rapid rochia. Fiindcă trebuie să te am.

— *Aici?* scânci ea.

— Chiar aici. Se cuibări între coapsele ei şi se aplecă peste ea până când ea fu nevoită să se lase pe spate pe masa de scris, apoi se întinse şi el peste ea. Chiar acum.

Capitolul 12

Edward o sărută, fierbinte şi posesiv, limba lui forţându-i buzele să se deschidă pentru a se năpusti adânc în gura ei, încurajând-o să răspundă cu aceeaşi intensitate a dorinţei lui. Cu un oftat înfiorat, Kate îi răspunse, invadându-i gura la fel cum o făcuse şi el.

El gemu şi îi prinse limba între buzele lui, sugând puternic şi trăgând-o mai adânc în gura lui. Dumnezeule, era delicioasă, iar răspunsul ei entuziast îl încânta. Fusese cu mădularul pe jumătate întărit încă de când îi dezmierdase sânul în carul cu fân, iar acum bărbăţia îi deveni instantaneu rigidă când văzu trupul ei stârnindu-se atât de rapid, înfiorându-se de dorinţa de a se împreuna cu al lui. Îi smulse agrafele din păr şi i-l lăsă să cadă liber pentru a putea să-i strângă buclele în pumn, ţinându-i astfel buzele cât mai nemişcate sub ale lui, răvăşindu-i neobosit sărutul la fel cum intenţiona să îi răvăşească şi trupul.

Kate îşi smulse gura de sub a lui, chinuindu-se să respire, însă gâfâitul ei nu făcu decât să îl stârnească şi mai mult.

— Eşti atât de frumoasă, spuse el, ridicându-i fusta

până la talie. Atât de neobişnuită... atât de diferită de toate celelalte femei pe care le-am cunoscut.

Îşi băgă ambele mâini sub fusta ei şi o dezbrăcă de pantalonii băieţeşti. Ea deschise larg ochii.

Rânjindu-i dintre coapsele acum goale, Edward ridică pantalonii precum un steag capturat. Mâinile ei se grăbiră să îi acopere gura când din gât îi explodă un chiţăit surprins, apoi râse din toată inima când el îi aruncă peste umărul lui.

O dorise şi înainte, dar acum când îi văzu ochii scânteind de râs, simţi că ar fi luat foc dacă nu o poseda chiar atunci.

Îşi strecură mâinile în sus pe interiorul coapselor ei, deschizând-o seducător şi pregătind-o pentru el. Degetele lui o găsiră, cufundându-se adânc în fierbinţeala ei umedă, iar ea, în sunetul discret al gemetelor şi scâncetelor ce îi scăpau de pe buze, se zvârcoli pe masă sub tortura lui dulce. Mâna lui o dezmierdă pe dinăuntru, însă nu tandru sau blând, ci autoritar, brutal, aspru – Kate era a lui acum şi intenţiona să revendice fiecare milimetru din ea.

Îşi înclină capul şi îşi îngropă faţa în triunghiul ei de cârlionţi, inspirând adânc parfumul ei feminin, de caprifoi dulce şi sex fierbinte, care deja i se imprimase în minte.

— Am să te degust, îngerul meu, o avertiză el pe un ton întunecat, răsuflarea lui revărsându-se fierbinte peste ea.

Degetele ei se încleştară mai strâns pe umerii lui.

— Edward...

El îşi trecu limba peste sexul ei, şi orice protest ar fi fost pe punctul de a exprima se dizolvă într-un geamăt gutural de plăcere intensă. Trupul i se relaxă sub senzaţia gurii lui pe carnea ei, în timp ce limba lui îi dezmierdă cu atingeri adânci şi prelungi pliurile, înainte ca buzele lui să îi găsească mugurul de plăcere, deja umflat şi sensibilizat de excitaţie, închizându-se în jurul lui.

Supse uşor – iar trupul ei fu cuprins de spasme şi începu să tremure peste buzele lui.

El supse din nou, de data aceasta mai tare. Şoldurile ei se ridicară de pe masa de scris şi se împinseră către gura lui, în timp ce din gât îi scăpă un scâncet implorator de dorinţă.

Însă mâna lui pe coapsa ei o ţinea ţintuită sub el în timp ce o tachina, degetele lui răsucindu-se în ea chiar în timp ce continua să muşte mărunt şi să sugă, fierbinţeala gurii lui marcând-o invizibil, asemenea unui fier încins, ca fiind a lui.

Edward ridică scurt capul pentru a o privi. Îşi ţinea ochii strâns închişi, iar buza de jos îi era prinsă între dinţi, încercând să îşi înăbuşe dorinţa dureroasă tot mai intensă ce creştea în ea, în loc de a i se abandona. El zâmbi obraznic văzând acestea. Trupul ei era încă prea lipsit de experienţă în privinţa sexului pentru a şti cum să primească descărcarea, chiar şi atunci când tânjea după ea cu atâta disperare, şi fu mistuit de o plăcere egoistă la gândul că el era bărbatul care avea să o înveţe acest lucru.

Stând între coapsele ei, se descheie la prohab şi îşi eliberă mădularul întărit. Dovada că ea era pregătită pentru el scânteia pe buzele trandafirii ale pliurilor ei de carne, iar el era mai mult decât pregătit pentru ea. Atât de pregătit de a se cufunda în teaca ei caldă şi strâmtă încât vârful bărbăţiei îi lucea deja sub o picătură de rouă.

— Eşti a mea acum. O prinse de talie şi o trase în faţă până când fesele ei aproape atârnau pe marginea mesei de scris, apoi coborî mâna şi îşi prinse mădularul, împingând capul erecţiei lui pulsânde în scobitura fierbinte din centrul fiinţei ei. Şi am să iau ce e al meu.

Ea scânci nerăbdătoare, cu trupul tremurându-i de dorinţă.

Însă acum nu mai era vorba de dorinţă. Dorinţa o adusese în braţele lui noaptea trecută şi îi oferise pace şi

salvare. Acum – îşi înclină şoldurile astfel încât să intre doar cu vârful mădularului dincolo de rezistenţa strânsă opusă de buzele ei interioare, dar nu mai departe – *acum* era vorba de posedare.

Ea se zvârcoli sub el, implorându-l cu trupul ei să intre în ea şi să o ia cu totul:

— Edward, te rog – te rog, acum!

El făcu un pas în faţă şi se înfipse în ea până la capăt.

Kate ţipă de plăcerea de a fi posedată atât de complet, atât de brusc, dar de data asta nu mai simţi nimic din durerea de dinainte, nicio rezistenţă. Iar când el începu imediat mişcările de penetrare, trupul ei se coborî peste al lui, venindu-i în întâmpinare.

— Eşti a mea, mârâi el, înfigându-se în ea. Spune-o, Kate – spune-mi că eşti a mea.

Ea gemu.

— Spune-o, îi porunci el, prinzând-o de şolduri şi trăgându-le spre ale lui. Eşti a mea.

— Sunt… sunt a ta! Un fior de abandon o străbătu din cap până în picioare. Arcuindu-şi spatele, îşi încrucişă strâns gleznele peste şalele lui, deoarece fiecare mişcare puternică de penetrare o făcea să alunece în sus pe masa de scris, mâinile lui pe şoldurile ei trăgând-o înapoi pentru a se înfige din nou în ea. Sunt a ta, Edward…

Cu un mârâit sălbatic, el îi trase în jos corsajul rochiei şi îi desfăcu brutal corsetul pentru a-i expune sânii, iar în timp ce şoldurile lui se legănau ritmic între coapsele ei, mâinile lui se întinseră peste trupul ei pentru a-i strânge cu asprime sânii şi a o trage de sfârcuri.

Răsuflarea ei ieşea gâfâit, în scâncete guturale, însă sunetul ei nu mai ajungea şi la urechile lui, prea ocupate cu propriile gemete animalice de dorinţă. Braţele ei fluturară haotic prin aer, nereuşind să găsească nimic de care să se prindă pe masa netedă, iar trupurile lor împreunate răsturnară teancurile de hârtii, registre şi cărţi, aruncându-

le pe podea într-o grămadă dezordonată.

Cu un geamăt teribil, el îi trase şoldurile înspre el şi se înfipse în ea, rămânând acolo, scuipându-şi sămânţa adânc înăuntrul ei. Trupul îi fu cuprins de spasme de plăcere delicioasă, braţele şi picioarele tremurându-i de epuizare în timp ce mădularul i se contracta, golindu-se până la ultima picătură în ea.

Însă ea nu terminase şi se zvârcoli peste el, implorându-l să îi ofere descărcare.

Lăsându-şi mădularul epuizat în ea, el o prinse de glezne şi îi ridică picioarele peste umerii lui, iar din acest unghi nou, cu trupul apăsându-i-se greoi peste al ei, îşi frecă pelvisul cu forţă de al ei, stimulându-i sexul larg deschis şi mugurul de carne expus din centrul ei. Ea icni, iar el o făcu din nou, ridicându-şi propriile şolduri pentru a se izbi şi a se freca de ea.

Ea explodă de plăcere, braţele ei încleştându-se disperate în jurul umerilor lui, în timp ce şoldurile i se arcuiră sălbatic sub el. Edward îi acoperi gura cu a lui, pentru a înăbuşi ţipătul ce îi izbucni din gât, şi îi simţi sexul tremurând în jurul mădularului lui încă îngropat în ea, fiecare val al climaxului ei pulsând prin ea şi revărsându-se în el.

Cu o tandreţe pe măsura brutalităţii cu care se consumase împreunarea lor, o sărută încet pe gât, apoi îşi sprijini fruntea de umărul ei dezgolit. Preţ de o clipă prelungă, apoi, niciunul dintre ei nu se clinti, pierduţi amândoi în goana inimilor lor ce băteau înnebunite şi a răsuflării lor gâfâite.

— Edward? şopti ea în cele din urmă.

El îşi ridică fruntea de pe umărul ei gol, simţind în piept un junghi de îngrijorare la gândul că poate o rănise.

— Şi tu eşti al meu. Cu un zâmbet, îl atinse pe obraz, cu vocea răguşită de dorinţă satisfăcută. Spune-o, îi porunci ea blând, cu un oftat foarte feminin, trecându-şi uşor

degetele peste bărbia lui.

— Sunt al tău, îngerul meu.

Buzele lui le dezmierdară blând pe ale ei, apoi, şovăitor, se retrase din ea.

Scoţându-şi lavaliera şifonată, o folosi pentru a şterge atent trupurile lor, apoi o aruncă în flăcările din cămin. Îi luă mâinile şi o ajută să coboare de pe masa de scris, simţind o tresărire de vinovăţie când ea se crispă de durere şi îşi frecţionă spatele. Se folosise de ea cu brutalitate, dar nu se putuse abţine. Şi îşi dădu seama cu o zvâcnire de satisfacţie că nici ea nu putuse.

Fără ca el să i-o ceară, Kate coborî mâinile pentru a-l încheia la pantaloni. Dacă nu avea grijă, îşi spuse el, strâmbându-se când vârfurile degetelor ei îl atinseră accidental, avea să se trezească înapoi pe masă, descoperind cât de insaţiabilă era dorinţa lui pentru ea.

— Deci, spuse ea încet, îndreptându-i vesta, Brannigan a sosit mai devreme.

— Da. Urmându-i exemplul, îi legă şireturile corsetului, apoi îi ridică şi corsajul rochiei pentru a-i acoperi umerii. Am să plec la Londra mâine-dimineaţă. Întinse mâinile la spatele ei pentru a-i închide rochia. Era ciudat că putea găsi aproape la fel de multă plăcere în a o îmbrăca precum găsea în a o *dezbrăca.* Iar tu o să mă însoţeşti.

— Vreau să fiu cu tine, chiar vreau. Coborî privirea şi îşi netezi fusta. Dar nu pot veni la Londra, nu atât de curând.

— De ce nu? insistă el.

După pasiunea pe care tocmai o descoperiseră împreună, nu s-ar mai fi simţit în stare să se separe de ea.

Kate închise ochii, iar el văzu o tresărire de dezamăgire şi dorinţă neîmplinită trecând peste chipul ei.

— Trebuie să mă asigur că Brannigan se va potrivi aici. Arthur, doamna Elston, Dorrie – ei sunt tot ce am.

— Acum mă ai şi pe mine, o informă el, privind-o cum

se îndepărtează de el pentru a-şi răsuci părul în coc şi a-l prinde cu agrafe.

Ea rămase cu spatele spre el, ascunzându-şi chipul, însă Edward îi văzu limpede tremurul degetelor în timp ce încercă, fără succes, să-şi prindă şi ultima agrafă.

— Şi totuşi, nu.

— De asta vei veni cu mine la Londra…

Ea clătină din cap, renunţând la agrafă cu un oftat frustrat.

— Şi după ce se încheie sezonul? Ce legătură voi mai putea pretinde a avea cu tine atunci, în afară de povara de a-ţi fi pupilă şi târând după mine o fermă înglodată în datorii?

Edward inspiră adânc pentru a neutraliza nodul de emoţie ce i se formase în stomac. Ştiuse ce avea de făcut încă de noaptea trecută, când o văzuse stând în faţa focului în pantaloni băieţeşti şi corset de femeie, când îşi dăduse seama că nu se mai putea abţine să nu o facă a lui. Şi poate că astfel ar fi reuşit să o convingă să vină cu el la Londra, să îi ofere şansa de a se bucura de cât mai multe nopţi cu ea…

— Am să renunţ la tutela asupra ta.

Kate se răsuci pe călcâie, lăsând agrafa să-i cadă dintre degetele uluite. În tăcerea care urmă, în timp ce se holba la el, agrafa zdrăngăni uşor când ateriză pe podea.

— Am să renunţ la tutelă, repetă el încet, ştiind că era decizia corectă dacă voia să îi câştige încrederea suficient cât să o determine să îşi petreacă sezonul cu el. Voi lua legătura cu Meacham şi îi voi cere să redacteze un nou contract, unul prin care vei deveni o femeie independentă, liberă chiar şi de sub autoritatea tatălui tău.

Ea îşi ţinu respiraţia.

— Şi Brambly?

El îi rânji.

— Îţi va rămâne ţie să dispui de moşie după bunul tău

plac.

Apoi se pregăti ca ea să îi sară în braţe de bucurie şi să-şi arunce braţele în jurul gâtului lui – eliberarea de sub tutela lui era ceea ce îşi dorise încă de când apăruse el în pragul uşii ei, recăpătându-şi astfel controlul deplin asupra vieţii şi asupra casei ei.

Însă ea nu se mişcă, singurul ei gest fiind de a ridica o mână pentru a-şi şterge ochii scânteind de lacrimi şi de a-l privi ca şi cum în loc de a-i fi oferit ferma, el îi jurase că avea să o distrugă.

Derutat, Edward se încruntă şi se întinse spre ea.

— Kate…

— Nu. Ea îl făcu să dea înapoi cu o expresie atât de profundă de abandon şi mâhnire încât îi tăie respiraţia. Aveai de gând să salvezi Brambly, iar acum…

— Intenţionez în continuare să te ajut cu Brambly; asta nu s-a schimbat. Îţi dau cuvântul meu de onoare.

Însă ea nu făcu decât să clatine aprig din cap. Şi abia atunci înţelese Edward adevăratul motiv pentru care nu voia să vină la Londra cu el, şi se simţi ca un neghiob nenorocit pentru că nu îşi dăduse seama mai repede…

— Moşia Brambly e a ta, îngerul meu, o asigură el. Nu ţi-o va lua nimeni câtă vreme lipseşti.

În ochii ei, atunci, văzu teama transformându-se în încredere şi uşurare, iar fericirea surprinzătoare care îl inundă aproape îl copleşi.

— Mulţumesc, Edward.

Se ridică în vârful picioarelor pentru a-l săruta, mâna ei alunecând posesiv peste pieptul lui.

Petrecându-şi braţele în jurul ei şi trăgând-o aproape, Edward îi murmură pe buze:

— Vom merge la Londra. Nimic nu putea să-l convingă să renunţe la acest lucru, dar… Pot să mai rămân la Brambly câteva zile să mă asigur că Brannigan se instalează cum trebuie.

Kate se arcui în îmbrăţişarea lui, iar lui i se tăie răsuflarea când îi simţi sânii apăsându-se pe pieptul lui.

— Îţi mulţumesc!

Cu un geamăt stăpânit, dorindu-şi să o posede sălbatic din nou, chiar acolo, pe podea, dar ştiind că ar fi fost prea mult pentru ea, şi prea repede, îşi coborî gura la urechea ei.

— Dar sper totodată că eşti conştientă, adăugă el, răsucindu-şi limba în urechea ei şi fiind răsplătit cu o înfiorare fermecătoare, că nu intenţionez nicidecum să mă ţin departe de tine.

Ea lăsă să-i scape un geamăt şoptit:

— Aşa sper şi eu!

El îşi dădu capul pe spate şi râse, mai fericit în acel moment decât se simţise vreodată în ultimii câţiva ani. Ultimii zece ani, de fapt.

— O să mă laşi fără suflare, o dojeni el. Haide, şterge-o de aici. O întoarse spre uşă, apoi o plesni jucăuş peste fund pentru a o face să plece în grabă. Ai o casă plină de lucruri care trebuie despachetate, iar eu am un vraf de hârtii care trebuie sortate.

— Hmmm… îmi trec prin minte activităţi mai interesante decât sortatul hârtiilor, îndrăzni ea să îi arunce peste umăr, legănându-şi şoldurile seducător în timp ce se îndreptă încet spre uşă. Eu voi fi în camera de zi în care se află canapeaua de catifea, în cazul în care te plictiseşti…

— Desfrânato, o tachină el, zâmbetul lui rapace fiind o promisiune flămândă despre ce o aştepta în seara aceea.

Aruncându-i o ultimă privire, Kate oftă plină de dor şi ieşi din încăpere.

Edward clătină din cap, chicotind fericit, şi încercă să se concentreze pe hârtiile lui, deşi acest lucru se dovedi de-a dreptul imposibil câtă vreme în jurul lui încă mai plutea parfumul ei, iar pe buze încă mai avea gustul ei.

Cine ar fi crezut că o asemenea vulpoaică mică putea

să îi sucească în asemenea hal capul? Dar era exact ceea ce îi făcea această femeie. Îl făcea să o dorească, şi nu doar pentru jocuri amoroase, deşi *acestea* se dovediseră mult mai speciale decât şi-ar fi imaginat vreodată.

Nu, recunoscu în sinea sa, sortând hârtiile, aruncând câte o scurtă privire peste fiecare dintre ele înainte de a o pune deoparte, Kate îl făcuse să îşi dorească să o audă râzând, să se bucure de flirtul ei jucăuş, de bunătatea şi de loialitatea ei, chiar şi să îi vadă aerul încăpăţânat cu care îşi împingea în faţă bărbia. Şi ea îl dorea la rândul ei, la fel de mult.

Poate că se înşelase. Poate că o căsătorie nu ar fi fost până la urmă chiar atât de impo…

Cineva bătu la uşă.

Edward ridică privirea. Un bărbat îndesat şi crăcănat, cu puţinul păr rămas pe cap pieptănat de-a curmezişul cheliei, stătea şovăitor în prag, ţinându-şi pălăria în mână. Purta haine simple şi ghete de lucru solide, nu avea lavalieră, vesta îi era pătată, iar pata de roşeaţă intensă din obrajii lui arăta că începuse deja să bea, în ciuda faptului că era atât de devreme dimineaţa.

— Domnul Brannigan se ocupă de livrări, îl informă Edward, îndreptându-şi din nou atenţia asupra hârtiilor. Îl găseşti probabil jos în beci.

— Vă cer iertare, milord. Bărbatul păşi în încăpere. Sunt Guerson de la hanul de poştă.

— Domnul Guerson, desigur. Edward îi ieşi în întâmpinare cu un zâmbet, întinzându-i mâna. Îmi cer scuze. La câtă activitate e pe aici azi, am crezut că eşti unul dintre oamenii de la livrări. Strânse mâna bărbatului. Ce te aduce la Brambly?

— E vorba de domnişoara Kate, Excelenţă.

Katherine. De-abia dispăruse de sub ochii lui de nici cinci minute. Cu siguranţă nici măcar o diavoliţă ca ea nu ar fi putut să dea de bucluc atât de repede. Se încruntă:

— Ce este?

— Ei bine, domnule, ar trebui să ştiţi că noi toţi în sat avem o părere foarte bună despre fetişcana asta. N-am vrea să i se întâmple vreodată ceva rău.

Un val de îngrijorare bruscă îi crescu în piept.

— Ce s-a întâmplat, domnule Guerson?

— Asta. Scoase o scrisoare din buzunarul jachetei. Tânărul Tom mi-a adus-o acum câteva zile, zicând că domnişoara Kate vrea să fie trimisă cu poşta. Dar cu atâtea furtuni şi ploaie, trimiterea poştei a fost amânată, aşa că m-am gândit că ar trebui s-o vedeţi dumneavoastră mai întâi, acum că sunteţi tutorele ei şi răspunzător pentru fată.

Chipul lui Edward se înăspri când luă scrisoarea şi îşi aruncă privirea peste adresă. *Phillip Benton.*

— În mod normal nu aş fi deranjat pe nimeni cu aşa ceva. Dar e adresată tatălui ei, înţelegeţi. Şi toată suflarea din sat ştie că individul e un mişel de două parale. Cuvintele îi scăpară pe negândite, iar bărbatul se chinui bâlbâit să se scuze. Adică, vreau să zic, nu e un om bun.

— Nu, confirmă Edward, scrâşnind din dinţi, nu e.

— Şi nu mi-ar plăcea ca domnişoara Kate să facă vreo neghiobie şi să aibă de suferit, acum că sunteţi dumneavoastră aici să aveţi grijă de ea.

— Mulţumesc, Guerson. Ai făcut ceea ce trebuia aducându-mi asta. Arătă din cap spre uşă cu un aer rigid. Treci pe la Brannigan înainte să pleci şi spune-i să-ţi dea o monedă pentru bunăvoinţa ta.

— Foarte generos din partea dumneavoastră, Excelenţă.

Îşi puse pălăria pe cap şi se grăbi să plece, pornind cu pas vioi spre capătul casei şi scările ce duceau în beci.

Edward rupse sigiliul de ceară şi deschise scrisoarea, iar cele trei monede căzură cu un zăngănit pe podea la picioarele lui. Holbându-se la ele, fu năpădit de aceeaşi trădare crudă pe care o cunoscuse cu zece ani în urmă,

învăluindu-l brusc ca o ceaţă întunecată, strecurându-se şi involburându-se în el, tăindu-i răsuflarea.

Privirea lui se ridică încet de la cele trei monede la scrisoarea pe care o ţinea în mână. Cu fiecare cuvânt pe care îl citea, pulsul îi devenea tot mai grăbit, mai violent, ca şi cum ar fi încercat să îi demonstreze că încă mai avea o inimă în pieptul cuprins de întuneric. Însă el ştia că nu era aşa. Ştia ce însemna a fi înşelat şi cunoscuse pe propria piele iadul în care trădarea putea duce sufletul unui om.

Acum se coborî din nou peste el când privi scrisoarea, colţii ei brutali sfâşiindu-i pieptul pentru a-l răpi…

Îngerul lui îl osândise să se întoarcă direct în iad.

*

În salon, Kate îşi făcu de lucru aranjând mobilierul proaspăt adus şi sortând toate obiectele încă nedespachetate din lăzi. Însă privirea îi aluneca mereu spre canapeaua de catifea din colţ, mintea ei evocându-i ceea ce-i spuse Edward despre ea. Deşi se străduia să respire normal, inima încă îi gonea, iar trupul îi vibra electrizat când îşi amintea cu câtă îndrăzneală i se oferise chiar acolo, pe masa de scris. La fel cum intenţiona să i se ofere şi în noaptea aceea, pe canapeaua respectivă.

Râse cu neruşinare, ducându-şi rapid mâna la gură. Nici măcar nu se dezbrăcaseră!

El o numise desfrânată, şi poate chiar era. Dar dacă a fi desfrânată îi permitea unei femei să se simtă atât de bine, atât de fericită, ei bine, era de-a dreptul uluitor faptul că întreaga populaţie feminină a Angliei nu era ocupată să prindă bărbaţii la înghesuială, cerându-le să le transforme în desfrânate.

Şi totul i se datora lui Edward. Tânjea după el, atât de mult încât tocmai îl implorase să o posede şi recunoscuse de bunăvoie că devenise a lui.

A lui. Mâinile lui pe trupul ei, greutatea lui apăsându-se atât de plăcut peste ea, bărbăţia lui dezmierdând-o pe dinăuntru – nu doar că îşi dorise să i se supună, ci chiar savurase abandonul. Iar în acel moment nu îşi dorea nimic mai mult decât ca el să o posede din nou până redevenea neputincioasă în braţele lui.

Toată viaţa ei nu reuşise niciodată să înţeleagă cum putuse mama ei să îl iubească pe tatăl ei cu atâta loialitate, în ciuda felului oribil în care se purtase acesta cu ea, a abuzurilor pe care le îngrămădise pe capul ei. De ce renunţase mama ei la viaţa ei de libertate pentru a-i deveni soţie? Şi de ce îi rămăsese credincioasă, chiar ştiind că el nu o iubise niciodată?

Dar acum Kate ştia. Cunoscuse ea însăşi torentul de emoţii care făceau o femeie să îşi dorească să-şi sacrifice libertatea de dragul unui bărbat.

Însă ea nu avea să facă aceeaşi greşeală pe care o făcuse mama ei. Ea nu s-ar fi căsătorit niciodată cu un bărbat care nu o iubea, şi nu era atât de naivă încât să creadă că Edward nutrea sentimente tandre faţă de ea. Ideea măritişului era destul de înspăimântătoare în sine, dar când i se adăuga tot ceea ce ar fi avut de pierdut… Brambly, activităţile ei medicale, inima ei. Dacă soţul ei ar fi decis să îi ia toate acestea, nu ar fi putut face nimic pentru a-l împiedica.

Cu Edward nu se pusese problema de căsătorie, ceea ce o bucura. Chiar dacă el i-ar fi propus aşa ceva, ea ar fi refuzat. Dar o invitaţie la Londra era foarte departe de o cerere în căsătorie, astfel că avea să îl însoţească fiindcă nu putea suporta gândul de a-şi refuza acel timp petrecut în compania lui, chiar dacă nu îşi putea imagina un viitor pentru ei doi dincolo de sfârşitul sezonului. Chiar dacă îi promisese că avea să o protejeze şi chiar dacă o făcea să simtă că a fi în braţele lui era ceva foarte special, Edward nu o iubea.

Inima i se strânse, goală şi mâhnită. Dar ar fi putut vreodată?

— Katherine.

Auzind vocea gravă a lui Edward în spatele ei, inima ei tresări, inundată de speranţă. Poate că totuşi începea să ţină la ea.

Râse fericită şi se întoarse spre el.

— Cred că ar trebui…

Râsul îi pieri sufocat în faţa răcelii de gheaţă a privirii lui întunecate. Într-o fracţiune de secundă fericirea ei dispăru fără urmă, locul ei fiind luat de un junghi brusc de îngrijorare ce îi sfârtecă stomacul, iar teama îşi încleştă degetele reci peste inima ei.

Edward veni spre ea, forţând-o să se dea înapoi până ajunse cu spatele la perete, ţintuită sub el. El îşi sprijini o mână pe perete în dreptul umărului ei şi se aplecă spre ea până când faţa îi ajunse atât de aproape de a ei încât răsuflarea lui jucă pe buzele ei, iar ochii lui îi sfredeliră necruţători pe ai ei.

Kate înghiţi un nod, brusc înspăimântată.

— Edward, ce s-a întâmplat?

— Am găsit ceva ce îţi aparţine. Vocea îi era ca un sloi de gheaţă. M-am gândit că poate o vrei înapoi.

— Ce anume e? şopti ea, atât de terorizată de schimbarea bruscă apărută în el încât trupul ei începu să tremure când văzu reapărând asprimea întunecată pe care şi-o amintea de prima dată când îl întâlnise.

Chipul lui rece şi controlat ascundea furia pe care o simţea clocotind în el.

— Scrisoarea ta.

— Scrisoarea mea? repetă ea circumspectă, chinuită de o furtună de teamă şi confuzie.

Când Edward îi răspunse, vocea lui rece nu mai trăda nici urmă de emoţie faţă de ea, fiind atât de distantă şi de nepăsătoare încât îi stârni un fior de panică în piept.

— Către tatăl tău.

Inima i se opri. Şi când reîncepu să bată, durerea se dovedi mistuitoare. Ştia că îi scrisese tatălui ei, *ştia* că îi sfidase ordinele… O, Dumnezeule, ce făcuse?

Cu trupul copleşit de panică şi disperare, inspiră adânc pentru a se întări sufleteşte şi spuse cât de calm putea, simţind între timp cum întreaga ei lume îi fugea de sub picioare.

— Edward, te rog lasă-mă să-ţi explic…

— Ţi-am cerut să nu iei niciodată legătura cu el. Cu mişcări lente, dovedind un autocontrol şi o furie bine ţinută în frâu care nu făcură decât să-i intensifice spaima, îi luă mâna şi îi puse în palmă bucata de hârtie boţită. Dar tu i-ai scris oricum.

— Da, spuse ea, cu ochii arzându-i de lacrimi pe care nu voia să le verse. Aşa e. E *tatăl* meu. E singura rudă de sânge care mi-a mai rămas. Nu puteam să îi întorc pur şi simplu spatele când avea nevoie de mine.

Se aşteptase la blesteme, furie – în schimb el o privi cu o expresie care nu era decât o mască goală, fără urmă de emoţie.

— I-ai trimis bani.

— Fiindcă avea nevoie de ei. Ai zis că e ruinat, adăugă ea, fiecare cuvânt o răsuflare disperată, dorindu-şi cu ardoare să îl facă să o creadă. Îmi pare rău, Edward, nu ar fi trebuit să o trimit. Dar nu a fost decât o scrisoare…

— E mai mult decât o simplă scrisoare, Kate, spuse el, pe un ton acuzator şi rece. L-ai ales pe el în locul meu.

— Ba nu! Am vrut să-ţi spun despre scrisoare, dar…

El îşi ridică sceptic o sprânceană.

— Ai fost prea ocupată să mă seduci pentru propriile tale interese?

Ea îl plesni, palma ei izbindu-se răsunător de obrazul lui.

Un sentiment sfâşietor de pierdere şi de trădare se

stârni fierbinte în ea, atât de brutal şi teribil încât nu mai putu să respire. Fusese târâtă într-un coşmar oribil, când tot ce îşi dorea era să se trezească, la adăpost în braţele lui, aşa cum se trezise în dimineaţa aceea. Însă el o acuza de lucruri atât de oribile, îngrozitoare – îşi încleştă mâna în pumn, cu palma încă usturând-o după contactul cu obrazul lui.

Edward încremeni, singura lui reacţie fiind o scânteiere a ochilor lui negri. Apoi ridică încet mâna la locul unde începea deja să se formeze o urmă roşie, iar Kate văzu un amestec de regret şi vinovăţie trecându-i pentru o clipă pe chip. Însă nu spuse nimic pentru a-şi cere scuze.

— Nu aş face *niciodată* aşa ceva, se forţă ea să spună, cu inima sfâşiată. Edward înţelesese totul pe dos, complet *greşit!* Ea îi oferise inocenţa ei fiindcă ţinea la el, fiindcă voia să fie în braţele lui, şi nu avusese niciun alt motiv. Cum poţi să crezi…

Se sufocă, copleşită de o nefericire disperată ce se învolbură în ea.

— Nu e prima dată când se întâmplă, spuse el cu răceală.

— Dar nu din partea mea. Îl împinse de umeri, încercând să-l dea la o parte, tortura fierbinte din inima ei devenind insuportabilă la gândul că o credea capabilă de aşa ceva. Însă el nu se clinti, nici măcar pentru a se îndepărta puţin, iar ea lăsă să-i scape un strigăt uşor de frustrare anxioasă. Edward, eu nu aş face *niciodată* aşa ceva.

El îi aruncă o privire îngheţată de dispreţ necruţător.

— Tot aşa cum nu m-ai trăda niciodată luând legătura cu tatăl tău?

Inima ei se sfărâmă în bucăţi. În clipa aceea simţi distanţa uriaşă ce îi despărţea, apatia rece luând locul afecţiunii calde pe care i-o arătase nu mai demult de noaptea trecută şi în dimineaţa aceea.

— Mi-am dorit să am încredere în tine, Kate, mai presus de oricine. Se îndepărtă de ea, lăsându-şi mâinile să-i cadă pe lângă corp ca şi cum ar fi abandonat-o complet acum, ca şi cum nu ar mai fi putut suporta să stea în preajma ei, şi fiecare cuvânt al lui stârnea un tremur de nefericire în toată fiinţa ei. Dar tu ai distrus asta, iar acum nu pot să mai am încredere în tine.

Privirea ei deveni atât de înceţoşată de lacrimi încât aproape nu îi mai putu desluşi trăsăturile feţei, dar nu clipi pentru a-şi limpezi ochii, căci nu voia să vadă răceala neiertătoare de pe chipul lui. Nu mai era nici urmă de tandreţe în el acum, nimic blând sau cald, nimic din bărbatul pe care îl iubea.

Stând la mai puţin de un metru distanţă de ea, Edward murise pentru ea.

*

Pajul deschise uşa trăsurii.

— Am ajuns, domnişoară. Coborî scara. Greymoor.

Kate privi dincolo de el, prin ploaia măruntă, studiind casa.

Era mare şi sumbră, cu faţada de piatră cenuşie pierzându-se în norii joşi din spatele ei, şi se înălţa izolată pe fundalul mlaştinilor pustii. Doar o mână de anexe sugera că era mai mult decât o simplă casă abandonată în sălbăticie. Nu era nici urmă de viaţă primprejur, niciun animal prin curte, niciun servitor ieşind în fugă în întâmpinarea trăsurii. Coşurile de fum împungeau cerul, însă lipsa fumului ridicându-se din ele făcea întreaga scenă să pară şi mai rece, şi mai lugubră.

Deci aceasta avea să fie noua ei casă. Se cutremură.

Pajul scoase din trăsură mica ei valiză şi îi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare.

Drumul fusese lung, aproape două zile întregi de când

fusese urcată în trăsura lui Edward, în zorii zilei, conform ordinelor lui, şi luată cu forţa de la Brambly şi de la tot ceea ce cunoscuse vreodată, singurele opriri fiind pentru a schimba caii şi a înlocui vizitiii, înainte de a continua călătoria prin noapte. Îi era frig, era obosită şi îi era foame, şi se simţea mai singură decât fusese vreodată în toată viaţa ei.

Dar, mai ales, se simţea furioasă. Edward o alungase fiindcă nu mai avea încredere în ea şi astfel o trimisese la peste jumătate de ţară distanţă pentru a o ţine departe de tatăl ei… şi de el. Şi, în acelaşi timp, ca pedeapsă. Acesta era motivul pentru care nu putuse să îi dea voie să rămână la Brambly. Era convins că ea îl trădase într-o încercare de a se elibera de sub tutela lui şi că dacă s-ar fi mulţumit să se întoarcă la Londra şi să o lase singură la fermă, i-ar fi oferit exact ceea ce presupunea el că încercase ea să obţină de la el prin manipulare – vechea ei viaţă, într-o casă proaspăt mobilată şi echipată cu de toate. Ceea ce nu înţelesese el însă era că adevărata ei pedeapsă nu era faptul că fusese trimisă în sălbăticia acelor ţinuturi mlăştinoase, ci faptul că fusese alungată de lângă el.

Însă cu fiecare kilometru ce o ducea tot mai departe, creştea şi hotărârea ei de a se întoarce la Brambly. Se uită în jurul ei, la mlaştinile pietroase şi aspre care se întindeau în toate direcţiile, şi îşi muşcă buza de jos. Avea să reuşească. Cumva.

Uşa de la intrare se deschise larg. O femeie masivă, în uniformă neagră, umplea întregul cadru al uşii, cu părul gri oţel prins într-un coc sever.

— Domnişoara Benton? întrebă ea cu un pronunţat accent german.

— Da.

— Lutz, se prezentă ea, apoi îi luă valiza de la lacheu.

Kate îl privi pe paj întorcându-se la trăsură. De îndată ce sări la locul lui pe capră, vizitiul plesni din bici, iar

atelajul se puse în mişcare prin noroi, cotind spre drum şi lăsând-o pe ea în urmă.

Kate rămase în ploaia măruntă şi îi privi până dispărură, ducând cu ei şi ultima ei legătură cu Brambly.

Doamna Elston, Dorrie, dragul de Arthur… *ei* erau motivul pentru care se afla acolo, pentru care nu îşi pusese încă în aplicare evadarea. Edward îşi respectase promisiunea şi îi pensionase, lăsându-i să rămână în căsuţe pe moşia Brambly, dar îi spusese foarte clar – dacă fugea, avea să anuleze pensiile şi să le taie rentele. Ştiind că se ataşase de servitori pe parcursul şederii sale la Brambly, Kate nu era sigură că ar fi făcut cu adevărat aşa ceva, dar nici nu era o ameninţare pe care să fie dispusă să o pună la încercare.

Aşa că îşi părăsise casa fără a opune rezistenţă. Pensiile lor în schimbul exilului ei. Era un pact cu Diavolul însuşi.

Dar dacă învăţase ceva urmărind purtarea tatălui ei în toţi aceşti ani era faptul că pactele şi contractele puteau fi întotdeauna manipulate. Avea să găsească o soluţie pentru a rescrie tutela şi a obţine libertate pentru ei toţi, indiferent la ce ar fi fost nevoită să recurgă pentru a-şi îndeplini acest scop.

— Vino, îi porunci doamna Lutz.

Kate o urmă în casă. Întunecată şi neprimitoare, cu mobilier greoi aruncat la întâmplare prin casă şi fără banchete, fără perne, fără draperii care să îndulcească atmosfera încăperilor, casa era la fel de severă precum mobilierul din ea. În pofida întunericului acelei zile cenuşii şi ploioase, nu era nicio lumânare aprinsă nicăieri, iar şemineurile erau toate reci.

Doamna Lutz o conduse sus, deschise o uşă şi îi făcu semn să intre.

Kate se opri. Camera era dominată de un pat masiv, cu draperii grele, restul mobilierului constând doar dintr-un

dulap, o masă de toaletă şi un singur scaun de lemn. Pereţii erau goi, la fel şi podeaua.

— Da, repetă doamna Lutz dând din cap, iar Kate înţelese că aceasta avea să fie camera ei. Ordinele Excelenţei Sale.

— O, sunt sigură de asta, bombăni ea. Când intendenta, care aparent nu ştia decât vreo câteva cuvinte în engleză, se holbă la ea cu o expresie goală, Kate oftă. Nu contează.

Doamna Lutz arătă spre capa şi pantofii lui Kate.

— Nu.

Aparent, în limba doamnei Lutz *Nu* însemna dezbrăcare, iar Kate îşi scoase pelerina şi pantofii şi le puse în mâinile femeii, care doar atâta şi aşteptase. După un nou şir de indicaţii prin gesturi şi o nouă serie de *Nu,* şi neavând altă opţiune decât să se supună, Kate îşi scoase încet rochia de muselină şi ciorapii până rămase doar în cămăşuţă, apoi le predă şi pe acestea.

După care privi, uluită, cum intendenta îi luă valiza, îi îndesă hainele în ea, apoi aruncă întregul pachet afară în hol. Când Kate dădu să meargă după ele, doamna Lutz o opri cu un braţ musculos.

— Mi-ai luat hainele! strigă Kate, nevenindu-i să creadă.

Simţi o usturime strecurându-i-se în ochi. Fusese smulsă din casa ei, iar acum forţată să renunţe la hainele ei, ca pentru a şterge complet orice legătură, oricât de mică, ar mai fi avut cu Brambly. Forţându-se să respire lent, se bucură că furia din ea avea cel puţin darul de a-i ţine în frâu hohotele de plâns.

— Hainele vechi nu bune. Doamna Lutz deschise dulapul. Haine noi, o asigură intendenta cu un zâmbet mândru. Haine de mlaştină. Haine *puternice.*

În dulap stăteau atârnate două rochii, complet negre şi croite grosolan din lână pieptănată, sub acestea aflându-

se o pereche de ghete de lucru solide. Mai erau două seturi de cămăşuţe albe şi ciorapi gri de lână, precum şi o singură cămaşă de noapte, dar nicio altă culoare, nici un singur articol moale, din muselină brodată sau satin. Haine de mlaştină, într-adevăr. Noua ei garderobă era la fel de severă precum pustiul sălbatic din jurul ei.

Deci acesta era planul lui. Edward dorise să o smulgă din lume şi să o alunge din viaţa lui, mergând până la a-i impune ce să poarte. În fond, îşi spuse ea vag confuză, nu la fel se proceda şi cu prizonierii de război – li se luau uniformele şi erau îmbrăcaţi în ţinuta de închisoare, pentru a le refuza confortul propriei identităţi şi a propriului loc în lume?

Dar Edward se înşela dacă îşi imagina că o garderobă puritană avea să o frângă. Nu erau decât haine, şi învăţase la Brambly să se lipsească de atâtea lucruri, atât de mult timp, încât era obişnuită cu austeritatea şi utilitatea duse la extrem. Ce mai contau câteva ajustări în materie de haine când primăvara trecută fusese nevoită să cerşească de la morar un sac de făină cu care să se hrănească?

Haine! Aproape izbucni în râs la acest gând. Edward avea să fie nevoit să facă eforturi mult mai serioase dacă ţinea neapărat să o frângă.

— Da. Doamna Lutz arătă spre rochia neagră, apoi ieşi din încăpere.

Aruncând spre uşă o privire furioasă, cu ochii îngustaţi, Kate luă rochia neagră. Singura modalitate de a se elibera era dacă îi făcea jocul şi aştepta orice ocazie de a-şi câştiga libertatea care i s-ar fi oferit.

— Excelenţa Sa, ordinele sale, spuse ea batjocoritor, îmbrăcând rochia.

Prinzându-şi părul într-un coc, îşi aruncă o scurtă privire în oglinda mesei de toaletă. Când văzu cum arăta, lăsă să-i scape un hohot mic de râs.

Îşi apăsă mâna pe buze, dar nu reuşi să se oprească,

iar chicotitul se transformă în râs în toată regula. Ştia că dacă nu ar fi râs s-ar fi sfărâmat sub forţa durerii şi a mâniei ce o sfâşiau. A furiei faţă de ea însăşi că fusese atât de neghioabă încât să creadă că tatăl ei ar fi putut să o iubească vreodată şi a disperării absolute de a şti că de acum înainte Edward nu avea să o mai facă niciodată.

O, nu era nimic amuzant în situaţia ei, dar nu se putea abţine. Era sigură că Edward voia să o ştie în acea rochie neagră, cu guler înalt şi mânecile lungi, anume pentru a-i ascunde întreaga feminitate, aceeaşi feminitate pe care, credea el, o folosise pentru a-l amăgi. O continuare a pedepsei care începuse cu alungarea ei de la Brambly. Dar nu arăta ca o fiinţă lipsită de gen – arăta *ridicol!*

Îşi înăbuşi hohotele de râs şi îşi impuse să fie calmă, apoi îi spuse persoanei din oglindă:

— Nu mă vei frânge, Edward.

Edward credea că se folosise de trupul ei pentru a-l amăgi. Că minţise, complotase, se prefăcuse. Dar cum naiba ar fi putut să mimeze toate acele senzaţii minunate pe care el le crease în ea când făcuseră dragoste? Sau felul în care i se oferise cu abandon deplin? Sau sentimentele ei faţă de el, când îl ţinuse atât de strâns la pieptul ei după aceea, nevoind să-i mai dea drumul vreodată?

Însă în disperarea ei de a găsi o cale de a-l face pe tatăl ei să o iubească, îi oferise un motiv temeinic pentru a nu mai avea încredere în ea. *Într-adevăr* îi trimisese bani tatălui ei şi *într-adevăr* îi ceruse lui Edward să renunţe la tutelă după ce făcuse dragoste cu el. Pentru numele lui Dumnezeu, tot ceea ce îi spusese ea, tot ceea ce îi propusese, totul ar fi putut fi interpretat ca fiind menit să ajute la îndeplinirea acelui scop. Ar fi râs şi de *acest* lucru dacă nu ar fi fost atât de furioasă că Edward se grăbise cu atâta uşurinţă să o creadă capabilă de aşa ceva.

Era nebunie curată! Întreaga situaţie.

Singurele păcate pe care le comisese erau de a fi

crezut pe nedrept în tatăl ei şi de a-l fi iubit pe Edward, iar pentru aceste greşeli, soarta o pedepsea acum. Iar prin *acest* deznodământ, îşi dădu ea seama ironică, devenise exact precum mama ei.

Însă ea nu avea să se dea bătută şi refuza să mai verse o singură lacrimă pentru el. Pur şi simplu *refuza!*

— *Nu* mă vei frânge, repetă ea aprig. Şi *sigur* voi găsi o cale de a pleca de aici.

Chiar dacă îl pierduse pe Edward, nimic nu avea să o împiedice să se întoarcă acasă.

Capitolul 13

Londra, trei săptămâni mai târziu

— Aici erai, Edward.

Augusta intră maiestuos în camera de lucru a Casei Strathmore, purtând o rochie de brocart la fel de luminoasă pe cât era de posomorâtă vremea acelei zile de aprilie.

Edward se ridică de la biroul său de mahon pentru a-i veni în întâmpinare, iar ea se încruntă spre teancul de hârtii care îl ţinuse ocupat toată după-amiaza. După ce se întorsese din Spania, Edward se îngropase în tot ceea ce ţinea de administrarea finanţelor familiei, la început din simpla dorinţă de a descoperi cuprinsul proprietăţilor şi al bogăţiei familiei sale. Acum însă, după recenta sa întoarcere de la ţară, era sigură că îşi petrecea atât de mult timp studiind personal registrele doar fiindcă acestea reuşeau să îi distragă atenţia pe toată durata după-amiezii, până putea să iasă la cină la clubul White, urmată de o noapte de băutură şi cărţi.

— Ai în slujba ta mai mulţi contabili şi administratori, îi aminti ea, arătând spre hârţogării. Nu se cuvine ca un

bărbat de rangul tău să fie atât de preocupat de propria bogăţie.

— Şi cum poate un bărbat să rămână bogat dacă nu se ocupă de asta? glumi el sec, apropiindu-se pentru a-i oferi un sărut afectuos pe obrazul pe care i-l întinse şi pentru a o ajuta să-şi dea jos şalul.

Apoi i-l dădu lacheului care aştepta.

— Ei bine, mă gândesc că ar fi putut fi şi mai rău. Îşi scoase mănuşile. Ai putea fi la clubul lui White din nou, pierzând banii la jocuri de noroc.

— Eu nu pierd banii la jocuri de noroc.

Ea pufni în râs.

— Încerci să-mi spui că nu joci cărţi?

— Nu, replică el calm, afişând pe buze un zâmbet vag care însă nu i se regăsi şi în ochi, îţi spun că eu nu pierd.

Dar Augusta ştia că nu era aşa.

În ultimele trei săptămâni de când se întorsese de la ţară, începuse să frecventeze clubul lui White aproape în fiecare noapte, întotdeauna până atunci clubul i se păruse plictisitor, nivelul la care se paria la mesele de joc nefiind suficient de ridicat pentru abilităţile lui, iar compania nesuferită. Dar acum se obişnuise să meargă acolo în fiecare noapte, jucând cărţi până la orele mici ale dimineţii, iar Augusta bănuia că era din cauză că nu voia să înfrunte tăcerea ce domnea noaptea în reşedinţa lui din oraş.

Mai mult, începuse să piardă.

Inima ei tresărise plină de speranţă când auzise această informaţie interesantă printre bârfele circulate noaptea trecută la operă. Dacă nepotul ei pierdea la cărţi, însemna că nici măcar activitatea de la club nu fusese suficientă pentru a-i distrage atenţia suficient cât să-i aducă o oarecare pace. Indiferent ce s-ar fi întâmplat în Sussex, încă îl bântuia.

— Ce pot să fac pentru tine în după-amiaza asta, Augusta?

Ea scoase o scrisoare din săculeţul ei de mână şi o puse pe masa lui de scris:

— Asta a sosit la biroul lui Meacham.

Edward scrâşni din dinţi când coborî privirea spre scrisoare. Apoi îşi aţinti ochii reci asupra ei şi întrebă:

— Cum dracu' au făcut rost de adresa lui Meacham?

Augusta învăţase cu mult timp în urmă să nu se lase intimidată de privirile bărbaţilor din linia Westover şi se mulţumi să arcuiască o sprânceană.

— Presupun că la fel cum au reuşit să îţi trimită scrisori la Hartsfield Park, apoi aici la Casa Strathmore, spuse ea calmă, admirând în sinea ei perseverenţa foştilor servitori de la Casa Brambly în a implora întoarcerea stăpânei lor. Câte sunt până acum, şapte scrisori în total?

— Zece, o corectă el crispat.

Deci fusese atent. Interesant.

— Dacă doamna Elston a făcut efortul de a ţi-o trimite pe asta prin avocatul tău, poate ar trebui să o citeşti.

Ignorând scrisoarea, Edward se sprijini de masa de scris, cu braţele încrucişate peste piept. O expresie rece şi distantă masca furia care, după cum bine ştia, clocotea în adâncul lui.

Era postura unui bărbat încăpăţânat şi cu o voinţă puternică, genul de fermitate pe care îl mai întâlnise şi înainte la toţi bărbaţii din linia Westover. Cu ei, ştiuse că nu era cazul să insiste, dar cu Edward, în acel moment, voia să îi aţâţe cât mai mult frustrarea.

Fiindcă furia era bună. Însemna că era încă în viaţă, că nepotul ei pe care îl iubea supravieţuise undeva în interiorul bărbatului rece care stătea acum în faţa ei.

Clătină din cap.

— Nu poţi s-o ţii pe biata fată prizonieră în mlaştini pentru tot restul vieţii ei.

— Ba chiar pot, spuse el complet indiferent. O are pe doamna Lutz să aibă grijă de ea, iar acolo între mlaştini nu

poate provoca probleme.

Nici, îşi spuse Augusta, să îl forţeze să rezolve oricare ar fi fost situaţia neplăcută apărută între ei în cursul vizitei lui, acesta fiind, mai degrabă, adevăratul motiv, având în vedere cât de bine îşi cunoştea nepotul. De data asta nu putea să plece la război pentru a scăpa de femeia care îi făcuse probleme, aşa că alesese să o alunge pe femeia respectivă.

— Şi nu poţi nici să ignori la nesfârşit scrisorile acelea, adăugă ea.

— Ba şi asta pot.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Edward, oftă ea exasperată, ce ţi-a făcut acea copilă inocentă de ai ajuns să o urăşti atât de tare?

— Nu e o copilă, îi aminti el încet. Şi *nu* e inocentă.

Augusta strânse din buze.

— Când te-am văzut atât de hotărât să te răzbuni pe Phillip Benton din cauză că tribunalele nu au făcut nimic pentru a-l pedepsi, am încercat să te fac să te răzgândeşti, îi explică ea calm. Ba chiar am luat legătura cu Thomas Matteson şi Nathaniel Grey în speranţa că vor reuşi ei să-ţi bage minţile în cap. Dar când a devenit evident că nimic nu te va face să te răzgândeşti, am cedat şi te-am lăsat să-ţi duci la îndeplinire planurile fiindcă mi-am dat seama de ceva de care tu nu erai conştient.

El îşi păstră o expresie impasibilă.

— Ce anume?

— Că preluând controlul asupra vieţii lui, nu făceai, de fapt, decât să îl salvezi de el însuşi şi să îi oferi o şansă de a trăi.

Edward râse dispreţuitor.

— E adevărat. Dacă nu ai fi intervenit tu, individul fie ar fi băut până dădea ortul popii, fie ar fi supărat pe cine nu trebuie şi ar fi sfârşit ucis în stradă. Făcu o pauză pentru a-i lăsa răgaz să reflecteze la cuvintele ei. Din acelaşi motiv nu

m-am împotrivit nici când ţi-ai asumat tutela. Pentru a o salva pe fata aceea. Devenind pupila unui duce câştigă şansa la o viaţă normală, şansă pe care patima pentru cărţi şi alcool a tatălui ei i-a refuzat-o.

Edward se întunecă la faţă:

— Augusta, nu e treaba…

Ea îl întrerupse cu o fluturare din mână:

— Dar acum ai mers prea departe. Ai smuls-o din casa ei, răpindu-i tot ceea ce îi e drag. Clătină din cap. Ea nu e tatăl ei.

— Nu, replică el, iritarea crescând în el în spatele aparentului calm, ea e mai rea decât el. Tatăl ei e un beţiv prost şi neglijent, dar ea, spuse el, împingându-se de marginea mesei, apoi ocolind-o şi oprindu-se în spatele ei, cu umerii tensionaţi de resentimente clocotitoare, are un talent la fel înnăscut în a amăgi oamenii ca orice altă femeie pe care am cunoscut-o vreodată…

— Dar prin ce ţi-a făcut rău, *mai exact?*

Ignorându-i întrebarea, Edward coborî o privire de dispreţ absolut spre scrisoarea nedeschisă de pe masa lui. Apoi întrebă pe un ton îngheţat, cu o voce atât de rece încât îi provocă un fior pe şira spinării:

— Vrei să mă ocup de scrisori?

— Da.

El îşi puse un deget pe scrisoare şi o împinse pe masă până la ea, refuzând să se căiască sub privirea ei plină de reproş.

— Atunci arde-le. *Asta* o să le rezolve.

Augusta nu spuse nimic. Luă încet scrisoarea şi o băgă înapoi în săculeţul ei de mână, intenţionând să i-o dea înapoi lui Meacham ca acesta să o păstreze până când Edward era pregătit să o citească, împreună cu toate celelalte.

Cu trei săptămâni în urmă nepotul ei se întorsese din Sussex într-un hal cum nu îl mai văzuse niciodată. Până

atunci furia lui se manifestase întotdeauna sub formă de dispreţ rece şi detaşare, iar în cazul lui Phillip Benton, sub forma unui plan calculat de răzbunare. Dar acum era altceva. Acum era făţiş furios. Meacham îndurase efectele mâniei lui, la fel şi biata fată care avusese ghinionul de a-i deveni pupilă.

Iar Augusta era încântată de acest lucru, deoarece însemna că încă mai avea o inimă capabilă de sentimente mistuitoare.

Habar nu avea ce anume îi declanşase furia. Deşi începea să bănuiască…

— Cel puţin oferă-i o zestre şi ajut-o să-şi găsească un soţ care să ţi-o ia de pe cap.

— Să o las să abată nenorociri pe capul unui alt biet bărbat?

Însă dincolo de tonul sarcastic al vocii lui mai răzbătuse ceva, o emoţie pe care Augusta o văzu scânteind fierbinte şi profundă în ochii lui. Era posesivitate.

— Ar fi mai bine să existe un alt bărbat care să se chinuie cu ea, primind-o în viaţa lui în locul tău. Apoi adăugă, privindu-l îndeaproape: Şi în patul lui.

O altă scânteiere fierbinte adânc în ochii lui reci – şi de data asta nu mai era loc de interpretări. Era bântuit de gelozie.

— Ce idee excelentă, spuse el tărăgănat. Doar că Dumnezeu nu a creat încă bărbatul care să poată suferi o asemenea diavoliţă.

În loc să o supere pe mătuşa lui, cuvintele lui stârniră o căldură încurajatoare în inima ei. Dacă putea fi atât de furios pe Katherine Benton atunci poate că, în sfârşit, putea să-şi dea voie să simtă şi alte emoţii.

Edward se întoarse în scaunul lui şi îşi îndreptă atenţia asupra documentelor pe care începuse să le citească înainte să sosească Augusta, arătându-i astfel că discuţia lor se încheiase.

Ea aşteptă răbdătoare, iar după câteva clipe de tăcere spuse:

— Edward.

— Da?

Răsfoi hârtiile, păstrându-şi privirea aţintită asupra lor.

— Katherine Benton.

— Ce mai e *acum?* întrebă el pe un ton iritat.

— S-a îmbolnăvit.

— S-a îmbolnăvit? Ridică ochii cu o expresie intensă, îngrijorată. În ce fel s-a îmbolnăvit?

— Febră, friguri, tuse…

— Nu e ceva de la stomac, deci?

Augusta se încruntă. Pentru o clipă i se păru că Edward era gata să pălească.

— Oare de ce ai crede aşa ceva?

Edward se lăsă pe spate în scaun, pe chipul lui trecând pentru o clipă o expresie ciudată.

— Fără un motiv anume.

— A fost nevoită să rămână în pat mai multe zile. Doamna Lutz a îngrijit-o. Făcu o pauză. Dar cred că ar trebui să mergi la ea.

Refuzând cu încăpăţânare să mai discute despre pupila sa, Edward îşi îndreptă atenţia asupra hârtiilor din faţa lui.

— Spune-i doamnei Lutz să trimită după un doctor. Eu nu mă duc acolo, iar ea nu pleacă.

Ştiind că nu avea să obţină de la el mai mult de atât, Augusta încuviinţă din cap:

— Am să te ţin la curent cu starea ei.

El se mulţumi să mormăie drept răspuns.

Augusta ştia că nu era cazul să insiste. Aceeaşi asprime şi încăpăţânare care o făcuseră să îi iubească pe bărbaţii din linia Westover o învăţaseră şi când era inutil să li se mai împotrivească. Dar şi în venele ei curgea mândru

acelaşi sânge, şi ştia că discuţia nu se încheiase nici pe departe.

Iar atunci când se încheia, ea avea să fie victorioasă.

Lăsându-l să-şi vadă de muncă şi ştiind că avea să fiarbă în sucul propriilor emoţii legate de Katherine Benton, urcă maiestuoasă scările curbate spre camera ei de la etaj, cu pasul vioi şi vesel. O, *aşa ceva* chiar era neaşteptat!

În cele cinci săptămâni de când devenise tutorele lui Katherine, Augusta îl văzuse pe Edward arătând mai plin de viaţă decât în cei zece ani scurşi de când îl trădase Jane. Ce-i drept, majoritatea emoţiilor care îl animau acum erau ranchiună şi duşmănie, dar cel puţin fetişcana îi stârnise oarecare sentimente, indiferent de natura lor. Nimeni altcineva nu reuşise acest lucru.

Zâmbi amuzată. Aparent, din moment ce Edward voia să ştie dacă îmbolnăvirea ei subită semăna cu greţurile de dimineaţă, era clar că femeia stârnise şi pasiunile nepotului ei.

— Ei, ei, o fetişcană simplă de la ţară, chicoti ea doar pentru sine. Cine ar fi crezut?

*

Edward se holbă la cărţile din mâna lui. Pierduse. Din nou.

Făcându-i semn dealerului să nu îi mai dea, se ridică de la masă şi îşi croi drum prin sala de jocuri a clubului lui White, ieşind în salonul alăturat destinat fumatului.

Clubul era aglomerat în ciuda orei târzii, mesele de joc fiind înconjurate de grupuri de bărbaţi bine îmbrăcaţi care dădeau gata mână după mână, pahar după pahar. Unii aruncau nepăsători sute de lire pe pariuri necâştigătoare şi cărţi nenorocoase, iar câţiva erau atât de beţi încât se clătinau chiar şi când stăteau aşezaţi. Fiecare dintre ei era considerat a face parte din înalta societate, crema

imperiului britanic. Însă Edward îi dispreţuia aproape pe toţi.

Cel puţin cei mai mulţi dintre ei aveau bunul-simţ de a-l lăsa în pace. Unul însă, un bărbat unsuros cu început de chelie şi burtă mătăhăloasă, îl fixase cu privirea toată noaptea. Edward îl ignoră, considerându-l o simplă prezenţă iritantă.

Îi făcu semn valetului să îi aducă un whisky, apoi se instală într-un scaun în faţa focului.

Îşi pierduse complet concentrarea, în asemenea măsură încât în noaptea aceea nu mai reuşea să urmărească nici măcar cărţile care îi erau puse în faţă, cu atât mai puţin să ţină în minte evidenţa celor rămase în pachet. Cu două luni în urmă ar fi fost în stare să facă socoteli care să-i permită să ştie exact ce se afla în două pachete de cărţi.

Dar cu două luni în urmă nu o cunoscuse încă pe Katherine Benton.

Ea reuşise să se lege legal de el, îi invadase gândurile şi visele, îl manipulase până ajunsese în braţele lui… apoi îl trădase.

Ar fi trebuit să se aştepte. În fond, era fiica lui Phillip Benton şi femeie, inamic pe ambele fronturi. Însă vicleşugul ei fusese cu atât mai sadic fiindcă el ajunsese să aibă încredere în ea. Se amăgise singur cu gândul că era diferită de alte femei, iar la sfârşit ea se dovedise a fi exact ca restul.

Mai rău, îşi dăduse voie să o dorească.

Dumnezeule, *încă* o dorea.

Peste zi îşi distrăgea atenţia cu munca şi reuşea cumva să îşi înăbuşe dorinţa persistentă pe care o simţea faţă de ea.

Însă noaptea, când era singur, în casa cufundată în întuneric şi tăcere, era năpădit de amintiri nedorite despre cât de delicios fusese gustul ei, cât de dulce atingerea ei,

cu cât entuziasm răspunsese trupul ei propriului lui trup. Iar când i se arăta în vise, nu scene de sex îl făceau să se trezească brusc, tremurând ca după un coşmar. Ci felul în care îl ţinea pur şi simplu în braţele ei, alinându-l, cum nu o mai făcuse nicio altă femeie vreodată.

Aşa că îşi petrecea serile la club şi primea cu dragă inimă orice activităţi oferite de club care ar fi putut să îi distragă atenţia. Aici, cel puţin, putea fi lăsat în pace.

— Colonele.

Pe toţi dracii! Îşi dădu ochii peste cap, fără a se obosi să îi arunce o privire bărbatului care se aşeză neinvitat în scaunul de lângă al lui.

— Grey.

Maiorul Nathaniel Grey îşi întinse picioarele şi îşi sprijini cizmele îndelung purtate pe grătarul şemineului, în ciuda privirii încruntate pe care i-o aruncă managerul clubului. Jacheta lui maronie era grosolană, cămaşa albă de dedesubt la fel de simplă precum pantalonii lui cafenii. Neavând nici vestă, nici lavalieră, ţinuta lui era teribil de nepotrivită pentru o noapte la club. Însă bărbatul neîngrijit cu faţa acoperită de barbă nerasă de două zile era totodată unul dintre cei mai buni agenţi ai Ministerului de Război şi se afla pe lista permanentă a clubului în calitate de invitat personal al lordului Bathurst, ministru de Război şi al Coloniilor, ceea ce îi dădea dreptul de a se afla în club oricând ar fi dorit.

Dar nici măcar managerul clubului nu ar fi îndrăznit să îl critice pe Grey în faţă pentru ţinuta sa neglijentă. Nu când se afla în compania ducelui de Strathmore. Şi nu cu reputaţia care îl urma peste tot. Şi cu siguranţă nu când toată lumea putea vedea limpede umflătura în formă de pistol de sub jacheta lui.

Edward acceptă paharul de la valet. În pofida faptului că îi întrerupea solitudinea, se bucura să îl vadă pe Grey. Individul fusese cel mai bun căpitan al său în Spania şi,

alături de Thomas Matteson, cel mai apropiat prieten al său, iar prezenţa lui acolo, în noaptea aceea, îi aducea aminte de vremuri mai fericite.

— Ce caută aici un derbedeu ca tine?

În pofida cuvintelor glumeţe, vocea îi trădă afecţiunea.

— Un derbedeu reformat, îl corectă Grey. Sunt un bărbat respectabil de ceva vreme. Îi rânji fostului său colonel, scoase două trabucuri din buzunarul jachetei şi îi oferi unul dintre ele lui Edward, ca şi cum s-ar fi aflat din nou aşezaţi în faţa unui foc de tabără, în armată, şi nu în cel mai exclusivist club din Anglia. Am auzit diverse zvonuri despre tine, colonele. A trebuit să vin să mă conving personal.

Edward râse:

— Ai auzit zvonuri că Strathmore e la clubul lui White, jucând cărţi? Ce noapte plictisitoare.

— Nu, am auzit că Strathmore a început să piardă.

Edward tăie capătul trabucului şi îl aruncă în foc.

— Eu nu pierd niciodată.

— Te-am văzut o dată pierzând o sută de lire în faţa unei dansatoare spaniole de flamenco, îi aminti Grey.

— A trişat, îi explică Edward, aprinzându-şi trabucul de la lampa cu ulei de pe masă, şi am lăsat-o să câştige.

— De unde ştii că a trişat?

— Am găsit cărţile pe care le ascunsese sub fuste.

Grey îi rânji cu o expresie de admiraţie neruşinată vechiului său prieten.

— Vulpoiule!

Un zâmbet strâmb apăru pe buzele lui Edward.

— De ce crezi că am lăsat-o să câştige?

Grey râse peste trabucul pe care îl ţinea strâns între dinţi. Era aproape ca în vremurile de altădată.

— Dar dacă ai început să pierzi la cărţi, colonele, ceva e în neregulă. Îşi scoase trabucul din gură şi îi studie vârful

incandescent, evitând să îl privească pe Edward în ochi când recunoscu: Desigur, eu nu-mi fac griji pentru tine…

— Fireşte că nu.

— Însă Thomas, da.

Edward fu năpădit de iritare la gândul că Thomas şi Grey se băgau nepoftiţi în viaţa lui personală – însă, la drept vorbind, cel mai probabil nu ar mai fi fost în viaţă în momentul acela dacă nu ar fi vegheat ei doi asupra lui cât timp se aflaseră în Spania împreună. Nu avea să-i poată răsplăti vreodată pentru faptul că îi salvaseră atât viaţa, cât şi sănătatea mentală, în acele zile întunecate.

Aplecându-se în faţă şi sprijinindu-şi coatele pe genunchi, Edward răsuflă zgomotos şi recunoscu sobru, ca de la un prieten la altul:

— Mi-am pierdut concentrarea.

Nu avea niciun rost să o nege. Grey îl cunoştea prea bine pentru a se lăsa păcălit.

— Gura lumii e plină şi de explicaţii pentru asta. Grey se lăsă pe spate în scaun şi chicoti. Favorita mea e că Strathmore îşi caută soţie.

Edward râse, dar bănuiala lui era prea aproape de adevăr pentru a se simţi în largul lui.

— Mai nou frecventezi saloanele de peţit, Grey? Nu eşti genul care să bea limonadă şi să umble după fuste nobile.

— Nu subestima niciodată valoarea unei fuste de calitate, colonele. Îi rânji obraznic. Eu cu siguranţă nu am făcut-o niciodată.

Nu, cu siguranţă Grey nu o făcuse niciodată. Chiar şi în peninsulă, în toiul războiului, reuşise să găsească femei dornice să se dedea unor aventuri fără viitor sau lipsite de importanţă, trecând cu mult farmec de la una la alta după cum îi dictau poftele. Iar când aventurile se sfârşeau, iar regimentul pleca mai departe, fiecare femeie credea că *el* îi făcuse *ei* o favoare convingând-o să îi acorde câteva nopţi

de plăcere. Căsătoria nu fusese niciodată luată în calcul.

Era ironic. Grey petrecuse ani buni ca soldat, iar acum îşi risca viaţa pentru Ministerul de Război, şi nu i se părea nimic extraordinar în a se năpusti călare, cu toată înverşunarea posibilă, sub tirul de artilerie, pentru a ataca duşmanul faţă în faţă. Însă gândul de a se aşeza la casa lui îl înspăimânta de îl scotea din minţi.

Grey privi fumul trabucului ridicându-se în aer.

— Am auzit şi alte zvonuri. Vocea îi rămase caldă, însă acum căpătă un ton mai serios. Cum că Strathmore ar avea o pupilă nouă.

Edward îi aruncă o privire bănuitoare.

— Asta nu ai auzit-o într-un salon de peţit.

— Nu.

— Mai nou mă spionezi, Grey? Luă o duşcă zdravănă de whisky şi lăsă să-i scape un hohot de râs. Nu sunt suficient de important pentru asta.

— Prinţul regent are un parlament plin de bărbaţi în care nu are încredere, spuse vechiul lui prieten, coborând vocea, şi ştie foarte bine ce li se întâmplă conducătorilor atunci când oamenii devin prea puternici. Iar tu – noul duce de Strathmore, fost colonel de armată ai cărui oameni ar trece prin foc dacă le-ai cere-o, cu pretenţii nu tocmai îndepărtate la tron – şi întoarcerea ta au stârnit o nelinişte profundă în sufletul lui George. Deci când faci ceva surprinzător, faptele tale atrag atenţia la cele mai înalte niveluri. Grey îl privi îngrijorat, cu un ton subtil de avertizare în voce. Iar tutela pe care ţi-ai asumat-o atât de brusc a atras atenţia.

Edward nu spuse nimic, străduindu-se să îşi înăbuşe iritarea tot mai puternică stârnită de pomenirea lui Kate. Ultimul lucru pe care îşi dorea să îl discute în noaptea aceea era nenorocita de tutelă. Şi cu siguranţă nu cu Grey. Thomas deja îl scotea din minţi pe această temă, îndemnându-l în continuare să renunţe la răzbunare, iar

Augusta îl tot cicălea să o ducă pe Kate înapoi la Brambly. Iar el nu era dispus să facă niciuna, nici alta.

— Nu cred că îţi faci prea bine treaba de a mă spiona dacă ai ajuns să îmi spui în faţă, glumi Edward cu jumătate de gură. Bathurst ar trebui să-ţi ceară să renunţi la noul tău grad.

— O, sunt sigur că o va face mai devreme sau mai târziu. Cu un oftat resemnat, clătină din cap. Nu te spionez, colonele, dar fiind prietenul tău îmi pun şi eu aceeaşi întrebare. Ce l-ar face brusc pe Strathmore să devină tutorele cuiva?

El ridică din umeri.

— Copila avea nevoie de ajutorul meu.

— Şi ce fel de ajutor, mai exact, intenţionai să îi oferi unei tinere de douăzeci de ani?

Mâna lui Edward încremeni în aer, ducând paharul spre buze. Privirea îi alunecă pieziş spre Grey, fixându-l cu o expresie mânioasă preţ de o clipă prelungă, iritarea acumulată în el ieşind scurt la suprafaţă. În loc să fie intimidat de acea privire ucigătoare însă, nenorocitul nu făcu decât să zâmbească mai larg.

— Familia ei nu are legături cu nimeni din politică, nu are bani, nu are titluri – per total, e o fată complet neinteresantă. I-am asigurat pe toţi cei care şi-au pus această întrebare că interesul lui Strathmore a fost un simplu act de caritate. Grey pufăi din trabuc şi rânji pe seama lui Edward. Caritate faţă de *propria persoană,* adică.

— Mulţumesc, îi aruncă el sarcastic. Cum ai reuşit să scapi fără a fi împuşcat de propriii tăi soldaţi?

— Am un cal rapid, răspunse el cu o expresie perfect serioasă. Scutură scrumul de la capătul trabucului, împreunându-şi sprâncenele. Desigur, noi doi ştim că nu ăsta e adevăratul motiv pentru care ai devenit tutorele ei. Tu nu ai fost niciodată nevoit să recurgi la vicleşuguri pentru a seduce o femeie. Deci poate că celălalt zvon este,

de fapt, adevărat, că Strathmore nu doar îşi caută o soţie, spuse el, făcând o pauză cu subînţeles, ci chiar şi-a găsit una.

— Ridicol, bombăni Edward, dând pe gât ce mai rămăsese din whisky, dintr-o singură înghiţitură arzătoare, şi dorindu-şi să fie pur şi simplu lăsat în pace.

Ridicând din umeri, Grey îşi plimbă gânditor trabucul printre degete.

— Începi prin a face din ea pupila unui duce, iar valoarea ei în ochii societăţii va creşte imediat. Apoi, când o prezinţi înveşmântată în mătăsuri şi bijuterii, nu va tresări nimeni surprins dacă vei anunţa logodna. Te alegi cu soţia pe care ţi-o doreşti, fără scandal. Ăsta e planul tău? Luă paharul de la valet şi îi aruncă bărbatului o monedă. Dacă nu negi, asta e ceea ce voi raporta superiorilor mei.

Edward nu ar fi putut să nege. Era exact ceea ce se gândise să facă, însă înainte de a descoperi trădarea lui Kate.

— De când este interesat Ministerul de Război de viaţa mea personală?

— Nu e. Mă aflu aici la ordinul unei autorităţi mai înalte.

— Al cui? vru el să ştie.

— Al contesei.

Fireşte că Augusta se afla în spatele întregii poveşti. Nu era de-ajuns că insista să îl toace personal în privinţa lui Kate; acum îi recrutase şi pe cei doi prieteni cei mai apropiaţi ai lui, însărcinându-i să conducă atacul, ştiind că nu avea să-l lase sufletul să lanseze un contraatac împotriva celor doi bărbaţi care îi erau ca nişte fraţi. Pe toţi dracii! Femeia ar fi trebuit să îi fie strateg lui Wellington.

Edward îşi încleştă fălcile.

— Am făcut o greşeală luând-o sub tutela mea. Se ridică din fotoliu. Şi poţi să-i spui mătuşii mele că nu intenţionez să mă căsătoresc cu nimeni, cu atât mai puţin

cu Katherine Benton.

Grey nu spuse nimic, dar expresia lui arăta clar că nu îl credea.

Thomas Matteson se apropie din spate şi îl lovi prieteneşte peste umăr.

— Colonele!

Edward îşi dădu ochii peste cap.

— Ar fi trebuit să ştiu că voi doi umblaţi în haită.

— Doi căpitani sunt mai buni decât unul, aşa spuneai întotdeauna, îi aminti Thomas.

— Doi căpitani *buni,* bombăni Edward.

Ceea ce îi făcu pe ambii bărbaţi să rânjească.

— Bărbatul pe jumătate chel de lângă uşă, comentă el, deturnându-le atenţia de la el şi dorindu-şi cu fervoare să pună capăt acelei conversaţii despre Kate. Şi el a tot stat cu ochii pe mine. E unul dintre oamenii tăi, deci?

Privirea lui Grey se opri asupra bărbatului.

— Nu.

— Nu l-am mai văzut niciodată, confirmă Thomas.

În loc de a-şi feri privirea acum că fusese surprins holbându-se, bărbatul îşi puse deoparte propriul pahar şi îşi croi drum spre ei prin clubul aglomerat. Grey se ridică încet în picioare, cei trei bărbaţi întorcându-se umăr la umăr şi formând un front solid şi plin de forţă, la fel cum făcuseră de multe ori în trecut, în Spania.

— Strathmore. Bărbatul pe jumătate chel se opri în faţa lui Edward. John Litchfield, baronet.

Privirea aspră a lui Edward îl studie cu răceală.

— Nu am fost prezentaţi.

Apoi îi întoarse spatele bărbatului şi se îndepărtă. Nu avea răbdare în noaptea aceea pentru o altă conversaţie fără sens, nici ca Grey şi Thomas să îl tortureze cu amintirea lui Kate, târând-o ca pe un ghimpe pe sub pielea lui.

— John Litchfield, repetă bărbatul spre spatele care se

îndepărta al lui Edward, logodnicul pupilei tale, Katherine Anne Benton.

Edward se opri şi se întoarse încet. *Ce dracu' spusese?*

O expresie înfumurată se întipări pe chipul bărbatului.

— Asta îţi e suficient ca prezentare?

Edward strânse din fălci, pumnii încleştându-i-se pe lângă corp.

— Ei, ei, murmură Grey, plimbându-şi privirea între cei doi bărbaţi.

Thomas dădu din cap, consimţind:

— Seara tocmai a devenit interesantă.

Ignorându-i, Edward îl ţintui pe Litchfield cu o privire de gheaţă.

— Pupila mea nu are niciun logodnic.

— Am semnat un contract cu tatăl ei, spuse Litchfield suficient de tare pentru a atrage atenţia întregii încăperi, bucurându-se în mod evident să se afle în centrul atenţiei mulţimii din club, totul pe seama lui Edward. Ţi-ai bătut joc de logodna mea.

La acest cuvinte Edward ridică din umeri şi îşi continuă drumul. Îşi bătuse joc de numeroase logodne, inclusiv cea a propriului frate, şi nu-i păsa câtuşi de puţin ce semnase nenorocitul acela de Benton…

— Mi-ai furat ceea ce îmi aparţine de drept!

Un icnet colectiv se desprinse de pe buzele tuturor celor aflaţi în încăpere, urmat de şoapte şi de priviri de curiozitate făţişă, bărbaţii lungind gâturile pentru a vedea reacţia lui Edward. Toată lumea se holba la ei, inclusiv personalul clubului, şi aştepta cu răsuflarea tăiată să vadă reacţia lui Strathmore.

Edward se întoarse încet spre Litchfield, negru la faţă.

— Ce *anume,* întrebă el, pe un ton cu atât mai ameninţător cu cât era perfect controlat, pretinzi că ţi-aş fi furat?

— Logodnica mea şi zestrea ei.

— O femeie încăpăţânată şi o fermă înglodată în datorii. Râse amar. Ar trebui să te consideri norocos că ai scăpat.

Baronetul ridică o hârtie împăturită.

— Am un contract care îmi dă drepturi asupra ei şi a zestrei ei. Dar acum mi le-ai furat pe amândouă.

Edward întinse mâna, iar Litchfield îi trânti contractul în palmă. Edward aruncă o privire rapidă peste document.

— Nu are semnătura ei, spuse el tărăgănat, cu un aer nepăsător, şi i-l dădu înapoi.

— Nu e nevoie şi de acordul ei. Eu şi tatăl ei am încheiat acest contract cu cinci ani înainte ca ea să devină majoră.

— Eu refuz să îl onorez şi în mod cert îl va respinge şi ea. Privirea lui îl măsură dispreţuitor pe bărbatul pântecos şi pe jumătate chel. Şi pe tine.

O expresie de indignare apăru pe chipul lui Litchfield.

— Chiar aşa, asta e o insultă…

— Haide, colonele! Thomas se băgă între cei doi bărbaţi, ridicând intenţionat tonul pentru a le distrage atenţia unul de la celălalt şi de la bătaia cu pumnii ce stătea să izbucnească. Nu ţi-ai dat seama încă? Nu îl interesează fetişcana. Ceea ce îşi doreşte sunt banii.

În ochii lui Litchfield scânteie o furie fulgerătoare. Deschise gura să protesteze, dar Thomas îl întrerupse cu o fluturare din mână.

— O, e suficient de frumoasă pentru a fi luată de soţie, fără îndoială, dar e şi îngropată în datorii. Iar tu ştii asta, nu-i aşa, Litchfield? Thomas îl bătu pe bărbat peste spate, lovindu-l suficient de tare pentru a-l forţa să facă un pas în spate. E pupila unui duce acum, ceea ce înseamnă că valorează mult mai mult decât zestrea la care te-ai înţeles tu. Aşa că acum faci scandal în public fiindcă speri ca el să anuleze contractul şi să te plătească să îl laşi în

pace.

Litchfield îmbrânci braţul lui Thomas cu o încruntare furioasă care îi dovedi că avusese dreptate.

— Strathmore, anunţă el îndrăzneţ, suficient de tare pentru a fi sigur că era auzit de toată lumea din club, îţi cer să faci dreptate!

La aceste cuvinte gura lui Edward se curbă drăceşte într-un zâmbet de amuzament întunecat.

— Mă provoci la duel?

Grey clătină din cap, avertizându-l muteşte pe baronet să se oprească înainte de a merge prea departe, însă Litchfield îl ignoră.

— Dacă se ajunge la asta, clarifică el, nefiind suficient de deştept pentru a pleca imediat. Vreau să mi se facă dreptate pentru nedreptăţile pe care le-ai comis faţă de…

— În regulă! mârâi Edward. Pistoale în zori pe pajiştea oraşului.

Litchfield începu să se bâlbâie:

— Dar asta e…

— Eu îţi voi fi secund, se oferi imediat Thomas.

— Şi eu, adăugă Grey.

— Bun.

Edward se răsuci pe călcâie şi ieşi furtunos din club.

În urma lui rămaseră şoapte şi priviri holbate, apoi atmosfera reveni încet la normal, bărbaţii întorcându-se la trabucurile şi la cărţile lor de joc, iar personalul clubului la muncă. Însă zumzetul bârfelor entuziaste despre Strathmore şi duel rămaseră vii şi aveau să continue până în zori, deşi nimeni din acea încăpere nu credea cu adevărat că onoarea ducelui ar fi fost nici pe departe pusă la îndoială.

Baronetul se holbă în urma lui, cu gura larg deschisă şi ochii mari.

— Chiar… chiar vrea un duel?

— Colonelul caută sământă de scandal de câteva luni,

îi explică Thomas. Întâmplarea a făcut ca tu să fii doar primul neghiob care i-o oferă.

— Nu eu am cerut duelul! El a fost cel care m-a provocat…

— Litchfield, sunt sigur că managerul va dori să-ţi plăteşti datoriile în noaptea asta, spuse Grey, băgându-şi trabucul între dinţi. În fond, vei fi mort în zori.

— Asta ar trebui să mă înspăimânte? întrebă el, privirea lui indignată plimbându-se între cei doi bărbaţi.

— O, cu siguranţă. Thomas îl plesni din nou pe Litchfield peste umăr şi îl simţi şi de data aceasta tresărind. Edward e al doilea cel mai bun ţintaş din Anglia.

Bărbatul încremeni.

— Şi cine e primul?

— Eu, răspunseră amândoi bărbaţii deodată, apoi se uitară unul la celălalt şi îşi rânjiră.

Litchfield păli.

— Oricum ar fi, spuse Grey ridicând din umeri, ar trebui să fie un spectacol interesant.

Thomas îl măsură pe bărbat din cap până în picioare, cântărindu-l făţiş şi constatând la fel de făţiş că nu era mare lucru de capul lui.

— Nu va dura prea mult, însă.

— Păcat.

Grey clătină din cap, plin de regret, şi cei doi foşti căpitani se îndepărtară.

În urma lor lui Litchfield i se tăiară picioarele şi se prăbuşi în scaun pentru a nu ajunge direct pe podea.

*

Zorii luminau cerul de deasupra Londrei. Lumina rece şi palidă a dimineţii crea o ceaţă subţire sub copacii din jurul poieniţei de la marginea Hyde Park, unde aşteptau Edward şi Thomas, umăr la umăr, îndreptaţi în direcţii

opuse, ca nimeni să nu îi poată lua prin surprindere.

— Crezi ca o să-şi facă apariţia?

Thomas îşi ridică gulerul pentru a se proteja de frig.

— Da, răspunse Edward încet, lăsându-şi privirea să alunece peste întinderea goală de verdeaţă.

Dacă Litchfield avusese îndrăzneala de a-l provoca în faţa tuturor clienţilor din clubul lui White, în mod cert avea să se prezinte la duel.

— A fost din cauza lui Benton, ştii. Răsuflarea lui Thomas formă un norişor în aerul încremenit. Motivul pentru care Litchfield a insistat cu acel contract şi faptul că ştia despre tutela ta. Cel mai probabil au convenit să împartă banii.

— Ştiu.

Iar Edward intenţiona să îi facă pe amândoi bărbaţii să plătească amarnic pentru fiecare bănuţ.

Sunetul cailor ce se apropiau sfâşie liniştea. Thomas arătă din cap spre cărare.

— A sosit omul nostru.

Edward îşi îngustă ochii, privindu-i pe Litchfield şi secundul acestuia descălecând.

Îmbrăcat în negru, cu o cicatrice neregulată întinzându-se pe toată lungimea obrazului şi dispărând sub lavalieră, secundul lui Litchfield rămase în urmă lângă cai, ţinându-i de căpăstru în loc să îi lege. Era în mod evident un nelegiuit, cel mai probabil angajat de Litchfield fiindcă individul nu avea niciun prieten care să accepte să-i fie secund.

Baronetul se apropie frângându-şi mâinile înmănuşate.

— Strathmore.

— Litchfield, răspunse Edward rece. În continuare eşti hotărât să mergi până la capăt?

— În continuare sunt hotărât să fiu despăgubit pentru nedreptăţile pe care mi le-ai făcut.

— Ei bine, spuse Edward, ridicând privirea spre cer, care acum se luminase într-un galben auriu, măcar ţi-ai ales o dimineaţă frumoasă să mori.

Chipul lui Litchfield fu inundat de sânge.

— Nu are niciun rost să încerci să mă intimidezi.

— Nu încerc. Edward îl studie dezgustat. Cine e secundul tău?

— Harry Pinkerton.

— Cu cât l-ai plătit să se afle aici?

Văzând expresia vinovată care se întipări pe chipul lui Litchfield pentru o clipă, înainte de a scrâşni din dinţi cu o ostilitate dispreţuitoare, Edward îşi dădu seama că avusese dreptate.

Thomas interveni între ei:

— Putem să terminăm odată cu povestea asta? E al naibii de f rig, iar pe mine mă aşteaptă un pat moale şi o femeie caldă.

Atenţia le fu distrasă de mişcare şi gălăgie de pe marginea câmpului. O duzină de bărbaţi care se aflaseră în clubul lui White cu o noapte în urmă şi care auziseră întâmplător provocarea la duel începură să traverseze încet panta dealului, încă pe jumătate beţi de noaptea trecută şi veniţi fără niciun alt scop în afară de a căsca gura.

Printre ei se afla şi Nathaniel Grey, care primise sarcina de a aduce un chirurg pentru cazul puţin probabil în care cineva ar fi fost rănit. Însă judecând după expresiile sumbre de pe chipul lor, niciunul dintre cei doi nu era fericit, chirurgul încruntându-se cu un aer de ranchiună ucigaşă, iritat că fusese trezit atât de devreme pentru a fi prezent la un asemenea spectacol ridicol, iar Grey schimonosindu-se la gândul că el fusese cel care îl trezise.

Când văzu chirurgul, Litchfield îşi lăsă umerii să cadă.

— Nu e nevoie să mergem până la capăt cu asta, cred.

Edward nu spuse nimic.

Thomas scoase două pistoale de sub jachetă şi le întinse cu mânerul înainte înspre Litchfield, lăsându-l să îşi aleagă arma.

Litchfield ezită la vederea pistoalelor.

— Cu siguranţă, Strathmore, înţelegi situaţia mea.

Edward îl privi pe Thomas rânjind şi împingând din nou pistoalele spre Litchfield, savurând vizibil pantomima acelui fiasco.

Litchfield alese şovăitor, cu mâna tremurătoare, unul dintre pistoale.

— Nu e nevoie să...

Edward luă pistolul rămas.

— Pe câmp.

Îşi dădu jos jacheta şi se îndepărtă cu paşi mari.

Baronetul îndreptă o privire plină de speranţă către Thomas. Conform codului de onoare, în calitate de secund al bărbatului provocat la duel, era de datoria lui să încerce să intermedieze o anulare a duelului înainte ca adversarii să îşi ocupe poziţiile şi să se ajungă la schimbul de focuri. Însă acesta nu făcu nimic pentru a obţine scuze şi a ajunge la un acord.

— Este o zi excelentă pentru a muri! declară Thomas, plesnindu-l pe bărbat peste spate, apoi porni după Edward spre mijlocul poieniţei.

Litchfield căscă larg gura, pălind. Pinkerton rămase în continuare departe, pe margine, nepăsându-i suficient cât să intervină.

Litchfield nu avu încotro şi făcu un pas în faţă. Genunchii îi tremurau de teamă.

— Cunoaşteţi amândoi codul. Doisprezece paşi, ţintiţi, foc, le explică Thomas. În cele din urmă, adăugă. Doar dacă nu cumva sunteţi dispuşi amândoi să recunoaşteţi că toată treaba asta nu a fost nimic mai mult decât o neînţelegere.

— Dar am fost nedreptăţit, se smiorcăi Litchfield. E în joc onoarea mea.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Edward băgă mâna în buzunarul vestei şi scoase un teanc de bancnote. Ia naibii banii. Vom număra doisprezece paşi, apoi tu vei trage în aer. Am să-ţi accept scuzele şi ai să rămâi în viaţă. Iar dacă mă mai deranjezi vreodată, adăugă el pe un ton de gheaţă, am să-ţi înfig un glonţ direct în inimă.

Litchfield îi smulse banii din mână şi îi îndesă în buzunarul jachetei sale.

— Mă bucur c-am scăpat de fetişcană, la drept vorbind. Ea şi ferma aia de două parale mi-ar fi supt şi ultimul bănuţ din cont. Un rânjet satisfăcut i se întinse pe chip. Faptul că ai tăvălit-o tu e cel mai bun lucru pe care ai fi putut să-l faci pentru mine, Strathmore. Banii sunt doar un bonus…

Pumnul lui Edward se izbi în obrazul bărbatului, forţa loviturii făcându-l pe acesta să cadă lat la pământ.

— Să nu o mai insulţi *vreodată!*

Litchfield gemu şi îşi acoperi gura cu mâna, din buza spartă începând să i se prelingă un firicel de sânge.

Thomas îl prinse pe Edward de braţ şi îl împinse în spate, aruncându-i o privire peste umăr lui Litchfield, supraveghindu-i simultan pe ambii bărbaţi şi împiedicându-l pe Edward să îl ucidă cu adevărat pe baronet în dimineaţa aceea. În celălalt capăt al câmpului, secundul lui Litchfield rămase neclintit, prezenţa acestuia fiind complet de formă.

— Te simţi mai bine acum? îl întrebă Thomas sardonic.

— Mult.

Edward îi aruncă o privire mânioasă lui Litchfield, în vreme ce acesta se ridică stângaci în picioare şi îşi şterse buza însângerată cu dosul palmei. Mulţimea de gură-cască râse.

— Doisprezece paşi, deci! le strigă Thomas, ducându-i pe cei doi bărbaţi spate în spate în mijlocul câmpului pentru a pune capăt şaradei. Unu, doi…

În timp ce număra, Thomas se retrase pe margine şi îi privi pe cei doi bărbaţi îndepărtându-se unul de celălalt.

— … unsprezece, doisprezece… întoarceţi-vă!

Cei doi bărbaţi se întoarseră unul spre celălalt.

— Ţintiţi!

Fiecare ridică pistolul spre celălalt.

După o clipă de ezitare, Edward coborî pistolul pe lângă corp şi aşteptă. Litchfield avea să dea bir cu fugiţii, trăgând în aer, oferindu-i practic scuzele sale, apoi Edward avea să facă acelaşi lucru, acceptându-le. Onoarea lui avea să rămână nepătată, iar Litchfield urma să plece cu banii obţinuţi prin şantaj. Toată lumea avea să se întoarcă acasă, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, cu excepţia clevetirilor care urmau să se întindă pe câteva săptămâni.

— Foc!

Sunetul unui foc de armă explodă printre copaci, iar Edward tresări. Preţ de o clipă nu se mişcă nimic pe câmp în afară de firicelul subţire de fum ridicându-se din ţeava pistolului lui Litchfield, pe care acesta încă îl ţinea îndreptat spre Edward.

Litchfield se holbă la pistolul descărcat din mâna lui, făcând ochi mari, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că efectiv apăsase pe trăgaci. Din mulţimea surprinsă se ridicară şoapte şocate.

— Nu am… nu am vrut să… eu trebuia doar să iau banii! Litchfield aruncă pistolul la pământ ca şi cum l-ar fi ars. Se holbă uluit la Edward, aflat în celălalt capăt al câmpului, care nu se mişcase niciun milimetru. Nu m-am gândit… trăgaciul pur şi simplu…

Edward ridică încet pistolul şi îl îndreptă spre pieptul lui Litchfield.

— Fugi, mârâi el.

Litchfield o luă la goană spre calul ce îl aştepta.

Edward trase. Glonţul trecu prin pălăria lui Litchfield, zburându-i-o elegant de pe capul pe jumătate chel.

Baronetul înlemni instantaneu, sângele scurgându-i-se de pe faţă, iar pe pantaloni apărându-i o pată întunecată între picioare.

— Data viitoare când te mai văd, mârâi Edward, am să ţintesc mai jos.

În huiduielile mulţimii, Litchfield încălecă stângaci şi porni în galop, atârnând pe jumătate din şa în graba lui de a fugi. Spectatorii se cutremurară de râs. Litchfield îşi executase focul de armă, dar laşitatea lui nu făcuse decât să crească onoarea lui Edward în ochii mulţimii.

Pinkerton îşi scoase pălăria spre Thomas şi Edward, apoi încălecă şi se îndepărtă încet la trap, traversând parcul în direcţia opusă. Era evident că nu-i păsa nici cât negrul sub unghie de ce se alegea de Litchfield.

Spectatorii izbucniră în urale zgomotoase la adresa lui Edward şi îl onorară pe duce toastând cu sticlele de băutură pe care le aduseseră cu ei. Tăcerea dimineţii fu sfâşiată de un cântec de beţie neruşinat.

Clătinând din cap în faţa acelui dezastru, Thomas oftă uşurat că spectacolul se încheiase şi se întoarse spre Edward, care încă stătea în mijlocul câmpului.

— Thomas, şopti acesta.

Apoi se prăbuşi la pământ, o pată de sânge lăţindu-se pe pieptul lui.

Capitolul 14

Kate căscă larg.

Nu era obosită, dar nu voia să mai îndure broderia de seară nici măcar cu un minut mai mult decât era necesar, şi deja se prefăcuse bolnavă de atât de multe ori încât doamna Lutz chiar trimisese după un medic, deci nu avea cum să mai apeleze la acest vicleşug pentru a scăpa. Însă

intendenta părea ferm hotărâtă că brodatul era un hobby obligatoriu pentru toate doamnele, aparent chiar şi pentru cele izolate în ţinuturile mlăştinoase. Însă pe Kate o plictisea de moarte şi, în loc să stea să-şi înţepe degetele, ar fi preferat să se afle în camera ei, punându-şi la cale evadarea.

Trecuseră deja trei săptămâni de când se afla la Greymoor, iar viaţa ei intrase într-un ritm bine ordonat. Graţie doamnei Lutz şi ordinelor Excelenţei Sale.

Intendenta o trezea pe Kate în fiecare dimineaţă în zori, pentru două ore de studiu a Bibliei – în germană, astfel că oricare era revelaţia religioasă pe care şi-o imagina femeia, era evident că nu avea să se producă vreodată –, după care urmau ore întregi de făcut curat, cârpit, gătit. Şi brodat la lumina focului până la ora opt, când Kate era trimisă prompt în camera ei.

Fuseseră trei săptămâni dificile sub supravegherea doamnei Lutz, dar Kate era mai hotărâtă ca niciodată să găsească o cale de a se întoarce acasă. Şi *chiar* avea să plece. Cumva.

Încă nu avea niciun plan concret pentru a se întoarce la Brambly, dar încercările ei de a ticlui ceva îi dădeau speranţă, iar furia ei faţă de Edward îi alimenta motivaţia. Dacă în trecut îşi dedicase aproape fiecare clipă de timp liber experimentelor şi leacurilor ei, aici în ţinutul mlaştinilor planurile ei de evadare erau ceea ce dădea un ţel vieţii ei.

Între timp, însă, nu ştia câte astfel de zile disciplinate în compania doamnei Lutz avea să mai poată îndura.

Când intendenta nu se opri din brodat, Kate căscă din nou, de data aceasta făcând un zgomot intens, exagerat.

Doamna Lutz ridică în sfârşit privirea.

— Îmi cer iertare, spuse Kate, mimând regretul şi un alt căscat. Am să mă retrag la culcare acum. Şi reluăm totul mâine. Se ridică în picioare înainte ca femeia să apuce să o

oprească. *Gute nacht.*

Doamna Lutz dădu să îi arunce o privire încruntată de dezaprobare, dar apoi chipul bătrânei se îndulci şi oftă ca o persoană îndelung suferindă.

— *Ja, Gute nacht.*

Ei bine. *Asta* chiar era o surpriză. Cu siguranţă că severa văduvă nu fusese cucerită încă de partea ei, dar poate că începea să se înmoaie, oricât de puţin…

De afară răsună tot mai tare un huruit, urmat de strigăte. Tăcerea serii fu spartă de sunetul copitelor unui cal pe pietrele de pavaj, oprind scurt după un galop, şi câteva secunde mai târziu un pumn izbi cu forţă în uşa de lemn.

— Un mesaj! Printre bătăi răsună vocea unui bărbat. De la Londra!

Fugind la uşă, Kate o deschise larg. Pe trepte se afla un călăreţ tânăr, cu pălăria şi pelerina umede de la ploaia ce cădea mărunt. Cizmele îi erau stropite cu noroi, sub ochii obosiţi avea cercuri întunecate, şi mirosea a transpiraţie şi a cal.

— Un mesaj de la Londra, repetă acesta, plimbându-şi privirea între cele două femei. Care dintre dumneavoastră este Katherine Benton?

— Eu, şopti Kate, cu gâtul sufocat brusc de un nod de teamă, începu să tremure. Se întâmplase ceva teribil de rău. Ce este?

— Contesa de Tourney v-a trimis un mesaj. Scoase un bilet de sub manta şi i-l întinse, apoi ochii lui obosiţi se opriră dincolo de ea, în căldura uscată a casei. Am venit în galop de ieri-dimineaţă, domnişoară. Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să mănânc ceva şi să dorm înainte de a porni înapoi.

— Desigur. Kate se holbă la biletul din mâna ei tremurătoare şi îşi stăpâni impulsul neliniştit de a-l deschide rupându-l. Găseşti tocană în bucătărie şi un pat

pentru tine la etaj.

— Mulţumesc, domnişoară.

Îşi atinse borul pălăriei cu un salut politicos din cap şi ieşi pentru a se ocupa de cal.

Inspirând adânc, tremurător, Kate coborî privirea spre bilet, simţind cartonul greu între degetele ei, iar inima îi făcu un salt uriaş de spaimă tot mai mare, atât de intensă încât îi trezi o durere în piept. Ce ar fi putut să vrea mătuşa lui Edward de la ea? Nu însemna nimic pentru femeia aceea, şi cu siguranţă nu era cineva demn de un mesager special.

— Excelenţa Sa? întrebă doamna Lutz neliniştită.

— Nu, răspunse Kate grav, nobila doamnă, contesa.

— Contesa? repetă doamna Lutz pe un ton uluit.

Deci mesajele speciale din partea contesei nu ajungeau decât rar la Greymoor, iar această revelaţie nu făcu decât să îi înteţească spaima din stomac. Neputând să mai reziste, cu degetele tremurând, Kate rupse sigiliul şi despătură hârtia. Privirea îi trecu rapid peste mesajul scurt…

Domnişoară Benton,

Nepotul meu, Edward Westover, tutorele tău, a fost grav rănit în această dimineaţă. Doctorul Brandon se ocupă de el, dar se teme că nu prea poate face multe pentru el. Te rog să îl pomeneşti în gândurile şi rugăciunile tale.

Augusta Monvielle,
Contesă de Tourney

— Edward, şopti ea, răsuflarea sfâşiindu-i plămânii şi cufundându-i instantaneu întregul trup într-o stare de amorţeală.

Se holbă la scrisoare, nevenindu-i să creadă mesajul chiar şi după ce îl reciti de mai multe ori, până când

cuvintele se pierdură în ceaţă din cauza lacrimilor fierbinţi ce îi inundaseră ochii. Inima i se strânse atât de tare în piept încât tresări în faţa durerii tăioase.

Grav rănit... Dumnezeule mare, nu – Edward era *pe moarte!* Strângând biletul la piept în timp ce camera se învârtea în jurul ei, se agăţă de balustradă pentru a nu cădea şi se forţă să respire. Gândul la Edward rănit şi plin de sânge, prăbuşit la pământ în agonie... „Respiră!” Dar stomacul ei se dădu peste cap, iar ea îşi apăsă cu forţă o mână peste gură pentru a nu vomita, copleşită de îngrijorare şi o teamă paralizantă.

„O, Doamne, te rog fă să fie bine!”

Apoi agonia care pulsase prin ea atât de intens încât nu o lăsase nici să respire din cauza brutalităţii cu care îi strânsese inima se risipi, iar locul ei fu luat imediat de o zvâcnire de furie. Ce bărbat afurisit de enervant, iritant, arogant şi autoritar! Îşi imaginase tot ceea ce putea fi mai rău despre ea şi, din această cauză, o alungase la jumătate de ţară distanţă, de unde acum nu putea să facă nimic pentru a-l ajuta. Lacrimile de teamă ce îi stăteau agăţate în gene se transformară în picături de furie stăpânită.

— Excelenţa Sa? întrebă blând doamna Lutz.

Kate ridică privirea spre doamna Lutz şi îşi trecu apăsat mâna peste ochi. Faţa bătrânei intendente se încreţi într-o expresie confuză şi îngrijorată, iar inima lui Kate tresări miloasă, înţelegând instantaneu cât de mult ţinea bătrâna la Edward şi cât îi era de teamă pentru el. La fel de mult ca ei.

Punându-şi mâna pe braţul femeii pentru a o linişti, Kate inspiră adânc.

— Edward a fost rănit – împuşcat. Când bătrâna nu făcu decât să o privească mută, neînţelegând, Kate îşi întinse arătătorul şi degetul mare în forma unui pistol. Edward... bang.

Doamna Lutz îşi făcu rapid cruce.

— Mort?

— Nu! ţipă Kate, oripilată că îndrăznea chiar şi să rostească aşa ceva. Nu, nu el

Dacă nega suficient de vehement, nu avea să se întâmple... nu *putea* să se întâmple! Edward nu putea să moară, nu înainte ca ea să apuce să-l vadă din nou, nu câtă vreme încă o ura pentru că îl iubea.

Când bătrâna se încruntă, chinuindu-se să înţeleagă, lui Kate i se făcu milă de ea, pentru prima dată de când ajunsese la Greymoor.

— Va fi bine, declară ea ferm, spunând acest lucru pentru a se linişti şi pe ea în egală măsură ca pe doamna Lutz. *Bine.* Da?

— Da!

Doamna Lutz îi strânse mâna, iar Kate lăsă să-i scape un hohot mic de plâns. Acel gest mărunt era primul semn de prietenie pe care i-l arătase vreodată femeia şi o năuci pe Kate la fel de mult ca vestea din biletul contesei.

Bătrâna se întoarse la scaunul ei, îşi luă Biblia şi începu să se roage pentru Edward.

Kate coborî privirea spre bilet, pe care încă îl strângea atât de tare în mână încât hârtia se boţise în pumnul ei. Nimic din mesajul Augustei nu sugera că aceasta ar fi vrut ca ea să vină la Londra pentru a sta la căpătâiul lui Edward, dar exact acolo şi-ar fi dorit ea să fie. Exact acolo *trebuia* să fie.

Ştia ce avea de făcut.

Şi *nimic* nu avea să îi stea în cale.

Cu inima gonindu-i neliniştită, Kate aşteptă doar atât cât să se asigure că doamna Lutz era cufundată adânc în rugăciunile ei, înainte de a se furişa nevăzută în bucătărie, unde pelerina şi pălăria încă ude ale mesagerului fuseseră întinse peste un scaun în faţa sobei pentru a se usca. Fără a ezita, şi le puse şi se strecură în tăcere pe uşa bucătăriei.

În câteva minute înşeuă calul în grajdul cufundat în

întuneric. Animalul pufăi obosit şi se scutură simţind din nou în spinare greutatea şeii.

— Îmi pare rău, frumosule, ştiu că vrei să te odihneşti, dar nu am de ales. Eşti singurul cal de aici. Muşcându-şi buza plină de regrete, îşi trecu mângâietor mâna peste botul moale al calului. Dacă promit că n-am să te pun să galopezi, ai să fii cuminte pentru mine? Doar câţiva kilometri până în următorul sat, unde voi avea grijă să primeşti din belşug ovăz şi fân.

Calul scurmă pământul cu copita. Interpretând acest gest drept singurul consimţământ pe care avea să-l primească, puse piciorul în scară şi urcă în şa, aşezându-se bărbăteşte.

Spunând o scurtă rugăciune, plescăi încet din limbă şi porni călare spre satul de unde putea lua diligenţa şi, într-un fel sau altul, să ajungă la Londra.

Şi la Edward.

*

Majordomul se încruntă iritat, fără cea mai mică intenţie de a se da la o parte pentru a-i permite lui Kate să intre în holul mare al Casei Strathmore.

— Vorbeşte mai încet! o mustră el. A bătut de miezul nopţii deja.

— Te rog, lasă-mă să intru, îl imploră Kate din galeria de la intrare. Sunt Katherine Benton. Când expresia lui goală îi arătă că nu avea habar cine era, repetă încet. Kate Benton, adăugând şovăitoare. Sunt pupila lui Strathmore.

Majordomul se încruntă sceptic.

— Nicio tânără bine educată nu ar umbla noaptea singură, la o asemenea oră, bătând la uşi şi cerând să fie lăsată să intre – şi cu siguranţă nu arătând *aşa!*

Arătă din cap spre haina şi pălăria mesagerului, amândouă îmbibate de ploaie, pe care încă le purta, şi spre

ghetele ei pline de noroi şi rochia neagră de dedesubt.

O, Kate ştia că arăta de toată groaza – şi, judecând după nasul încreţit al majordomului, probabil mirosea şi mai urât –, dar fusese prea îngrijorată pentru a se opri sau a se îngriji puţin de când plecase de la Greymoor cu două nopţi în urmă. Ştiind că oricum nu ar fi putut să doarmă, nu câtă vreme mintea ei îngrijorată se tot întorcea la Edward, îşi continuase pur şi simplu drumul, mai întâi călărind prin beznă, apoi atât de rapid cât îi permisese diligenţa, când o ajunsese în cele din urmă.

Nu era naivă. Edward îşi închipuia tot ce putea fi mai rău despre ea, iar pentru acest lucru Kate se îndoia că ar fi putut vreodată să îl ierte. Însă nu putea îndura gândul că Edward ar fi putut să moară detestând-o până în ultima clipă.

— Te rog, trebuie neapărat să îl văd pe Excelenţa Sa!

Majordomul dădu să închidă uşa.

— Noapte bună!

Ochii lui Kate se umplură de lacrimi de extenuare. Ajunsese atât de aproape şi ştia că Edward zăcea în pat la etaj – dacă lăsa uşa să i se închidă în faţă era ca şi cum ar fi rămas încă în ţinuturile mlăştinoase de unde fugise. Nu, *refuza* să plece!

Făcând rapid un pas în faţă, se înfipse în cadrul uşii. Acum majordomul ar fi trebuit să o taie în două pentru a-i închide uşa.

— Doamna contesă, spuse ea frenetic, mi-a trimis un mesaj. Degetele i se înfipseră în buzunar, căutând biletul. Am venit cât de repede am putut. Când el o privi mânios, cu o expresie de scepticism, Kate scoase un mic strigăt de frustrare şi împinse biletul spre el. Te rog! Spune-i că sunt aici. Fu năpădită de o teamă disperată. Trebuie să îl văd pe Strathmore. Trebuie *neapărat*...

— Domnişoară! Nobila contesă nu primeşte…

— Kingsley, strigă o voce de femeie de pe scări. Ce

Dumnezeu se petrece acolo?

O femeie subţire de circa cincizeci şi ceva de ani apăru pe treapta de jos a maiestuoaselor scări de marmură. În pofida orei târzii şi a evenimentelor din ultimele câteva zile, avea un aer alert şi impunător, imposibil de regal în rochia violet-închis şi şalul de caşmir de aceeaşi culoare, cu părul cenuşiu-auriu prins sus. Ochii ei o studiară cu răceală pe Kate, care încă stătea înfiptă cu încăpăţânare în cadrul uşii. Mătuşa Augusta. Era imposibil de trecut cu vederea asemănarea fizică dintre ei.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat, milady. Kingsley se dădu la o parte de lângă uşă şi îşi înclină capul. Această femeie refuză să plece.

Kate se strecură pe lângă el şi ajunse în holul de la intrare, lăsându-se într-o reverenţă stângace, cu trupul înţepenit şi chinuit de dureri.

— Îmi cer iertare, milady, dar nu puteam aştepta până dimineaţă.

— Această casă nu primeşte vizitatori, o întrerupse Augusta fluturând din mână. Scoate-o afară, Kingsley.

— Da, doamnă, replică acesta, întinzându-se după braţul lui Kate.

Ea se eliberă cu o smucitură.

— Edward – trebuie să-l văd! Traversă în grabă foaierul, oprindu-se în faţa Augustei şi privind-o implorator, ridicând mâna cu o expresie frenetică pentru a-l împiedica pe Kingsley să o scoată afară cu forţa. Este… Vocea i se opri în gât, nereuşind să articuleze cuvântul *mort* – mai bine?

Ochii Augustei scânteiară a recunoaştere.

— Tu trebuie să fii domnişoara Benton.

Kate dădu din cap.

— Am venit cât de repede am putut.

— Mesajul nu ţi-a fost trimis ca invitaţie. Dar dacă tot eşti aici… Contesa o studie pe Kate din cap până în

picioare, strâmbând din nas când o văzu în ce hal îi erau rochia şi părul – şi cu siguranţă în ce hal mirosea. Având în vedere că nepotul meu s-a luptat în duel pentru tine, mă îndoiesc că va fi prea bucuros să te vadă când se va trezi.

În pofida avertismentului sumbru al mătuşii lui, Kate simţi apăsarea din pieptul ei uşurându-se, agăţându-se de o ultimă speranţă.

— Înseamnă că… nu am ajuns prea târziu?

— Strathmore e în viaţă.

Un zâmbet obosit apăru pe buzele contesei. Un val de uşurare copleşitoare o inundă din cap până în picioare, stârnindu-i lacrimi fierbinţi în ochi.

— O, slavă Domnului… E aici? Ridicând privirea spre scări, nu ezită decât o clipă înainte de a trece în fugă pe lângă Augusta. Edward!

Ajungând pe palier la etaj, Kate văzu un lacheu stând în faţa uneia dintre uşile de la capătul holului larg şi alergă spre camera respectivă. Edward era înăuntru, era sigură!

— Te rog, lasă-mă să trec, se rugă ea, însă ar fi fost pregătită să îl îmbrâncească deoparte şi să se năpustească în cameră dacă era nevoie.

Lacheul aruncă o privire peste capul ei, spre Augusta, când contesa ajunse în vârful scărilor, iar când aceasta dădu din cap în semn de consimţământ, se dădu la o parte.

Inspirând adânc pentru a se pregăti sufleteşte pentru ceea ce ar fi putut să vadă, Kate intră încet. Îşi plimbă privirea prin camera încăpătoare, trecând peste obiecte de mobilier mari şi greoaie şi ţesăturile de catifea şi mătase de culoarea vinului. În şemineu ardea un foc vioi, iar draperiile de la ferestrele înalte erau trase complet pentru a ţine departe umezeala nopţii.

Însă ceea ce-i atrase atenţia fu patul – o piesă masivă, cu patru stâlpi de mahon sculptaţi în formă de butuci de viţă de vie înălţându-se în spirală spre tavan şi ajungând la peste trei metri şi jumătate înălţime, cu aproape aceeaşi

lăţime. Draperiile de culoarea vinului erau legate cu cordoane aurii, iar în spatele acestora, în aşternuturile de satin negru scânteind în lumina focului…

— Edward, şopti ea.

Edward zăcea sprijinit pe perne, gol de la brâu în sus, în afară de bandajul întins care îi ştirbea din frumuseţea muşchiului în locul unde umărul i se întâlnea cu pieptul. Cu ochii închişi, părea să doarmă liniştit, însă când se apropie Kate îi văzu broboanele de sudoare presărate pe frunte, buzele uscate şi chipul palid.

Se aşeză pe scaunul de lângă pat şi se întinse după mâna lui.

— Edward? Sunt eu, Kate. Sunt aici. Îi mângâie blând părul umed, dându-l la o parte de pe fruntea încinsă de febră. Mă auzi?

— Domnişoară? O voce surprinsă întrerupse tăcerea grea. Ce crezi că faci?

Kate ridică privirea şi văzu un bărbat cu părul cenuşiu, îmbrăcat în haine întunecate, ridicându-se de pe un scaun din colţ. Era, evident, medicul, veghindu-l peste noapte. Hotărând rapid să îl ignore, îşi îndreptă imediat atenţia asupra lui Edward.

— Cine sunteţi…

— Doctore, vă rog. Nu avea acum răbdare pentru întrebări despre ea însăşi. Spuneţi-mi, cum e? Sincer.

Acesta îi aruncă o privire contesei, iar Augusta încuviinţă din cap:

— Nu prea bine, mă tem, răspunse el blând. În ultimele zile a fost când conştient, când inconştient, iar eu m-am străduit din răsputeri să îi scad febra şi să îl ajut să-şi păstreze forţele.

Kate îşi ţinu respiraţia, având nevoie să afle ce era mai grav…

— I s-a infectat rana?

— A pierdut enorm de mult sânge, însă rana i-a rămas

curată. Din fericire era de faţă un chirurg…

Ea ridică brusc privirea, cu stomacul încleştându-i-se de teamă.

— Deci nu i-aţi scos personal glonţul?

Medicul strâmbă din nas, dezgustat de gândul la o asemenea treabă sângeroasă.

— Eu sunt doctor, domnişoară.

— Şi sunt sigur că vă descurcaţi remarcabil, îl asigură ea pentru a-l linişti, forţându-se să îi zâmbească. Privirea îi coborî spre umărul lui Edward. Dar mă întrebam, în legătură cu rana… Acesta e pansamentul original?

— Desigur, răspunse el, ca şi cum i-ar fi făcut pe plac unui copil. Rana trebuie să se vindece neîntreruptă până i se vor scoate firele mâine.

Mâine. Inima i se strânse în piept, lovită brusc de îngrijorare. Patru zile cu bandajele originale şi rana cusută – tratamentul medical standard pentru rănile provocate de gloanţe. Însă practicile adoptate de către doctorii de la ţară prevedeau altceva, lăsând firele la locul lor mai mult timp, pentru a lăsa carnea să se repare singură.

Mai tulburător însă era faptul că nu i se schimbaseră deloc pansamentele. Rana nu mai fusese verificată după extragerea glonţului.

— Pot să o văd?

Se întinse spre bandajul de pe pieptul lui Edward.

Doctorul o prinse de braţ.

— Ce crezi că faci?

„Îi salvez viaţa!” Inspiră adânc pentru a se calma.

— Nu i-aţi verificat rana, îi explică ea cât mai blând posibil, în ciuda spaimei teribile ce îi strângea pieptul ca o menghină. Ar putea fi infectată.

— I-am administrat medicamente care să prevină infecţiile.

Kate clătină din cap.

— Dominique-Jean Larrey scria într-o lucrare iarna

trecută că păstrarea pansamentelor iniţiale creşte riscul de infecţie…

— Un chirurg, se burzului doctorul, încruntându-se dezgustat. Şi încă unul francez!

— Doctore Brandon, îl întrerupse contesa încet, vrei te rog să ne laşi singure pentru o clipă?

— Da, milady.

În pofida iritării vizibile de a-şi vedea competenţa medicală pusă sub semnul întrebării, şi încă de către o femeie, îşi înclină politicos capul şi ieşi din cameră.

Augusta încuviinţă din cap.

— Poţi să continui, domnişoară Benton.

— Mulţumesc, îi şopti Kate recunoscătoare contesei.

Se întoarse din nou spre rană, încercând să ignore cât de neajutorat arăta Edward aşa cum zăcea acolo nemişcat. Mâinile îi tremurară când îndepărtă bandajul, desprinzându-l cu grijă din sângele închegat şi carnea care începuse să se întărească în jurul ţesăturii. Când reuşi în cele din urmă să îl dea jos, studie atent şi îndelung rana. Despicătura prin care scormonise chirurgul pentru a scoate glonţul era închisă cu suturi negre, făcute la întâmplare, iar pielea era vânătă şi umflată. Inima îi fu mistuită de durere când văzu acestea. O rană atât de urâtă şi atât de neglijent tratată…

Dar nu se vedea niciun semn de infecţie şi lăsă să-i scape un oftat răsunător. O, slavă Domnului, *slavă Domnului!*

Întinse mâna după cârpa din ligheanul de lângă pat, o înmuie în apa rece, apoi o puse cu blândeţe pe rană, curăţând-o cât de bine putea fără a deranja suturile. Şi-ar fi dorit să aibă la ea un borcan din unguentul făcut de ea, deşi probabil că vederea leacului ei ţărănesc ar fi riscat să îi provoace doctorului Brandon un atac de apoplexie.

Augusta o privi îndeaproape.

— Deci, chiar ştii ce faci?

— Da, ştiu.

Luă bandajele curate de pe noptieră, fără îndoială puse acolo pentru a fi la îndemână dimineaţa, când fusese programată îndepărtarea firelor.

— Strathmore mi-a spus că prepari diverse leacuri şi îi îngrijeşti pe săteni.

Kate acoperi cu grijă rana.

— Deci, a vorbit despre mine.

— Da.

De rău, fu sigură Kate, judecând după răspunsul ei monosilabic. Însă contesa încă nu o dăduse afară din casă, deci cel mai probabil mătuşa lui nu ştia încă totul. Măcar în acest lucru mai putea găsi puţină speranţă.

— Când am primit biletul dumneavoastră, mi-a fost teamă... Vocea îi pieri fără urmă. Apoi, scuturându-se efectiv pentru a-şi ţine în frâu extenuarea şi emoţia, înfăşură umărul pentru a fixa noul pansament şi întrebă încet. Ce s-a întâmplat?

— Un duel prostesc. Augusta se posomori, aţintindu-şi privirea asupra chipului pământiu al nepotului ei. Cu baronetul Litchfield.

Nerecunoscând numele, Kate îşi concentră atenţia asupra lui Edward şi înmuie cârpa în apa rece din lighean, apoi îi tamponă faţa încinsă de febră. Pielea îi era atât de fierbinte, atât de palidă, încât măruntaiele i se înnodară de spaimă.

— Fostul tău logodnic.

Mâna ei încremeni pe obrazul lui Edward într-o expresie de surprindere uluită. *Un logodnic?* Imposibil!

— Vă înşelaţi, milady.

— Acum cinci ani tatăl tău a semnat un contract, logodindu-te cu baronetul Litchfield. Când Kate o privi cu gura căscată, Augusta o întrerupse cu un fluturat din mână înainte să apuce să protesteze că nu avea habar. Iar acesta l-a acuzat pe Strathmore că i-a compromis logodna. Sunt sigură că se aştepta să plătească despăgubiri în bani, dar

situaţia a scăpat de sub control.

— Habar nu am avut, şopti ea, lovită de un val greţos de vinovăţie, privind faţa palidă a lui Edward. Neliniştea îi strânse inima ca o mânuşă de fier la gândul că fusese rănit din cauza ei şi se forţă să respire. Nu aş face nimic care să-l rănească. Eu… *îl iubesc.*

— Spune-mi, atunci, domnişoară Benton. Contesa o privi cu ochii îngustaţi. Eşti aici din grijă faţă de nepotul meu sau din dorinţa de a te întoarce la casa Brambly?

O furie subită o străbătu ca un fior electric. Cum putea mătuşa lui să îi pună o întrebare atât de oribilă?!

— Am venit pentru Edward, îi aruncă ea aspru, dar văzând expresia sceptică a contesei clătină din cap şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Edward. Nu mă credeţi. Ei bine, nu-mi pasă nici cât negrul sub unghie dacă nu!

— Domnişoară Benton! Augusta fu consternată de obrăznicia ei făţişă. Încep să înţeleg de ce nepotul meu e atât de preocupat de tine, fiindcă împărtăşiţi aceeaşi lipsă completă de respect faţă de bunele maniere.

— Da, presupun că aşa e. Un zâmbet vag îi apăru pe buze când conştientiză această legătură dulce-amăruie dintre ea şi Edward. Ştiu că puteţi să vă chemaţi lacheii şi să-i puneţi să mă scoată efectiv afară. Dar ar trebui să ştiţi că în ultimele câteva săptămâni am fost alungată de acasă, apoi forţată să fug chiar şi din locul meu de exil pentru a veni în fugă aici. Îşi sprijini tandru mâna de obrazul lui Edward. Aşa că după ce am trecut prin toate astea, nu prea mai aveţi cum să mă faceţi să-mi fie teamă de dumneavoastră.

— Ei bine, nu am încercat *niciodată…* Augusta se opri. Apoi expresia ei deveni curioasă. Spune-mi, întrebă ea pe un ton neaşteptat de blând, cum ai ajuns *totuşi* de la Greymoor până aici, domnişoară Benton?

Hotărând că nu mai avea nimic de pierdut, Kate ridică privirea şi o privi curajoasă în ochi.

— Când mesagerul a adus biletul dumneavoastră, i-am luat calul şi am mers călare toată noaptea până am ajuns din urmă diligenţa. Apoi am vândut calul şi mi-am cumpărat un bilet până la Londra.

Chipul Augustei îi ascunse cu grijă gândurile, ceea ce era o altă asemănătoare izbitoare cu Edward.

— Diligenţa nu vine până în Mayfair în toiul nopţii.

— Am traversat pe jos ultimii cinci kilometri prin Londra.

Kate văzu în ochii contesei scânteierea a ceva ce aducea a admiraţie încântată, însă aceasta dispăru instantaneu.

— Deci pupila ducelui de Strathmore e o hoaţă de cai, comentă sec Augusta.

Gândul îi trecuse şi ei prin minte, cât traversase călare ţinuturile mlăştinoase.

— Am să i-l plătesc lui Edward… cumva. Se încruntă, conştientă că i-ar fi fost imposibil să o facă apelând strict la veniturile modeste ale moşiei Brambly. Deci acum presupun că *într-adevăr* puteţi să-mi faceţi rău. Puteţi pune să fiu arestată.

— Am să ţin minte asta pentru viitor, în cazul în care se va dovedi necesar, o asigură ea. Buzele îi zvâcniră într-un zâmbet. Fără îndoială Strathmore va fi impresionat când va afla ce ai făcut.

La aceste cuvinte obrajii lui Kate fură inundaţi de sânge, deşi se îndoia serios. În clipa în care se trezea avea cel mai probabil să o trimită înapoi la Greymoor.

— Vă mulţumesc că mi-aţi dat voie să îl văd.

— Îmi doresc tot ce-i mai bun pentru nepotul meu.

Kate simţi lacrimile înţepându-i ochii.

— Şi eu.

Apoi ambele femei îşi îndreptară privirile asupra lui Edward, al cărui trup era teribil de nemişcat în afară de ridicarea şi coborârea lentă a pieptului său bandajat.

— Nu mai poţi face nimic pentru el în noaptea asta, o informă Augusta încet, punându-şi blând o mână pe umărul lui Kate. Intendenta îţi va pregăti o cameră ca să te poţi odihni. Îşi încreţi nasul când simţi mirosul de cal. Şi să faci o baie.

— Lăsaţi-mă să rămân cu el, o imploră ea. Nu am să îl încurc cu nimic pe doctor, vă promit.

— Prea bine, consimţi Augusta, arcuind regal o sprânceană, deşi mie mi se pare, domnişoară Benton, că mai degrabă doctorul Brandon ar trebui să aibă înţelepciunea de a nu te încurca pe tine.

— Şi vă rog, adăugă Kate, ridicând privirea şi aţintind-o rugător în ochii contesei, nu îi lăsaţi să scoată firele mâine. Mai lăsaţi-le câteva zile.

Augusta o contemplă, ca şi cum ar fi cântărit situaţia, apoi dădu din cap.

— Dacă aşa consideri tu că trebuie…

Însă Kate deja se întorsese înapoi spre Edward, ţinându-i strâns mâna în mâinile ei.

— Edward, îi şopti Kate, disperată să îl facă să o audă, te rog trezeşte-te.

Nu primi niciun răspuns. Ochii lui rămaseră închişi, iar trupul nemişcat.

— Încăpăţânat ca întotdeauna, văd, îl mustră ea, străduindu-se să adopte o voce de guvernantă, deşi îi tremura de îngrijorare. Ei bine, eu nu plec de aici, ai auzit?

Se aplecă în faţă şi îşi atinse buzele de fruntea lui febrilă, închizând ochii când îi simţi căldura, parfumul masculin familiar şi gustul lui sărat. Se întâmplaseră atât de multe între ei, atâta vulnerabilitate şi dorinţă, apoi tandreţea se transformase subit în animozitate… Şi totuşi era încă în viaţă, cu sângele încă pulsând prin el, şi era tot ceea ce conta acum.

— Cum ştiu cât de mult mă deteşti, spuse ea cu vocea gâtuită, ai face bine să te trezeşti şi să-mi porunceşti să

plec, dacă vrei ca tortura prezenţei mele să înceteze. Altfel, dragul meu, tot pe capul tău o să stau.

Lăsându-se pe spate în scaun, se pregăti să petreacă noaptea acolo, hotărâtă să îl aducă înapoi la ea, iar dacă într-adevăr o putea auzi, avea să fie furios când se trezea. Dar dacă mânia îl făcea să se însănătoşească, urma să o accepte bucuroasă. Ar fi făcut orice era necesar pentru a-l repune pe picioare.

Apoi intenţiona să-l strângă de gât până aproape îl lăsa fără suflare pentru că o făcuse să se îngrijoreze astfel.

— M-ai exilat în mlaştini, aşa că mi s-ar părea corect să îţi plătesc cu aceeaşi monedă, povestindu-ţi despre fiecare minut petrecut acolo la Greymoor. Făcu o pauză. Eşti gata să te trezeşti? Nu? În regulă, atunci, nu îmi dai de ales. Să începem cu studiul Bibliei, în germană.

Nu o văzu pe Augusta privind-o şi ascultând-o în tăcere din prag înainte de a se retrage în cele din urmă în propriul ei apartament, cu o privire cu subînţeles.

*

Cu puţin înainte de ivirea zorilor Edward deschise şovăitor ochii, clipind confuz. Mintea lui înceţoşată habar nu avea unde se afla, ce se întâmplase, cât era ceasul. Corpul îi era în acelaşi timp amorţit şi chinuit de dureri, înţepenit şi rece, membrele prea grele pentru a le putea mişca. Nu îşi putea ridica nici capul de pe pernă. Fu nevoit să recurgă la întreaga sa forţă doar pentru a-şi împiedica pleoapele să se închidă din nou.

Însă simţi o apăsare uşoară pe mâna lui… caldă, moale, sigură. Coborî privirea…

Şi o văzu.

Dormea, aşezată pe un scaun lângă pat, dar cu trupul aplecat în faţă peste marginea saltelei şi capul odihnindu-i-se uşor pe antebraţul stâng, în timp ce mâna ei dreaptă o

ţinea strâns pe a lui chiar şi în somn, cu degetele împletite cu ale lui. Ca şi cum i-ar fi fost teamă că ar fi putut să îi alunece din mâini.

— Îngerul meu, şopti el.

Apoi închise ochii şi îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Capitolul 15

Augusta o găsi pe Kate, a doua zi dimineaţă, încă aşezată la căpătâiul lui Edward. Clipind pentru a alunga ceaţa confuză de după somn, aceasta se ridică şi îşi întinse spatele înţepenit.

Stătuse la căpătâiul lui toată noaptea, aplicându-i comprese reci pe frunte şi înfăşurând cearşafuri umede peste trupul lui până când febra cedase în cele din urmă, cu puţin timp înainte de ivirea zorilor, dar odată ce se întâmplase acest lucru Kate continuase să îl şteargă pe frunte, să îl mângâie cu vârfurile degetelor pe faţă... orice pentru a putea să îl atingă în continuare şi pentru a-i simţi pulsul vibrant şi cald ce devenea din ce în ce mai puternic. Când extenuarea o copleşise în cele din urmă, căzuse într-un somn adânc, dar agitat.

— Doctorul Brandon ar dori să îl examineze pe Edward între patru ochi, o informă Augusta.

Kate îi aruncă o privire medicului când acesta intră în cameră, cu geanta de piele în mână, apoi acceptă şovăitoare să iasă, ştiind că nu avea încotro.

— Cum nu vei fi lângă el o vreme, îi spuse Augusta, petrecându-şi un braţ peste cel al lui Kate şi conducând-o pe hol, ai putea să te îngrijeşti puţin între timp. Am pus să ţi se pregătească această cameră.

Augusta o conduse înăuntrul elegantului dormitor în galben şi crem în care o aştepta deja o baie aburindă.

— Am să pun să ţi se aducă o tavă cu micul dejun.

— Mulţumesc, acceptă Kate, prea obosită pentru a protesta.

În ciuda dorinţei ei de a rămâne la căpătâiul lui Edward, o durea tot corpul, iar o baie fierbinte şi liniştitoare o tenta mai mult decât ar fi vrut să recunoască. La fel şi micul dejun, având în vedere că nici nu mai ţinea minte când mâncase ultima oară.

Odată ce Augusta plecă, se dezbrăcă rapid şi se cufundă în apa fierbinte, lăsând să-i scape un oftat prelung de recunoştinţă când căldura îi înmuie muşchii înţepeniţi. Nicio baie din istoria omenirii nu mai fusese vreodată atât minunată.

Kate rămase în cadă până când apa deveni călduţă, iar tensiunea se risipi din trupul ei, iar după ce se spălă în sfârşit de mizeria şi mirosurile acumulate în timpul evadării ei din ţinuturile mlăştinoase, se simţi cu mult, mult mai bine. Dar, ceruri, era extenuată! Cineva îi pregătise un halat de casă, aşa că îl îmbrăcă, apoi, neputând să se stăpânească, se băgă în pat. Ochii grei i se închiseră şi se cufundă într-un somn dulce.

Când se trezi câteva ore mai târziu ceasul cu pendul de pe palierul scărilor bătu de ora unu, iar lumina soarelui se revărsa prin ferestrele înalte. Se dădu jos din pat şi se întinse.

Uşa se deschise, iar o cameristă intră aducând o tavă.

— Ceai, domnişoară? Zâmbindu-i lui Kate, puse tava pe masă. Contesa a poruncit să vă fie servit.

— Mulţumesc. Kate fu înduioşată de bunătatea contesei, căci ar fi putut să o dea afară din casă. Avusese noroc cu familia Westover. De data aceasta. Cum se simte Excelenţa Sa?

— Nu ştiu, domnişoară. Turnă ceai într-o ceaşcă şi i-o întinse lui Kate. Însă doamna a cerut să fie anunţată când vă treziţi. Dacă nu aveţi nevoie de mine, am să merg să îi

spun.

— Mulţumesc.

Camerista dădu din cap.

— Încercaţi biscuiţii cu lămâie, o îndemnă ea cu un aer complice. Sunt delicioşi!

Kate îşi înăbuşi un zâmbet văzând exuberanţa micuţei cameriste. În loc de a-şi lua un biscuit, puse mâna pe platoul acoperit cu biscuiţi şi mici prăjituri glazurate şi i-l întinse fetei.

— Te rog, serveşte-te – n-am să spun nimănui.

Camerista ezită, gestul fiind, în mod evident, o încălcare a etichetei din casa respectivă, apoi luă recunoscătoare doi biscuiţi cu lămâie şi îi strecură în buzunarul şorţului.

— Sunteţi foarte bună la suflet, domnişoară! Ochii îi scânteiară. Eu sunt Mary, una dintre cameristele de la etaj. Dar doamna mi-a cerut să vă fiu cameristă personală cât veţi sta aici. Aproape ca şi cum abia atunci şi-ar fi amintit, făcu o mică reverenţă, apoi recunoscu emoţionată. Nu am mai fost niciodată camerista unei doamne.

— Atunci ne vom înţelege excelent, o asigură Kate, fiindcă nici eu nu am mai avut niciodată o cameristă doar a mea.

— Ei! O doamnă atât de fină ca dumneavoastră!

Kate simţi o roşeaţă urcându-i în obraji la acest compliment sincer. Nu era nici pe departe o doamnă fină.

— Ce-ar fi să o cauţi pe contesă şi să-i spui că sunt trează?

— Da, domnişoară!

Se întoarse şi dădu să plece în grabă.

— Oh, Mary?

— Domnişoară?

Kate aruncă o privire prin încăpere:

— Unde îmi sunt hainele?

— Zdrenţele acelea negre şi murdare?

Micuţa cameristă strâmbă din nas.

Kate dădu din cap, ridicând ceaşca şi sorbind din ceai.

— Păi le-a pus contesa pe foc!

Lui Kate i se opri ceaiul în gât.

Micuţa cameristă ieşi din încăpere, iar Kate, înăbuşindu-şi un hohot de râs amuzat, aruncă o privire atentă prin noua ei cameră. Draperii de catifea brodate cu dantelă se întindeau din tavan până la podea, asortate cu draperiile patului încadrat de patru stâlpi, iar în faţa unui şemineu mic, cu poliţă de sidef sculptat, se afla o canapea de două persoane acoperită cu un vraf de perne moi. Pereţii erau decoraţi cu tablouri cu flori. Camera era frumoasă şi feminină, plină de materiale moi, cu totul minunată şi atât de complet diferită de camera ei de la Greymoor.

Simţi un nod în gât. În ultimii câţiva ani, chiar şi la Brambly, uitase cum era să te bucuri de astfel de luxuri fine.

— Domnişoară Benton, te-ai trezit. Augusta intră elegantă în încăpere, privind-o cu un ochi critic. Te-ai şi odihnit bine, deci?

— Da – şi Excelenţa Sa? El cum se simte?

Un vag zâmbet de uşurare apăru pe buzele femeii.

— Brandon crede că merge spre bine. Pulsul i-a devenit mai puternic, iar culoarea mai pronunţată. Şi l-am convins să nu scoată firele, nu încă.

— O, slavă cerurilor, oftă ea, apăsându-şi o mână pe pieptul chinuit de îngrijorare şi inspirând adânc, uşurată.

Kate bănuia că nobila contesă nu neapărat îl convinsese pe doctor cât mai degrabă îi poruncise pur şi simplu să lase firele în pace, iar Kate se îndoia că exista cineva care să îi încalce poruncile. Însă constata că începea să îi placă această femeie care îi amintea atât de mult de Edward. Erau înzestraţi amândoi cu acel exterior dur, tipic familiei Westover, dincolo de care se ascundeau resurse de

bunătate sufletească şi umor autentice.

Contesa strigă peste umăr:

— Mary?

Tânăra cameristă intră în grabă în cameră ducând o rochie drapată peste braţ. I-o întinse contesei.

Augusta o ridică în faţa lui Kate, verificând dacă i se potrivea mărimea şi lungimea. Din muselină verde salvie şi decorată cu broderie cu model vegetal, cu dantelă crem mărginind decolteul pătrat şi mânecile bufante, cădea graţios până la podea de la talia înaltă. Contesa dădu din cap mulţumită.

— Asta o să ţi se potrivească până îţi soseşte garderoba nouă.

— Garderobă? întrebă Kate, nefiind sigură dacă auzise corect. Dar nu am nevoie de o garderobă nouă.

— Draga mea, spuse Augusta, ţintuind-o cu privirea, eşti pupila ducelui de Strathmore şi nu poţi să te plimbi prin Londra arătând ca o nemţoaică puritană. Clătină din cap. Ce-o fi fost în capul doamnei Lutz când ţi-a dat acea monstruozitate neagră?

— Excelenţa Sa, ordinele sale, bombăni Kate.

Contesa o ignoră, dar lui Kate i se păru că vede o zvâcnire de consternare pe buzele femeii.

— Este responsabilitatea lui Edward, în calitate de tutore al tău, să îţi asigure o garderobă adecvată. Asta, adăugă ea, dându-i rochia înapoi cameristei, şi alte câteva lucruri pe care intenţionez să îl informez că le va face pentru tine.

Înainte ca Kate să apuce să întrebe care erau aceste alte lucruri, Mary o ajută să îmbrace rochia, i-o închise până sus la spate şi îngenunche să îi scurteze tivul cu cincisprezece centimetri, la cererea Augustei.

— E superbă. Kate nu mai purtase niciodată o rochie atât de la modă. A cui e această rochie?

Stilul era unul mult prea tineresc, deci nu îi aparţinea

contesei, iar Edward nu pomenise vreodată de existenţa unei surori.

— A fost una dintre rochiile lui Jane, dar ea nu a purtat-o niciodată.

— E minunată. Când Mary o ajută să-şi ia pantofii şi boleroul asortat, Kate îşi privi reflexia în oglindă. Cine e Jane?

Augusta ezită:

— Edward nu ţi-a pomenit niciodată despre Jane? Sau Stephen?

— Nu.

— Chiar nu ştii nimic despre accident? Se uită la ea, nevenindu-i să creadă. Dumnezeule, nu ţi-a spus nimeni niciodată, nici Edward, nici tatăl tău…

— Nu. Kate îşi ţinu respiraţia, aşteptând cu teamă, ştiind că avea să urmeze ceva oribil. Edward îi spusese că tatăl ei îi făcuse rău familiei lui, însă ea crezuse întotdeauna că fusese o problemă de bani. Dar un accident… Spuneţi-mi, vă rog.

— Mary, lasă-ne singure, îi porunci Augusta cu blândeţe.

Dând din cap, micuţa cameristă termină ultima cusătură la tiv, apoi ieşi din cameră.

Augusta închise uşa. Ezită înainte de a se întoarce din nou spre Kate, ca şi cum şi-ar fi ales cuvintele:

— Cu puţin peste un an în urmă, tatăl tău a dispărut timp de mai multe săptămâni şi a întrerupt complet contactul cu tine.

Kate se schimonosi. Tatăl ei rareori lua legătura cu ea, în afară de a-i cere bani sau a-i porunci să îi dea Brambly pe mâinile lui, însă contesa avea dreptate. Anul trecut tatăl ei păstrase tăcerea pentru o perioadă mult mai lungă decât de obicei.

— Plecase la Portsmouth. Investise într-un vas care s-a scufundat şi a fost nevoit să lichideze datoriile. Dar tot

ceea ce crezuse că ştia despre tatăl ei se dovedise a fi o minciună, iar inima i se strânse dureros în piept, cunoscând răspunsul chiar înainte de a pune întrebarea. Nu a existat niciun vas, aşa-i?

— Nu.

— Atunci unde a fost?

— La închisoare, aşteptând să fie judecat. Pulsul lui Kate începu să îi bubuie în urechi atât de asurzitor şi violent încât aproape nu auzi când Augusta îi confirmă cele mai negre temeri ale ei. Pentru crimă.

Se întări sufleteşte:

— Cine?

— Fratele şi cumnata lui Edward.

O, Doamne, nu… Un fior de greaţă o făcu să se cutremure convulsiv. Nu – aşa ceva era *imposibil!* Lumea se clătină sub ea şi se prinse de braţul Augustei pentru a nu cădea.

— Stai jos, draga mea.

Augusta o conduse la canapeaua de două persoane.

Kate se prăbuşi pe perne şi îşi lăsă capul să îi cadă în mâini, chinuindu-se să îşi ţină în frâu furtuna de emoţii ce o zguduia. Şi să îşi amintească, cumva, să respire.

— Edward a avut un frate mai mare pe nume Stephen, continuă Augusta, aşezându-se lângă ea şi prinzând strâns mâna lui Kate. Cei doi băieţi se adorau şi niciunul dintre ei nu avea un prieten mai bun pe lume. Stephen a moştenit titlul de Strathmore, iar Edward a intrat în armată pentru a lupta împotriva lui Bonaparte. Buzele i se strânseră sever într-o dungă subţire când îşi aminti. Apoi, anul trecut, trăsura în care se aflau Stephen şi soţia lui, Jane, a fost izbită de un faeton. Celălalt vizitiu era beat, gonind nebuneşte cu atelajul său. Stephen şi Jane… Vocea i se frânse şi fu nevoită să şi-o dreagă înainte de a continua: Au fost ucişi amândoi.

Kate ştiu instinctiv – tatăl ei fusese celălalt vizitiu,

bărbatul care îl lăsase pe Edward fără familie. Îşi apăsă mâna pe stomac pentru a se împiedica să vomite, chinuită de o greaţă clocotitoare. Simţi ceva umed şi fierbinte pe obraz şi se şterse cu degetele, de-abia atunci dându-şi seama, la cât era de năucită de şoc, că plângea.

— Edward se afla în Spania când s-a întâmplat totul. A venit acasă cât de repede a putut, dar deja magistraţii hotărâseră că respectiva coliziune fusese un accident. Edward nu a mai putut să-şi facă dreptate.

Kate înţelese brusc totul, iar realitatea căzu asupra ei ca o povară zdrobitoare. Furia pe care o văzuse în Edward, asprimea, răceala. De fiecare dată când o privea, probabil îşi aducea aminte de fratele lui şi de accident, dar chiar şi aşa o protejase, o ajutase cu Brambly – iar ea, în tot acest timp, îi luase apărarea, prosteşte, tatălui ei. Mai grav, îl sfidase pe Edward şi îi trimisese bani. O, *nu...* Vinovăţia şi remuşcările îi strânseră pieptul ca într-o menghină când îşi dădu seama de ce fusese atât de furios pe ea, de ce îl enervase atât de tare o singură scrisoare. De ce fusese nevoit să o exileze tocmai în ţinutul mlaştinilor pentru a o ţine cât mai departe posibil de el.

Edward credea că ea îi luase partea inamicului:

— Edward a jurat să îl distrugă pe tatăl tău, la fel cum el îl distrusese pe Stephen, aşa că i-a luat toţi banii şi proprietăţile şi l-a instalat într-o cameră în Londra unde este supravegheat clipă de clipă. Întreaga lui viaţă este acum controlată de Edward.

Kate clipi pentru a-şi limpezi privirea înceţoşată de lacrimi şi clătină din cap. Chiar şi acea pedeapsă era una îndurătoare când tatăl ei ar fi putut să atârne în ştreang pentru uciderea unui membru al înaltei nobilimi…

— Dar tutela – de ce a acceptat Edward aşa ceva?

— Din răzbunare.

Kate încremeni. Inima i se opri.

— Din *răzbunare?*

— O viaţă în schimbul altei vieţi. Tatăl tău i l-a luat pe Stephen, aşa că Edward te-a luat pe tine de la tatăl tău. Augusta făcu o grimasă. Din păcate, când Edward a descoperit că eşti o femeie în toată firea, şi nu o copilă aşa cum se aşteptase el, a fost convins că Benton l-a păcălit, şi bănuiesc că Edward te consideră vinovată şi pe tine de o înşelăciune similară.

Fiecare răsuflare devenise sfâşietor de dureroasă.

— Dar eu nu ştiam nimic despre tutelă, am fost la fel de şocată ca Edward. Îşi apăsă mâna pe gură, ca şi cum dacă ar fi astupat-o ar fi putut să îşi înăbuşe agonia ce se zbătea în ea. Şi după ce am…

Răsuflă înfiorat. O, *chiar* avea să vomite!

Augusta o prinse de mână şi i-o strânse.

— După?

— După ce… ei bine, şopti ea ruşinată.

Închise ochii, prea jenată pentru a o privi pe mătuşa lui.

— Am bănuit eu ceva, recunoscu Augusta încet.

Kate deschise ochii. Contesa o privea cu o expresie blândă, înţelegătoare, deloc surprinsă că nepotul ei se culcase cu pupila sa. Roşind pradă unei umilinţe fierbinţi, Kate se ridică în picioare şi îi întoarse spatele, temându-se că dacă nu se mişca avea să ia foc chiar acolo, pe canapea.

— Nu am intenţionat niciodată să îl rănesc… încercam doar să îl ajut pe tatăl meu, şopti ea, atât de încet încât de-abia acoperi sunetul propriei răsuflări. O, Doamne, cu siguranţă mă urăşte acum.

— Să te urască? O, nu, draga mea, spuse Augusta, înclinându-şi capul gânditoare şi studiind-o pe Kate, nu cred că ură este ceea ce simte faţă de tine.

Kate clătină din cap.

— M-a pedepsit luându-mă cu forţa de la Brambly, apoi m-a exilat în ţinutul mlaştinilor…

— Fiindcă a te avea aproape i-ar fi împrospătat în

permanenţă sentimentele faţă de tine. Singura modalitate prin care a ştiut să se protejeze a fost să te trimită atât de departe încât să nu poată ajunge la tine. Augusta arcui o sprânceană. Problema, domnişoară Benton, e că nu eşti prima femeie la care Edward a ţinut mult şi care l-a amăgit la cererea tatălui ei, aşa că a crezut sincer că meriţi să fii pedepsită pentru trădarea ta. Din punctul lui de vedere, exilându-te la Greymoor îşi îndeplinea ambele scopuri.

Kate răsuflă tremurător.

— Nu l-am trădat…

Uşa se deschise larg pe neaşteptate, iar Mary dădu buzna în încăpere, roşie la faţă şi entuziasmată.

— Excelenţa Sa, reuşi ea să spună, chinuindu-se să-şi tragă sufletul, s-a trezit! Doctorul Brandon…

Dar cele două femei nu mai aşteptară să audă restul. Porniră în fugă pe hol. Augusta intră în grabă în camera lui Edward, urmată îndeaproape de Kate.

De lângă pat doctorul Brandon ridică privirea spre cele două femei. De-abia atunci ezită Kate, înaintând în vârful picioarelor, cu inima gonindu-i nebuneşte când îşi aţinti privirea asupra lui Edward, căutând orice semn că ar fi fost treaz. Însă ochii acestuia erau încă închişi, deşi culoarea îi revenise la normal, iar pieptul i se ridica şi cobora puternic acum.

Şovăind, se întinse spre încheietura lui, pentru a simţi bătaia pulsului lui sub degetele ei…

Edward deschise ochii şi o privi neîndurător.

— Kate, spuse el, numele ei răsunând aspru şi gâtuit.

Icnind, Kate îşi smuci mâna. Nu era nici urmă de iertare în el, şi orice speranţă ar fi nutrit de a găsi vreo cale prin care să îi recâştige încrederea se risipi instantaneu sub privirea lui rece.

— Edward. Augusta veni şi se poziţionă în faţa lui Kate, împiedicându-l să o mai vadă. Slavă Domnului! Să nu mai faci *niciodată* o asemenea neghiobie, altfel am să te

ucid cu mâna mea!

Însă încercarea mătuşii lui de a-i distrage atenţia se dovedi a fi în van.

— Ce caută ea aici? se forţă el se întrebe, cu vocea răguşită după o pauză atât de îndelungată.

Tonul acuzator al întrebării lui îi stârni mânia, agravată de teama şi de îngrijorarea legate de el pe care le purtase în suflet în ultimele trei zile.

— Domnişoara Benton a venit de îndată ce a aflat, interveni Augusta. Te-a îngrijit toată noaptea.

Edward îşi lăsă privirea să treacă dincolo de Augusta, aţintind-o asupra lui Kate.

— Ţi-ai ratat şansa de a mă ucide, deci?

Aşadar, astfel aveau să decurgă lucrurile între ei… Aşa să fie. Kate îşi încrucişă furioasă braţele peste piept.

— Încă nu e prea târziu.

— Terminaţi cu certurile, se grăbi Augusta să îi mustre, deşi Kate nutrea o bănuială derutantă că mătuşa lui era în secret încântată de faptul că se certau. Edward, nu te obosi. Eşti încă prea slăbit. O să aveţi amândoi timp suficient să vă ciondăniţi mai târziu.

— Mătuşa dumneavoastră are multă dreptate, Excelenţă, interveni doctorul Brandon. Trebuie să vă odihniţi până vă recăpătaţi forţele.

— Am suficientă forţă.

Încercă să se ridice în capul oaselor, însă durerea provocată de rană îl sfâşie, făcându-l să icnească scrâşnind din dinţi.

— Domnule, sutura de pe rană e încă sensibilă, îl avertiză doctorul Brandon. Nu aveţi voie să vă mişcaţi!

Kate se năpusti în faţă şi îl împinse pe Brandon deoparte pentru a-l prinde de umeri.

— Edward, te rog, spuse ea încet, cu vocea gâtuită de îngrijorare. Nu-ţi face rău singur.

El încremeni imediat la atingerea ei, însă ochii îi

scânteiară reci ca obsidianul când se ridicară spre ai ei.

— Ce cauţi aici? o întrebă el încet.

Neîndrăznind să-i spună adevărul, Kate îi evită privirea şi îl întinse uşor pe perne, iar el se lăsă manipulat fără a i se opune, forţele scăzându-i rapid. Dintre toate momentele şi situaţiile în care ar fi putut să-i mărturisească sentimentele ei, în mod cert cel în care el se afla în pat, suferind, înconjurat de medic şi de mătuşa lui, nu era alegerea potrivită. Şi cu siguranţă nu când neîncrederea lui faţă de ea era încă atât de vehementă.

— Nu se întâmplă prea des ca un bărbat să fie împuşcat luptând în duel pentru mine, se eschivă ea. Apoi, fiindcă nu voia ca el să vadă cât de multă tulburare provocase acel duel, se forţă să arcuiască o sprânceană cu un aer sardonic. Deşi ai fi putut cel puţin să îl câştigi.

Edward râse în ciuda furiei pe care i-o stârnea, apoi se schimonosi imediat de durere.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

Un junghi neaşteptat de mâhnire îi străpunse pieptul. Intenţia lui fusese de a o înţepa cu o doză de umor negru, nimic mai mult, însă o dezamăgise deja prin faptul că îşi imaginase tot ceea ce putea fi mai rău despre ea şi pentru acest lucru, bănuia ea, nu avea să-şi ceară scuze vreodată.

Când se aplecă peste el pentru a-i trage plapuma, el îi şopti suficient de încet ca doar ea să audă:

— Nu te-am iertat.

În ciuda dezolării ce creştea tot mai întunecată în ea, Kate îi răspunse la fel de încet înainte de a se îndepărta:

— *Nici eu* nu te-am iertat pe tine.

El îşi îngustă ochii.

— Kate…

— Odihniţi-vă, domnule. Doctorul Brandon se apropie de pat şi interveni între ei, împingând-o blând pe Kate în spate, şi îi zâmbi lui Edward, încântat acum că pacientul său coopera. Doamnelor, am să vă rog să ne scuzaţi.

Augusta dădu din cap.

— Desigur, şi o prinse pe Kate de cot.

Contesa o conduse în camera de zi alăturată şi închise uşa dintre cele două încăperi, iar Kate se aşeză recunoscătoare pe canapeaua de două persoane. Tremura din tot corpul, făcând un efort de voinţă să nu plângă.

O, ce mai pereche formau! Erau amândoi încăpăţânaţi ca nişte catâri şi se enervau reciproc, dar chiar şi acum încă mai exista între ei o legătură care nu putea fi negată. Edward era cel mai iritant şi totodată cel mai atrăgător bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, iar din clipa în care îl întâlnise tânjise să pună mâna pe el, deşi atât pentru a-l mângâia, cât şi pentru a-l sugruma, în egală măsură. Iar când nu îşi scoteau reciproc ochii certându-se, îşi smulgeau unul altuia hainele în încercarea de a se apropia. El voia să o controleze, dar ea refuza să cedeze.

Dar cel mai important, ea încă îl iubea, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, în timp ce el… nu. Iar acum nici nu avea să o iubească vreodată.

— Totul va fi bine, Katherine, o asigură Augusta. Ezită, apoi îi mărturisi, aşezându-se lângă ea şi bătând-o pe mână: El a cerut să te vadă, să ştii. Mesajul pe care ţi l-am trimis – el mi-a cerut să îl scriu când a fost adus acasă. Poate că ştia că vei veni la el când avea nevoie de tine.

Ochii lui Kate se încinseră de lacrimile pe care refuza să le verse. Dacă o făcuse, atunci era prea puţin şi prea târziu. Avusese nevoie ca el să creadă în ea cât încă se aflaseră la Brambly. Acum avea să-l mai poată ierta vreodată pentru că o alungase de lângă el, mai ales când el nu o iertase încă?

— Deocamdată însă, cred că ar fi mai bine să-i laşi puţin spaţiu.

Însă pentru Edward a-i lăsa spaţiu însemna să o exileze în ţinutul mlaştinilor, la jumătate de ţară distanţă de casa ei şi de toţi cei pe care îi iubea. Inclusiv el. Inspiră

tremurător şi îşi acceptă soarta.

— Deci trebuie să mă întorc la Greymoor.

— Ba *nu* ai să te întorci în acea casă oribilă! o corectă contesa indignată. E nevoie de tine aici, pentru a mă ajuta să salvez reputaţia numelui de Strathmore. Contesa îi aruncă o privire ce nu lăsa loc de opoziţie. Vei rămâne la Londra pentru restul sezonului, pentru a fi prezentată drept pupila lui. Din cauza acelui duel, toată lumea a aflat despre tine, iar acum a sosit momentul să te vadă cu ochii lor. Sub supravegherea mea atentă, desigur.

Kate se holbă la ea, atât de uluită încât rămase fără replică. Sezonul la Londra? Apoi îşi aminti avertismentul doamnei Elston că avea să fie împopoţonată şi plimbată ca la paradă pentru a i se găsi un soţ care să îl elibereze pe Edward de povara tutelei. Buzele i se strânseră într-o linie severă.

— Intenţionaţi să îmi aranjaţi o căsătorie, deci?

— Dumnezeule, nu! Nu după ce Edward aproape a plătit cu viaţa ca să te scape de un astfel de aranjament. În timp ce o privea cu un aer gânditor, undeva în adâncul ochilor Augustei se aprinse o scânteie veselă. Domnişoară Benton, cred că tu şi cu mine ar trebui să încheiem un acord.

— Ce fel de acord? întrebă Kate circumspectă.

Încheiase deja un acord cu un alt membru al familiei Westover şi nu era sigură dacă ar fi supravieţuit încă unuia.

— Dacă îţi petreci sezonul la Londra, permiţându-mi să te prezint ca fiind pupila ducelui şi acceptând invitaţii de la potenţiali pretendenţi – când Kate dădu să protesteze, Augusta o întrerupse fluturând din mână – fără presiuni de a te căsători cu vreunul dintre ei, adăugă ea, la sfârşitul sezonului ţi se va permite să te întorci la Brambly, iar eu voi avea grijă ca Strathmore să îşi anuleze tutela. Adăugă nepăsătoare, ca un gând de ultim moment: Desigur, dacă s-ar întâmpla să îţi găseşti un pretendent cu care să îţi

doreşti să te căsătoreşti, decizia ţi-ar aparţine în întregime.

Ceva din scânteierea din ochii Augustei îi spuse lui Kate că nu era nimic întâmplător în spatele comentariului ei, însă nu reuşea să-şi imagineze ce intrigă urzea contesa.

Clătină din cap.

— Edward nu va accepta. Nu vrea să mă aibă prin preajmă.

Inima i se frânse când îşi aminti acel moment în carul cu fân când el îi ceruse să vină la Londra cu el. De atunci lumea ei se întorsese cu fundul în sus.

— Trebuie să ai încredere în mine, draga mea.

Kate *chiar* avea încredere în ea fiindcă şi Edward avea încredere în ea, prin urmare încuviinţă din cap cu un aer sumbru.

— Câtă vreme nu sunt forţată să mă las curtată, repetă ea cu emfază.

— O, draga mea, spuse Augusta, rânjind lent cu o expresie ce îi evocă lui Kate o pisică profund satisfăcută de isprăvile ei. Ceea ce am pus la cale pentru tine e *cu mult mai plăcut* decât a te lăsa curtată.

Kate înghiţi un nod. Oare în ce se mai vârâse acum?

*

Edward se trezi clipind mărunt în lumina puternică a soarelui ce cădea pieziş prin ferestre. Mintea îi era limpede acum, şi îşi dădu seama imediat unde se afla şi ce se întâmplase de ajunsese acolo. Amintirea duelului şi a cum fusese adus acasă erau proaspete şi tăioase, la fel ca şi durerea din umărul lui.

La fel ca şi durerea de a se trezi şi a o găsi pe Kate în dormitorul lui.

Scrâşni din dinţi când se ridică în capul oaselor, apoi se lăsă din nou pe spate pe perne. Se simţea mai bine, dar corpul îi era încă slăbit, înţepenit, chinuit de dureri. Mai

trecuse o dată prin aşa ceva şi ştia că avea să treacă multă vreme până să se simtă normal din nou.

Prin setul de uşi glisante din pereţii care separau dormitorul lui de camera de zi a apartamentului o văzu pe Augusta la masa de scris, compunând scrisori cu scrisul ei elegant pe hârtie de pânză de un alb strălucitor.

— Bună dimineaţa, îi strigă el.

Ea ridică privirea, ezitând doar o clipă înainte de a termina fraza.

— Bună după-amiaza, îl corectă ea. Ai dormit aproape şaisprezece ore. Ai avut vise plăcute?

Vise plăcute? Nimic din visele lui nedorite despre Kate nu fusese plăcut. Fierbinte, fără îndoială, precum şi senzual şi încins… dar nu *plăcut.*

— Da, minţi el. Apoi făcu o pauză. Compui scrisori?

— Le scriu rudelor şi prietenilor noştri pentru a-i informa că, în pofida celei mai recente tentative a nepotului meu de a-şi da viaţa prosteşte, se pare că, cel mai probabil, va supravieţui.

Edward făcu o grimasă mută. Augusta îl iubea ca pe ochii din cap şi îi demonstra acest lucru iritându-l până la Dumnezeu şi înapoi.

Ea puse jos peniţa şi se întoarse în lateral pe scaun pentru a sta cu faţa spre el.

— Te simţi mai bine?

— Cu mult.

— Şi arăţi mai bine. În ritmul ăsta vei fi gata să încasezi din nou un glonţ cât ai zice peşte.

Edward răsuflă zgomotos. Augusta nu avea de gând să îi uşureze cu nimic situaţia.

— De ce nu? replică el glumeţ. În fond, celălalt umăr e încă neatins de gloanţe.

Buzele ei se strânseră într-o linie subţire, vizibil neamuzată.

— Momentan nu mai ai gloanţe în niciunul dintre

umeri. Luă o mică bilă de plumb de pe masa de scris. Apoi, întinzându-şi braţul într-o parte, o lăsă să cadă zăngănind dramatic pe podea. Mulţumită talentelor excelente ale chirurgului, ale doctorului Brandon şi ale domnişoarei Benton.

— Femeia aceea e motivul pentru care am ajuns să încasez un glonţ, bombăni el, umărul lui fiind străfulgerat de durere când se gândi la ea.

— Orgoliul tău e motivul pentru care ai încasat un glonţ, îi aruncă ea fără menajamente. În pofida mustrării binemeritate, Edward auzi grija pentru el răzbătându-i din voce. Domnişoara Benton ţi-a salvat viaţa. A stat la căpătâiul tău toată noaptea, tratându-ţi rana şi febra.

Toată noaptea. Aşa se explicau visele vagi pe care le avusese cu ea, chipul ei plutind imediat peste al lui, vocea ei murmurându-i liniştitor. Dar nu explica totul.

— Nu a fost doar ea. Îşi frecţionă absent umărul dureros. A mai fost o îngrijitoare. O nemţoaică citindu-mi din Biblie.

Augusta avu grijă să îşi ţină buzele perfect nemişcate. În cele din urmă, după câteva secunde, răspunse:

— Aia nu a fost o infirmieră nemţoaică.

— Atunci ce a fost?

— O răzbunare măruntă.

Văzându-i nedumerirea, Augusta se ridică şi veni în dormitorul lui. Întinse mâna spre serviciul de ceai de pe noptieră şi îi turnă o ceaşcă.

— Un ceai special creat de domnişoara Benton pentru a-ţi uşura durerile. A dat amestecului numele tău.

El arcui o sprânceană.

— *Die Auferstehung.* Îi întinse ceaşca, zâmbindu-i strâmb. Ceai de înviere.

Fireşte. Posomorându-se, luă ceaşca şi sorbi. O considera pe femeie în stare să încerce să îl otrăvească, dar chiar şi otrava ar fi fost bine-venită pentru a mai atenua din

durerea ce îi sfâşia pieptul, şi nu doar de la glonţ.

— Ea unde e acum?

— Se odihneşte. Biata fată e extenuată. Brandon a poruncit ca amândoi să nu faceţi nimic altceva decât să vă odihniţi următoarele câteva zile.

Edward nu o contrazise. Se simţea mai bine, dar nici pe departe suficient de bine pentru a se da jos din pat.

— Va trebui să discut cu doamna Lutz. Va trebui să stabilim…

— Doamna Lutz nu e aici, îl informă ea. Domnişoara Benton a venit singură la Londra.

Edward se opri surprins, cu ceaşca de ceai ridicată pe jumătate la buze.

— Singură? Cum?

— Ar trebui să o întrebi pe ea. E alarmant cât de multe reguli ale societăţii a încălcat. Buzele ei de obicei severe zvâcniră într-un zâmbet. Pe de altă parte, acum poţi să ceri să fie arestată pentru furt de cai.

Edward tuşi, înecându-se cu ceaiul, apoi se crispă când durerea îi fulgeră umărul.

— Chiar vreau să ştiu?

— O, da. E o poveste interesantă, te asigur. Preţ de o scurtă clipă, Edward avu impresia că detectează o urmă de admiraţie în vocea mătuşii sale. Dar avem probleme mai presante de rezolvat, mă tem.

— Ce anume?

— Cum să o prezentăm în societate.

— Există o soluţie simplă, spuse el, punând ceaiul deoparte.

Ea clipi.

— Anume?

— Nu o facem.

Privirea mânioasă şi hotărâtă pe care i-o aruncă Augusta îi arătă că nu o mulţumise răspunsul lui.

— Aceasta nu mai este o opţiune. Acel duel prostesc

ţi-a răpit orice speranţă de a ţine tutela departe de ochii publicului. Acum toată lumea din Londra vrea să o vadă. Făcu o pauză cu subînţeles. Femeia pentru care Strathmore ar fi fost dispus să-şi dea viaţa.

Edward îşi schimbă poziţia pe perne cu o grimasă, umărul pulsându-i cu o durere aproape orbitoare acum, şi spuse scrâşnind din dinţi:

— *Nu* aş fi fost dispus să-mi dau viaţa pentru ea!

— Contează prea puţin ceea ce declari tu, dragul meu băiat; important e ceea ce cred ei.

— Nu-mi pasă nici cât negrul sub unghie de ce cred ei, bombăni el.

— Mie da, răspunse Augusta rece. Cea mai bună soluţie pentru a pune capăt clevetirilor din înalta societate este să le dăm acces la ea, să-i lăsăm să vină în vizită şi să o curteze, apoi, la sfârşitul sezonului, după ce zvonurile se vor stinge, o poţi trimite acasă la Brambly.

— Ea nu va accepta niciodată aşa ceva. Va crede că încerci să îi găseşti un soţ.

— Şi asta ar fi chiar aşa de rău?

Edward scrâşni din dinţi de durere.

— Va refuza să se lase curtată.

— Nu şi dacă se găseşte ceva care să o convingă. Sunt sigură că din clipa în care această fată de la ţară va îmbrăca prima ei rochie de bal şi va dansa primul vals cu un membru chipeş al înaltei societăţi, va cădea în cursă.

— Nu te baza pe asta, bombăni el.

Şi vorbea din experienţă. Rochii de bal şi valsuri? Dumnezeule mare! Fusese goală puşcă şi zvârcolindu-se sub el, iar singurul care căzuse în cursă fusese el.

— Dar nu asta e principala mea preocupare, replică Augusta pe un ton neutru. Ce mă interesează e să mai salvez ce se poate din rămăşiţele jalnice ale reputaţiei numelui de Westover.

— Eşti cam melodramatică, nu crezi?

Aproape îi veni să râdă, până văzu expresia absolut serioasă a mătuşii lui.

Ea îl ţintui cu o privire severă.

— Uiţi că zaci la pat din cauza unui duel provocat de acuzaţia că ai anulat căsătoria aranjată a pupilei tale doar pentru a putea să o păstrezi pentru tine?

Edward îşi fixă mătuşa cu o privire insolentă, profund iritat de recenta ei tendinţă de a se amesteca în viaţa lui personală.

— Am câştigat acel duel, îi aminti el.

— Ceea ce a avut darul de a-l face cu atât mai credibil. Clătină din cap, acel gest simplu exprimând exact cât de prosteşti i se păreau toate acestea – tutela, duelul, şi toate zvonurile care circulau acum prin oraş despre el şi despre pupila lui necunoscută. Această familie a trecut prin prea multe în ultimul an şi nu putem lăsa ca reputaţia ei să fie mânjită acum de un astfel de scandal.

Edward coborî privirea. Dacă încercase să îl facă să se simtă vinovat, reuşise. Săgeata ei îl nimerise direct în inimă. Augusta îl iubea ca o mamă, iar el o făcuse să sufere din nou, în mod inutil, în ultimele câteva zile. Merita mustrările ei.

— Aşa e, consimţi el solemn.

— Aşa că mi-am asumat sarcina de a pregăti o prezentare ca la carte pentru ea, îl informă Augusta. Am angajat-o pe Madame Bernaise să îi creeze garderoba şi, cât de curând posibil, am să o iau în public cu mine, având grijă să fie văzută de cele mai clevetitoare persoane din oraş.

Edward îşi frecţionă braţul, durerea revărsându-i-se acum în valuri până în vârfurile degetelor.

— Şi cum va reuşi asta să pună capăt zvonurilor că o vreau pentru mine?

— Nu le va pune. De asta ne vom comporta ca şi cum ar fi dispusă să accepte pretendenţi, indiferent dacă ea îi

vrea sau nu. Din acelaşi motiv i-am cerut lui Thomas Matteson să răspândească zvonul că Kate e în căutarea unui soţ şi că Strathmore oferă o zestre generoasă.

— Chiar face aşa ceva? întrebă el, cu buzele zvâcnindu-i a iritare.

Ea ridică o sprânceană, provocându-l să o contrazică.

— O zestre *foarte* generoasă.

Edward se schimonosi, ştiind că acea informaţie avea să atragă în casa lui o mulţime numeroasă de vânători de zestre şi amatori de picanterii.

— Şi Thomas a acceptat să facă asta?

— El şi Nathaniel ţi-au permis să te vâri în acel duel juvenil. Consider că e doar o mică parte din ceea ce îmi datorează.

Edward se holbă la mătuşa lui. Se străduise dintotdeauna să protejeze reputaţia familiei, însă eforturile ei de a-i oferi lui Kate sezonul de debut pe care îl planifica depăşeau graniţele oricărei loialităţi faţă de familie pe care o mai întâlnise până atunci la ea. Poate că pierderea recentă a unui duce şi faptul că fusese cât pe ce să îl piardă şi pe cel de-al doilea o zguduiseră mai mult decât îşi dăduse el seama.

— Deci îţi pui la bătaie toate forţele pentru sezonul ei.

— Da. Strânse din buze dezgustată. Am obţinut chiar şi bilete la clubul Almack.

Auzind aşa ceva, Edward izbucni în râs, apoi se crispă imediat de durerea tăioasă. Dacă nobila contesă era dispusă să aventureze în clubul Almack, un loc pe care îl dispreţuia aproape la fel de mult ca el, atunci nu era singurul care suferea din cauza lui Katherine Benton.

— Mai este un detaliu de lămurit, adăugă ea. Domnişoara Benton afirmă că e nevinovată de oricare ar fi trădarea de care ai acuzat-o.

— Minte.

În fond, citise adevărul cu propriii ochi.

Augusta îl privi cu o afecţiune calmă.

— Atunci de ce a venit aici să aibă grijă de tine?

— Pentru a mă convinge să renunţ la tutelă.

— În acest caz, remarcă ea blând, ar fi fost mai înţelept din partea ei să te lase să mori.

El o privi sumbru, neavând un răspuns la acea observaţie. Îşi pusese şi el aceeaşi întrebare. La fel cum nu reuşea să priceapă de ce ar fi încercat să-l seducă pentru a-l determina să renunţe la tutelă, când el acceptase deja să îi ofere orice ajutor ar fi avut nevoie la Brambly. Ea nu avea nimic de câştigat. Şi, spre deosebire de scrisoare, care nu putea fi negată, susţinuse cu tărie că nu încercase intenţionat să îl seducă. Cu multă tărie. Chiar şi acum obrazul îi vibra de durere când îşi amintea.

Dar în acel moment nu fusese dispus să o creadă. Fusese prea furios pentru a o asculta, căci se simţise ca un neghiob descoperind că dorea din nou o femeie care îl trădase. Şi Sfinte Lucifer, cât de mult o dorise. Chiar şi acum măruntaiele i se încleştau la gândul de a fi în ea, amintindu-şi trupul ei ferm şi cald peste al lui, cât de plăcut fusese să îşi audă numele pe buzele ei când ea se abandonase orgasmului sub el… Micul lui înger îi oferise cea mai frumoasă noapte din viaţa lui, doar pentru a-l trăda dimineaţa.

Se înşelase, oare? Fusese inocentă în această privinţă? O descoperise purtând pantaloni băieţeşti, pentru numele lui Dumnezeu. Ce fel de femeie fatală şi-ar fi propus să seducă un bărbat îmbrăcată în pantaloni?

Una superbă, îşi spuse el îndurerat.

Dar era în acelaşi timp şi inocentă?

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus. Augusta se aplecă peste el şi depuse un sărut matern pe fruntea lui, deşi Edward bănui că îl şi verifica astfel de febră. Şi odihneşte-te acum.

O privi ieşind din cameră, apoi închise bucuros ochii.

Pe toţi dracii! Kate era acolo, locuind în casa lui, dormind într-un pat aflat la doar câteva camere distanţă pe acelaşi hol. Pandora nu se mulţumise să deschidă cutia. Aparent trecuse direct prin ea călare pe un cal furat.

În ceea ce îl privea însă, nimic nu se schimbase. Îl trădase scriindu-i tatălui ei, iar pentru acest lucru nu o putea ierta.

Dacă ar fi fost vorba de orice altă femeie, nu şi-ar mai fi bătut nicio clipă capul cu ea. Şi-ar fi permis să savureze împreunările cu ea, luându-şi porţia de plăcere, şi s-ar fi întors la Londra fără măcar o privire peste umăr, mulţumindu-se să o lase să putrezească la ţară, unde îi era locul.

Dar nu şi ea. Katherine Benton se dovedea a fi femeia care îi intrase în suflet ca nimeni alta, cea pe care nu reuşea să şi-o scoată din cap, nici măcar după ce o exilase pe îndepărtatele ţinuturi mlăştinoase.

Şi, ferească-l Dumnezeu, femeia pe care încă o dorea.

Capitolul 16

În după-amiaza următoare Augusta o urcă în grabă pe Kate în landou şi insistă ca vizitiul să petreacă o oră întreagă plimbându-le în cerc prin Hyde Park… din nou şi din nou… până când Kate ajunse să se simtă ca o panglică pe un stâlp decorativ la o petrecere câmpenească. Augusta o forţă să zâmbească şi să le facă prietenos cu mâna domnilor şi doamnelor frumos îmbrăcate din înalta societate, dar îi porunci vizitiului să nu oprească.

— De ce nu? întrebă Kate, văzând că multe cupluri le răspundeau călduros la salut.

— Scopul nostru este să fii văzută, nimic mai mult, o informă ea cu o plăcere conspirativă. Azi, adăugă ea,

făcând cu mâna unui cuplu dintr-un faeton elegant, nu facem decât să aruncăm momeala.

— Şi mâine?

Augusta zâmbi obraznic.

— Mâine vom servi peşte!

Repetară plimbarea în fiecare după-amiază în săptămâna următoare, şi în scurt timp întreaga nobilime păru să îşi facă apariţia la promenadă, lungind gâturile pentru a o întrezări pe tânăra femeie care se plimba în trăsura familiei Strathmore. De fiecare dată când Kate vedea oameni vorbind pe ascuns în spatele umbrelelor de soare sau ale evantaielor, se întreba dacă o bârfeau pe ea.

— Bineînţeles că da, o asigură Augusta veselă, ceea ce nu avu darul de a o linişti pe Kate.

Apoi plimbările prin parc încetară, locul lor fiind luat de câteva dimineţi petrecute cu vizite la cunoştinţele contesei, programate suficient de devreme cât să se asigure că nu vor fi primite.

Augusta chiar cumpără cărţi de vizită scrise în relief cu numele lui Kate, pentru a putea să lase intenţionat câte o astfel de carte de vizită ca dovadă că pupila lui Strathmore exista cu adevărat şi că era suficient de rafinată pentru a interacţiona cu crema nobilimii, chiar dacă nu era nimeni treaz la ora aceea să o primească.

Săptămâna asta însă, se terminase cu plimbările şi cu vizitele la cunoştinţe, planificate cu viclenie, astfel încât să fie refuzate. În schimb rămaseră pur şi simplu acasă.

— Acum, îi spuse Augusta încrezătoare, vor veni ei la noi.

Iar femeile din înalta societate făcură întocmai. Soneria de la intrare începu să sune puţin după ora două după-amiază, şi continuă până către seară. Diverse femei de toate rangurile şi situaţiile financiare apărură la uşa lor, nerăbdătoare să o vadă pe Augusta şi să o întâmpine călduros pe Kate la Londra, doar pentru a-şi lăsa

dezamăgite cărţile de vizită când Kingsley le informa că nobila contesă şi domnişoara Benton nu primeau oaspeţi.

În timp ce Kate privea totul pe ascuns de la fereastra salonului de la parter, sub ochii ei se perindă un întreg şir de doamne îmbrăcate elegant, cu umbrele de soare delicate şi pălării somptuoase, toate fiind, rând pe rând, întoarse din drum. O paradă inversă, în loc de a trece pe lângă ele, aşa cum făcuseră în landou, de data aceasta le lăsau pe ele să treacă pe lângă ea.

— Nu înţeleg, spuse ea nedumerită, la plecarea unui alt musafir. De ce am vizitat pe toată lumea săptămâna trecută, dacă acum nu vrem să primim pe nimeni?

— E vorba de aşteptare. Augusta zâmbi satisfăcută, ca o pisică în faţa unei porţii de smântână. Face ca totul să fie mai dulce.

Kate se gândi din nou la Edward şi la confruntarea inevitabilă pe care urmau să o aibă imediat ce se simţea suficient de bine pentru a ieşi din cameră. Aşteptarea *acelui* moment nu era nicidecum dulce.

— Ce se va întâmpla mai departe?

— Vor începe să sosească invitaţiile, urmate apoi de pretendenţi.

Kate îşi înăbuşi impulsul de a-i reaminti Augustei că nu avea nici cea mai mică intenţie de a se căsători. Însă darurile din partea unor gentlemeni excesiv de încrezători, precum şi de la diverşi vânători de zestre dornici să încheie o alianţă cu ducele de Strathmore, începuseră deja să sosească, iar contesa refuza să-i dea voie să le trimită înapoi.

— Ţine minte ce-ţi spun, Katherine – în două săptămâni vei fi căutată ca atracţia absolută a acestui sezon.

Kate simţi un gol imens în stomac. Nu voia să fie nimic în acest sezon. Totul era copleşitor şi nu îşi dorea nimic din toate acestea, însă în acelaşi timp tânjea să se

întoarcă la Brambly, iar singura cale era de a supravieţui acelui sezon la Londra.

Augusta îi zâmbi afectuos.

— Şi sper că te bucuri de debutul tău în societate.

— Mă bucur.

Era o minciună, dar nu voia să o supere pe Augusta spunându-i adevărul. Şi nu când ea îi zâmbea radios, ca o mamă mândră prezentându-şi propria fiică.

— Ai devenit un diamant, draga mea.

Kate oftă.

— Exact ca Cenuşăreasa.

Augusta se arătă complet oripilată de idee.

— Tu *nu* te vei transforma într-o spălătoreasă la miezul nopţii.

Kate îşi duse rapid mâna la gură pentru a-şi ascunde hohotul surprins de râs, însă nu putu împiedica roşeaţa ce îi coloră obrajii, în puţinul timp de când o cunoştea pe contesă, ajunsese să o adore, în special în astfel de momente.

— Mama mea ar fi fost încântată să mi se ofere ocazia de a avea parte de un sezon adevărat la Londra, îi mărturisi ea afectuos Augustei. Şi cred că s-ar fi bucurat să vă ştie aici cu mine.

Se aplecă şi o sărută pe contesă pe obraz. Augusta se făcu stacojie la faţă, prea consternată de gestul ei de afecţiune pentru a reuşi să articuleze o replică.

Kate se întoarse din nou spre fereastră, sub pretextul de a urmări sosirea altor vizitatori, dar în realitate avea nevoie de un moment pentru a-şi ţine în frâu lacrimile care îi stăteau agăţate în gene. Odată sezonul încheiat, după ce se întorcea lui Brambly, avea să-i simtă foarte mult lipsa mătuşii Augusta.

— Nu-ţi face griji. Prezentarea în societate se face pe etape, draga mea, ca o campanie militară. Augusta se ridică elegant, interpretând greşit tulburarea lui Kate. Iar în

după-amiaza aceasta ne vom pregăti de bătălie.

Kate fu năpădită de un nou val de teamă.

— Cum anume?

— Făcând cumpărături pe Bond Street! Cu un aer hotărât, se retrase din încăpere. Plecăm într-o oră.

Kate o privi plecând, apoi se întoarse din nou spre fereastră exact la timp pentru a vedea o altă trăsură intrând pe alee, aducând o altă vizitatoare cu pălărie şi umbrelă de soare care nu avea să fie primită în casă.

Clătină din cap. Campanii militare şi bătălii... Oare când se transformase viaţa ei într-un război?

— În clipa în care ai cunoscut un colonel de armată înalt şi chipeş, murmură ea, lăsându-şi umerii să cadă cu un aer învins.

Dacă Augusta avea dreptate, iar prezentarea ei în societate chiar era ca o campanie militară, atunci dăduse serios de bucluc. Ea era o tămăduitoare, nu un soldat, şi nu ştia nimic despre ce presupunea purtarea unei bătălii sau intrarea în război, cu siguranţă nu genul de război social, şi se îndoia sincer că avea să poată deosebi vreodată prietenii de duşmani în mulţimea ce alcătuia înalta societate.

— Dacă asta va fi ca o campanie militară, se strâmbă ea, atunci mai bine aş începe direct prin a flutura o mănuşă albă în semn că mă predau.

— Poate ai nevoie de un soldat cu experienţă care să te ajute.

Kate se răsuci pe călcâie, deschizând surprinsă uşor buzele...

Edward!

Acesta stătea sprijinit greoi de cadrul uşii, ochii lui întunecaţi studiind-o cu răceală. Îmbrăcat doar în pantaloni negri, desculţ şi cu o jachetă drapată peste umeri, cu pieptul gol şi cu bandajul alb vizibil limpede pe dedesubt, arăta răvăşit şi obosit, încă slăbit. Faţa îi era întunecată de barba crescută neîngrijit, iar părul bogat era ciufulit.

Şi nu arătase niciodată mai răpitor.

Ducele o măsură încet din cap până în picioare. Deşi era furioasă pe el, Kate îşi simţi măruntaiele înfierbântându-se la vederea expresiei seducătoare din ochii lui, fiorul familiar de plăcere stârnindu-i-se în degetele de la picioare şi urcându-i tocmai în obraji, făcându-i să roşească.

Înghiţi un nod şi se forţă să îşi abată privirea de la pieptul lui gol, acelaşi piept pe care îl acoperise cu săruturi în noaptea când fuseseră prinşi de furtună.

— Ar trebui să fii în pat. Nu cred că doctorul Brandon vrea…

— N-ai auzit? Mă simt mai bine.

Cu un efort fizic considerabil, se desprinse de cadrul uşii şi păşi în încăpere, dar se clătină nesigur. Kate îşi stăpâni impulsul de a încerca să îl sprijine, ştiind că el ar fi refuzat-o. Chiar şi rănit şi slăbit, afurisitul era prea orgolios pentru a-i cere ajutorul.

— Deci, rosti el tărăgănat, Augusta e hotărâtă să te prezinte înaltei societăţi.

— Da, răspunse ea prudentă. Încă era rece, se vedea după felul în care o privea, după expresia aspră a chipului său. Dar părea să fie mai puţin furios. Pe moment. Mătuşa ta poate fi foarte categorică uneori.

— Încăpăţânată, vrei să spui.

Kate oftă, dându-i dreptate.

— Milităroasă.

Replica ei îi aduse pe buze o urmă de zâmbet, care îi făcu inima să tresară. Îşi aminti cât de minunat fusese când simţise întreaga forţă a zâmbetelor lui Edward asupra ei, şi îşi dori cu disperare să retrăiască acea experienţă, în ciuda resentimentelor amare pe care încă le nutrea faţă de el pentru că o alungase.

— Când e vorba de Augusta, am învăţat că e mai bine să mă dau bătut şi să mă supun voinţei ei.

Kate arătă din cap spre bandajul de sub jachetă.

— Ei bine, sunt sigură că ceea ce vrea e ca tu să respecţi indicaţiile doctorului Brandon şi să te întorci în pat.

El îşi îngustă ochii.

— Îţi faci griji pentru mine, Kate?

— Fireşte, răspunse ea sincer.

Dar, fireşte, era încă furioasă şi rănită.

— Nu ar trebui să-ţi faci. Îi respinse îngrijorarea cu o fluturare din mână care îl făcu să se clatine din nou. De ce ţi-ar păsa de mine?

„Fiindcă încă ţin la tine, bărbat enervant şi încăpăţânat ce eşti!” Inspiră adânc pentru a se calma şi îşi muşcă buza înainte de a răspunde:

— Nu mi-ar păsa, cred, dacă nu ai fi încă tutorele meu. Mă aflu în continuare în grija şi sub protecţia ta.

El râse scurt, nevenindu-i să creadă.

— De asta te afli acum la Londra – în speranţa că te voi elibera de acel contract?

Kate îşi simţi inima strângându-i-se în piept, dar avu grijă să nu i se citească nimic pe chip, nedorind ca el să vadă cât de mult o făcea să sufere. Mama ei îşi arătase întotdeauna emoţiile, ceea ce îl făcuse pe tatăl ei să o dispreţuiască şi mai mult.

— Nu sunt atât de naivă încât să cred că simpla mea prezenţă în casa ta, când tu nu vrei să ai nimic de-a face cu mine, te va convinge să rupi acel contract, nu când ai fost în stare să mă alungi la jumătate de ţară depărtare, adăugă ea, coborând vocea, ca să mă pedepseşti pentru că am făcut dragoste cu tine.

— Pentru că m-ai trădat, spuse el lent.

Cuvintele lui o străpunseră ca nişte cuţite. Edward era rănit şi furios, dar la fel era şi ea, şi totuşi ştia că n-ar fi ajuns nicăieri dacă ar fi început să se certe cu el.

— Am încheiat un armistiţiu la un moment dat, mai ţii minte? îi spuse ea. În acea primă seară la cină.

— Aşa e, încuviinţă el, iar ochii i se luminară când îşi aminti de acel moment.

Inima lui Kate tresăltă. Preţ de o clipă îl văzuse pe bărbatul pe care îl cunoscuse înainte, Edward cel bun şi fermecător pe care îl cunoscuse ea, nu străinul care devenise.

— Atunci, am putea negocia un altul. Când el nu îi refuză sugestia, inspiră adânc şi încercă din nou: Eşti bine?

— Sunt bine.

Dar se clătină, iar de data asta se întinse spre spătarul unui scaun pentru a se sprijini.

O, nu părea deloc bine. Era încă slăbit şi epuizat, iar dacă nu avea grijă exista riscul să i se redeschidă rana, mai ales că firele care o ţineau închisă fuseseră scoase prematur, în pofida protestelor ei. Dorul de casă o copleşi. Tânjea să fie la Brambly, unde nimeni nu îi punea la îndoială priceperea – sau lipsa ei – în chestiuni ce ţineau de medicină.

— Doctorul Brandon zicea că umărul ţi se vindecă rapid. Îşi drese vocea şi arătă spre bandaj. Îmi dai voie?

Edward ezită, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama dacă putea avea încredere în ea chiar şi în legătură cu ceva atât de mărunt. Apoi ridică din umeri, ca şi cum i-ar fi fost complet indiferent.

— Dacă-ţi face plăcere.

Kate se apropie de el, rugându-se ca el să nu observe cum îi tremurau mâinile când îi dădu la o parte haina, lăsând-o să cadă la picioarele lui, ca ochii ei îngrijoraţi să îi examineze umărul. Ridicând cu grijă mână spre bandajul alb înfăşurat în straturi groase, ca pânzele unei mumii, în jurul umărului lui, îşi spuse că nu avea să îl desfacă, dar simţea nevoia să îl atingă, simţea nevoia să pună mâna *pe el.*

Când vârfurile degetelor ei atinseră uşor bandajul, Edward inspiră şuierat printre dinţii încleştaţi, iar Kate

tresări. Dar nu avea cum să îi fi provocat durere – aproape că nu-l atinsese deloc.

Ridică brusc privirea şi văzu o sută de emoţii diferite perindându-i-se pe chip. Însă niciuna dintre ele nu era ură. Inima îi bubui de speranţă, dorindu-şi cu ardoare să creadă că Augusta avea dreptate. Că Edward nu o ura.

El murmură:

— De ce eşti aici, Katherine?

Abia putea să mai respire. Înţelegea la ce se referea întrebarea lui şi nu avea nicio legătură cu prezentarea în societate şi cu tutela lui.

— Fiindcă ai fost rănit, recunoscu ea cu prudenţă, şi nu puteam să te las să treci singur prin asta, nu din nou.

Edward se încruntă, chinuindu-se să-şi dea seama dacă putea să o creadă.

— Era aici Augusta.

Kate clătină blând din cap.

— Nu e acelaşi lucru, spuse ea, şi îşi trecu atentă vârful unui deget peste umărul lui pentru a-i simţi pielea caldă şi goală.

El se înfioră.

— Te doare? întrebă ea ezitând.

— Da, spuse el cu asprime, deşi degetele ei nu erau nici pe departe lângă rana lui.

— Nu am făcut-o cu intenţie, şopti ea, te rog să mă crezi.

Edward închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise şi o privi.

— Nu ştiu ce să cred despre tine, spuse cu o sinceritate brutală.

Cuvintele lui o lăsară fără suflu, făcând-o să se înfioare, cuprinsă din nou de nelinişte. Îi mărturisise totul, în afară de faptul că îl iubea, şi totuşi el nu era în stare s-o ierte.

— Asta poţi să o crezi.

Edward îşi schimbă poziţia corpului, aplecându-se aproape imperceptibil spre ea, dar Kate simţi mişcarea şi imediat fu năpădită de un val de căldură.

— Kate…

— Da?

Nu se putu abţine şi îşi trecu buricele degetelor peste pieptul lui până pe muşchii tari ai abdomenului.

— M-ai trădat scriindu-i tatălui tău.

— Da. Veni mai aproape de el, încurajată de căldura trupului lui şi de amintirea momentelor petrecute în braţele lui. Muşchii lui tresăriră sub degetele ei. Regret asta. A fost o greşeală şi mi-aş dori să nu o fi făcut niciodată. Dar celălalt lucru de care m-ai acuzat, şopti ea, desenând cercuri blânde pe abdomenul lui şi strecurându-şi degetele printre firele răzleţe de păr negru ce coborau spre betelia pantalonilor lui, e ceva ce nu aş putea să fac niciodată. „Şi niciodată cu tine."

Mâna lui o acoperi pe a ei şi îi opri degetele. Îi scrută chipul cu ochii îngustaţi.

— Atunci de ce mi te-ai oferit?

Ţinându-şi respiraţia, îndrăzni să şoptească:

— Fiindcă te-am dorit.

Degetele lui o mângâiară pe încheietură, găsindu-i pulsul care gonea nebuneşte. Dovadă a faptului că îl dorea.

— Încă mă doreşti, murmură el cu căldură în glas, cu ochii scânteindu-i.

Ca pentru a-i confirma bănuiala, Kate simţi o durere surdă pulsându-i între coapse.

— Edward…

El se clătină nesigur, iar ei i se puse un nod în gât de îngrijorare. Era încă prea slăbit pentru a sta în picioare, şi nu voia să aibă de suferit. Nici ca ea să fie nevoită să îi explice Augustei cum ajunsese Edward, pe jumătate gol, să se prăbuşească la picioarele ei în salon.

— Te rog, sugeră ea blând, luându-l de braţ, dă-mi

voie să te ajut să te întorci în camera ta.

— Nu am nevoie de ajutor, bombăni el, dar nu îşi retrase braţul, iar ea se apropie de el pentru a-i susţine o parte din greutate şi îl scoase din cameră.

Dormitorul lui era la câteva uşi distanţă pe coridor, însă cu fiecare pas Edward venea tot mai aproape de ea, sprijinindu-şi tot mai mult greutatea pe ea, până când Kate fu nevoită să îşi petreacă braţul în jurul taliei lui pentru a-l ţine pe picioare. Era încă slăbit, iar în graba lui de a se ridica din pat, făcuse şi un efort care îl istovise.

Kate îi deschise uşa împingând-o cu şoldul şi îl ajută să traverseze camera până la pat. Alunecând din braţele ei, trupul lui greu se lăsă să cadă pe marginea saltelei. Kate dădu la o parte plapuma şi îl ajută să se întindă pe perne.

Edward fu imediat copleşit de extenuare şi se prăbuşi în pat. Însă ochii îi rămaseră deschişi, deşi pleoapele grele ameninţau să i se închidă din clipă în clipă.

— Ar trebui să stai în pat, îi zise ea, trăgându-i plapuma până la brâu.

— Sunt în pat. Ridică o mână nesigură şi o atinse pe şold. Iar acum eşti şi tu.

Dându-şi seama că şedea la doar câţiva centimetri de el, Kate se ridică brusc în picioare.

— La naiba! murmură el cu regret.

Kate se uită mirată la el, neştiind ce să spună. O voia în pat cu el?

Era încă furioasă pe el pentru că putuse să creadă că ceea ce se petrecuse între ei fusese o încercare de manipulare egoistă…

Dar o căldură perfidă se făcu simţită jos, în pântec, imaginându-şi ce s-ar fi putut întâmpla dacă Edward ar fi fost doar puţin mai odihnit, conştientă fiind că nu ar fi avut suficientă voinţă pentru a-l opri. Nu când încă tânjea după el. Chiar şi aşa nespălat, nebărbierit şi pe jumătate delirând de febră, prezenţa lui o excita şi aproape îl dezbrăcase

complet cu doar câteva minute în urmă, în salon.

Era o nebunie ce efect avea acest bărbat asupra ei.

— Eşti ţicnit!

— Iar tu eşti superbă.

Mai ales când spunea astfel de lucruri.

Lui Kate i se puse un nod în gât.

— Edward…

— Augusta are încrede în tine. Ea crede că ar trebui să am şi eu.

Ca să-şi ascundă expresia neliniştită de pe chip, Kate se întoarse cu spatele sub pretextul de a ajunge la noptieră pentru a-i prepara o doză de laudanum.

— Dar tu nu o vei face niciodată, nu-i aşa?

Amestecă într-un pahar de apă lichidul închis la culoare, adăugând o lingură de zahăr pentru a atenua amărăciunea, apoi se aşeză lângă el pe marginea patului şi îi întinse paharul. În loc să-i răspundă, Edward dădu pe gât licoarea dintr-o înghiţitură, apoi se întinse ca să pună paharul pe noptieră.

Când Kate dădu să se ridice, o prinse de încheietură, făcând-o să se dezechilibreze şi să cadă lângă el pe pat. Flutură din braţe, încercând să se redreseze, dar se prăbuşi peste trupul lui solid, cu sânii lipiţi de pieptul lui gol.

Gura lui Edward coborî la urechea ei.

— Ştiu cum e să fiu în tine, îngerul meu, spuse, iar răsuflarea lui fierbinte îi ardea obrazul, şi ştiu că am fost primul bărbat care a ajuns acolo.

— Edward, şopti ea, închizând ochii în faţa torturii dulci a cuvintelor lui, în faţa căldurii emanate de mâna lui ce cobora peste şoldul ei pentru a o prinde de fesă şi a o strânge.

— Te-am simţit explodând, te-am auzit strigându-mi numele… Buzele lui calde trecură uşor peste lobul urechii ei, făcând-o să se înfioare. Aia nu a fost prefăcătorie. Nu jucai teatru atunci.

Şi nu ar fi putut niciodată să o facă. Fiindcă îl dorise la fel de mult cum o dorise şi el pe ea şi încă îl dorea.

Edward o sărută tandru pe obraz, muşcându-i uşor colţul gurii.

— Dar am văzut şi scrisoarea ta şi nu pot uita asta.

Mâna lui se strânse pe braţul ei şi o ridică spre el, lăsându-şi buzele să îi alunece cu totul peste ale ei.

Petrecându-şi mâna pe după gâtul lui pentru a-l trage mai aproape, Kate gemu peste gura lui senzuală, îmbătându-se cu sărutul lui, sărutul după care tânjise în ultimele câteva săptămâni fără el, sărutul care, crezuse ea, avea să-i fie pentru totdeauna refuzat sub imperiul mâniei sale. Dar acum buzele lui le gustau din nou pe ale ei, mâna lui dezmierdându-i rotunjimile trupului, şi singurul lucru care conta era ca el să nu se oprească.

Tânjea după atingerea lui şi scânci fără ruşine, implorând mai mult, topindu-se cu o recunoştinţă înfiorată când limba lui îi întredeschise jucăuş buzele şi se strecură înăuntru, dezmierdând-o pe a ei, oferindu-i contactul intim pe care şi-l dorea. Îi simţi dorinţa pentru ea ieşind la suprafaţă, la fel cum îi simţi şi mădularul excitat întărindu-se sub ea. În pofida furiei şi a neîncrederii lui, încă o dorea. Şi, o, Dumnezeule, cât de mult îl dorea şi ea, chiar şi acum!

Se arcui spre el, încolăcindu-şi braţele în jurul umerilor lui şi apăsându-se de trupul lui…

Gemând puternic, Edward inspiră înfiorat de durere şi îşi duse mâna la umăr, închizând strâns ochii şi pălind.

— Oh! icni ea. Te-am rănit!

— Mai mult decât ştii, răspunse el aspru, gâfâind pentru a reduce durerea.

La fel de repede cum o trăsese în braţele lui, îi dădu drumul şi se îndepărtă.

Kate se ridică în capul oaselor, confuză, cu trupul năucit de torentul brusc de dorinţă, de dispariţia bruscă a căldurii lui. Chipul lui Edward ardea întunecat, dar ochii îi

scânteiau, şi îşi dădu seama că fusese la fel de afectat de sărut ca şi ea. Şi era la fel de confuz.

— De ce ai făcut asta?

Îşi apăsă mâna pe buze, încă fierbinţi şi umede de la buzele lui. El se uită la gura ei, ca şi cum nu ar fi avut curaj să o privească în ochi.

— Pentru că încă te doresc, recunoscu el.

Lui Kate i se strânse inima. Cât din acea mărturisire îi aparţinea lui Edward şi cât era efectul medicamentului?

— Dar nu m-ai iertat.

— Nu.

Închise ochii, iar extenuarea îl împinse în braţele unui somn profund.

*

Phillip Benton îşi privi fiica şi pe contesa de Tourney avansând încet pe Bond Street, oprindu-se în faţa vitrinelor şi intrând ocazional în câte o prăvălie, doar pentru a ieşi mai târziu cu vrafuri de cutii şi pachete înmânate lacheilor în livrea, pe care aceştia le puneau în trăsura de abanos care venea în urma lor. O, Katherine era frumoasă în noile ei haine, arătând cât se poate de firesc, ca şi cum locul ei ar fi fost într-adevăr printre cei din lumea bună, iar filfizonii şi hoaştele bătrâne din înalta nobilime se buluceau în jurul ei, cu toţii dorindu-şi să fie prezentaţi noii pupile a ducelui de Strathmore.

Şi când se gândea că, doar cu câteva săptămâni în urmă, ea îi trimisese o scrisoare implorându-l să-i spună că tutela era o greşeală.

Kate nu fusese niciodată proastă, dar, la drept vorbind, era ridicol din partea ei să nu înţeleagă că acel contract era asigurarea lui în cazul în care Strathmore se răzgândea şi încerca să îl arunce în închisoarea pentru datornici. Scandalul public care ar fi izbucnit dacă atât de

respectabilul duce l-ar fi băgat în închisoare pe tatăl pupilei sale era ceva ce contesa nu ar fi permis niciodată să se întâmple.

Apoi Litchfield fusese cât pe ce să strice totul. Nenorocitul idiot avusese tupeul să-l împuşte pe Strathmore, când tot ce ar fi avut de făcut era să ia banii şi să plece, să se vadă cu el într-o cafenea şi să împartă profiturile. Acum baronetul fugise din ţară, luând cu el banii obţinuţi din şantaj, şi obligându-l s-o ia de la zero în căutarea unui plan prin care să se elibereze.

Strathmore avea să plătească pentru că îi distrusese viaţa. Avea să-l facă pe ticălos să regrete ceea ce îi făcuse. Iar dacă trebuia să se folosească de fiica lui pentru a-şi îndeplini acest scop, atunci aşa să fie.

După cum o vedea el, defilând în compania unei contese şi cheltuind cu largheţe banii lui Strathmore, era evident că deja trecuse în tabăra inamică. Cel mai probabil îşi şi împărţea patul cu duşmanul, dacă era să dea crezare bârfelor despre cum reacţionase Strathmore la provocarea lui Litchfield.

Nu era surprins. Kate semăna perfect cu mama ei. Căţeaua aceea intrigantă îşi ridicase fustele fără prea multe mofturi, apoi rămăsese grea şi îi ceruse s-o ia de nevastă, doar pentru a se întoarce împotriva lui în momentul când el avusese nevoie de ceva bani. Iar fiica ei îi urmase exemplul. Refuzase să îi dea Brambly pe mâini, deşi vinderea fermei i-ar fi oferit siguranţă financiară pentru tot restul vieţii. Nu simţise nici urmă de remuşcare când o abandonase pe mama ei şi, cu siguranţă, nu ar fi simţit nici dacă ar fi trebuit să se folosească de fiica lui pentru a se salva pe el însuşi.

Fusese forţat să ajungă în această situaţie, iar acum Katherine avea să plătească pentru toate nedreptăţile pe care le suferise în trecut; avea să aibă el grijă de acest lucru. La fel cum avea să se asigure şi că Strathmore avea

să plătească.

O, şi cum avea să plătească! Foarte, *foarte* scump.

Capitolul 17

Îşi pierdea minţile. Pur şi simplu înnebunea!

Învârtindu-se agitată prin dormitorul ei, Kate îşi aruncă mâinile în aer, frustrată că o aştepta o nouă noapte de nesomn. Şi totul din vina acelui bărbat enervant, naiba să-l ia! În fiecare noapte de când Edward o trăsese în patul lui şi o sărutase, de când îi şoptise la ureche acele cuvinte despre ceea ce simţise făcând dragoste cu ea, mintea ei învolburată nu mai reuşise să se gândească la nimic altceva în afară de el. Cât de minunat de desfrânată o făcea să se simtă atunci când mâinile lui o explorau, când gura lui o degusta. Cât de decadentă era senzaţia trupului lui greu apăsându-se peste al ei. Cât de dulce era durerea care înflorea în ea, şi cu atât mai dulce momentul descărcării.

Năpădită de astfel de gânduri chinuitoare, îşi petrecea din nou noaptea plimbându-se desculţă, în cămaşă de noapte, încercând să alunge prin extenuare fizică nevoia aprigă de el care pulsa dureros între coapsele ei şi dorul plin de emoţie din pieptul ei, şi întrebându-se câte traversări putea îndura un covor oriental până să se roadă complet.

Dumnezeule îndurător, încă îl dorea, iar ceea ce făcea tortura cu atât mai chinuitoare era gândul că el ar fi primit-o bucuros în patul lui dacă s-ar fi dus la el. Îşi mărturisise dorinţa – i-o *simţise,* pentru numele lui Dumnezeu!

Şi totuşi, nu se schimbase nimic. El încă o credea capabilă să îl seducă în încercarea de a se elibera de sub tutela lui. Iar ea încă mai era la fel de rănită şi furioasă din această cauză.

Inspirând adânc, se opri şi îşi aţinti privirea asupra uşii. Ce gâsculiţă proastă! Era pur şi simplu o neghiobie din partea ei să îl dorească încă. Reluându-şi plimbarea agitată, clătină din cap, ruşinată de propria slăbiciune care o făcea să tânjească atât de mult ca el să o facă să se înfioare cu ardoarea lui...

Îşi muşcă buza, îndreptându-şi din nou privirea spre uşă. Dormitorul lui era la doar câteva camere distanţă, pe coridor. Dacă mergea la el, Edward ar fi primit-o cu săruturi apăsate şi mângâieri delicate, nu întrebându-se de ce venise la el, ci de ce aşteptase atât de mult.

Şi, la drept vorbind, de ce ar fi trebuit să aştepte? De ce să-şi petreacă nopţile plimbându-se agitată, singură în camera ei, când ar fi putut să fie cu el?

Doar mândria ei şi încăpăţânarea lui îi împiedicau să îşi ofere reciproc plăcere. Edward nu o credea în acel moment, nu o iertase şi probabil nu avea să o facă niciodată, deci ce s-ar fi schimbat dacă i se oferea din nou? Odată cu ivirea zorilor, el tot nu ar fi crezut-o, dar ea ar fi rămas cu avantajul de a fi câştigat încă o noapte în braţele lui, de care altfel nu ar mai fi avut parte, şi cu satisfacţia de a se fi aflat în centrul dorinţei lui, chiar dacă nu şi a iubirii lui.

Nu aveau niciun viitor împreună, dar puteau avea acea noapte. Iar după ce se întorcea la Brambly, va păstra în suflet amintirea acelei ultime nopţi petrecute în braţele lui, conştiinţa faptului că făcuse un bărbat ca Edward să o dorească.

Îndreptându-şi hotărâtă umerii, traversă în grabă camera şi deschise uşa.

Şi i se tăie respiraţia.

— Edward.

Acesta stătea în prag, cu mâna ridicată ca şi cum tocmai s-ar fi pregătit să bată. Purta doar pantaloni şi un bandaj mult mai mic. Rolul acestuia era mai mult ca să îi

amintească să nu facă nimic riscant care să îi redeschidă rana, decât ca să îl protejeze, deşi Kate ştia că durerea provocată de glonţ încă nu dispăruse complet, la fel cum ştia că nu mai era nimic slăbit sau şovăitor în el acum.

Mâna îi căzu pe lângă corp, iar expresia uimită de pe chip deveni mai caldă, pe măsură ce-şi lăsă privirea să se plimbe încet peste ea, observându-i cămaşa de noapte fără mâneci şi cu decolteu adânc legat cu o fundă, de sub care ieşeau picioarele ei goale. Când ochii i se întoarseră pe chipul ei, intensitatea din privirea lui îi tăie respiraţia.

— Mergeai undeva, Katherine?

Murmurul senzual al vocii lui i se prelinse pe şira spinării, înfiorând-o până în vârful degetelor de la picioare.

— Da, şopti ea, hipnotizată de apariţia lui neaşteptată şi de propria dorinţă reflectată ca în oglindă în adâncurile întunecate ale ochilor lui.

Edward o dorea, iar ea tânjea să fie cu el.

— Unde?

Aproape că îi sări inima din piept.

— În patul tău, şopti ea.

Ochii lui scânteiară de plăcere la auzul mărturisirii ei înfiorate, iar ea simţi un val de căldură răspândindu-i-se în pântec.

— Atunci invită-mă înăuntru.

Kate ezită. Acum că Edward se afla în faţa ei, în carne şi oase, atât de masculin, curajul îi pieri şi îşi muşcă buza, ridicând privirea spre el. Nu se schimbase nimic, absolut nimic… Era oare o neghiobie din partea ei să i se ofere?

Ghicindu-i nesiguranţa, Edward veni mai aproape.

— M-am tot gândit la tine, recunoscu el, şi la tot ceea ce s-a întâmplat.

— A, da?

Surpriza din vocea ei se traduse într-un tors gutural.

Însă el nu se întinse spre ea, mulţumindu-se doar s-o privească, atât de excitat, încât trupul lui Kate începu să

vibreze.

— Mai spune-mi o dată de ce i-ai trimis acea scrisoare tatălui tău.

— Fiindcă e tatăl meu, spuse ea respirând sacadat, fiecare cuvânt sfâşiindu-i inima care îi gonea furioasă. E singura familie care mi-a mai rămas, iar asta ar trebui să însemne ceva. Ar trebui să ne iubim unul pe celălalt, nu? Ar trebui să avem grijă unul de celălalt… Chiar şi acum durerea teribilă de a şti că tatăl ei nu avea s-o iubească niciodată îşi înfipse ghearele în ea, făcând-o să inspire şuierător. Îmi pare foarte rău că am trimis-o. Te rog, iartă-mă.

Edward îşi coborî capul ca pentru a o săruta, dar se opri, rămânând cu gura atât de aproape de a ei, dar fără a o atinge, încât îi simţi dogoarea căzându-i ca o umbră peste buzele ei.

— Te-am iertat deja.

Teama şi îngrijorarea se amestecară în ea într-o dorinţă dulce-amăruie. Îşi dorea cu atâta disperare ca Edward să o sărute şi să o asigure că vorbele lui fuseseră complet sincere, dar îi era atât de teamă că nu avea să o facă.

— Edward…

— Şi mai spune-mi o dată, şopti el, fiecare cuvânt gâdilând-o uşor ca o pană pe buzele ei, de ce mi te-ai oferit?

— Fiindcă te doream, recunoscu ea simplu, şi fără alt motiv.

Chipul lui se crispă, chinuit de remuşcări.

— Îmi pare rău, Katherine. Am fost un neghiob nenorocit fiindcă te-am rănit, fiindcă te-am alungat. Am văzut scrisoarea şi am crezut că nu eşti cu nimic mai bună decât… Inspirând zgomotos, clătină din cap ca şi cum nu ar mai fi vrut să-şi amintească neliniştea şi suferinţa pe care le provocase amândurora. M-am înşelat, m-am înşelat atât de

tare! Apoi îşi atinse buzele de ale ei într-un sărut care abia dacă însemna mai mult decât o răsuflare plină de speranţă. N-am să te mai alung niciodată, îţi promit. Iartă-mă.

În ultimele câteva săptămâni de când sosise la Londra, ajunsese să îl înţeleagă pe acest bărbat complicat şi ştia de ce se simţise obligat să o exileze în ţinuturile mlăştinoase... nu fiindcă nu ar fi dorit-o, ci fiindcă o dorea prea mult. Cuvintele lui calde o făcură să se sufoce de emoţie când îi şopti la rândul ei:

— Te-am iertat deja.

Oftând din toţi rărunchii de uşurare, Edward ridică mâna şi îşi trecu degetul mare peste buza ei de jos. Dezmierdarea delicată reverberă în tot trupul ei, anticipând ceea ce urma să se întâmple, dacă îşi dădea voie.

— Atunci invită-mă înăuntru, Katherine.

Ea suspină când Edward îşi îndoi uşor degetul pentru a desena conturul întregii ei guri, buzele întredeschizându-i-se cu delicateţe sub atingerea lui, şi şopti:

— Încă sunt furioasă pe tine.

Gura lui se curbă într-o jumătate de zâmbet amuzat.

— Bun.

O durere fierbinte apăru brusc între coapsele ei când zâmbetul lui se încolăci în jurul ei, luând-o prizonieră. Cu inima făcându-i salturi mortale, se uită la el pe sub genele coborâte, incapabilă să îi întâlnească direct privirea, cuprinsă brusc de timiditate în faţa desfrânării ce se abătuse asupra ei cu atâta neruşinare în noaptea aceea.

— Ai vrea să... înghiţi speriată un nod. Ai vrea să intri?

— Foarte mult, murmură el.

Cu respiraţia tăiată, Kate ridică ochii spre el şi se dădu încet în spate. Edward intră după ea, pas cu pas, fără a-şi desprinde privirea din ochii ei, nici măcar când duse mâna la spate pentru a închide uşa şi a o zăvori.

Sângele îi gonea înfierbântat prin vine, atât din pricina surescitării, cât şi a dorinţei care pulsa dureros în

ea, inima bătându-i atât de sălbatic încât o durea pieptul de la bubuitul ei, iar picioarele îi tremurau în timp ce traversă încăperea cufundată în întuneric, mergând către pat, dându-se în spate pas cu pas. Chiar şi în lumina scăzută a focului aproape stins îi văzu pasiunea scânteind în ochii lui negri, strălucind ca ai diavolului însuşi când veni după ea.

Kate ajunse la marginea patului şi ridică o mână pentru a-l opri, la niciun metru distanţă de ea. Încurajată de dorinţa pe care o vedea pe chipul lui, îşi duse degetele tremurătoare la funda de pe decolteul cămăşii ei de noapte.

— Spune-mi că mă doreşti, îi porunci ea încet.

Edward o măsură din cap până în picioare, făcându-i pielea să dogorească peste tot unde se oprea.

— Te doresc, Katherine.

Ea trase de panglică, iar aceasta se desfăcu, lăsându-i cămaşa de noapte să i se deschidă în jurul umerilor şi dezvăluind doar câţiva milimetri din sânii ei sub pânza albă.

— Aşa? şopti ea.

Edward o urmări cum ridică mâna şi-şi dezgoleşte umărul stâng, bumbacul alb căzându-i peste braţ şi expunându-i sânul.

— Da.

Sub privirea lui fierbinte, sfârcul i se întări dureros.

— Sau aşa? îl ispiti ea din nou, ridicând mâna la celălalt umăr şi lăsând cămaşa de noapte să cadă complet, expunându-şi ambii sâni în faţa privirii lui lacome.

Şi, fără pic de ruşine, îl lăsă să se uite, fiecare răsuflare chinuită care ieşea din pieptul lui făcând să pulseze tot mai tare de dorinţă locul acela fierbinte dintre coapsele ei.

— O, Doamne, da, gemu el, încleştându-şi mâinile pe lângă corp, luptându-se cu impulsul de a se întinde spre ea, ştiind să îşi joace rolul în jocul ei.

Întreaga ei nesiguranţă se risipise, înlocuită de nevoia de a-l face să o dorească mai mult decât dorise orice altă

femeie; încântată de puterea ei recent descoperită asupra lui, Kate savură jocul care îl ispitea şi chinuia în acelaşi timp. Era deja udă între picioare, trupul ei fiind pregătit să îl primească pe al lui, dar mai întâi voia să îl tachineze, să îl tortureze, răzbunându-se astfel pentru toate acele nopţi de singurătate petrecute în ţinuturile mlăştinoase, pentru toate acele momente în care o făcuse să îl dorească.

Îşi trecu uşor mâna peste sâni, atingându-şi delicat sfârcurile cu degetele, şi fu răsplătită cu un alt geamăt flămând din partea lui.

— Îţi place să mă priveşti?

— Foarte mult, mârâi el încet.

— Atunci priveşte bine şi pe săturate. Îşi lăsă cămaşa de noapte să cadă pe podea, rămânând în faţa lui goală şi tremurând. Îl auzi icnind şi, mulţumită, îşi plimbă mâna pe trup, trecându-şi-o uşor peste sânii, peste abdomen, apoi îşi strecură jucăuş degetele în cârlionţii dintre coapse. Privirea lui fierbinte o urmări peste tot, în fiecare loc unde se atingea cu atâta neruşinare, iar când el îşi umezi buzele la îndrăzneala ei de a coborî cu dezmierdările până între propriile picioare, ea scoase un hohot gutural la vederea reacţiei lui. Vrei să-ţi pui gura pe mine, nu-i aşa?

— Nu, spuse el răguşit. Când degetele ei încremeniră la acest răspuns neaşteptat, Edward făcu un pas spre ea, ajungând suficient de aproape ca ea să îi simtă căldura trupului, dar fără a o atinge încă. Era rândul lui să ispitească şi să tortureze. Coborî gura spre urechea ei şi îi şopti cu o răsuflare fierbinte: Vreau să-ţi pui tu gura mică şi obraznică pe mine.

Coapsele ei se încleştară spasmodic, şi, gemând, se dădu bătută.

— Edward, murmură ea, numele lui răsunând ca o rugăminte înfiorată.

El o împinse în spate pe pat. Kate căzu pe saltea, cu un icnet blând de uimire, iar când Edward se urcă peste ea,

gura lui o captură feroce pe a ei. Îşi înfipse limba între buzele ei pentru a se năpusti înăuntru, răsucind-o şi plimbând-o cu mişcări ample pentru a-i răvăşi gura, iar ea îl primi nerăbdătoare, împletindu-şi braţele în jurul gâtului lui şi arcuindu-şi sânii spre pieptul lui solid.

Era o senzaţie delicioasă să-i simtă greutatea apăsându-se peste ea, exact ceea ce îşi dorise cu ardoare săptămâni la rând, şi la fel era şi atingerea mâinilor lui, alergându-i pe trup pentru a-i dezmierda şi explora fiecare centimetru din ea. Însă ceea ce îi lipsise cel mai mult fuseseră forţa şi vârtoşenia lui, acel sentiment minunat de prezenţă masculină puternică peste moliciunea ei feminină. Şi, oh, acele degete – acele degete atât de abile care îi încercuiră, mângâiară şi ciupiră sfârcurile până le făcu să pulseze dureros, până când ea începu să se zvârcolească sub el, implorându-l să-i ofere mai mult.

Trecuse prea mult timp de când nu mai fusese în ea, găsind şi oferind plăcere în acelaşi timp, iar corpul ei tânjea după al lui. *Acum.* Cu un scâncet de dorinţă, îşi desfăcu larg picioarele pentru a-l primi.

— Kate, gemu el, smulgându-şi gura de pe a ei pentru a o muşca uşor de gât. Nu putem, nu aşa.

Preţ de o fracţiune de secundă, Kate încremeni. Doar nu voia să spună – nu *putea* să spună că erau nevoiţi să se oprească! Nu acum, nu când trupul ei îl dorea atât de mult pe al lui încât fiecare fibră din carnea ei tremura de dorinţa dureroasă de a-l avea, atât de mult încât ar fi izbucnit în flăcări şi ar fi pierit, dacă nu îl simţea în ea.

— Edward, te rog…

— Aşa.

Se rostogoli pe spate, trăgând-o peste el cu un icnet surprins când se trezi călare, cu picioarele de o parte şi de cealaltă a şoldurilor lui.

— Oh, şopti ea, coborând privirea spre el şi vibrând de un nou gen de încântare.

Edward încercase să-i spună că umărul lui încă sensibil nu i-ar fi permis să stea sprijinit pe braţe deasupra ei pentru a o poseda, aşa cum făcuse până atunci. Ceea ce însemna că voia ca ea să se aşeze peste… *Oh!* Mădularul lui erect se împingea cu forţă în materialul pantalonilor, iar când ea decise să îi testeze poznaş stăpânirea de sine şi îşi plimbă în cercuri fundul peste el, Edward trase cu lăcomie aer în piept, scrâşnind din dinţi, şi se cutremură din cap până în picioare.

— O, vai, şopti ea obraznică.

Apoi se aplecă peste el pentru a-l săruta, plimbându-şi limba peste buzele lui până când el se deschise în faţa ei şi o lăsă să-l invadeze pentru a-i degusta sărutul, la fel cum îl degustase el pe al ei. Lăsase în întregime controlul în mâinile ei, iar ea îl acceptase încântată.

Gura ei se desprinse de a lui pentru a coborî cu muşcături şi dezmierdări ale limbii pe gâtul lui, apoi pe pieptul lui, oprindu-se doar pentru a-i prinde între dinţi sfârcurile plate, de bărbat, înainte de a-şi continua coborârea. Trupul lui era uluitor şi nu-i venea să creadă că mai exista pe undeva un bărbat care să fie atât de plăcut la atingere, cu muşchii atât de tari şi pielea atât de fină. Şi fiecare milimetru din el era delicios. Limba ei trecu peste crestele tari ale abdomenului lui, urmând poteca îngustă de păr negru până unde dispărea sub betelia pantalonilor.

— Ăştia trebuie să dispară, şopti ea, lăsându-şi degetul să alunece peste pantalonii lui şi mângâindu-i chinuitor umflătura tensionată. În noaptea asta vreau să-ţi simt pielea caldă sub a mea.

Edward scoase un geamăt uşor, consimţind, iar ea scoase un hohot de râs jucăuş, prinzându-l posesiv în căuşul palmei peste materialul pantalonilor. În noaptea asta era al ei şi refuza să-l lase să uite acest lucru.

Cu degetele tremurând de nerăbdare, îi descheie nasturii, abia aşteptând să pună mâna pe el. Edward îşi

ridică şoldurile de pe saltea pentru a o ajuta când îi trase pantalonii peste picioare şi îi aruncă pe podea.

Kate îşi aţinti privirea asupra lui, aproape sufocându-se când îl văzu gol. Bărbăţia erectă îi era mare şi întărită de excitaţia fierbinte pe care ea i-o stârnise, pur şi simplu superbă în masculinitatea ei, şi era în întregime al ei, doar aşteptând ca ea să se servească din ceea ce poftea. Îl atinse delicat, cu o mângâiere şovăitoare limitată la vârful degetului, dezmierdându-l pe toată lungimea mădularului, fascinată de senzaţia durităţii lui de oţel sub pielea minunat de catifelată, chiar şi pe această parte a corpului lui, iar el zvâcni sub degetele ei.

Kate râse uşor, uluită, şi îl atinse din nou, iar de data asta când tresări sub degetele ei, Edward îi rosti numele pe un ton răguşit şi grav de avertizare.

Însă ea era prea captivată de puterea pe care o avea asupra lui pentru a se opri şi se întinse din nou spre el, de data aceasta pentru a-şi închide întreaga palmă în jurul lui, strângând uşor. Şoldurile lui se cabrară sub ea, şi, cu un zâmbet drăcesc, Kate începu să îşi plimbe mâna în sus şi-n jos peste el, mimând cu degetele ei încleştate mişcarea prin care trupul ei îl dezmierdase pe al lui în trecut.

— E atât... de plăcut, spuse el răguşit, gâfâind, cu inima bătându-i atât de iute încât Kate îi simţi pulsul în mădularul tare de sub degetele ei. Nu te opri.

Dar ea nu avea nici cea mai vagă intenţie de a se opri, tot mai încântată cu fiecare trecere a palmei ei peste lungimea mădularului şi savurând felul în care excitarea din propriul corp se înteţea prin simplul fapt că îl atingea. Tremura violent acum, durerea vibrantă dintre coapsele ei devenind aproape insuportabilă, şi era atât de aproape de a ajunge la climax doar dintr-atât, doar stând îngenuncheată lângă el şi ţinându-l în mâinile ei.

Dădu glas dorinţei printr-un scâncet neputincios, iar drept răspuns el îşi duse mâna între coapsele ei şi îşi

strecură degetele în ea, îngropându-le adânc în teaca ei caldă şi umedă. Kate lăsă să-i scape un geamăt când degetele lui se cufundară şi ieşiră din ea.

Pliurile ei de carne tremurară cu neruşinare peste degetele lui, trupul ei savurându-şi propria plăcere chiar în timp ce o oferea.

— Edward, te rog, îl imploră ea, pierdută în senzaţia minunată a bărbăţiei lui cuibărite în mâinile ei, în timp ce degetele lui abile îi posedau sexul. Inima îi zvâcnea în acelaşi ritm rapid cu fiecare răsucire chinuitoare a degetelor lui. Îmi doresc… îmi doresc… acum.

El o prinse de şolduri şi o ridică pentru a o aşeza peste el. Coborând mâna între coapsele ei, îi închise din nou palma peste mădularul lui, cu vârful bărbăţiei lui erecte îndreptat spre miezul ei vibrant.

— Ţine-mă exact aşa, îngerul meu, îi porunci el, cu vocea aspră şi sufocată de nevoia de a fi în ea.

Apoi, încleştându-şi o mână mare pe şoldul ei, iar cealaltă băgând-o între coapsele ei pentru a o deschide larg cu degetele lui, o coborî încet peste el, cufundându-şi fin întreaga lungime a mădularului în carnea ei strâmtă şi caldă.

Mârâind, îşi ridică şoldurile de pe pat pentru a se înfige violent în ea, până când ea ajunse să îl acopere complet, cu bărbăţia lui îngropată în ea până la capăt. Ţipând uşor la senzaţia de a fi posedată atât de complet, Kate se prinse de umerii lui pentru a-şi ţine echilibrul.

— Savurează-ţi plăcerea, Katherine, şopti el, legănându-şi şoldurile cu mişcări circulare, dându-i libertatea să se dezlănţuie.

Inspirând adânc, Kate începu să se mişte, legănându-se peste el cu zvâcniri blânde şi uşoare din şolduri. Mişcări mărunte, exploratoare, mutându-se în faţă şi în spate…

— Ia-l, o încurajă el aprig, încleştându-şi mâinile pe talia ei. Aşa.

O ridică pe toată lungimea mădularului lui, apoi o lăsă să cadă, înfigându-se din nou în ea într-un unghi atât de brutal încât îi tăie răsuflarea. Dar, oh, senzaţia era fantastică! De fiecare dată când şoldurile ei aterizau peste ale lui, el se împingea în sus în ea, frecându-se de bobocul de carne ce pulsa deasupra pliurilor ei şi stârnindu-i un fior electrizant care îi străbătea tot corpul.

Dar nu era suficient. Cu un scâncet de dorinţă, se aplecă instinctiv în faţă pe genunchi, iar noul unghi îi deschise şi mai mult sexul înspre el, frecându-i în acelaşi timp punctul dureros de pelvisul lui, şi începu să se mişte nu în sus şi în jos, ci în faţă şi în spate peste trupul lui.

Lingându-se pe buze, închise ochii şi se prinse de umerii lui, împingându-se şi retrăgându-se de pe el, cu fiecare mişcare frecându-se de el, aplicând tot mai multă presiune pe bobocul de carne care pulsa dureros. De pe buzele ei se revărsă un şir de scâncete în timp ce îl călărea în forţă, coapsele fiindu-i cuprinse de un tremur violent pe măsură ce galopa spre climax.

Mâinile lui îi prinseră fesele în căuşul palmelor, încurajând-o să continue, şi se ridică pentru a-şi închide gura peste sânul ei. Fiecare zvâcnire brutală a gurii lui care-i sugea sfârcul o săgeta prin tot corpul, coborând până în punctul de flăcări lichide dintre coapsele ei în care primea invazia cărnii lui, şi gemu. Întinzându-se, îşi dădu capul pe spate şi îşi încleştă violent coapsele peste şoldurile lui, abandonându-se orgasmului într-o explozie de căldură şi electricitate.

Braţele lui se încolăciră în jurul ei, trăgând-o în jos peste el şi capturându-i gura sub a lui pentru a-i înăbuşi ţipătul pasional ce îi izbucni de pe buze. Pradă valurilor de plăcere ce pulsau prin ea, Kate nu fu în stare să facă nimic altceva în afară de a zăcea la pieptul lui, scâncind uşor în timp ce el se înfipse în ea de jos în sus, savurându-şi acum propria plăcere. Îl simţi zvâcnind între coapsele ei, apoi fu

inundată de torentul descătuşat de climaxul lui, şi se agăţă de el, dorindu-şi să nu-i mai dea drumul niciodată.

Continuând să o ţină strâns, Edward se rostogoli blând cu ea, întorcându-se amândoi pe o parte, şi se retrase din carnea ei caldă. O dezmierdă pe faţă, în timp ce ea rămase cu ochii închişi, bucurându-se de tresăririle tot mai vagi de plăcere care încă pulsa surd prin ea.

Edward râse încet şi îşi îngropă faţa pe gâtul ei.

— Dumnezeule, fetiţo, gâfâi el, trăgându-şi sufletul, dacă asta se întâmplă când eşti mânioasă, voi avea grijă să rămâi în permanenţă furioasă pe mine.

— Nu glumi, îl dojeni ea blând, nu pe tema asta.

— Îmi cer scuze, murmură el, buzele lui mângâind-o tandru pe tâmplă. Ce-ai zice dacă aş avea grijă să rămâi fericită, în schimb?

Inima îi crescu în piept, iar ochii i se umplură de lacrimi fierbinţi care refuzau să curgă. Incapabilă să vorbească peste nodul ce i se pusese în gât, îl atinse tandru pe obraz, bucurându-se de căldura şi de forţa lui sub degetele ei. Edward îşi dorea s-o facă fericită, dar ce ar fi putut să facă mai mult de-atât pentru a o face mai fericită decât era în acel moment, în acel moment pur şi simplu minunat şi perfect, în braţele lui?

Îl simţi ezitând, apoi adăugă:

— Devenind soţia mea.

Inima ei se opri. Iar când reîncepu să bată, bubuitul ei dureros îi tăie răsuflarea.

— Poftim?

— Poţi să te căsătoreşti cu mine, îi explică el încet, atent, ca şi cum i-ar fi fost teamă că era posibil să se sperie şi să fugă ca o căprioară.

Năucită, Kate se uită lung la el, nevenindu-i să creadă. *Căsătorie?* O, era pur şi simplu *nebun!*

— Ne-a fost scris să fim împreună, Kate. Ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta o dovedeşte.

Ea clătină din cap, iar fericirea care vibra în ea se transformă în suferinţă. Dacă ar fi devenit soţia lui… Dar nu putea să accepte. *Nu avea* să accepte. Sacrificiile care i-ar fi fost impuse ar fi fost prea mari pentru un bărbat care nu îi mărturisise că o iubea… casa ei, medicina ei, viaţa ei. Inima ei. Propunerea lui Edward nu era o cerere în căsătorie, ci o punea în faţa unei alegeri imposibile.

El întinse mâna pentru a o mângâia pe obraz, dar ea se dădu în spate, temându-se brusc să îl lase să o atingă.

El se încruntă văzându-i reacţia.

— Nu vrei să fii cu mine, Kate?

— Ba da, răspunse ea sincer, însă atât de încet, încât nu se auzi nimic.

Bineînţeles că voia să fie cu el, dar cu ce preţ – alegând între căsătoria cu el şi libertatea ei? Nu avea să facă aceeaşi greşeală pe care o făcuse mama ei, căsătorindu-se cu un bărbat care nu o iubea. Nu avea să renunţe la viaţa ei, nu după ce îşi pierduse deja inima.

Îşi apăsă mâna pe pieptul mistuit de neliniştea şi de nefericirea suferinţei şi inspiră şuierat, cunoscând răspunsul lui sfâşietor chiar înainte de a-i şopti:

— Dar nu mă iubeşti.

— Şi nici tu nu mă iubeşti, replică el calm.

Dar ea îl iubea. Cum ar fi putut să nu îl iubească pe bărbatul acesta, care o protejase şi îi promisese să aibă grijă de ea, care o tachina şi o înfuria în acelaşi timp, care o făcea să se simtă frumoasă şi dorită? Şi totuşi, nu ar fi putut să-i spună vreodată, nu atâta timp cât el nu îi împărtăşea aceste sentimente. Şi refuza să devină soţia lui dacă el nu simţea la fel. Viaţa unei femei căsătorite trecea complet sub controlul soţului ei, inima ei fiind expusă riscului de a fi rănită, trupul ei, riscului de a fi bătut sau violat, iar un bărbat care nu-şi iubea soţia nu prea avea motive să fie bun cu ea. Tatăl ei îi demonstrase din plin acest lucru.

Edward nu era tatăl ei, dar cu toate promisiunile lui de a o proteja şi oricât ar fi fost de speciale momentele petrecute în braţele lui, nu o iubea.

— În plus, s-ar putea să nu avem de ales. Arcui o sprânceană. E posibil să fi rămas grea.

Icnind, Kate îşi acoperi abdomenul cu mâinile, ca şi cum ar fi fost deja sigură că în el creştea un copil. Dar nu era aşa, nu putea fi – însă panica din ea nu făcu decât să crească.

— Refuz să intru într-o căsnicie fără iubire, Edward.

Edward clătină blând din cap.

— Dacă porţi în pântece moştenitorul titlului de Strathmore…

— Dar nu îl port.

— Dacă totuşi da, repetă el, vocea lui calmă nereuşind decât să înteţească furtuna de emoţii care se învolburau în ea, ne vom căsători, indiferent dacă vrei sau nu.

— Dar *nu* îl port, spuse ea ferm, găsind cumva forţa de a-i susţine cu îndrăzneală privirea. Deci, nu are niciun rost să continuăm această conversaţie.

Dădu să se ridice din pat, dar el o prinse de braţ şi o trase înapoi lângă el.

— Kate, spuse el blând, îţi cer să devii ducesa mea…

— Refuz să renunţ la activităţile mele medicale. Se agăţă de această scuză pentru a evita să-i spună adevărul – şi, oh, cât de jalnică ar fi părut în ochii lui dacă ar fi ştiut! Adevărul era că mai degrabă ar fi renunţat la posibilitatea unui viitor cu el decât să renunţe la credinţa ei prostească în iubire. Mai exact, din cauză că ştia exact care erau consecinţele devastatoare ale lipsei iubirii. Se retrase de la pieptul lui, chiar şi acum având grijă să nu îl atingă pe rană. Nu pot fi şi soţia ta, şi doctor în acelaşi timp, ştim amândoi asta. Niciun gentleman respectabil nu i-ar permite soţiei sale să umble printre bolnavi şi bărbaţi pe jumătate

dezbrăcaţi, nici măcar să lucreze ca moaşă. Cu siguranţă, un duce nu ar face-o. Ar avea parte de bârfe şi ar fi tratat cu răceală şi…

— Nu, nu poţi fi şi una, şi alta, consimţi el sumbru. L-ar fi pus într-o situaţie imposibilă, ştia acest lucru. Chiar dacă Edward nu semăna deloc cu restul nobililor din înalta societate engleză, purta totuşi pe umeri povara reputaţiei numelui de Westover, iar a-i îndeplini dorinţa imposibilă de a rămâne doctor era prea mult, chiar şi pentru el. O ducesă ca doctor ar fi prea scandalos.

— Atunci, nu voi fi ducesa ta.

Îşi feri privirea, sperând ca el să nu îi vadă în ochi spaima teribilă şi dezolarea care îi sfâşiau inima.

Însă el îi luă faţa în mâini şi o forţă să îl privească.

— Asta e singurul motiv, deci? insistă el, ochii lui întunecaţi scăpărând în timp ce îi scruta chipul în căutarea unui răspuns. Fiindcă nu vrei să renunţi la medicina ta.

Ea trase adânc aer în piept şi minţi.

— Da.

Edward blestemă violent, iar Kate văzu frustrarea trezindu-se instantaneu în el, dincolo de ea clocotind furia. Se ridică brusc din pat şi îşi luă pantalonii, îmbrăcându-i cu gesturi smucite şi încheindu-i mânios.

— Îmi pare foarte rău, dar nu pot să mă căsătoresc cu tine, Edward, şopti ea cu inima frântă.

— Ai s-o faci. Rosti cuvintele calm, pe un ton poruncitor, dar Kate desluşi rugămintea fierbinte de dincolo de ele. Poate că tu nu eşti dispusă să renunţi la a fi doctor, îngerul meu, spuse el, sprijinindu-şi mâinile pe saltea şi aplecându-se peste ea, cu ochii arzând de hotărâre când îşi aduse faţa la acelaşi nivel cu a ei, dar eu nu sunt dispus să renunţ *la tine.*

Gura lui o captură pe a ei într-un sărut pătimaş. Dar complet lipsit de tandreţe, fără a încerca să seducă; fu un sărut prădător şi posesiv, arătându-i fără urmă de îndoială

că o însemnase ca fiind a lui, marcându-i trupul cu al lui şi revendicând-o pentru sine, iar acum o voia cu totul, trup *şi* suflet.

Însă ceea ce îşi dorea Kate era ceva ce nu ar fi putut avea niciodată, fiindcă ea îşi dorea, pur şi simplu, totul – o casă, munca ei ca medic şi iubirea lui Edward.

Refuza să se căsătorească pentru mai puţin de atât. Chiar şi cu el.

Capitolul 18

— Eşti sigur că Benton le-a urmărit?

Privirea lui Edward se ridică de la fostul sergent care stătea în faţa mesei lui de scris, pentru a se opri scurt asupra lui Nathaniel Grey când acesta se sprijini cu spatele de pervazul ferestrei. Trecuseră două săptămâni de când Hedley îl văzuse pentru prima dată pe Benton urmărindu-le pe ascuns pe cele două femei pe Bond Street, şi le raportase acest lucru lui Grey şi lui Edward, iar activităţile lui Phillip Benton îi îngrijorau pe amândoi. Astăzi acesta fusese surprins urmărindu-le prin Hyde Park.

— A existat vreun contact între ei?

— Nu, colonele, niciunul, îl asigură Hedley. Bărbatul pe care îl angajase Grey pentru a supraveghea fiecare mişcare a lui Benton servise alături de ei în regimentul Canaliilor Roşii şi era demn de încredere. Nu a reuşit nicio clipă să se apropie suficient. Cred că ele nu l-au văzut deloc.

— Dar le-a văzut el pe ele.

Inconştient, îşi frecţionă cu mâna umărul care îl durea.

Hedley ezită, alegându-şi cu grijă cuvintele:

— Nu pot fi sigur, domnule. Dacă le-a văzut, nu a reacţionat nicicum.

Nu – Benton ştiuse că Augusta şi Kate erau acolo, Edward nu avea nicio îndoială. Ceea ce nu ştia era ce spera individul să obţină.

— Cel mai probabil a fost o coincidenţă.

Edward se încruntă. Era o coincidenţă prea mare pentru a sta liniştit.

— Alte aspecte neobişnuite?

— Nimic, domnule.

— Dacă se mai întâmplă vreodată să o urmărească pe contesă sau pe domnişoara Benton, anunţă-mă imediat. Privirea îi alunecă spre Grey. Şi Litchfield?

— S-a îmbarcat pe un vapor spre America. Grey rânji. Cu puţin ajutor.

Edward se schimonosi.

— Vreau să ştiu natura acelui ajutor?

— Nu, domnule, spuse Grey, susţinându-i privirea fără urmă de remuşcare, nu cred că vrei.

Hedley interveni:

— Mai e ceva, colonele?

— Deocamdată nu. Edward se ridică şi îi plăti lui Hedley banii datoraţi. Dar supraveghează-l atent. Ne-a scăpat printre degete în povestea cu Litchfield. Nu am încredere că nu va încerca din nou ceva necurat.

Când Hedley încuviinţă din cap, Grey adăugă:

— Am putea să-l ajutăm şi pe el să ajungă în America.

Gândul la Phillip Benton, legat cu lanţuri şi îmbarcat pe un vapor care se îndrepta către capătul lumii, era tentant. Al naibii de tentant. Iar pentru o clipă privirea lui o întâlni pe a lui Grey şi îl văzu pe bărbat arcuind o sprânceană, într-o sugestie mută. Edward reflectă serios la ea, apoi clătină din cap.

— Nu avem nicio garanţie că ar rămâne acolo.

— De fapt, domnule, spuse Hedley, dregându-şi vocea şi coborând tonul, cred că am putea să îl ajutăm şi în privinţa asta.

Edward ştia exact la ce gen de ajutor se referea Hedley şi nu putea lăsa să se întâmple aşa ceva, oricât ar fi fost de tentant.

— Doar supraveghează-l în continuare. Ştie că l-am prins făcând potlogării cu Litchfield. Poate că asta va fi suficient pentru a-l face să stea cuminte.

— Da, domnule. Mă duc să-l caut chiar acum.

Hedley îl salută scurt, milităreşte.

Edward ezită înainte de a-i răspunde la fel. Nu mai era ofiţer, dar nu putea nega că îi lipsea viaţa de militar şi devotamentul unor oameni precum Hedley.

După ce fostul sergent plecă, Edward se duse la dulapul de băuturi şi turnă două pahare de whisky, dându-i unul lui Grey. Seara de-abia începuse şi era prea devreme pentru băuturi, dar nu îi păsa. Veştile aduse de Hedley, cum că Benton le urmărise pe Augusta şi pe Kate, îl zdruncinaseră şi nu făcuseră decât să îi confirme ceea ce ştia că era adevărat – Benton era periculos.

— Spune-mi adevărul, Grey. Edward se încruntă spre paharul de whisky. Ce căuta Benton în Hyde Park?

— Cred că încerca să-şi dea seama ce să facă mai departe. Şi va face ceva. E doar o problemă de timp.

— Crezi că ar trebui să-i trimit un mesaj, să-l fac să stea cuminte?

— Cred că ar trebui să-i dai drumul.

Grey dădu pe gât jumătate de pahar dintr-o singură înghiţitură.

— A pus deja să fiu împuşcat. Ce altceva ar putea să-mi facă?

— Să nu rateze data viitoare.

Pentru a-şi sublinia cuvintele, Grey îl împunse în umărul rănit. Edward inspiră şuierat, scrâşnind din dinţi, şi reuşi cumva să se abţină să nu-i dea un pumn.

— Asta nu se va mai întâmpla niciodată. Frecţionându-şi umărul, Edward clătină din cap. Dar nu

vreau să-l ştiu dând târcoale familiei mele.

— Asta e problema, nu-i aşa? Grey îl studie peste buza paharului. Katherine Benton nu face parte din familie.

Ironia neintenţionată a comentariului îi atinse o coardă sensibilă, lovindu-l aproape la fel de tăios ca durerea din umăr. Kate nu făcea parte din familie doar fiindcă refuza să devină soţia lui.

Îşi frecţionă umărul, durerea persistând, la fel ca frustrarea lui crescândă. De când îi ceruse mâna, iar ea îl refuzase, femeia îndărătnică refuzase şi să îi deschidă uşa dormitorului ei peste noapte, iar peste zi nu se dezlipea nicio clipă de Augusta.

— În noaptea asta îşi va face debutul, iar potenţialii pretendenţi se vor buluci ca berbecii în jurul ei. Grey ridică din umeri. Las-o să-şi aleagă unul şi apoi descotoroseşte-te de ea.

La aceste cuvinte Edward scoase un hohot de râs amar, dar sigur pe sine.

— Nu se va căsători cu niciunul dintre ei.

— Ba o va face dacă îşi găseşte berbecul potrivit.

— Nu şi ea, bombăni Edward spre pahar, luând o duşcă de whisky şi savurând senzaţia de arsură în gât. Tu nu ştii cum e. Nici măcar nu ai întâlnit-o vreodată.

Pe buzele lui Grey apăru un zâmbet obraznic.

— Dar mi-ar plăcea.

— *Nu.*

Gelozia neaşteptată din acel răspuns monosilabic îl surprinse chiar şi pe Edward, şi în loc să aibă efectul scontat asupra prietenului său, de a-l avertiza să stea deoparte, rânjetul lui Grey se transformă într-o expresie de amuzament făţiş pe seama lui Edward.

Grey dădu pe gât şi restul de whisky şi puse jos paharul, apoi se ridică în picioare.

— Am să îl urmăresc pe Benton îndeaproape, îl asigură el. Te poţi baza pe asta.

— Şi Thomas?

— El stă cu ochii *pe tine.*

Replica lui îl irită.

— Eu n-am nevoie să fiu supravegheat.

— O, ba da, ai. Îi aruncă o privire îngrijorată. Pune capăt acestei poveşti, colonele. Trimite-l pe Benton în America şi fata înapoi la ţară. Nu va ieşi nimic bun din toate astea.

Dar era prea târziu pentru a se mai opri, acum că trecuse mai bine de un an de când se puseseră în mişcare evenimentele care îl aduseseră în acest punct. Benton merita să fie pedepsit pentru moartea lui Stephen, iar gândul de a o alunga pe Kate din nou... Nu.

— Bunătatea n-are nicio legătură cu toate astea, bombăni el. Te conduc până afară.

Lăsând la o parte orice gând că era posibil ca Grey să aibă dreptate, Edward traversă cu el întreaga casă. Deşi, oricât i-ar fi displăcut să recunoască, unul dintre motivele pentru care voia să ajungă în foaierul de la intrare era pentru a vedea ce daruri noi sosiseră pentru Kate.

Apariţia ei stârnise o adevărată furtună în societate, deşi nu fusese prezentată la curte decât cu o zi în urmă, iar debutul ei oficial nu era programat decât pentru seara aceea, la balul contesei de St. James. Însă deja devenise cea mai căutată lady din Londra şi, mulţumită strategiilor bine gândite ale Augustei, principalul subiect de discuţie în sezonul acela. Uşa de la intrare părea să fie în permanenţă deschisă, asaltată de numeroşii vizitatori care treceau să îşi lase cărţile de vizită şi de personalul de livrări aducând daruri.

— Dumnezeule mare!

Grey se opri brusc în faţa priveliştii.

Zeci de aranjamente florale umpleau holul de la intrare, similare cu cele pe care le văzuse deja în salonul de dimineaţă, în salonul de zi, în salonul rezervat micului dejun

– Edward alungase un lacheu din sala lui de biliard, chiar ieri, când omul încercase să pună acolo un buchet de margarete. Mai erau şi alte daruri… Bomboane de ciocolată, panglici, coşuri cu bileţele de la tineri care se ofereau să le umple cu mâncărurile ei favorite şi să o ducă la un picnic.

Edward se strâmbă când văzu că tăviţa de argint de pe măsuţă era îngropată sub greutatea colectivă a cărţilor de vizită, cele lăsate de gentlemeni fiind aranjate separat, într-o parte, la ordinele Augustei. Pe acestea le smulse personal de pe măsuţă.

Grey îl privi mirat.

— Beeee.

— Ieşi!

Edward îşi scoase prietenul afară. Ultimul lucru pe care îl auzi când închise uşa fu hohotul de râs al lui Grey.

Se posomorî. Augusta voia să facă din Kate cel mai mare succes al sezonului, dar situaţia începea să scape de sub control. Flori, coşuri, cărţi, panglici – un filfizon, auzind zvonuri că lui Kate îi lipsea viaţa la ţară, îi adusese o pasăre în colivie, pentru a putea să aibă puţină natură alături de ea în oraş.

O pasăre! Dumnezeule mare! Mai lipsea ca vreunul dintre ei să încerce să îi câştige inima cumpărându-i un ponei…

Încremeni, apoi expiră furios pe el însuşi, şi îşi dădu ochii peste cap. *Hristoase!*

Posomorându-se, se întoarse tropăind în camera lui de lucru şi aruncă în foc teancul de cărţi de vizită.

— Neghiob nenorocit, bombăni el, adresându-se lui însuşi. Idiot stupid şi amorezat…

Deşi ea susţinea că nu s-ar fi căsătorit cu nimeni, Kate ar fi avut de unde să aleagă până la sfârşitul sezonului, iar unul dintre acei filfizoni ar fi fost fără îndoială dispus să pretindă că i-ar fi permis să îşi continue activităţile

medicale. Deşi ar fi fost o minciună – indiferent cu cine s-ar fi căsătorit, nu i-ar fi permis nimeni să continue să trateze bărbaţi pe jumătate dezbrăcaţi şi să moşească bebeluşi – Edward ar fi pierdut-o fiindcă nu era în stare să facă aceeaşi afirmaţie mincinoasă. Kate nu putea fi şi ducesă, şi doctor în acelaşi timp, iar pieptul i se strânse de teamă la gândul că poate începuse deja să îi alunece printre degete.

Iar acum casa era cufundată într-o frenezie de activitate, pregătindu-se pentru evenimentul din seara aceea – debutul ei la balul anual al contesei de St. James, unde avea să fie prezentată societăţii londoneze drept pupila lui. Deja între servitori începuseră să umble zvonuri că, îmbrăcată în rochia de bal, Kate arăta ca un înger.

Un înger.

— Neghiob nenorocit!

Învârtindu-se agitat prin camera de lucru, clătină din cap. Nu ştia ce să facă. Kate voia să se întoarcă la Brambly şi la activităţile ei medicale, dar el nu era dispus să renunţe la ea. Medicină! Era ridicol că fetişcana se arăta atât de neînduplecată în privinţa unei profesii care nici măcar nu era deschisă public femeilor, încât era dispusă să renunţe la un viitor cu el pentru a continua să o practice.

Ce-i drept, îi ajutase pe săteni, şi o văzuse cu ochii lui aducând pe lume acel copilaş, ceea ce îi făcuse inima să i se umfle în piept de mândrie, mai multă decât ar fi fost îndreptăţit să simtă. Dar dacă se căsătorea cu el, nu ar mai fi putut să îşi continue activităţile medicale. În calitate de ducesă de Strathmore ar fi fost una dintre cele mai puternice şi mai cunoscute femei din Anglia, fiecare mişcare a ei fiind urmărită şi analizată. Nu se putea aştepta la modul serios ca el să-i permită să continue să poarte pantaloni şi să fugă de acasă în toiul nopţii.

— Edward? Augusta se încruntă din prag, rochia ei de bal de culoarea vinului de Burgundia scânteind la fel de puternic precum tiara ei cu diamante. Te simţi bine?

— Sunt bine, minţi el, forţându-se să-i zâmbească. Arăţi năucitor de frumoasă.

— Mulţumesc. Buzele i se ridicară într-o expresie nedumerită în faţa încercării lui făţişe de a o măguli. Tu arăţi de-a dreptul înspăimântător.

— Mulţumesc, se schimonosi el, fără a mai adăuga nimic altceva.

Ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl facă era să-i împărtăşească motivul proastei lui dispoziţii.

Aruncă o ocheadă dincolo de ea, iar Augusta îi surprinse direcţia privirii.

— Dacă speri să o vezi pentru o clipă pe Katherine…

— Nu sper.

O altă minciună. A o vedea era exact ceea ce sperase.

— Încă se îmbracă. Am vrut să discut câteva minute cu tine între patru ochi înainte să plecăm.

— Oricare ar fi motivul vizitei tale, chiar arăţi minunat. Îi luă mâna când Augusta traversă maiestuos încăperea până la el şi i-o strânse scurt. Sper că Isabel Sinclair e pregătită să te accepte ca regină a balului ei.

— Această plăcere îi va reveni exclusiv lui Katherine, îl corectă ea, dacă e ca totul să decurgă după dorinţa mea.

— Aşa se întâmplă întotdeauna.

— Nu întotdeauna. Îi aruncă privirea de nemulţumire suverană pe care o folosise asupra lui încă din copilărie. În seara asta nu mi se îndeplineşte o dorinţă.

Fără a se obosi să-şi stăpânească iritarea, Edward se retrase câţiva paşi şi se sprijini de masa de scris, încrucişându-şi braţele.

— Am mai discutat despre asta…

— Lady St. James te aşteaptă, iar Alexander Sinclair a acceptat deja să îi acorde lui Katherine al doilea vals. E un mare succes pentru ea să aibă atât un duce, cât şi un conte rezervaţi ca parteneri de vals. Zâmbi încântată că bărbaţii se înghesuiseră să umple carnetul de bal al lui Kate chiar

înainte ca aceasta să sosească la petrecere şi păru să nu observe junghiul de gelozie care îl împunse pe Edward când şi-o imagină pe Kate în braţele craiului de Sinclair, fie el conte sau nu. Aşa că ia-l pe Huddleston şi schimbă-te ca să ne poţi escorta la bal.

— Nu.

Ea arcui o sprânceană, nefiind dispusă să renunţe la această bătălie, aceeaşi pe care o ducea cu el încă de când primiseră invitaţia.

— Ce scuză să găsesc pentru tine, atunci, dacă tocmai tu, tutorele ei, nu te sinchiseşti să îţi prezinţi pupila?

— Ei bine, ai putea să le aminteşti tuturor că am fost împuşcat. Augusta îşi îngustă ochii la impertinenţa lui, însă el se mulţumi să ridice dintr-un umăr, adăugând: În fond, dacă a pierde la un duel nu e scuză suficientă pentru a-i permite unui bărbat să evite un bal plicticos, atunci, sincer, la ce mai serveşte?

— Aproape ai murit. Vocea îi tremură de emoţie când îl dojeni blând. Nu glumi cu astfel de lucruri.

Edward îşi lăsă umerii să cadă. Augusta nu merita nici dispreţul, nici cinismul lui şi se simţea vinovat că le dezlănţuise asupra ei. De fapt, nu încerca decât să repare răul pe care îl făcuse reputaţiei familiei Westover, chiar dacă nu fusese intenţionat.

Dar continua să îl preseze, iar între sâcâielile ei constante, pe de o parte, şi ispita reprezentată de Kate, pe de altă parte, răbdarea lui ajunsese aproape la limită. Şi începea să-şi piardă minţile.

— Îmi cer iertare, spuse el, răsuflând prelung. Pur şi simplu nu am încă dispoziţia de a ieşi în societate.

Îşi trase umerii în spate, nereuşind însă să risipească tensiunea care se acumulase în ei în ultimele câteva zile – din momentul în care Kate alesese medicina, şi nu pe el.

— Thomas a acceptat să vă escorteze în seara asta, îi spuse el, şi mă va suplini excelent.

— Dar Thomas nu e tutorele ei, insistă Augusta. Poţi să pleci mai devreme dacă te simţi obosit.

Însă nu oboseala l-ar fi chinuit dacă ar fi fost forţat să stea lângă Kate toată noaptea, prefăcându-se amândoi că nu erau decât tutore şi pupilă. Mai rău, lumea s-ar fi aşteptat să valseze cu ea, iar gândul de a o ţine în braţe, apoi de a fi nevoit să o lase în mâinile unui alt bărbat…

— Nu, refuză el ferm.

Se duse în spatele mesei de scris, apoi luă teancul de rapoarte de la administratorii moşiilor sale, dorindu-şi să îşi concentreze atenţia pe orice altceva, în afară de Katherine Benton.

După câteva clipe în care Augusta rămase cu un aer autoritar în faţa lui, fără a spune nimic, fără a se clinti, Edward ridică ochii. Amestecul de emoţii de pe chipul ei îl străpunse ca un cuţit; era un amestec de dragoste maternă, dezamăgire, mâhnire… toate pentru el.

— Katherine nu e Jane, comentă ea încet.

Preţ de o fracţiune de secundă, Edward încremeni, fiecare muşchi din corpul lui fiind zguduit de şocul cuvintelor ei. *Jane.* Aflase despre aventura lor – cumva, Augusta *ştiuse!*

Dumnezeule mare! Ştiuse de la bun început.

Înghiţi un nod.

— Şi Stephen…?

— Nu. Fratele tău şi-a găsit sfârşitul fără a şti ce s-a întâmplat între voi doi. Clătină din cap. Nu s-ar fi căsătorit niciodată cu ea dacă ar fi ştiut. Fratele tău ţi-a fost întotdeauna nespus de loial.

Edward îşi feri privirea, incapabil să se uite la ea cu ochii plini de vinovăţie.

— Eu eram în armată, iar ea…

— Îşi dorea să fie ducesă, încheie Augusta încet. Ai tot dreptul să fii furios pe ea, dar nu ar trebui să-i dai voie să continue să te rănească. E moartă, Edward. Tonul îi deveni

mai blând. Renunţă la ea.

Cu un gest tandru, se apropie de el şi îi dădu la o parte părul de pe frunte. Acum nu mai era nici urmă de mânie exasperată în trăsăturile ei elegante, doar o profundă grijă maternă şi mâhnire.

— Am renunţat.

Se retrase din faţa ei până când ea nu îl mai putu ajunge. Augusta îşi lăsă mâna să îi cadă pe lângă corp. Edward îşi dădu seama că o rănise, dar nu se putuse abţine.

— Katherine nu e Jane, repetă Augusta, mai ferm de data asta. Şi totuşi, eşti îndrăgostit de fata asta şi o iubeşti la fel cum ai iubit-o pe Jane, iar asta te înspăimântă, fiindcă ţi-e teamă că te va răni la fel de tare.

— *Nu* sunt îndrăgostit de ea, îi aruncă el, brutal şi nestăpânit. Nu am să mai iubesc niciodată vreo femeie, nici măcar pe ea.

Ca pentru a-l sfida, Augusta îl fixă cu o privire neclintită.

— Dacă inima ta e cu adevărat împietrită, atunci aşa să fie – dar Kate nu merită să fie pedepsită pentru păcatele altei femei. Ea merită să fie fericită. Chipul i se întristă. Dacă nu cu tine, atunci cu altcineva. Fie o faci a ta, fie renunţi la ea.

Întreaga furie, chinul şi umilinţa stârnite de refuzul lui Kate ieşiră la suprafaţă.

— Şi cum anume să fac asta, se forţă el să spună scrâşnind din dinţi, când afurisita de femeie a refuzat să devină soţia mea, dar suntem legaţi prin contractul de tutelă?

Augusta încremeni. Apoi clipi o singură dată.

— Poftim?

— I-am cerut să devină soţia mea, iar ea m-a refuzat, spuse el calm, însă fiecare cuvânt îi sfâşie inima când admise că fata nu-l dorea de soţ. Refuzul ei îl rănise cu

aceeaşi intensitate şi durere precum glonţul care îi străpunsese umărul. Am impresia că vrea să fie eliberată, dar nici măcar asta nu pot să-i ofer, fiindcă, conform legii, sunt răspunzător pentru ea până se căsătoreşte, ceea ce ea jură că nu va face niciodată. Râse amar. Suntem blestemaţi, cum ai da-o.

Mătuşa lui se uită la el, nevenindu-i să creadă, apoi o expresie de milă îi îndulci chipul.

— O, Edward, habar nu am avut… şopti ea, cu ochii scânteindu-i de dezamăgire. Credeam că voi doi sunteţi încă furioşi unul pe altul.

El *chiar* era furios pe Kate, şi orice gând nepoftit despre ea îi sfâşia pieptul, chinuindu-l cu o exasperare inutilă şi agonizantă. Îşi dorise ca ea să fie diferită de restul femeilor, crezuse că în sfârşit găsise în ea pe cineva în care să poată avea încredere şi pe care să o poată primi în viaţa lui, să o facă soţia lui şi mama copiilor lui.

Însă ea se dovedise a fi exact ca Jane – o altă femeie care nu îl iubea suficient cât să se mărite cu el. Cu diferenţa că, de data asta, când putea să ofere şi titlul de ducesă odată cu inelul, ea îl refuzase afectată tocmai fiindcă nu voia să devină ducesă.

Ar fi râs de ironia întregii situaţii, dacă nu i-ar fi mistuit inima de durere.

— Dar de ce? Sprâncenele Augustei se încreţiră într-o expresie de nedumerire. Fata te iubeşte. Asta e limpede ca lumina zilei de fiecare dată când îţi aruncă o privire…

— Dar iubeşte medicina mai mult. Respiră zgomotos, lăsându-şi umerii să cadă, şi îi explică: Nu poate fi şi ducesă, şi doctor în acelaşi timp. Ştii asta.

— Nu, trebuie să fie ceva mai mult de atât la mijloc. Mult mai mult. Îşi puse mâna pe braţul lui şi îi porunci cu fermitate: Trebuie s-o întrebi din nou, Edward, iar de data asta nu o lăsa să te refuze cu o scuză atât de falsă.

El clătină din cap.

— Augusta…

— Întreab-o din nou, îl îndemnă ea. Apoi se apropie de el şi se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta pe tâmplă.

Fără să vrea, Edward se supuse, plecându-şi capul.

— Fă-o pentru mine, dragul meu băiat.

Cu o ultimă atingere pe obraz şi cu ochii scânteindu-i de lacrimi, ieşi maiestuoasă din încăpere.

Edward oftă şi îşi mai turnă un pahar de whisky. „Fă-o a ta sau renunţă la ea.” Râse caustic. Era exact ceea ce încercase să facă încă din prima clipă când o întâlnise.

Îşi trecu îmbufnat o mână prin păr. Nu se aşteptase nicio clipă ca ea să îi refuze cererea în căsătorie, nu după ce străbătuse călare jumătate de ţară pentru a veni să-l îngrijească şi să-l readucă la viaţă, nu după felul în care vibrase în braţele lui. Şi totuşi…

Se încruntă. Era oare posibil ca Augusta să aibă dreptate? În mod cert, medicina era unul dintre motivele refuzului ei. Dar nici măcar nu încercase să negocieze un compromis, iar dacă învăţase ceva despre Katherine Benton era că, spre marea lui nemulţumire, femeia voia să negocieze totul. *Totul.* Ar fi trebuit să încerce să negocieze şi acest aspect.

Însă nu o făcuse. Pur şi simplu îl refuzase. Iar *această* reacţie nu era deloc tipică pentru drăcoaica pe care o cunoştea el.

Punând jos paharul neatins, ieşi cu paşi mari din camera de lucru şi traversă casa, urcând scările câte trei odată pentru a ajunge la dormitoarele familiei din aripa de vest.

Uşa lui Kate era deschisă. Când se opri în prag, ea stătea la măsuţa de toaletă în timp ce camerista îi făcea ultimele retuşuri la coafură. Îl văzu în oglindă şi îi aruncă o privire circumspectă. Edward nu îi putea reproşa acea atitudine bănuitoare. Nu se simţea nici el prea demn de încredere în ultima vreme.

— Excelenţă.

Văzându-l, Mary făcu o reverenţă.

— Am nevoie de un moment între patru ochi cu domnişoara Benton.

Kate ridică bărbia cu un aer sfidător.

— Mary, te rog să rămâi.

Tânăra cameristă se uită nesigură când la stăpâna ei, când la stăpân, muşcându-şi buza de jos.

Edward o ţintui cu privirea.

— Pleacă.

— Da, domnule!

Mary fugi din cameră, încă strângând în mâini peria de păr.

Cu ochii scânteindu-i mânioşi şi dezaprobatori în oglindă, Kate puse jos pieptenii pe care îi avea în mână.

— Edward, nu poţi să-i porunceşti pur şi simplu…

Fără a-şi desprinde ochii de pe reflexia ei, Edward închise uşa dintr-o singură apăsare cu mâna.

Kate tresări, o expresie de nelinişte trecându-i fulgerător peste chip înainte de a o înlocui cu o încruntare iritată.

— Fie deschizi uşa, fie o chemi înapoi pe Mary. Avem nevoie de companie…

Edward trase zăvorul.

Kate ezită doar o fracţiune de secundă, apoi se ridică indignată în picioare.

El aproape zâmbi la felul în care îi amintea de Augusta şi de aerul ei imperial, având aceeaşi expresie de aroganţă regală… până când Kate se întoarse spre el, iar Edward fu izbit în plin de felul cum arăta în rochia ei de bal din mătase, în nuanţa de albastru a casei Westover, cu diamante şi safire scânteindu-i la gât şi urechi. De data asta nu arăta nici ca un înger, nici ca o fetişcană de la ţară, cu pretenţii de doctor. Nici măcar ca femeia care reuşea simultan să îl înfurie şi să îl excite până îşi pierdea minţile.

Arăta ca o ducesă.

Era tulburător de frumoasă şi nu doar în rochia aceea. O văzuse murdară şi plină de noroi, în rochii vechi care nu erau chiar mărimea ei, şi odată chiar şi în halatul de casă. O văzuse cu pielea încreţită de somn, în dimineaţa aceea de după furtună, când se trezise în braţele lui. Oricât ar fi vrut să o nege, atracţia pe care o simţea faţă de ea mergea dincolo de frumuseţea ei exterioară. Ori de câte ori se afla lângă ea, chiar şi în mijlocul unei ciondăneli furioase, se simţea viu. Şi pentru prima dată simţea că viaţa lui conta cu adevărat, că existenţa lui însemna şi altceva decât a fi pe locul doi după Stephen.

Se uită lung la ea, ochii lui negri încercând să găsească un loc în care să o poată privi fără a i se face pielea de găină sub imperiul dorinţei. Sfinte Lucifer! Fu luat complet prin surprindere de focul lichid care-i străbătea şira spinării la vederea ei, de dorinţa mistuitoare din pieptul lui de a o lua în braţe. Inima îi bubui cu o durere surdă când revăzu cu ochii minţii o imagine sfâşietoare cu tot ce pierduse prin refuzul ei e a se căsători cu el.

— Edward, spuse ea încordată, deschide uşa.

— Nu.

Cu un oftat de suferinţă îndelungată, indicând că ştia că nu avea să cedeze până nu obţinea ceea ce venise să obţină, Kate îşi încrucişă iritată braţele. Ceea ce se dovedi a fi o greşeală, căci nu făcu decât să îi atragă atenţia asupra decolteului generos şi a părţii de sus a sânilor ei.

— Ei bine, insistă ea, ce doreşti?

— Pe tine.

Kate făcu ochi mari. Nu era răspunsul la care se aşteptase, dar exact ceea ce îşi dorea el – o voia pe Kate, trup şi suflet, aparţinându-i doar lui, punându-şi viaţa în mâinile lui.

Traversă încet încăperea, apropiindu-se de ea, dar, spre lauda ei, Kate nu se retrase. În schimb rămase fermă

pe poziţii, privindu-l cu ochii îngustaţi.

— Încetează cu jocurile, Edward!

— Sunt cât se poate de serios.

— Nu voi…

— De ce, Katherine? vru el să ştie, trecând direct la subiect.

Ea înţelese la ce se referea întrebarea lui şi îşi lăsă umerii să cadă.

— Ţi-am zis. Nu voi renunţa la medicina mea. E nevoie de mine la Brambly.

— Iar eu te vreau lângă mine.

Făcu încă un pas spre ea şi mai mult o simţi decât o auzi când ei i se tăie respiraţia în faţa insistenţei lui.

Kate îşi întoarse capul, neîndrăznind să îl privească.

— Nu mă poţi face să mă răzgândesc, Edward.

— De asta m-ai ţinut departe de patul tău? Ajunsese suficient de aproape acum cât să îi poată murmura la ureche reproşul calm, şi să simtă fiorul care o străbătu drept răspuns. Ţi-a fost teamă că te voi seduce şi te voi convinge să te căsătoreşti cu mine?

— Nu, spuse ea, însă pe un ton deloc convingător, iar tremurul din voce îi contrazise complet răspunsul.

Exact acesta fusese motivul, iar Edward o ştia. Trecuse mai bine de o săptămână de la ultima lor întâlnire intimă, iar felul în care Kate închise ochii, ca şi cum ar fi încercat să îi impună trupului ei să se retragă din faţa lui, chiar în timp ce se înclina către el, îi arătă că simţise absenţa lui la fel de intens ca el pe a ei.

— Ne dorim unul pe celălalt, Kate. Când îşi puse mâinile pe umerii ei, apoi coborî cu mângâieri uşoare pe braţele ei dezgolite, pielea i se făcu de găină peste tot unde o atingea… Uluitor. Nu avem niciun motiv să nu ne căsătorim, bucurându-ne de această plăcere oricând dorim noi.

— Asta nu contează…

— Ba contează. Un zâmbet îi înflori pe buze văzând cât era de încăpăţânată. O altă mângâiere uşoară ca fulgul, de data asta urcându-i pe braţe, trecând delicat cu degetele mari peste lateralul sânilor ei în timp ce mâinile îi alunecară în sus. Ea suspină atât de încet, încât aproape nu o auzi, iar mădularul îi zvâcni, începând deja să se întărească sub efectul plăcerii dureroase a excitaţiei. E o parte importantă în căsnicie, după părerea mea.

— Eu nu…

Gemând, Edward îi apăsă trupul moale de al lui şi o sărută grăbit şi pasional, iar ea se topi fără vlagă în braţele lui, agăţându-se de vesta lui şi prinzând-o în pumni pentru a-l trage imposibil de aproape.

Reacţia ei îi stârni un val de adrenalină, pompându-i în vene cu fiecare bătaie sălbatică a inimii lui. Cunoştea acel sentiment – acelaşi sentiment pe care îl trăia întotdeauna când era cu ea, din prima clipă când o văzuse. Se simţea *viu.*

— Nicio altă femeie nu a făcut cu mine ceea ce ai făcut tu.

Îşi desprinse gura de pe a ei şi o muşcă uşor de bărbie. Voia să devoreze fiecare centimetru din ea, iar frustrarea de a fi fost ţinut cu forţa departe de ea nu făcea decât să îi intensifice nevoia urgentă de a o poseda.

— Ce? Ce-am făcut? se bâlbâi ea, deşi în clipa aceea Edward nu şi-ar fi putut da seama dacă tremura pentru că tocmai îl auzise mărturisindu-şi sentimentele sau de la felul în care limba lui îi invadase urechea.

— M-ai făcut să te doresc cu atâta disperare.

Îşi înfipse dinţii în lobul urechii ei, iar când simţi geamătul ei străbătându-l din cap până în picioare, se întări instantaneu.

Kate îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, dar chiar şi când îşi înfipse unghiile în muşchii lui tari, avu grijă să evite locul sensibil de pe umărul lui în care fusese sfârtecat de

glonţ. Iar atenţia ei îl făcu să fie chiar mai disperat s-o aibă.

Mâinile îi alunecară pe spatele ei şi îi desfăcu în grabă copcile rochiei. Rochia era prea mulată pe corp şi cu decolteu prea adânc pentru a permite purtarea de desuuri. Neavând nimic între piele şi rochie, Edward îi coborî corsajul de mătase până la talie şi şi se aplecă să-i lingă sfârcul. Ea gemu, trecându-şi degetele prin părul lui şi arcuindu-se spre el, trăgându-i capul mai aproape de ea, împingându-şi sânul mai adânc în gura lui, în timp ce el i-l sugea lacom.

— Te doresc să-mi fii soţie, Kate.

Îşi mută gura la celălalt sân, iar palmele îi coborâră pentru a-i prinde fesele.

— Îţi doreşti să mă controlezi, îl corectă ea, cu respiraţia întretăiată.

În pofida cuvintelor ei, un geamăt surd de dorinţă îi scăpă de pe buze, iar Edward zâmbi drăceşte. Kate îl dorea la fel de mult cum o dorea şi el, chiar dacă refuza să se mărite cu el.

— Da.

O ridică în braţe, apăsându-şi mădularul întărit pe pântecele ei, pentru a nu-i lăsa loc de îndoială despre cât de mult o dorea. Cât de mult voia ca ea să se abandoneze în mâinile lui, renunţând complet la control.

Kate se crispă, mâinile ei desprinzându-se de pe vesta lui, şi se dădu în spate, ridicând privirea spre ochii lui. Chipul i se întunecă de tristeţe, iar imaginea îl străpunse pe Edward ca lama unui cuţit.

— Nu pot... Nu pot să te las să faci asta, şopti ea. Edward... nu.

Frustrarea lui ajungând la limită, îi întoarse spatele cu o înjurătură şi dădu să plece. Răsucindu-se pe călcâie, se opri la jumătate de cameră distanţă, nefiind prea sigur în acel moment că era capabil să se abţină să nu sară din nou pe ea, în încercarea de a o seduce şi a o face să se

răzgândească.

A naibii femeie! Încăpăţânată, îndărătnică – Dumnezeule mare, războiul împotriva francezilor fusese mai uşor de câştigat decât războiul împotriva ei!

Kate îşi ridică rochia.

— Edward, te rog să înţelegi. Ridică bărbia, în ciuda lacrimilor care-i scânteiau în ochi. Era la fel de supărată şi de tulburată ca el, dar micuţa drăcoaică refuza să o recunoască. Nu pot... Adică *nu vreau* să renunţ la activităţile mele medicale.

El îi studie chipul prin ochii îngustaţi, citindu-i emoţiile şi străfulgerarea de vinovăţie din privire, felul în care îşi muşcă buza de jos – Augusta avusese dreptate. Medicina nu era singurul motiv pentru care îl refuza.

Ei bine, dacă micuţa drăcoaică insista să susţină că vocaţia ei de doctor era ceea ce o împiedica să se mărite cu el, atunci avea să îi ofere exact ceea ce îşi dorea şi să îi demaşte cacealmaua.

— Prea bine. Apropiindu-se încet, îi zâmbi sfidător, iar chipul ei fu cuprins de spaimă la vederea transformării lui bruşte. Dacă te căsătoreşti cu mine, poţi continua să practici medicina. Nu va trebui să renunţi să-i mai ajuţi pe cei bolnavi.

— Poftim?

Chipul îi deveni alb ca varul.

— În calitate de ducesă, va trebui să respecţi anumite norme de conduită, deci nu vei mai putea fugi călare prin furtună, în toiul nopţii, pentru a moşi copii. Voia ca ea să înţeleagă limpede termenii pe care i-i oferea, fiindcă îşi dorea nu doar să-i fie soţie, ci şi să o ştie fericită. Dar poţi să angajezi un doctor pentru satul tău şi să îi supraveghezi activitatea, şi nu văd niciun motiv pentru care nu ai putea sponsoriza un spital. Nu am să te mint – înalta societate nu îţi va face viaţa uşoară. Dar e singura modalitate prin care poţi avea şi una, şi alta. Când ea se mulţumi să îl privească

mută, Edward arcui o sprânceană. Îţi propun un compromis, Kate – parţial ducesă, parţial doctor. Asta e ceea ce ţi-ai dorit, nu? Să te căsătoreşti doar dacă îţi poţi continua activitatea medicală.

Când buzele ei se întredeschiseră delicat într-o expresie năucită, nevenindu-i să creadă, Edward îi văzu gândurile alergându-i nebuneşte prin minte, îi văzu mâna ridicându-se şi apăsându-se peste inima ei, iar ochii i se întunecară de suferinţă…

— Nu, şopti ea.

Acel unic cuvânt îi străpunse pieptul ca un cuţit, lovindu-l atât de dureros, încât îl sili să facă un pas în spate.

— Pe toţi dracii, Kate! De ce nu?

Atunci ea îi şopti adevărul sfâşietor, cuvintele zburându-i de pe buze într-o singură răsuflare chinuită.

— Fiindcă nu mă iubeşti.

Edward înlemni şi se holbă la ea. *Iubire.* Despre asta era vorba?

Bineînţeles că nu o iubea. Ţinea la ea – era dispus să recunoască acest lucru, la fel cum ar fi recunoscut şi că întunericul care aproape îl înghiţise în ultimii zece ani se risipise acum, înlocuit de o pace calmă cum nu mai cunoscuse vreodată. Şi totuşi, în toată viaţa lui nu îşi declarase iubirea decât în faţa unei singure femei, iar aceasta îl trădase, respingându-i nu doar iubirea, ci şi tot ceea ce era el ca bărbat şi tot ceea ce devenise prin atât de multă muncă. Iar el aproape plătise cu viaţa pentru acea greşeală, îşi dorise să moară. La naiba, se *străduise* din răsputeri să moară! Şi aproape reuşise.

Kate nu era Jane, ştia acest lucru. Avea încredere în ea, o dorea, îi plăcea să fie cu ea… dar nu avea să se mai expună niciodată riscului de a fi rănit aşa cum îl rănise Jane.

Clătină din cap. I-ar fi oferit o căsnicie şi o familie împreună, copii şi continuarea activităţilor ei medicale. Ar fi protejat-o şi ar fi avut grijă de ea, răsfăţând-o cu tot luxul

pe care ar fi putut să i-l cumpere cu bani, creând cea mai bună viaţă posibilă pentru ea.

Dar nu ar fi iubit-o niciodată.

— Ţin la tine, Kate, spuse el şi văzu o dezamăgire cruntă aşternându-i-se pentru o clipă pe chip. Nu era ceea ce îşi dorea ea să audă, dar era tot ce era el dispus să îi ofere ca surogat pentru iubirea pe care nu-şi permitea să o simtă. Şi te vreau lângă mine pentru că mă faci fericit. Voi fi un soţ generos şi un tată bun pentru copiii noştri. O prinse de bărbie şi îi ridică faţa pentru a o privi în ochi. Ai încredere în mine?

Ea încuviinţă din cap, însă tristeţea fără margini pe care o văzu în ochii ei îi frânse inima.

— Atunci acceptă asta ca fiind suficient.

Ea clătină din cap şi repetă:

— Nu mă iubeşti.

Pe toţi dracii! De ce îi cerea să o iubească, dacă nici ea nu simţea acest lucru? Răsuflă zgomotos, dând frâu liber frustrării:

— Nici tu nu mă iubeşti!

Preţ de o clipă de agonie, ea nu spuse nimic… apoi şopti cu răsuflarea tăiată:

— Ba da.

Edward văzu fiorul de durere care o străbătu, îi văzu ochii scânteind sub povara lacrimilor strânse în ei, văzu expresia de abandon deplin şi de deznădejde de pe chipul ei frumos… Şi rămase fără aer în plămâni.

Hristoase!

Kate era îndrăgostită de el.

*

Ea îi văzu trupul încremenind şi ochii lui întunecaţi uitându-se la ea, nevenindu-i să creadă. Preţ de câteva clipe, niciunul din ei nu spuse nimic, niciunul din ei nu se

clinti. Kate îşi numără răsuflările, aşteptând ca el să-i răspundă. Să-i spună că o iubea şi el. Sau să-i spună ceva… orice.

Când el nu o făcu, Kate îşi feri privirea şi se forţă să ridice din umeri, rugându-se să aibă puterea de a nu ceda nervos în faţa lui. O, era aşa o neghioabă! Bineînţeles că nu o iubea. De ce ar fi făcut-o? Doar fiindcă aşa îşi dorea ea, ca o dorinţă pusă într-o noapte înstelată… Ce prostie, ce prostie! Întregul trup îi pulsa dureros. Sfâşietor de dureros! Atât de tare, încât nu mai putea respira şi fiecare bătaie a inimii îi părea o lovitură de ciocan în piept. Nu îşi imaginase vreodată că cineva ar fi putut să o rănească atât de tare prin simplul fapt de a nu spune nimic.

Forţându-se să respire, se îndepărtă de el, netezindu-şi cu mâini tremurătoare partea din faţă a rochiei, sub pretextul de a-i îndrepta cutele.

— E în regulă dacă nu simţi la fel, şopti ea, neîndrăznind să-l privească. Ştiu că tu nu mă iubeşti şi nici nu mă aştept la asta.

— Kate, şopti el în cele din urmă, dar nimic altceva nu i se desprinse de pe buzele uluite.

Ea închise strâns ochii în faţa tăcerii lui, dar, la drept vorbind, ce altceva ar fi putut să spună în afară de a minţi, mărturisind sentimente pe care nu le nutrea faţă de ea? Voia să o ia de soţie, să îi ofere o familie şi copii, să o protejeze şi să aibă grijă de ea. Orice femeie ar fi fost încântată să i se propună aşa ceva.

Dar nu era suficient pentru ea. Şi nu ar fi fost vreodată.

Inspiră tremurător şi îi mărturisi:

— Părinţii mei au fost obligaţi să se căsătorească – mama mea rămăsese grea, înţelegi. Preţ de o clipă îşi sprijini mâna pe abdomen, apoi o lăsă să cadă, neîndrăznind să spere la minunatul miracol de a avea copilaşul lui Edward în pântecele ei. Ea l-a iubit pe tatăl

meu până la ultima suflare. Se cutremură în faţa amintirilor dureroase, vocea ei devenind şovăitoare. Dar el nu a iubit-o niciodată şi i-a făcut viaţa un iad. A furat de la ea, i-a spus lucruri atât de pline de ură, i-a făcut reproşuri atât de oribile…

Îşi apăsă degetele peste gură.

Edward veni în spatele ei şi o atinse pe braţ şi, de data asta, atingerea degetelor lui calde nici nu o alină, nici nu o excită, ci o săgetă până în străfundurile inimii.

— Katherine, eu nu sunt ca tatăl tău.

Ea clătină din cap, neştiind cum să îl facă să înţeleagă.

— Viaţa unei femei măritate nu îi mai aparţine ei. Tot ceea ce posedă şi tot ceea ce face depinde de îngăduinţa soţului ei. Dacă soţul ei nu o iubeşte, însă ea îl iubeşte pe el… Se sufocă, lăsând să-i scape un hohot mic de plâns. Aproape a distrus-o pe mama, Edward. Eu refuz să trăiesc o astfel de viaţă.

— Eu nu am să te rănesc niciodată. Îşi petrecu braţele în jurul ei şi o trase blând la pieptul lui. Ce pot să fac ca să te conving?

„Iubeşte-mă.” Dar nu o iubea, şi nu era sigură dacă ar fi putut să o iubească vreodată.

Se retrase încet din braţele lui şi, din fericire, el îi dădu voie să plece fără a se împotrivi.

— Dacă nu poţi să mă iubeşti, atunci nu voi fi soţia ta, Edward.

— Kate, spuse el, numele ei răsunând chinuit şi răguşit, te rog.

Ea clătină din cap, lacrimile fierbinţi care îi înţepau ochii împiedicând-o să mai spună ceva. Dar, la drept vorbind, ce altceva ar mai fi fost de spus, în afară de o declaraţie de iubire pe care el nu i-ar fi făcut-o niciodată?

Din clipa în care îl cunoscuse, Edward îi dăduse lumea peste cap în asemenea hal, încât nu mai putea deosebi

susul de jos, faţa de spate, totul învolburându-se în mintea ei. Îi provocase atâta suferinţă şi chin, atât de multă furie, dar îi dezvăluise şi tandreţea şi vulnerabilitatea din el, bunătatea şi loialitatea care o făcuseră să se îndrăgostească de el. Chiar şi atunci când o alungase în ţinuturile mlăştinoase, o exilase într-o încercare de a se proteja pe el însuşi, pentru a nu-şi lăsa propria inimă să se frângă. Ea îl iertase pentru acest lucru şi acceptase motivele pentru care o făcuse, ştiind că nu avea să o mai facă vreodată…

Dar nu putea accepta să nu fie iubită.

— Cred că ar trebui să pleci acum, spuse ea pe cât de ferm îi permitea vocea tremurătoare.

El dădu din cap încet, însă gestul lui hotărât nu reuşi să ascundă de ochii ei angoasa ce îi trecu pentru o clipă peste chip, atât de rapid încât nimeni altcineva nu ar fi observat-o.

Însă ea o văzu. Ajunsese să îl cunoască atât de bine, încât acum nu-şi mai putea ascunde de ea nicio emoţie în spatele acelei măşti de stoicism exersat pe care o purta în faţa lumii. Nefericirea din sufletul lui era la fel de intensă precum cea care se învolbura în ea, dar nu avea ce să îi facă. Nu se putea forţa s-o iubească, la fel cum ea nu se putea forţa să nu-l mai iubească.

— Vino încoace, îi porunci el încet.

Buzele ei se întredeschiseră de uimire şi clipi repede de câteva ori pentru a-şi limpezi ochii.

— Poftim?

— Trebuie să-ţi închei rochia, îi explică el.

— Oh! Era dezamăgită, descoperind că i se refuza această ultimă ocazie de a fi în braţele lui, dar găsi cumva forţa de a şopti: Desigur.

Când Kate se întoarse cu spatele el se încruntă şi începu să-i aranjeze rochia, ascunzând orice urme ale faptului că o dezgolise până la brâu şi o sărutase. Căldura

degetelor lui atât de aproape de pielea ei era o adevărată tortură, dar slavă Domnului că avu grijă să nu îşi lase degetele să o atingă accidental, până îi închise şi ultimele dintre copcile minuscule ale rochiei. Nu ar fi putut suporta.

Când termină să îi aranjeze rochia, Kate se întoarse fără un cuvânt la măsuţa ei de toaletă şi luă pieptenii pe care îi avusese în mână când dăduse el buzna înăuntru. De îndată ce o văzu aşezată, Edward îşi îndreptă umerii, inspiră adânc şi deschise uşa.

Mary aştepta afară, pe coridor, şi se întoarse în grabă la Kate să îi termine coafura, ca şi cum nu ar fi fost deloc întrerupte, ignorându-l complet pe Edward acum şi concentrându-se pe părul lui Kate, vizibil mai înspăimântată de gândul că Kate ar fi putut apărea în faţa Augustei cu buclele în dezordine, decât de orice faptă necuviincioasă care s-ar fi putut petrece între ei.

Când Edward ieşi pe hol şi se opri să se uite peste umăr, ochii lui Kate îi găsiră pe ai lui în oglindă şi îi susţinu privirea doar pentru o clipă, înainte de a şi-o feri, neputând să suporte furia şi durerea pe care le văzu în el.

— Vrei te rog să închizi uşa, Mary?

— Da, domnişoară.

Camerista ezită, văzând că Edward încă zăbovea pe coridor, apoi îşi muşcă buza în semn de scuze mute şi închise uşa.

Mary se întinse şi îi luă pieptenii din mâini, apoi lucră în tăcere preţ de câteva minute, fixând şi ultimele agrafe la locul lor. Judecând după cum se purta micuţa cameristă, evitând s-o privească în ochi, Kate îşi dădu seama că bănuia ceva… dar era prea bună la suflet pentru a face vreun comentariu sau a-i arăta că îi era milă de ea.

— Perfect. Kate făcu apel la întreaga ei tărie sufletească şi se forţă să zâmbească. Vrei te rog să cobori şi să îi spui contesei că voi avea nevoie de alte câteva minute?

— Da, domnişoară.

Mary plecă în grabă, uşa închizându-se în urma ei cu un clinchet discret.

Rămasă singură, Kate se privi în oglindă. Preţ de o clipă nu se recunoscu. Femeia din oglindă era îmbrăcată atât de elegant, în mătăsuri şi pietre preţioase, cu părul pieptănat într-o coafură superbă şi scânteietoare. Avea un aer regal. Şi era frumoasă – în afară de faptul că plângea, lacrimile rostogolindu-i-se pe obrajii palizi. Arăta atât de tristă, atât de îndurerată, ca şi cum şi-ar fi jelit propria moarte. Cel puţin Kate nu fu nevoită să se privească prea mult timp, fiindcă propriii ochi i se înceţoşaseră atât de tare, încât nu mai vedea nimic cu ei.

Se terminase. Întreaga fericire pe care o cunoscuse cu Edward, toată bucuria pe care o simţise în braţele lui, toate posibilităţile minunate de a avea un viitor cu el… Toate acestea se sfârşiseră.

Închise strâns ochii, încercând să se apere de durerea agonizantă, şi găsi cumva forţa de a-şi ţine în frâu lacrimile, chiar dacă nu şi suferinţa. Şi era o suferinţă reală, căci îşi plângea acum viitorul pierdut cu Edward cu la fel de multă durere cum plânsese când îşi pierduse mama.

O, fusese atât de neghioabă! Cum putuse vreodată să spere… dar nu mai exista nicio speranţă acum. Să iubească un bărbat care nu o iubea la rândul lui, nici măcar acum, după ce se dezvăluiseră atât de vulnerabili unul faţă de celălalt – suferinţa era sfâşietoare, iar dacă ar fi continuat astfel, ar fi sfârşit prin a-şi distruge viaţa, aşa cum şi-o distrusese şi mama ei.

Edward nu avea s-o iubească niciodată, iar ea nu mai putea să rămână acolo. Trebuia să plece. Să se întoarcă la Brambly, la viaţa şi la munca ei, îngrijindu-şi servitorii şi sătenii, şi să găsească o cale de a merge mai departe, ca şi cum nu l-ar fi cunoscut niciodată. Şi să reuşească, într-un fel sau altul, să găsească împlinire într-o astfel de viaţă.

În seara aceea urma să meargă la bal şi să se pretindă că totul era în regulă. Îi datora Augustei să îşi facă debutul ca la carte, şi ţinea prea mult la contesă pentru a nu-i oferi această noapte în care să o prezinte ca pupila lui Edward, restabilind reputaţia numelui de Westover.

Iar mâine avea să se poată întoarce la Brambly, însă nu urma să mai fie niciodată cu Edward. Avea să se simtă suficient răsplătită la gândul că îşi dăduse inima pentru a-şi asigura libertatea?

În spatele ei uşa se deschise, iar Kate auzi nu paşii uşori ai lui Mary, ci călcătura apăsată a unui bărbat. Îşi înghiţi lacrimile, zguduită de un nou val de durere.

Edward. Se întorsese cel mai probabil pentru a încerca pentru ultima dată să o convingă să se răzgândească, poate chiar să o seducă pentru a-i înfrânge rezistenţa şi a o face să accepte să devină soţia lui. În pofida spaimei ce o mistuia, fu năpădită de un val de căldură. Aşa cum urma să se întâmple întotdeauna cu acest bărbat. Avea să îl iubească mereu, chiar dacă el nu avea să o iubească niciodată.

Inspirând adânc, rugându-se să aibă tăria de a-l refuza pentru ultima dată, îşi şterse ochii şi se întoarse.

— Edward, te rog…

O palmă se închise peste gura ei când ţipă.

*

Edward coborî furtunos scările şi se întoarse în camera lui de lucru, căutând oaza de linişte pe care i-o oferea de regulă încăperea, dar în seara aceea nu reuşi să se adăpostească din calea nemulţumirii care se învolbura în el, încleştându-i măruntaiele, nici să fugă de tunetul inimii lui, care încă bătea furios după întâlnirea cu Kate.

Se întinse spre tava aşezată în colţul mesei de scris ca să-şi pună un pahar de whisky. Mâna îi tremură când turnă

lichidul în pahar. Dar nici măcar când dădu pe gât toată băutura dintr-o singură înghiţitură, savurând senzaţia de arsură în gâtlej, nu reuşi să se scuture de emoţia care îl măcina. Aşa că îşi turnă un al doilea pahar şi găsi la fel de puţină consolare în el.

Trecându-şi o mână prin păr, se strădui să îşi înăbuşe tremurul şi senzaţia copleşitoare de gol care ameninţa să-l mistuie. O pierduse. Acum dispăruse pentru totdeauna din viaţa lui şi nu avea ce să mai facă în această privinţă.

Îşi turnă din nou whisky în pahar, hotărât să bea până uita de el.

Thomas Matteson sosise deja pentru a le escorta pe Augusta şi pe Kate la bal – când ieşise din camera lui Kate văzuse pe geam trăsura marchizului aşteptând pe alee. În curând urmau să se strângă toţi trei în salonul de la capătul holului, bucurându-se de un scurt răgaz de conversaţie liniştită şi de un pahar de vin de Madeira înainte de a merge la bal. În calitate de duce şi gazdă, şi fiind tutorele afurisitei femei, în noaptea când aceasta îşi făcea oficial debutul în societate, ar fi trebuit să fie şi el acolo cu ei. Pe toţi dracii, ar fi trebuit măcar să iasă în întâmpinarea lui Thomas!

Dar nu se putea forţa să li se alăture, nu putea să se prefacă în faţa lui Thomas şi a Augustei că nu fusese sfâşiat de refuzul lui Kate. Chiar şi acum avea întipărită în minte imaginea lui Kate stând acolo în rochia ei de bal, arătând perfect în largul ei în rolul de ducesă, mărturisindu-i cu genele înlăcrimate că îl iubea.

— *Fir-ar al dracului!* Aruncă paharul în cămin, făcându-l să se spargă într-o ploaie de cristal şi flăcări.

La ce naiba se aşteptase? Ca el să-şi declare iubirea eternă precum un flăcăiandru naiv care încă nu cunoscuse pe propria piele durerea şi problemele provocate de dragoste? Ca el să redevină vulnerabil, expunându-se din nou riscului de a fi rănit de o femeie, şi în special de ea?

Nu se îndoia de sentimentele ei. Pentru numele lui Dumnezeu, străbătuse călare o jumătate de ţară pentru a-i salva viaţa! Iar felul în care i se oferise, atât de sincer şi cu atâta vulnerabilitate şi pasiune, cu câtă tandreţe îl sărutase apoi... ei bine, nu ar fi putut să mimeze acele lucruri. *Acesta* era singurul aspect în privinţa căruia era sigur.

O dorise cu atâta disperare în noaptea aceea, în căsuţa paznicului, în noaptea care marcase începutul întregii poveşti – şi *încă* o dorea, mai mult decât dorise orice altă femeie în toată viaţa lui. Chiar mai mult decât pe Jane. Dar dacă l-ar fi interesat doar să îşi satisfacă poftele carnale, s-ar fi plictisit deja de ea şi ar fi lăsat-o în urmă fără ezitare.

Desigur, nu erau doar pofte carnale. Era tot ceea ce ţinea de ea, inclusiv aerul încăpăţânat cu care îşi ridica bărbia de fiecare dată când o enerva. Îşi dorea căldura care îl inunda de fiecare dată când îi zâmbea, şi amuzamentul pe care îl simţea de fiecare dată când se încrunta iritată, felul în care îl tachina ca şi cum ar fi fost prieteni vechi şi cum îi spunea în faţă tot ce avea pe suflet ca şi cum ar fi fost adversari – şi o mie de alte lucruri care nu aveau nicio legătură cu sexul.

Îşi dorea o viaţă cu ea.

Dar nu şi-ar fi permis niciodată să o iubească. Preţul era pur şi simplu prea mare.

Din holul de la intrare aflat la baza scărilor principale izbucni un vacarm puternic, urmat de strigăte şi tropot de copite pe aleea pietruită din faţa casei.

Cuprins brusc de nelinişte, Edward ieşi în grabă din cameră.

— Ce s-a întâmplat? le strigă lui Thomas şi Augustei, care se aflau deja în hol şi erau la fel de nedumeriţi ca el de ceea ce le întrerupsese seara.

— Habar nu am, îl informă Thomas, potrivindu-şi pasul cu al lui în timp ce se îndreptară amândoi spre scări.

Tocmai am sosit şi îi turnam ceva de băut contesei…

— Excelenţă! Strigătul majordomului răsună cu ecou în foaierul de la intrare şi pe scări. Veniţi repede, domnule!

Edward coborî în fugă scările.

Un grup de lachei se strânseseră în galeria de la intrare, cu feţele sumbre. Uşa de la intrare era largă deschisă, toate lămpile aprinse, iar Kingsley, majordomul, stătea în mijlocul haosului, arătând extrem de tulburat în propria casă.

— Excelenţă! îi strigă Kingsley, când Edward ajunse la baza scărilor, cu sprâncenele împreunate strâns. Aici, domnule.

Lacheii se dădură la o parte, din mijlocul lor apărând Hedley, zăcând grav bătut în galeria de marmură, cu hainele sfâşiate şi pline de noroi, apăsându-şi o mână pe frunte pentru a încerca să oprească sângele care îi picura dintr-o rană adâncă la cap.

— Colonele.

Încercă să se ridice în picioare, dar Edward îi puse o mână pe umăr şi îl ţinu jos.

— Rămâi nemişcat, îi porunci el. Ce s-a întâmplat?

— După ce v-am lăsat cu maiorul, am ieşit prin spate şi l-am văzut pe Benton acolo, pe aleea din spatele grajdurilor. L-am urmărit să văd ce voia să facă…

Edward îşi smulse lavaliera pentru a o apăsa pe fruntea bărbatului, încercând să oprească sângerarea.

— Te-a atacat?

Hedley se crispă.

— Avea ajutoare. Doi bărbaţi.

Edward îi aruncă o privire lui Kingsley.

— Trimite după un doctor.

— Fugi! Adu-l pe doctorul Brandon, îi ordonă majordomul unuia dintre lachei, care ieşi în grabă din casă.

— Şi ce făcea, Hedley?

— Încerca să intre cu forţa în casă, domnule.

— În casă… îşi simţi sângele scurgându-i-se de pe faţă, iar pieptul i se strânse de teamă, spaima pulsând prin el, ştiind inexplicabil că se întâmplase cel mai negru scenariu posibil. Kate – unde e?

— Au luat fata, domnule. Hedley încercă să se ridice în capul oaselor. Au coborât-o pe scările din dos şi au ieşit cu ea prin grădină. O expresie de regret îi schimonosi faţa mânjită de sânge. Am încercat să-i opresc, dar erau prea mulţi, prea mari…

Edward îl prinse de umeri, cu inima bubuindu-i frenetic.

— Au rănit-o?

— Nu… nu ştiu.

— I-ai văzut plecând? interveni o voce calmă din spatele lui Edward.

Ochii lui Hedley se ridicară peste umărul lui Edward, oprindu-se asupra lui Thomas Matteson, şi încuviinţă din cap.

— Da, domnule. Spre nord. Au băgat-o într-o trăsură neagră cu tapiţerie roşie şi chenar de alamă. Cu lampa din dreapta spartă.

— Şi caii? întrebă Thomas cu o expresie sumbră.

— Desperecheaţi. Un murg cu şosete albe la picioarele din faţă şi cu stea în frunte, iar celălalt un cal sur.

— Şi bărbaţii? vru Edward să ştie.

Hedley clătină din cap.

— Nu am apucat să-i văd bine, colonele, înainte să îmi spargă capul.

— Te-ai descurcat bine, Hedley. Edward îl prinse pe bărbat de umăr. Rămâi aici şi aşteaptă doctorul.

Thomas ridică privirea spre Augusta când aceasta ajunse la baza scărilor.

— Mergem după ea. Trimiteţi după Grey, la casa lui din oraş, îi spuse el contesei, care dădu calmă din cap, în ciuda palorii pământii a chipului ei. Spuneţi-i să îşi aducă

oamenii.

— Şi să o ia spre nord, porunci Edward.

Ieşi în fugă pe uşa ce dădea spre grajduri, urmat îndeaproape de Thomas.

Fără a mai pierde timpul trezind grăjdarii, îşi înşeuară rapid caii şi încălecară. Cu fiecare secundă care se scurgea, Edward simţea crescând în el panica de a o fi pierdut. Acelaşi gust metalic al fricii pe care şi-l amintea din război îl simţea acum pe limbă la gândul că poate nu avea să i se mai ofere şansa de a o mai vedea vreodată, şansa de a o ţine în braţe şi de a-i spune… de a-i spune că o iubea. Şi tocmai când o regăsise.

Thomas îşi struni calul agitat, învârtindu-se în jurul armăsarului masiv al lui Edward.

— Nu-ţi face griji, colonele, o vom găsi!

Edward dădu din cap, cu chipul complet lipsit de expresie, cu spatele şi umerii drepţi. Inconştient, adoptase aceeaşi postură în şa care îi intrase în sânge în anii petrecuţi în armată, chiar înainte de a porni la luptă. Dar era exact ceea ce făcea şi acum – pornea din nou la luptă, de data asta ca s-o salveze pe Kate.

Luă pistolul pe care Thomas îl scoase de sub jachetă şi i-l întinse, fără a fi câtuşi de puţin surprins că marchizul venise echipat cu arme de foc la un bal al înaltei societăţi.

— Dacă nenorocitul îi face rău cu ceva, mârâi Edward, am să-l ucid.

Apoi îşi înfipse călcâiele în coastele animalului, iar calul se năpusti înainte.

Capitolul 19

— Deci, ţi-ai ridicat fustele pentru Strathmore, nu-i aşa, păpuşă?

Două degete aspre îi smulseră legătura de pe ochi.

Kate clipi, limpezindu-şi treptat vederea şi desluşind în cele din urmă chipul tatălui ei.

Acesta stătea pe vine în faţa ei. Lumina primelor ore ale dimineţii cădea pieziş în căsuţa abandonată prin ferestrele acoperite doar pe jumătate, în care stătea aşezată pe podea. Cei doi bărbaţi care îl ajutaseră să o răpească jucau cărţi, ignorând-o, în timp ce o fâşie de material ruptă din partea de jos a rochiei ei îi lega mâinile atât de strâns în dreptul încheieturilor încât degetele mari îi amorţiseră.

Corpul îi era acoperit de vânătăi şi julituri. Îi înfipseseră un pistol în coaste cu atâta forţă, încât atunci când respira simţea vânătaia dintre oase, şi o forţaseră să coboare scările din spate ale casei Strathmore, apoi o împinseseră într-o trăsură, legând-o cu o cârpă la ochi şi punându-i un căluş în gură, ca să nu poată ţipa după ajutor sau să vadă unde o duceau.

— Pentru binele tău, îi rânji batjocoritor tatăl ei, să sperăm că i-a plăcut să te tăvălească.

Kate ştia că era mai înţelept să nu-i răspundă. Când tatăl ei era nervos, nu se putea discuta raţional cu el. Iar în acel moment era turbat de furie.

În schimb îi întinse calmă mâinile.

— Vrei te rog să mă dezlegi, tată?

— Şi să te las să fugi? Clătină din cap cu un zâmbet amuzat. Eşti comoara mea, păpuşă. O trase de fustă cum stătea aşezată pe pământ. Nu aş îndrăzni să risc să te pierd, acum că valorezi atât de mult.

Chinuindu-se să nu îşi lase chipul să îi trădeze şocul, ştiind că un astfel de tablou i-ar fi făcut plăcere şi i-ar fi dat mai multă putere asupra ei, Kate se forţă să respire normal şi să nu îşi lase mâinile să tremure. Însă măruntaiele îi erau torturate de ghearele reci ale fricii, iar inima îi gonea atât de nebuneşte, încât pieptul îi ardea.

Încă purta rochia subţire de noaptea trecută. În

căsuţă nu ardea niciun foc, iar cu braţele şi picioarele dezgolite în aerul rece al dimineţii, începu să tremure violent. Superba ei rochie era distrusă acum, fusta sfâşiată din locul de unde tatăl ei tăiase o fâşie de mătase pentru a o lega, şi corsajul mânjit de la podeaua de pământ a căsuţei pe care o aruncaseră. Pantofii ei eleganţi şi mănuşile dispăruseră, ciorapii îi fuseseră sfâşiaţi, iar gâtul şi urechile îi erau goale.

Se strădui să îşi ascundă tremurul din voce, temându-se să îl lase să descopere cât de tare o înspăimânta dintr-odată.

— Unde îmi sunt bijuteriile?

— Tu unde crezi? pufni el sarcastic.

— Dar alea nu sunt ale mele. Augusta îi împrumutase superbul colier cu safire şi diamante, şi cerceii din set, fiindcă se asortau cu rochia ei – albastru de Westover, îi spusese contesa, ca să ştie toată lumea că acum făcea parte din familie. Trebuie să le dau înapoi. Pot să-ţi dau orice altceva dacă…

— Brambly, asta e ceea ce vreau. O prinse de bărbie, degetele lui înfigându-se atât de brutal în obrazul ei încât tresări de durere. Eşti dispusă să îmi dai ferma?

Niciodată! Ar fi preferat să moară decât să lase Brambly în mâinile lui.

Când Kate nu îi răspunse, Phillip Benton îi împinse capul într-o parte, iar ea icni uşor simţind durerea tăioasă. Îşi impuse să nu îi arate că îi făcuse rău, fiindcă ştia că ar fi făcut-o din nou, că i-ar fi făcut plăcere să îi provoace durere şi să o facă să plângă. Aşa cum făcuse şi cu mama ei.

— Căţea egoistă! mârâi el. Merit proprietatea aia. Aş fi putut să o vând şi să obţin suficienţi bani cât să fiu asigurat pe viaţă. Dar tu ai refuzat, iar asta după tot ce-am făcut pentru tine, după ce te-am crescut şi am avut grijă de tine. Coborî vocea: Dar ai să mi-o plăteşti acum. Până la ultimul bănuţ.

Spaima crescu în pieptul ei atât de grea încât aproape o sufocă. Nu era tatăl pe care îl cunoştea. Se schimbase şi devenise cu mult mai rău decât i se arătase ei vreodată.

— Ce vrei să spui?

— În ultima vreme ai devenit jucăria favorită a lui Strathmore. Am impresia că va plăti o sumă generoasă pentru a te primi înapoi.

Kate se uită la el cu ochii mari, nevenindu-i să creadă, şi stomacul i se întoarse pe dos. Putea fi adevărat? Chiar o răpise pentru a cere o răscumpărare în schimbul ei? Când tatăl ei avea nevoie de bani, recurgea la măsuri disperate, dar un astfel de plan era nebunesc, chiar şi pentru el.

Edward avusese dreptate în privinţa lui. Tatăl ei nu ţinea deloc la ea; mai mult, era cu adevărat periculos, după cum o avertizase Edward. Adevărul îi sfâşie pieptul într-un val copleşitor de mâhnire şi teroare. Şi înţelese acum, străduindu-se să îşi ascundă suferinţa şi privindu-l în ochii plini de ură, că nu însemnase niciodată nimic pentru el în afară de un mijloc de a-i face rău lui Edward.

Tatăl ei strânse legătura din jurul mâinilor ei.

— A crezut că poate să mă facă prizonierul lui. Eu eram nevinovat, dar Strathmore a crezut că poate să ia legea în propriile mâini.

— I-ai ucis fratele, şopti ea.

— A fost un accident!

Răcni acele cuvinte atât de pătimaş, încât cei doi bărbaţi ridicară ochii din cărţi pentru a-i arunca o privire.

Kate şopti, cu vocea tremurându-i de frică şi frig:

— Erai băut.

— Era întuneric, străzile erau umede – caii au alunecat şi nu am mai putut să opresc. A fost un accident! Am fost găsit nevinovat.

— Cum rămâne cu tutela? întrebă ea cu grijă, încercând să nu îl enerveze din nou. Era ultimul fir de speranţă de care se mai putea agăţa, gândul că o dăduse

pe mâinile lui Edward pentru a o proteja. Fiindcă renunţând la ea, îi dovedise că ţinea la ea, oricât de puţin… Tu ai cerut-o.

Buzele lui se întinseră într-un rânjet încântat.

— Devenind pupila ducelui, îţi creştea valoarea pe piaţă.

— Valoarea pe piaţă? repetă ea năucită.

Nu ţinuse niciodată la ea, nici măcar atât cât să o dea pe mâinile altcuiva. Durerea o inundă, revărsându-se torenţial prin pieptul ei gol, atât de teribil încât se simţi ca şi cum tatăl ei ar fi murit, atât de complet îl pierduse.

— Am să obţin cea mai mare plată de la Strathmore, dar dacă totuşi el nu te mai vrea, atunci am să te vând celui care oferă cel mai mult. Văzând expresia ei oripilată, ridică nepăsător din umeri. Iepele şi căţelele sunt vândute frecvent prin licitaţie.

Angoasa ce îşi înfipse ghearele în inima ei îi tăie răsuflarea. Când văzuse pentru prima dată contractul de instituire a tutelei, refuzase să creadă, fiindcă ştia că tatăl ei nu ar fi dat-o pur şi simplu pe mâinile altcuiva ca pe un animal de curte, obiect al unei tranzacţii de vânzare şi cumpărare. Dar exact aşa gândea el despre ea. Şi nimic mai mult.

— O, am să obţin bani frumoşi pe tine, chiar şi în zdrenţe. Râzând, o trase de fustă. Bărbatul care câştigă licitaţia va avea o legătură cu ducele, putând s-o folosească pentru a obţine o poziţie înaltă în societate, plus o soţie frumuşică în care să se golească. Asta ar trebui să valoreze destul de mult, după părerea mea.

Înăbuşindu-şi impulsul de a ţipa, Kate îşi încleştă mâinile în pumni, înfigându-şi unghiile adânc în palmă, cutremurându-se de o teroare rece ca gheaţa. Fiindcă înţelegea ce plănuia tatăl ei să facă şi era cu mult mai rău decât căsătoria forţată pe care recunoscuse făţiş că i-ar fi impus-o dacă nu o răscumpăra Edward. Privindu-l pe omul

care fusese întotdeauna un străin pentru ea, văzând acum monstrul în care se transformase şi întunericul din ochii lui fără de suflet, *înţelese…*

Dacă nu obţinea pe ea banii pe care îi voia, avea să o ucidă.

— Aşa că pentru binele tău, păpuşă, adăugă el, întinzând mâna şi lovind-o jucăuş peste nas, făcând-o să se retragă dezgustată din faţa atingerii lui, sper sincer că l-ai lăsat pe Strathmore gâfâind şi dorind să te tăvălească din nou.

Se ridică pentru a li se alătura acoliţilor lui la masă. Înghiţindu-şi fierea care i se ridică în gât, copleşită de o teamă şi nelinişte care îi întoarseră stomacul pe dos, închise strâns ochii şi încercă să continue să respire, însă nu reuşi să împiedice o singură lacrimă să cadă peste legătura ce îi imobiliza încheieturile. Singura pe care avea să îşi permită să o verse.

— Du asta la biroul lui Meacham.

Îi întinse un bilet împăturit unuia dintre cei doi bărbaţi.

— Ce-i aia? întrebă bărbatul, fără a ridica ochii din cărţi.

— Biletul de răscumpărare. Lasă-l la biroul avocatului şi ai grijă să nu te vadă nimeni.

Luând biletul, bărbatul se ridică de pe scaun şi ieşi din căsuţă fără a-i arunca lui Kate nici măcar o privire de remuşcare. Prin ferestrele sparte, ea auzi sunetul copitelor de cal când bărbatul încălecă şi plecă.

Apoi totul se cufundă în tăcere, întreruptă doar de zgomotul cărţilor pe masă, tatăl ei ocupând scaunul gol al bărbatului plecat şi continuând partida cu bărbatul rămas.

Kate se ghemui neputincioasă pe podea, cu braţele încolăcite în jurul ei în încercarea de a obţine puţină căldură şi alinare, pe care nu le găsi însă. O, Doamne, cât de tare durea! Tot ceea ce crezuse din copilărie nu era nimic mai

mult decât o farsă crudă, toate sacrificiile pe care le făcuse în speranţa că tatăl ei avea să o iubească – toate acestea nu însemnaseră nimic. Tatăl ei minţise, îşi bătuse joc de mama ei, le lăsase pe amândouă să putrezească, fără a-i păsa de nimic altceva în afară de banii pe care ar fi putut să îi obţină de la ele, iar ea fusese atât de naivă, atât de *stupid* de naivă, continuând să îi dea bani, lăsându-l să îi fure Brambly bucată cu bucată. Fiindcă îşi închipuise că ar fi putut să îi cumpere afecţiunea. Dar el nu o dorise niciodată în viaţa lui; îşi dorise doar banii şi puţin îi păsase de suferinţa pe care o provocase pentru a-i obţine.

Cu ochii usturând-o de lacrimi, îşi apăsă mâinile legate pe piept pentru a atenua fizic durerea fiecărei bătăi de inimă agonizante. Habar nu avea unde se afla, habar nu avea dacă Edward avea să vină după ea sau cum ar fi putut să o găsească.

Dar ştia că trebuia *neapărat* să fugă.

Târându-se până la perete, se împinse de la podea cu mâinile legate şi se ridică în picioare, sprijinindu-se nesigură de perete până îşi recăpătă echilibrul.

— Te duci undeva, păpuşă?

Tatăl ei nu se obosi să ridice privirea din cărţi.

— Mi-au înţepenit picioarele, minţi ea. Am doar nevoie să stau puţin ridicată.

— Atunci stai acolo.

Preţ de câteva minute, Kate stătu sprijinită de zid, lăsând sângele să i se întoarcă în membre, simţind furnicături şi înţepături când acesta îşi reluă circulaţia. Cei doi bărbaţi îşi continuară partida de cărţi, iar ea îi privi în tăcere, concentrându-se să îşi ţină în frâu teama ce o mistuia din cap până în picioare. „Gândeşte!” Trebuia să îşi pună mintea la treabă şi să găsească o cale de a fugi.

Avea timp suficient, îi promise ea inimii ce îi bubuia frenetic, fiindcă bărbatul care plecase să ducă biletul urma să lipsească cel puţin două ore. Biroul lui Meacham era în

centrul Londrei, şi judecând după lipsa de zgomote ale străzii din jurul căsuţei, chiar şi în cel mai bun caz se aflau undeva dincolo de marginile oraşului, eventual în Richmond sau Hampstead. Câtă vreme era păzită de toţi trei, nu avea nicio şansă. Dar poate că atâta timp cât erau doi, şi dacă reuşea cumva să îi distragă atenţia unuia dintre cei doi rămaşi…

Îşi drese vocea.

— Trebuie să merg la toaletă.

— Pişă-te în colţ, îi răspunse tatăl ei.

— În niciun caz!

— Atunci pişă-te pe tine, puţin îmi pasă.

Kate scrâşni din dinţi, bucuroasă să simtă furia luând locul fricii.

— Nu cred că dacă fac pe mine asta o să îmi crească *valoarea pe piaţă,* ei?

— Aş însoţi-o bucuros afară să o ajut să-şi ridice fustele, se oferi acolitul tatălui ei.

Ridică ochii spre ea din celălalt capăt al încăperii, iar privirea lui libidinoasă o măsură din cap până în picioare, făcându-l să se lângă pe buze.

Înăbuşindu-şi un fior de scârbă, ea ridică bărbia.

— Tată, te rog?

Blestemând sălbatic, Phillip Benton îşi trânti cărţile pe masă şi se ridică furios de la masă. O prinse de braţ şi, smucind-o atât de tare încât dinţii îi clănţăniră, o împinse afară pe uşă şi o duse în lateralul căsuţei, la closetul din tufişuri.

Kate se opri.

— Intră acolo.

Ea ridică încheieturile imobilizate.

— Dezleagă-mă?

El blestemă atât de violent încât o făcu să tresară, apoi desfăcu nodurile şi îi smulse legătura.

— Ar fi bine să nu încerci nimic.

Frecţionându-şi urmele roşii de pe încheieturi, Kate intră în micuţa clădire şi închise uşa.

Privi frenetic în jurul ei. Nu avea zăvor şi nu era nimic înăuntru ce să poată fi folosit drept armă. Îşi lăsă umerii să cadă. Oricum, pereţii subţiri ai clădirii nu ar fi putut să îl încetinească dacă ar fi fost nevoit să intre cu forţa după ea.

Dar cel puţin ieşirea la toaletă îi oferea un pretext pe care putea să îl folosească din două în două ore, aproximativ, pentru a-i separa pe bărbaţii care o păzeau şi a sta puţin cu mâinile dezlegate, în speranţă că, la un moment dat, nodurile aveau să fie refăcute suficient de larg cât să se poată elibera singură de legătură. Iar dacă nu se întâmpla acest lucru, iar lăsarea întunericului îi găsea tot acolo, atunci intenţiona să încerce să fugă în beznă, chiar dacă mâinile i-ar fi fost în continuare legate.

Pumnul lui izbi cu forţă uşa.

— Ai stat destul.

— Încă o clipă! îi răspunse ea furioasă.

Noi izbituri în uşă făcură întreaga construcţie să se zgâlţâie din toţi pereţii.

— Ieşi de acolo!

Inspirând adânc, Kate deschise uşa şi ieşi, înfigându-şi furioasă mâinile pe şolduri şi privindu-l cu ochii scânteind de ranchiună rebelă.

— Ai cel puţin decenţa de a-mi acorda câteva momente pentru necesităţile private.

El o ignoră.

— Întinde mâinile.

Kate refuză să îşi ia mâinile de pe şolduri.

El o prinse de braţ şi i-l suci în faţă, iar ea îşi înăbuşi un ţipăt de durere. Ţinând-o de încheietură, se întinse şi spre cealaltă, apoi le legă laolaltă, strângând atât de tare de data aceasta încât Kate tresări când tatăl ei fixă nodurile. Stomacul îi fu izbit de greaţă, nu de durere, ci când descoperi că tatăl ei era dispus să o rănească fizic.

— Înapoi în casă.

O îmbrânci către casă, deschise larg uşa pentru a o târî înăuntru – şi se opri.

Casa era goală; celălalt bărbat dispăruse.

— Treci acolo, îi porunci el, aruncând-o în colţ şi trântind uşa. Smythe! Unde eşti?

Aşteptă, ciulind urechea la orice sunet sau mişcare de afară.

— Poate a ieşit să se uşureze…

— Gura! mârâi el, apoi ţipă. Smythe!

Nu primi niciun răspuns. În jurul căsuţei, dimineaţa era cufundată într-o încremenire şi linişte bizare. Nu bătea vântul, nu se auzeau nici măcar păsări ciripind din copaci.

Kate inspiră adânc.

— Tată, dacă…

— Ţine-ţi gura!

Fereastra se sparse în bucăţi, iar Kate lăsă să-i scape un ţipăt. Tatăl ei o prinse de gât, trăgând-o spre el. Kate simţi metalul rece şi tare izbindu-se de şalele ei când el îi puse pistolul la spate.

— O omor! strigă Benton. I-am pus pistolul la spate. Dacă vii după mine, o împuşc!

Înspăimântată, Kate îşi ţinu respiraţia, chinuindu-se să audă orice urmă de mişcare de afară, însă neauzind nimic în afară de vuietul sângelui bubuindu-i în urechi. Se făcu din nou linişte, dimineaţa redevenind nefiresc de tăcută. Dar ghici cumva mişcările silenţioase ale oamenilor care înconjurau căsuţa, avansând nevăzuţi pe lângă zidurile de piatră ale acesteia.

— Las-o să plece, Benton, şi ai să scapi neatins.

— Edward! ţipă ea.

Tatăl ei îşi încleştă braţul peste gâtul ei, strangulând-o până nu mai putu să respire. Ea îşi înfipse unghiile în braţul lui.

— N-am de gând să-i dau drumul, răspunse el,

trăgând-o până lângă fereastră pentru a putea să se sprijine de perete şi să privească afară, folosindu-i corpul ca pe un scut.

Kate nu reuşi să desluşească nimic prin sticla murdară, dar simţi tensiunea crescând în aer.

— Căsuţa e înconjurată. Las-o să iasă, o luăm şi plecăm.

— Aşa de prost mă crezi? Benton scoase un hohot de râs nebun. În clipa în care îi dau drumul, o să mă omori.

— N-am s-o fac, îţi dau cuvântul meu.

— Care nu înseamnă nimic!

— Ba nu, protestă Kate, cu vocea răguşită, chiar vorbeşte serios. Ascultă-l, te…

— Gura!

O izbi în tâmplă cu mânerul pistolului. Pentru o clipă Kate văzu negru în faţa ochilor şi un firicel de sânge i se scurse lipicios şi cald pe faţă.

— Plec şi o iau şi pe ea cu mine, ai auzit? strigă Benton prin fereastră.

Kate se cutremură, genunchii cedându-i sub ea. Însă el o smuci cu brutalitate la pieptul lui, sprijinind-o pentru a rămâne în picioare.

— Aduceţi un cal la uşă, legaţi-l acolo, apoi daţi-vă în spate. Când nu primi niciun răspuns, strigă. Acum! Sau o omor pe loc!

— Bine.

Un sunet discret de copite se apropie de căsuţă, apoi uşa fu deschisă încet de afară. Dincolo de uşă, Kate văzu armăsarul castaniu al lui Edward legat la doar câţiva metri distanţă.

— Haide, îi porunci Benton, trăgând-o spre uşă şi mutând pistolul la capul ei.

Când păşiră în lumina soarelui, Kate îl văzu din colţul ochiului pe Nathaniel Grey, stând ghemuit lângă partea din spate a căsuţei, cu o pereche de pistoale în mâini. Sub

trăsura neagră de lângă grajd stătea întins Thomas Matteson, ţinând câte un pistol în fiecare mână, şi o altă jumătate de duzină de bărbaţi erau întinşi pe pământ, formând un semicerc în faţa lui.

Cineva avea să moară acolo, îşi dădu ea seama cutremurându-se. „Te rog, Doamne, nu!”

Bărbatul pentru care se rugase stătea falnic în faţa ei, impunător la cei un metru optzeci ai săi, expunându-se fără teamă sub privirile lui Benton, la doar câţiva metri de uşa căsuţei, având în mână un pistol pe care îl ţinea coborât lângă corp. Părul lui negru strălucea orbitor în lumina soarelui, pe chip avea o expresie împietrită, iar ochii lui negri erau aţintiţi pe tatăl ei, urmărindu-i fiecare mişcare şi gest. Spatele îi era perfect drept, umerii daţi în spate, iar Kate avu brusc o viziune despre cum arătase în rolul de colonel, conducându-şi trupele în luptă. Era superb. Şi mortal.

— Urcăm în şa şi plecăm.

Benton apăsă mai tare pistolul pe obrazul ei, iar ea tresări, cu genele împăienjenite de lacrimi de spaimă.

— Ba nu, spuse Edward lent şi calm, ca şi cum ar fi făcut o observaţie despre vreme. Dă-i drumul şi ai să scapi cu viaţă.

— Ca să mă poţi lua prizonier din nou? Mai bine mor decât să te las să faci asta.

— Cum doreşti, răspunse Edward încet.

Ţinând-o pe Kate ca scut între corpul lui şi pistolul lui Edward, Benton o trase în spate spre botul calului. Coborî pistolul de la capul ei pentru a-şi încolăci braţul în jurul gâtului ei, în timp ce cu mâna liberă se întinse să dezlege frâiele. Se chinui stângaci cu curelele de piele, străduindu-se să o ţină bine pe Kate şi să nu-l piardă din ochi pe Edward.

Strânsoarea braţului lui pe gâtul ei slăbi puţin, privirea îi coborî pentru o clipă spre frâie…

Cu un ţipăt sălbatic, Kate îşi înfipse dinţii în degetul mare al mâinii lui drepte, muşcând adânc în carne până ajunse la os. Benton urlă, smucindu-şi instinctiv braţul în spate, iar pistolul îi căzu din mâna mutilată.

Kate lovi cu piciorul în pistol, împingându-l cât mai departe, şi se dădu înapoi clătinându-se, doar atât cât să nu o poată atinge mâinile lui furioase.

Edward ridică pistolul, îndreptându-l spre pieptul tatălui ei.

Ea ţipă.

— Edward, nu!

Edward ezită. Rămaseră astfel toţi trei încremeniţi – Edward cu pistolul îndreptat spre tatăl ei, acesta privindu-l cu o furie ucigaşă şi Kate plimbându-şi frenetic privirea între cei doi bărbaţi, ţinându-şi respiraţia, aşteptând să audă sunetul împuşcăturii şi al morţii.

— Edward, îl imploră ea, coboară pistolul şi lasă-l să plece!

Privirea lui nu se desprinse nicio clipă de pe tatăl ei.

— I-a ucis pe Stephen şi pe Jane şi te-a rănit şi pe tine.

— Ştiu, spuse ea cu vocea gâtuită.

— E un ticălos mişel şi un criminal care merită să moară.

— Dar e şi tatăl meu, spuse ea, disperată să împiedice un schimb de focuri care s-ar fi soldat cu morţi.

— Dacă îl omor, totul se va termina acum şi nu va putea să mai facă rău nici unuia dintre oamenii pe care îi iubesc.

Îşi îndreptă privirea spre ea la aceste cuvinte, ochii lui întunecaţi aţintindu-se într-ai ei doar pentru o clipă înainte de a se întoarce la tatăl ei.

Kate îl văzu sfâşiat de indecizie, nevoit să aleagă… ea sau tatăl ei, bărbatul pe care îl ura sau femeia pe care o iubea. Dacă apăsa pe trăgaci acum, ar fi obţinut răzbunarea absolută împotriva tatălui ei şi nu ar fi fost

arestat pentru fapta sa, nu după tot ceea ce făcuse tatăl ei. Dar dacă Edward îl ucidea, şi chiar sub ochii ei… avea să-l piardă pentru totdeauna.

— Tu nu eşti un ucigaş, Edward, spuse ea încet. Nu-l lăsa să te transforme într-unul.

Făcu un pas spre el, mâna ei tremurătoare întinzându-se spre pistolul lui.

*

Edward îşi simţi respiraţia poticnindu-i-se dureros în piept, privind-o pe Kate punându-se între tatăl ei şi ţeava pistolului, îl iubise şi admirase pe Stephen, dar fratele lui era mort acum. Nimic nu avea să-l mai poată aduce la viaţă.

Dar aceeaşi mână a sorţii care îl smulsese pe Stephen din viaţa lui i-o oferise pe Kate, care era vie, caldă şi vibrantă. Când jurase să se răzbune pe Phillip Benton cu orice preţ, se înşelase – nu era dispus să o piardă pe Kate. O iubea, cu fiecare bătaie de inimă şi cu fiecare răsuflare ce-i ieşea din piept.

— Edward, te rog.

Când Kate veni spre el, Edward înţelese că avea nevoie ca ea să îl salveze, poate că avusese nevoie de ea dintotdeauna, la fel cum înţelese şi că ea avea să facă orice ar fi fost necesar pentru a reaprinde lumina în inima lui.

Ea era lumina lui acum.

— Kate, spuse el, rostind numele ei într-o şoaptă plină de teamă.

Privindu-l în ochi, ea îşi coborî mâna pe braţul lui într-o mângâiere blândă şi îi luă uşor pistolul din mână.

— E totul în regulă, dragul meu, îl asigură ea, aplecându-se pentru a pune pistolul pe pământ, la picioarele lui, apoi ridicându-se în braţele lui. Totul va fi în regulă.

Blestemând, Benton sări în spinarea calului. Matteson şi Grey se încordară, îşi îndreptară pistoalele spre el…

— Nu! ţipă Kate.

— Nu trageţi! strigă Edward, fluturându-şi braţul drept în aer pentru a le atrage atenţia şi în acelaşi timp strângând-o pe Kate lângă el cu braţul stâng, îngropându-i faţa la pieptul lui pentru a-i acoperi ochii. Nu trageţi!

Calul se ridică pe picioarele din spate, apoi se năpusti înainte. Ţâşni în tufişuri înspre câmpul deschis şi pădurea de dincolo de acesta. În doar câteva secunde, Phillip Benton dispăruse.

Kate se clătină pe picioare.

Edward o prinse când se prăbuşi, luând-o pe sus în braţe şi întinzând-o blând în poala lui după ce se aşeză pe pământ, apoi îşi încolăci braţele în jurul ei şi o ţinu strâns la piept, coborându-şi capul pentru a-şi îngropa faţa în părul ei. Inima îi bubuia dureros, răsuflarea îi era sacadată şi rapidă şi de-abia acum îşi permise să se gândească la pericolele prin care trecuse, la cât de aproape fusese de a o pierde.

— Kate, eşti bine?

Degetele lui îi atinseră delicat tăietura de la tâmplă.

— Sunt bine…

Edward îi prinse bărbia în palmă şi îi ridică faţa ca s-o sărute, întreaga uşurare din sufletul lui revărsându-se acum în ea. Un fior o străbătu din cap până în picioare, apoi se transformă în tremurat şi oftă peste buzele lui; iar atunci când o simţi ridicându-se pentru a veni în întâmpinarea îmbrăţişării lui, Edward ştiu, în sfârşit, că pentru ei coşmarul se încheiase. Era în siguranţă în braţele lui şi nimeni şi nimic nu avea să i-o mai răpească vreodată.

— Colonele?

Nathaniel Grey veni lângă ei.

Edward dădu din cap, iar Grey fluieră ascuţit de două ori. Alte două fluierături ascuţite îi răspunseră din pădure,

urmate de tropotul surd al unor cai care se îndepărtau în galop.

— S-a rezolvat, domnule. Oamenii mei îl vor prinde înainte să ajungă la râu.

Kate icni.

— Nu puteţi să-l ucideţi!

— Eu lucrez pentru Ministerul de Război, milady. Grey se aplecă lângă ea, lăsându-se uşor pe călcâie şi, scoţând un cuţit din cizmă, trecu blând lama acestuia pe sub legătura care îi strângea încheieturile, eliberând-o. Nu îl vor ucide dacă nu vor fi nevoiţi să o facă, dar e al naibii de sigur că nici nu îl vor lăsa să scape. Băgă cuţitul la loc. Îl voi aresta pe tatăl tău, pentru a mă asigura că nu va mai avea niciodată ocazia să vă facă rău, nici unuia dintre voi.

Judecând după paloarea de pe faţa lui Kate, Edward îşi dădu seama că ea înţelesese ce îi spusese Grey. El şi oamenii lui nu aveau să îl ucidă pe tatăl ei, însă pentru delictul de a fi răpit şi ameninţat viaţa unui membru al înaltei nobilimi, cel mai probabil tatăl ei urma să atârne în ştreang pentru ceea ce făcuse. Dar Edward înţelese totodată, văzând scânteierea hotărâtă din ochii ei verzi, că şi acum, după tot ce făcuse tatăl ei, Kate tot avea să se roage de magistraţi să îi cruţe viaţa.

Aşa era îngerul lui drag, îşi spuse el, ducându-i la buze mâinile eliberate, îndurătoare chiar şi cu cei care nu o meritau. Se bucurase de aceeaşi îndurare şi el şi voia să-şi petreacă restul vieţii demonstrându-i că o meritase.

Dar avea să fie timp pentru toate acestea mai târziu. Acum nu voia decât să o ţină în braţe, unde îi era locul.

— Haide, spuse Thomas, punându-şi o mână pe umărul lui Grey. Ajută-mă să înham caii ca să o putem duce acasă.

Când cei doi bărbaţi se retraseră spre trăsură, Edward o strânse mai tare în braţe. Nu voia să-i mai dea drumul, şi îi apăsă capul pe pieptul lui, sperând ca ea să-i poată simţi

bătăile inimii pe obrazul ei şi să înţeleagă exact cât de înspăimântat fusese.

— Când te-au răpit, murmură el în părul ei, mi-a fost teamă că te-am pierdut pentru totdeauna.

Braţele lui Kate se strânseră în jurul lui şi îşi dădu capul pe spate pentru a-şi ridica privirea spre el, ochii ei verzi scânteind de lacrimi. Cuvintele pe care nu reuşi să le articuleze i se stinseră pe buzele întredeschise.

— Am fost un neghiob. Îi dezmierdă obrazul cu un deget. Credeam că pot să-mi construiesc o viaţă cu tine, dar să-mi păstrez inima doar pentru mine, fiindcă mi-era atât de teamă că mi-o vei frânge. Ştiam că nu mi-aş mai fi revenit niciodată dacă...

Kate îşi înfăşură mâinile în reverele jachetei lui, ca şi cum i-ar fi fost teamă că avea să îi alunece printre degete. Însă Edward nu avea nici cea mai vagă intenţie de a mai pleca vreodată de lângă ea.

— Eu sunt soldat, Kate, îi spuse el, şi întotdeauna asta voi fi, indiferent ce titlu aş avea, şi nu cunosc vorbele meşteşugite ale poeţilor şi frazele înflorite ale scrisorilor de dragoste. Inspiră adânc, cutremurându-se din tot corpul când expiră. Nu pot să-ţi spun decât ceea ce simt. Că mă faci să mă simt viu şi cald şi însemni totul pentru mine. Şi... te iubesc, îngerul meu.

— Poftim? şopti ea, făcând ochi mari de mirare.

— Te iubesc, Katherine, repetă el, de data asta venindu-i mai uşor să rostească aceste cuvinte. Ştiu asta acum. Nu mi-am dat seama cât de mult însemni pentru mine, cât de mult te iubesc cu adevărat, până nu am crezut că te-am pierdut. M-a speriat gândul că nu voi putea să ţi-o mai spun vreodată. Cu degete tremurătoare, îi prinse faţa în mâini. Şi nu am să te mai las să pleci niciodată.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul ei, şi îi zâmbi radios, un zâmbet strălucitor plin de fericire şi de speranţă. Iar în acel zâmbet Edward văzu viitorul întinzându-se în faţa lor,

unul în care aveau să se bucure împreună de casă, de copii şi de iubire. Multă, multă iubire.

— Ar fi bine să nu, şopti ea.

Râzând, Edward îşi coborî capul şi o sărută.

Epilog

Trei săptămâni mai târziu
Casa Strathmore, Londra

Inelul cu safire şi diamante scânteia în lumina focului. Era oficial acum. Era logodită.

O, vai.

Inima îi bubui când se întinse pe pat, încă purtând rochia de bal, şi îşi trecu afectuoasă vârful degetului peste inel. Edward i-l pusese pe mână în seara aceea, la balul lor de logodnă, care era deja descris ca fiind cel mai de seamă eveniment al sezonului, depăşit doar de nunta propriu-zisă, programată să aibă loc peste trei săptămâni la catedrala St. Paul. Augusta refuzase chiar şi să ia în considerare ideea de a ţine ceremonia oriunde altundeva, la fel cum refuzase o logodnă mai scurtă de şase săptămâni, în pofida faptului că obţinuseră o licenţă specială.

Mai puţin de şase săptămâni pentru a planifica atât un bal de logodnă, cât şi o nuntă era pur şi simplu imposibil, declarase Augusta. *Imposibil!* Prin urmare, Kate îşi petrecuse ultimele trei săptămâni într-o frenezie de planuri şi aranjamente, probe de rochii şi ieşiri la cumpărături pentru a-şi alcătui trusoul, precum şi primind un şir nesfârşit de vizitatori. Părea că toată lumea din Anglia voia s-o cunoască pe femeia care cucerise inima ducelui.

Dar aşteptarea nunţii nu fusese chiar atât de neplăcută, reflectă ea cu un zâmbet, întinzându-se peste plapumă. Fiindcă îl avusese pe Edward lângă ea.

De dragul convenienţelor sociale, Edward se mutase

din Casa Strathmore în casa de burlac a lui Grey, dar venea în fiecare dimineaţă la micul dejun, în fiecare seară la cină, şi o scotea la plimbări prin oraş, picnicuri în parc, excursii cu barca pe Tamisa, focuri de artificii la Vauxhall… toate acele ieşiri minunate pe care gentlemenii le organizau pentru viitoarele lor soţii atunci când le făceau curte. Închiriase chiar şi un balon cu aer cald şi o sărutase în timp ce se ridicaseră deasupra Londrei. Un balon cu aer cald!

Când ea protestase că o răsfăţa excesiv, Edward o privise ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile şi îi răspunsese:

— Fireşte că da.

Fireşte.

Şi mai fuseseră şi nopţile.

Edward zăbovea adesea în Casa Strathmore şi după cină, cu scopul făţiş de a merge în camera ei după ce Augusta se retrăgea la culcare. Îşi începuseră luna de miere mai devreme şi îi părea bine, atât de bine! Lăsă să-i scape un hohot de râs – şi când se gândea că la un moment dat se certaseră pe această teamă, ea dorindu-şi o logodnă mai lungă! Doar când se gândea la a-l avea pe Edward în patul ei trupul începea să îi vibreze de nerăbdare.

Acesta era motivul pentru care nu-i dăduse voie lui Mary s-o dezbrace. Fiindcă ştiuse că Edward avea să vină la ea în noaptea aceea, ca să facă dragoste cu ea, şi voia ca el să fie cel care îi despletea părul şi îi dezlipea rochia de mătase de pe piele, rochia albastru de Westover care fusese făcută anume pentru a o înlocui pe cea distrusă de tatăl ei.

Fusese atât de oarbă în privinţa tatălui ei. Strâmbându-se de ruşine şi mâhnire, îşi aminti cum îi luase apărarea în faţa lui Edward când acesta îi arătase pentru prima dată contractul de instituire a tutelei. Subestimase răul pe care era capabil să îl comită, dar, slavă Domnului, nu subestimase niciodată binele din Edward.

De-abia când apăruse în faţa magistraţilor, la judecata

tatălui ei, rugându-i să îl deporteze, în loc să-l condamne la moarte, îşi dăduse seama cu adevărat cât de mult o iubea Edward, căci acesta nu scosese niciun cuvânt pentru a o face să se răzgândească, chiar dacă a-l vedea pe tatăl ei în ştreang ar fi însemnat că se făcuse în sfârşit dreptate pentru moartea lui Stephen şi Jane.

Însă Phillip Benton nu mai ajunsese în Australia. Fusese ucis când încercase să evadeze de la Newgate, iar Edward o ţinuse în braţe cât timp plânsese, la aflarea veştii, nu după cine fusese acesta cu adevărat, ci după tatăl pe care nu îl avusese niciodată.

— Katherine!

Ridicând capul la auzul vocii lui profunde, îşi întoarse privirea la Edward, care stătea în prag. În hainele lui de seară, cu vesta albastră peste o cămaşă şi o lavalieră albe ca zăpada, pantaloni albi şi o jachetă neagră foarte elegantă, cu părul strălucindu-i în lumina focului, era atât de frumos, încât îi tăie răsuflarea! Îl considerase întotdeauna mai chipeş decât restul bărbaţilor, cu bărbia lui fermă şi cu pomeţii înalţi, cu adâncurile întunecate ale ochilor lui… Dar în noaptea aceea era pur şi simplu superb.

Kate îi întinse mâna.

Închizând uşa în urma lui, Edward veni şi se întinse pe pat lângă ea. Împletindu-şi degetele cu ale ei, îi duse mâna la buze şi i-o sărută. Preţ de câteva minute, rămaseră culcaţi unul lângă celălalt, în tăcere, umăr lângă umăr, cu privirea aţintită asupra baldachinului, bucurându-se pur şi simplu unul de prezenţa celuilalt.

— Deci, spuse el, mângâindu-i inelul cu degetul lui mare, te-ai simţit bine la petrecerea ta?

Ea îi strânse mâna, simţind că nu fusese în viaţa ei mai fericită.

— Enorm.

Se simţise cu adevărat ca o Cenuşăreasă, dansând în braţele Făt-Frumosului ei şi schimbându-şi partenerii doar

pentru a le oferi cadriluri lui Grey şi Thomas şi cel de-al doilea vals prinţului regent, care îi surprinsese pe toţi făcându-şi apariţia la bal.

— L-am călcat pe prinţ pe degete. Chicotind uşor, se întoarse spre el pe o parte şi îi zâmbi. Când mi-am cerut scuze, a spus că i se pare corect, având în vedere că el te calcă pe nervi de câţiva ani deja.

Edward râse. Rostogolindu-se spre ea, îşi încolăci braţele în jurul ei şi îşi îngropă faţa în părul ei. Râsul lui o inundă de căldură, şi simţi în partea de jos a pântecului stârnindu-i-se durerea deja familiară a dorinţei. Oftă şi se cuibări mai strâns la pieptul lui. Dumnezeule mare, cât de mult îl iubea pe bărbatul acesta!

— Ţi-am adus cadoul de nuntă, îi spuse el. Vreau să ţi-l ofer în noaptea asta.

— Dar mi-ai oferit deja atât de multe!

Şi îl avea pe el. Nu avea nevoie de nimic altceva.

Edward scoase o hârtie împăturită din buzunarul interior al jachetei.

— I-am cerut azi-dimineaţă lui Meacham să-l redacteze.

Kate se întinse spre hârtie, apoi se opri şovăitoare, cu mâna încremenită în aer.

— Nu aşa a început totul? Inima îi tresări speriată. Cu un document redactat de Meacham.

— Crede-mă, îngerul meu. Acesta o să-ţi placă.

Kate luă hârtia cu grijă şi o despături. Lăsându-şi privirea să alunece peste pagină, încremeni şi reciti documentul. Chiar scria că…? Inima dădu să-i sară din piept de fericire. O, nu ar fi îndrăznit niciodată să spere că ar fi putut să îl aibă şi pe Edward, şi ceea ce îi oferise acesta acum. Dar urma să devină soţia celui mai bun şi celui mai generos bărbat din lume şi ce altceva ar fi putut să îi ofere, în afară de darul de nuntă perfect pentru ea?

— Brambly, şopti ea, găsindu-şi în cele din urmă

glasul. Îmi oferi Brambly.

Bunicii ei ştiuseră când îi încredinţaseră moşia ca moştenire directă faptul că tatăl ei nu avea să-i dea vreodată o zestre şi că ferma urma să fie singurul substitut în acest sens, prin urmare, prevăzuseră ca, în momentul în care se căsătorea, ferma să treacă în mâinile soţului ei. Era singura proprietate pe care o aducea în acest mariaj şi era jalnic de mică în comparaţie cu ceea ce ar fi avut de oferit orice altă femeie care s-ar fi căsătorit cu un duce.

Însă Edward consimţise să îşi cedeze toate drepturile asupra moşiei Brambly, punând complet şi pentru totdeauna dreptul de proprietate asupra fermei în mâinile ei… şi lăsând-o moştenire viitoarelor lor fiice.

Edward îi dăduse Brambly înapoi.

El o atinse pe umăr.

— Te face fericită?

— O, atât de fericită!

Îi luă mâna şi îşi împleti degetele cu ale lui, nedorind să-i mai dea drumul vreodată.

— Bun. Se aplecă peste ea şi îşi atinse tandru buzele de ale ei. Fiindcă aşa intenţionez să îmi petrec restul vieţii, Kate. Făcându-te fericită.

O trase spre el şi îşi coborî gura peste a ei. Cel mai dulce sărut de care avusese parte vreodată, pasional şi posesiv, plin de iubire şi de tandreţe. Ceruri! Chiar simţea gustul fericirii pe buzele lui.

El presără un şir de săruturi fierbinţi pe linia obrazului ei, urcând până la ureche.

— Mai e ceva ce pot face pentru a te şti fericită?

Trupul ei vibră înfiorat, mintea fiindu-i invadată de gânduri desfrânate despre toate modurile în care ar fi putut să o facă fericită, chiar acolo, în patul ei. Însă se mulţumi să îi zâmbească şi, trecându-şi degetele prin părul negru şi mătăsos de pe ceafa lui, îl tachină.

— Căsătoreşte-te cu mine chiar mâine, ca să nu

trebuiască să mai aşteptăm trei săptămâni pentru a deveni soţ şi soţie.

— Ei, domnişoară Benton, spuse el, dându-se în spate şi ridicând din sprâncene, prefăcându-se şocat de sugestia ei, cumva îmi ceri să fugim şi să ne căsătorim pe ascuns?

Kate îşi aţinti privirea asupra lui, cu mintea ameţită de iureşul de gânduri. Nu făcuse decât să glumească, dar… Ar fi fost o idee chiar atât de extravagantă?

— Încă mai avem licenţa specială, sugeră ea. *Chiar* am putea să ne căsătorim mâine!… O, Edward! exclamă ea, încleştându-şi mâinile pe vesta lui, dacă am pleca în noaptea asta, am putea să ne căsătorim la Brambly mâine-dimineaţă.

El ezită, ca şi cum ar fi contemplat cu adevărat ideea, apoi clătină din cap cu regret.

— Augusta ar fi devastată dacă nu ar fi prezentă la nunta noastră.

— Atunci o vom lua cu noi.

Sărutându-l pe obraz şi râzând fericită, se strecură din braţele lui şi traversă în grabă încăperea, oprindu-se în faţa dulapului. Băgă mâna înăuntru şi îşi scoase valiza de călătorie.

Edward se ridică de pe pat şi veni după ea.

— Stai să văd dacă am înţeles bine – vrei să fugim în lume cu mătuşa mea?

— Da! Nu-i aşa că ar fi minunat?

— Eu nu aş folosi chiar cuvântul ăsta, bombăni el sumbru. Când ea îşi puse în valiză rochia de zi verde, Edward luă cămaşa de noapte pe care Mary i-o lăsase pe scaun şi i-o puse în valiză. Grey şi Thomas ne vor fi cavaleri de onoare. Nu putem să facem nunta fără ei.

Ea se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta pe obraz.

— Atunci îi luăm şi pe ei.

— Minunat, repetă el bombănind sardonic. Şi doamna Elston, Arthur, Dorrie…

— Şi pe ei – îi luăm pe toţi! Râse de fericire şi încântare, aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui. Vom face o ceremonie la Brambly, doar pentru noi şi familia noastră, pentru a ne începe luna de miere şi viaţa ca soţ şi soţie, apoi ne vom căsători şi la catedrala St. Paul, peste trei săptămâni, aşa cum am plănuit, sub ochii întregii lumi.

Edward râse.

— Facem lucrurile exact pe dos, îngerul meu.

Da, probabil că aşa era. Însă nimic din povestea lor de dragoste nu fusese tradiţional, deci de ce ar fi trebuit tocmai nunta să fie? Îl atinse iubitoare pe obraz.

— Cu noi, crezi că ar fi posibil altfel?

Edward o ridică în braţe.

— Te iubesc.

— Ştiu. Cu un oftat, îşi sprijini capul de umărul lui. Dar să nu încetezi niciodată să mi-o spui.

— Niciodată.

Coborî scările cu ea în braţe, trecu pragul şi ieşi din casă.

Sfârşit